THE *NEW YORK TIMES* BEST SELLER

BAYAN PEREGRINE'İN TUHAF ÇOCUKLARI

RANSOM RIGGS

Sayfa 6

BAYAN PEREGRINE'İN TUHAF ÇOCUKLARI

RANSOM RIGGS

İngilizceden Çeviren
Fethi Aytuna

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 71

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları
Ransom Riggs
Özgün Adı: Miss Peregrine's Home For Peculiar Children

© 2011, Quirk Productions, Inc.
© 2011, Ransom Riggs
İlk defa, Quirk Books tarafından Philadelphia, Pennyslvania'da
İngilizce olarak basılmıştır.
Onk Ajans Ltd. aracılığı ile Türkiye'de yayın hakkı
© İstanbul, 2013

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel Yayın Yönetmeni: Senem Davis
Editör: Gökhan Fırat
Kapak uygulama: Zühal Üçüncü
Sayfa uygulama: Mebruke Bayram
Kapak fotoğrafı: Yefim Tovbis'in izni ile

13 14 15 16 7 6 5 4 3 2 1

ISBN: 978-975-10-3324-6

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN www.mandolin.com.tr
İNKILÂP www.inkilap.com
Sayfa6 www.sayfa6.com

Ransom Riggs

Yazar Ransom Riggs Florida'da büyümesine rağmen şu anda sıra dışı çocukların diyarı olan Los Angeles'ta yaşıyor. Kenyon College ve Güney Kaliforniya Üniversitesi Sinema-Televizyon bölümünü bitiren yazar, ödül kazanan pek çok kısa filme imza attı. İlk romanını yazan Riggs aynı zamanda bloğunda seyahat yazıları yazıyor.

Fethi Aytuna

Darüşşafaka Lisesi'ni bitirdikten sonra Dokuz Eylül Üniversitesi GSF Sinema-TV bölümünden mezun oldu. Daha önce çeşitli çevirileri bulunan çevirmen, televizyon belgesellerinde editörlük yapmaktadır.

Sayfa 6'nda *tuhaf çocukların hikâyesi...*

GİRİŞ

Tam hayatımın olağan bir seyir izleyeceğini kabullenmek üzereyken olağanüstü şeyler olmaya başlamıştı. Bunların ilki bende korkunç bir şoka yol açıp, insanı ömrünün sonuna kadar değiştiren her şey gibi hayatımı ikiye böldü: öncesi ve sonrası. Gelecekte karşılaşacağım birçok olağanüstü olayda olduğu gibi bunda da büyükbabam Abraham Portman'ın parmağı vardı.

Ben küçükken Portman Dedem tanıdığım en büyüleyici kişiydi. Bir yetimhanede büyümüş, savaşlarda çarpışmış, buharlı gemilerle okyanusları aşmış, at sırtında çölleri gezmiş, sirklerde gösteri yapmıştı. Silahlar, saldırıya karşı kendini koruma, vahşi doğada tek başına yaşama gibi konularda her şeyi biliyor ve İngilizcenin dışında en az üç dil konuşuyordu. Florida dışına hiç çıkmamış bir çocuk için bunların hepsi son derece egzotikti. Dedemi ne zaman görsem beni masallarıyla eğlendirmesi için yalvarırdım. Beni hiç kırmaz, bütün o öyküleri sadece bana söyleyebileceği birer sırmış gibi anlatırdı.

Altı yaşına geldiğim zaman, dedeminkinin yarısı kadar bile olsa heyecanlı bir hayat yaşamamın tek şansının kâşiflik olduğuna karar vermiştim. Öğleden sonraları vaktini benimle geçiren dedem, dünya haritaları üzerine eğilip kırmızı raptiyelerle hayali seferler düzenliyor, günün birinde keşfedeceğim fantastik yerlerden bahsederek beni bu işe özendiriyordu. Evin içinde mukavvadan yaptığım bir dürbünle sağa sola bakıp, "Kara göründü!" veya "Karaya çıkacak

bir grup hazırlayın!" diye bağırıyordum. Sonunda annemle babam beni evden sepetliyorlardı. Galiba dedemin beni tedavisi olmayan bir hayalperest haline getireceğinden, bu tür hayallerin bana bir şekilde daha pratik hevesler aşılayacağından korkuyorlardı. Bu nedenle bir gün annem beni karşısına oturttu ve bir kâşif olamayacağımı çünkü dünyada artık keşfedilmedik bir yerin kalmadığını söyledi. Yanlış yüzyılda doğmuştum ve kendimi kandırılmış hissediyordum.

Büyükbabam Portman'ın anlattığı o harika masalların çoğunun muhtemelen doğru olmadığını anladığımda kendimi adamakıllı kandırılmış hissettim. Anlattığı en hayali masallar çocukluğuyla ilgiliydi. Doğup büyüdüğü Polonya'dan on iki yaşında Galler'deki bir çocuk yuvasına nasıl gönderildiğini anlatırdı. Ne zaman ailesinden ayrılma sebebini sorsam cevap hep aynıydı: Çünkü canavarlar onun peşine düşmüştü. Dediğine göre Polonya o canavarlarla kaynıyordu.

Gözlerimi iyice açarak, "Ne tür canavarlar?" diye sorardım. Bu soru-cevap artık rutin hale gelmişti. "Derileri çürümüş, gözleri kapkara, korkunç kambur yaratıklar," diye cevap verirdi. "Ve işte böyle yürürlerdi!" Eski filmlerde görülen bir canavar gibi paytak paytak yürüyerek peşime düşer, sonunda ben kahkahalar atarak kaçardım.

Bunlardan bahsederken her seferinde heyecan verici yeni bir ayrıntı eklerdi. Bu canavarlar çürüyen çöp gibi kokuyordu, gölgeleri dışında hiçbir yerleri görünmüyordu, ağızlarının içinden çıkan büyük ve uzun dilleri vardı ve bunlarla insanı anında güçlü çenelerine doğru çekebilirlerdi. Çok geçmeden uyuma zorluğu çekmeye başlamıştım; hiperaktif hayal gücüm yüzünden araba lastiklerinin ıslak asfalt üzerindeki sesini, penceremin hemen önünde birinin hızla soluk almasına veya kapının altından görünen gölgeleri havada kıpırdayan gri-kara dillere benzetiyordum. Canavarlardan korksam da dedemin onlarla savaşıp hayatta kalmasını ve bunun öyküsünü anlatmasını hayal etmekten büyük heyecan duyuyordum.

Galler'deki çocuk yuvası hakkındaki masalları daha da fantastikti. Dediğine göre orası havanın her zaman güneşli olduğu, kimsenin hastalanmadığı veya ölmediği bir adada, çocukları canavarlar-

dan korumak üzere yapılmış büyülü bir yerdi. Herkes yaşlı bilge bir kuşun koruduğu kocaman bir evde birlikte yaşıyordu, ya da masal öyleydi. Ne var ki, büyüdükçe kuşkulanmaya başlamıştım.

Yedi yaşındayken bir gün masada *monopoly* oynuyorduk. Benim kazanmamı sağlayacak şekilde oynayan dedeme, "Nasıl bir kuştu?" diye sordum.

"Pipo içen kocaman bir atmaca," diye karşılık verdi.

"Dede herhalde sen beni aptal sanıyorsun."

Önünde gittikçe azalan turuncu ve mavi para yığınını parmağıyla sayıyordu. "Senin için asla öyle düşünmem Yakob." Tam anlamıyla kurtulamadığı Polonya aksanının açığa çıkmasından onu kızdırdığımı anlamıştım. *Düşünmem* kelimesini *düsünmem* diye söylemişti. Kendimi suçlu hissederek konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Peki, canavarlar neden size zarar vermek istiyordu?" diye sordum.

"Çünkü biz diğer insanlara benzemiyorduk. Sıra dışıydık."

"Nasıl yani?"

"Uçabilen bir kız vardı. İçinde arılar yaşayan bir oğlan vardı. Koca kayaları başının üstüne kaldırabilen biri erkek biri kız iki kardeş vardı."

Ciddi olup olmadığını söylemek güçtü. Üstelik dedem şakacı bir insan olarak bilinirdi. Yüzümdeki ifadeden kuşku duyduğumu anlayınca kaşlarını çattı.

"Pekâlâ, istemiyorsan inanma," dedi. "Elimde fotoğraflar var!" Katlanır sandalyesini geriye doğru itip eve girerek beni camlarla kapatılmış verandada yalnız bıraktı. Bir dakika sonra eski bir puro kutusuyla döndü. Kutudan dört tane kırışmış ve sararmış fotoğraf çıkardı. Birincisi içinde insan bulunmayan elbiseleri gösteren bulanık bir fotoğraftı. Ya da giysilerin içindeki adamın kafası yoktu.

Dedem sırıtarak "Elbette kafası var!" dedi. "Sadece sen göremiyorsun."

"Neden? Görünmez adam mı bu?"

"Hey, bu çocuğun beyni nasıl da çalışıyor!" Benim sonuç çıkarma becerime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Adı Millard'dı. Tuhaf çocuktu. Bazen, 'Hey Abe, bugün ne yaptığını biliyorum' derdi ve nereye gittiğini, ne yediğini, kimsenin görmediğini düşünerek burnunu karıştırdığını filan bir bir anlatırdı. Bazen sessiz bir fare gibi seni takip ederdi. Üstünde hiç giysi olmadığından göremezdin, öylece seyrederdi!" Başını iki yana salladı. "Hem de her şeyi."

Bana sonraki fotoğrafı uzattı. Ben biraz baktıktan sonra, "Ee? Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Küçük bir kız değil mi?"

"Ve?"

"Başında bir taç var."

Eliyle resmin altına vurdu. "Ya ayaklarına ne demeli?"

Resme yakından baktım. Kızın ayakları yere basmıyordu. Fakat havaya zıplamamıştı, sanki boşlukta asılı duruyordu. Ağzım hayretten bir karış açılmıştı.

"Uçuyor bu kız!"

"Yaklaştın," dedi dedem. "Havada duruyor. Fakat kendini çok iyi kontrol edemezdi, bu nedenle bazen iyice havalanıp uçmasın diye beline bir ip bağlamak zorunda kalırdık."

Gözlerimi kızın unutulması imkânsız bebek görünümlü yüzünden alamıyordum. "Gerçek mi bu?"

Sert bir ses tonu ile, "Tabii ki gerçek," deyip resmi aldı ve büyük bir kaya parçasını havaya kaldırmış cılız bir çocuğun resmini verdi. "Victor'la kız kardeşi pek akıllı değildiler ama acayip güçlüydüler!"

Oğlanın sıska kollarına bakıp "Pek güçlü görünmüyor," dedim.

"Gerçekten güçlüydü, inan bana. Bir keresinde onunla bilek güreşi yapmaya kalkıştım, neredeyse kolumu koparacaktı!"

Fakat en tuhafı son fotoğraftı. Bu fotoğrafta birisinin kafasının arkasına bir yüz şekli boyanmıştı.

Ben bu fotoğrafa bakarken Portman Dedem açıklama yaptı. "Adamın iki ağzı var anladın mı? Biri önde, diğeri arkada. İşte bu yüzden o kadar iri ve şişman!"

"Ama bu hile," dedim. "Bu yüz aslında boya."

"Elbette boya hile, bir sirk gösterisi için yapılmış. Ama dediğim gibi adamın iki ağzı vardı. Yoksa bana inanmıyor musun?"

Önce fotoğraflara ardından büyükbabama bakıp düşündüm. Yüzü son derece ciddi ve samimi görünüyordu. Yalan söylemesinin ne anlamı olabilirdi ki?

"Sana inanıyorum," dedim.

Ona gerçekten inandım, en azından birkaç yıl boyunca. Bunun en büyük sebebi, benim yaşımdaki çocukların Noel Baba'ya inanmak istemesi gibi bir şeydi. İnanmanın bedeli adamakıllı artana kadar peri masallarına dört elle sarılırız. Benim için bu bedelin iyice arttığı gün, ikinci sınıfta Robbie Jensen'in bir öğle yemeği sırasında kızlarla dolu bir masada peri masallarına inandığımı ilan ettiği gündü. Sanırım dedemin anlattığı öyküleri okulda tekrarlayarak kaşınmıştım fakat o utanç verici birkaç saniye boyunca "peri çocuğu" lakabının yıllarca üstüme yapışıp kalacağını düşünüp, haklı ya da haksız Robbie'ye içerlemiştim.

O gün beni okuldan Portman Dedem almıştı; zaten annemle babam çalıştığı için bu işi çoğunlukla o yapardı. Külüstür Pontiac'ın ön koltuğuna oturduğum zaman artık peri masallarına inanmadığımı söyledim.

Gözlüğünün üstünden bana bakıp, "Hangi peri masalı?" diye sordu.

"Biliyorsun işte, o masallar. Çocukları ve canavarları anlatanlar."

Şaşırmış görünüyordu. "Perilerden bahseden oldu mu?"

Uydurma bir öyküyle peri masalının aynı şey olduğunu, peri masallarının altını ıslatan bebelere anlatıldığını, gösterdiği fotoğrafların ve anlattığı öykülerin aldatmaca olduğunu bildiğimi söyledim. Onun öfkeden deliye dönmesini veya kavga çıkarmasını bekliyor-

dum. Oysa o sadece, "Peki," deyip arabayı çalıştırdı. Gaz pedalına basmasıyla birlikte sarsılarak yola koyulduk. Bu konu böylece kapanmıştı.

Sanırım bunun böyle olacağını –sonunda büyüyüp bunlardan kurtulacağımı– önceden anlamıştı. Gelgelelim konuyu bu kadar çabuk kapatması bende aldatılma hissi uyandırmıştı. Neden bütün o oyunlara başvurduğunu, mümkün olmadığı halde olağanüstü şeylerin mümkün olduğuna neden inanmamı sağladığını anlayamıyordum. Ta ki birkaç yıl sonra babam açıklayana kadar: O çocukken büyükbabam ona da aynı masalları anlatmış, ancak bunlar tamamen uydurma değil, gerçeğin abartılmış şekilleriymiş, çünkü Portman Dedem'in çocukluğu aslında peri masalı değil, bir korku öyküsüymüş.

Dedem İkinci Dünya Savaşı patlak vermeden önce ailenin Polonya'dan kaçan tek üyesiydi. Ailesi onu yabancılara emanet ettiğinde henüz on iki yaşındaydı. En küçük oğullarını sadece üstündeki kıyafeti ve küçük bir bavulla Britanya'ya giden bir trene bindirmişlerdi. Dedem dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkmıştı. Annesiyle babasını, ağabeylerini, kuzenlerini, teyze ve halalarını, amca ve dayılarını bir daha görememişti. Hepsi, dedemin on altıncı yaş gününden önce, kıl payı ellerinden kurtulduğu canavarlar tarafından öldürülmüştü. Fakat bunlar yedi yaşındaki bir çocuğun zihnine musallat olan türden, derileri çürümüş ve uzun dilleri olan canavarlar değildi. Yüzleri insana benzeyen bu yaratıklar gıcır gıcır üniformalar giyip kaz adımıyla yürüyorlardı; öyle sıradan görünüyorlardı ki, iş işten geçmeden ne olduklarını anlamanız imkânsızdı.

Canavarlar gibi, büyülü ada masalı da şekil değiştirmiş bir gerçekti. Dedemi kabul eden çocuk yuvası, kıta Avrupa'sıyla kıyaslandığı zaman cennet gibi olsa gerekti. Nitekim onun anlattığı masallarda öyleydi: yazların hiç bitmediği, koruyucu melekler ve sihirli çocuklarla dolu bir cennet. Elbette bu çocuklar aslında uçamıyor, görünmez hale gelemiyor veya kayaları kaldıramıyordu. Bunların sıra dışılığı aslında Yahudi olmalarından ibaretti. Bir kan denizi-

nin ortasında kalmış küçücük bir adadaki savaş yetimleriydi onlar. Onları inanılmaz kılan mucizevi güçlere sahip olmaları değildi; gettolardan kaçmaları, gaz odalarından kurtulmaları zaten yeterince mucizeydi.

Artık dedemden masal anlatmasını istemiyordum, galiba o da içten içe rahatlamıştı. Çocukluk yıllarıyla ilgili ayrıntılar sır perdesine sarılıydı. Ben bu ayrıntıları kurcalamadım. Cehennemden zor kurtulmuştu, dolayısıyla sırlarını saklamaya hakkı vardı. Ödemek zorunda kaldığı bedeli düşününce, onun yaşamını kıskandığım için utanıyordum. Ayrıca, hak etmek için hiçbir şey yapmadığım güvenli ve sıradan yaşamım nedeniyle şanslı olduğumu düşünmeye çalışıyordum.

Derken, birkaç yıl sonra, on beş yaşımdayken olağanüstü ve korkunç bir olay meydana geldi. İşte o andan itibaren artık sadece *öncesi* ve *sonrası* vardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Öncesinin son öğleden sonrasıydı. Yetişkin hasta bezi kutularıyla Empire State binasının 1/10.000 ölçeğinde bir taklidini yapıyordum. Eserim gerçekten güzel oluyordu. Tabanı bir buçuk metrelik bir mesafeyi kaplıyor, boyu kozmetik rafını geçiyordu. Temel için jumbo boy, seyir terası için küçük boy paketleri kullanmış, ikon haline gelen sivri kule için numune boyu paketleri titizlikle üst üste dizmiştim. Can alıcı bir detay dışında neredeyse mükemmeldi.

Hünerimi kuşkucu gözlerle seyreden Shelley, "*Neverleak* kullanmışsın," dedi. "Oysa *Stay-Tite*'ta indirim var." Mağaza müdürü olan Shelley'in düşük omuzlarıyla asık yüzü, hepimizin giymek zorunda olduğu mavi polo gömlekler gibi üniformasının bir parçası haline gelmişti.

"Ben *Neverleak* dediğinizi sanmıştım," diye karşılık verdim, çünkü gerçekten öyle söylemişti. Başını üzüntüyle iki yana sallayarak "*Stay-Tite*," diye ısrar etti. Sanki benim yaptığım kule sakat bir at, kendisi de sedef kabzalı tabancayı ona doğrultmuş kişi gibi bakıyordu. Kısa olduğu halde geçmek bilmeyen sessiz bir süre boyunca başını iki yana sallamayı sürdürüp gözlerini bir bana bir kuleye sonra yine bana çevirdi. Alttan alta saldırgan bir tutumla bana ima ettiği şeyi hiç kavrayamamış gibi boş gözlerle bir süre ona baktım.

Sonunda, "Offff," dedim. "Yani bunu tekrar yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Sadece Neverleak kullandığın için," diye tekrarladı.

"Sorun yok. Hemen başlarım." Siyah spor pabucumun burnuyla kulenin temelinde duran bir kutuya hafifçe vurdum. O muhteşem yapı bir anda devrilirken kutular adeta bir çağlayan gibi yere dökülüp dört bir yanımızı sardı. Hasta bezi kutularının yarattığı dalgalar şaşkın müşterilerin bacaklarına çarpıp geri dönüyordu. Otomatik kapıya kadar savrulan kutular kapının açılıp kızgın ağustos sıcağının içeri dolmasına yol açmıştı.

Shelley'in yüzü olgun bir narın rengini almıştı. Daha oracıkta beni kovması gerekirdi ama asla o kadar talihli olmadığımı biliyordum. *Smart Aid* mağazasından bütün yaz boyunca kovulmak için çabalamama rağmen bunun neredeyse imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı. Sürekli geç kalıp en uydurma bahaneleri ileri sürüyordum. Para üstünü insanı şoka sokacak derecede yanlış veriyordum. Ürünleri bilerek yanlış raflara koyuyordum; örneğin losyonları müshil ilaçlarının, doğum kontrol haplarını bebek şampuanlarının arasına yerleştiriyordum. Sıkı çalıştığım neredeyse hiç görülmüyordu. Ne kadar beceriksizmiş gibi görünsem de Shelley beni inatla kovmuyordu.

Az önceki ifademe açıklık getireyim: *Smart Aid* mağazasından kovulmak benim için imkânsızdı. Başka bir işçi olsa, daha önemsiz bir kabahat yüzünden en az on kere kovulurdu. Politikada öğrendiğim ilk ders bu olmuştu. Englewood'da, yani benim yaşadığım, insanın uykusunu getiren küçük sahil kasabasında üç tane *Smart Aid* vardı. Sarasota ilçesinde yirmi yedi, Florida genelinde yüz on beş mağaza, tedavisi imkânsız bir salgın gibi bütün eyalete yayılmıştı. Benim kovulmama nedenim bu mağazaların hepsine dayılarımın sahip olmasıydı. İşi bırakamamamın nedeniyse, çalışılacak ilk işyerinin *Smart Aid* olmasının köklü ve kutsal bir aile geleneği haline gelmesiydi. Kendi kendimi baltalama seferberliğim, Shelley'e karşı kazanamayacağım bir kan davasına, mesai arkadaşlarımın bana derin ve kalıcı biçimde hınç duymasına yol açmıştı; gerçeği söylemek gerekirse onlar bana her halükârda hınç duyacaktı. Bunun devirdiğim teşhir mallarıyla veya müşterilere sürekli eksik para üstü

vermemle bir ilgisi yoktu; günün birinde şirketin oldukça büyük bir parçası bana miras kalacaktı, oysa onlara hiçbir şey kalmayacaktı.

Hasta bezi kutuları arasında güçlükle yürüyen Shelley parmağını göğsüme dayayıp tam sert birtakım sözler söylemek üzereyken hoparlörden duyulan bir ses buna mani oldu.

"Jacob, ikinci hattan aranıyorsun. Jacob, ikinci hat."

Shelley bana yiyecekmiş gibi bakarken uzaklaştım ve böylece onu nar gibi suratıyla kulemin yıkıntıları arasında bıraktım.

Nemli ve penceresiz bir yer olan personel odasında eczane reyonu görevlisi Linda, gazoz makinesinin canlı ışığına karşı oturmuş, sandviçini kemiriyordu. Başıyla duvara monte edilmiş telefonu gösterdi.

"İkinci hattan seni arıyorlar. Her kimse kaçığa benziyor."

Aşağı sarkmış ahizeyi aldım.

"Yakob? Sen misin?"

"Merhaba Dede."

"Yakob, şükürler olsun. Anahtarım lazım bana. Anahtarım nerede?" Kızgın gibiydi, nefes nefese konuşuyordu.

"Hangi anahtar?"

"Benimle dalga geçme," diye bağırdı. "Hangi anahtar olduğunu biliyorsun."

"Belki başka bir yere koymuşsundur."

"Bunu baban öğretiyor sana. Hadi söyle, onun bilmesi gerekmiyor."

"Kimse bana bir şey öğretmiyor." Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Bu sabah ilacını aldın mı?"

"Beni almaya geliyorlar anladın mı? Onca yıl sonra beni nasıl buldular bilmiyorum ama buldular işte. Onlarla nasıl savaşacağım, uyduruk tereyağı bıçağıyla mı?"

Bu şekilde konuşması benim için yeni bir olay değildi. Dedem

artık yaşlanıyordu ve açık konuşmak gerekirse aklını kaybetmeye başlamıştı. Başlangıçta alışveriş yapmayı unutmak veya anneme halamın adıyla hitap etmek gibi küçük zihinsel gerileme belirtileri göstermişti. Fakat yaz ayları sırasında demans hastalığı rahatsız edici bir hal aldı. Savaş sırasındaki yaşamı hakkında uydurduğu fantastik öyküler –canavarlar, büyülü ada– onun için tamamen ve bunaltıcı şekilde gerçek olmuştu. Özellikle son birkaç haftadan beri taşkınlaştığı için kendine zarar vermesinden korkan babamla annem onu bir bakımevine yerleştirmeyi düşünmeye başlamıştı. Bir sebepten ötürü, onun böyle uğursuz kehanetlerde bulunmak için telefonla aradığı yegâne insan bendim.

Her zamanki gibi, onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. "Merak etme, emniyettesin. Her şey yolunda. Gelirken bir video alırım, birlikte seyrederiz. Nasıl, hoşuna gitti mi?"

"Hayır! Olduğun yerde kal. Burası güvenli değil!"

"Dede, canavar filan gelmiyor. Hepsini savaşta öldürmüştün, unuttun mu?" Bu tuhaf konuşma sırasında Linda'ya görünmemek için yüzümü duvara doğru dönmüştüm. Kız bir moda dergisi okurmuş gibi yaparak meraklı bakışlarla beni süzüyordu.

"Hepsini öldüremedim," dedi dedem. "Hayır, hayır, hayır. Tabii çok canavar öldürdüm ama hep öldürdüğümden fazlası vardı." Evi ayağa kaldırdığını, çekmeceleri açıp eşyaları yere attığını duyabiliyordum. Adamakıllı deliye dönmüştü. "Uzak dur, beni duyuyor musun? Ben hallederim; dillerini keser, gözlerini oyarım! Yeter ki şu lanet olası anahtarı bulayım!"

Söz konusu anahtar Portman Dedem'in garajındaki kocaman bir dolaba aitti. Bu dolabın içinde küçük bir orduya yetecek kadar silah ve bıçak bulunuyordu. Ömrünün yarısını bunları toplamak için modası geçmiş silah fuarlarını gezerek, uzun av seyahatlerine çıkarak, silah kullanmaya gönülsüz ailesini ateş etmesini öğrenmeleri için güneşli pazar günleri atış talimlerine götürerek geçirmişti. Silahlarını o kadar çok seviyordu ki bazen onlarla yattığı olurdu. Babam bunu kanıtlayan eski bir fotoğraf göstermişti; Portman Dedem elinde tabancayla kestiriyordu.

Dedemin silahlara neden bu kadar takıntılı olduğunu babama sorduğumda, eskiden asker olanların veya travmatik olaylar yaşayanların bazen böyle davrandığını söyledi. Galiba dedem başına onca şey geldikten sonra hiçbir yerde, hatta evde bile kendini güvende hissetmiyordu. Artık adamakıllı paranoyakça kuruntular yaşamaya başladığına göre babamın dediği doğruydu. Onca silahı olduğu halde kendini evde bile güvenli hissetmiyordu. İşte bu yüzden babam dolabın anahtarını saklamıştı.

Nerede olduğunu bilmediğim şeklindeki yalanı bir kez daha uydurdum. Dedem küfürler savurup ortalığı yıkarak anahtarı aramaya devam etti.

"Pöh!" dedi sonunda. "Madem o kadar önemli anahtar babanda kalsın. O zaman benim cesedim de ona kalır!"

Olabildiğince kibar sözlerle telefonu kapatıp babamı aradım.

"Büyükbabam iyice aklını oynattı," dedim.

"Bugün ilaçlarını almamış mı?"

"Bana bir şey söylemedi ama almamışa benziyordu."

Babamın iç çektiğini duydum. "Bir uğrayıp bakabilir misin? Şu anda işi bırakacak durumda değilim." Babam yarım gün, kuşları kurtarma gönüllüsü olarak çalışıyor, arabaların çarptığı akbalıkçılların ve olta yutan pelikanların tedavisine yardım ediyordu. Doğa yazarlığına özenen amatör bir ornitologdu. Basılmayı bekleyen bir yığın el yazısı bu hevesini kanıtlıyordu. Bu tür meraklar insan ancak yüz on beş mağazaya sahip bir ailenin kızıyla evlendiği takdirde gerçek bir iş haline gelirdi.

Tabii benim çalışmamın da gerçek bir işle alakası yoktu, o yüzden canım ne zaman isterse işi bırakmam kolaydı. Babama gideceğimi söyledim.

"Sağ ol Jake. En kısa zamanda bütün bu dede meselesinden kurtulacağımıza söz veriyorum, tamam mı?"

Bütün bu dede meselesi. "Yani onu bir bakımevine yerleştireceksiniz," dedim. "Onu başkasının sorunu haline getireceksiniz."

"Henüz annenle konuşmadık."

"Tabii ki konuştunuz."

"Jacob..."

"Ben onunla ilgilenirim baba, gerçekten."

"Belki şimdi ilgilenebilirsin. Ama yakında daha kötü olacak."

"İyi. Her neyse."

Telefonu kapatıp beni arabasıyla götürmesi için arkadaşım Ricky'yi aradım. On dakika sonra park yerinde onun külüstür *Crown Victoria* marka arabasının karıştırılması imkânsız boğuk korna sesini duydum. Çıkışa doğru giderken Shelley'e kötü haberi verdim: *Stay-Tite* kutularından yapılacak kulesi yarına kadar beklemek zorundaydı.

"Acil bir aile meselesi," diye durumu açıkladım.

"Tamam," dedi.

Dışarı çıktığımda akşam olmasına rağmen yapış yapış sıcak bir hava vardı. Ricky hurdası çıkmış arabanın kaputu üstüne oturmuş sigara içiyordu. Çamurla kaplı botları, sigaranın dumanını üfleme şekli, batmakta olan güneşin aydınlattığı yeşil saçı, ona amele kılıklı, berduş bir James Dean havası vermişti. Onda bütün bunların hepsinden biraz bir şeyler vardı; ancak Güney Florida'da görülebilecek şekilde, alt kültürlerin tuhaf bir karışımıydı.

Beni görünce kaputtan indi ve park yerinin ortasında, "Daha kovulmadın mı?" diye bağırdı.

"Şşşş!" diyerek ona doğru koştum. "Planımı bilmiyorlar!"

Ricky sözde beni cesaretlendirmek için omzuma bir yumruk attı ama neredeyse omuz kaslarımı parçalayacaktı. "Üzülme özel çocuk. Her gecenin bir sabahı vardır."

Bana özel çocuk demesinin sebebi, özel yetenekleri olan az sayıdaki öğrencinin katıldığı derslere girmemdi. Doğru şekilde ifade etmek gerekirse bu dersler okulumuzun özel eğitim müfredatının bir parçasıydı. Ricky bu kelime oyununu son derece eğlenceli buluyordu. Bizim arkadaşlığımız işte bu şekilde, eşit ölçüde kızdırma ve işbirliğinden oluşuyordu. İşbirliği kısmı gayriresmi bir beyin gücü, kas gücü takasından meydana geliyordu. Ben onun İngilizceden

geçmesine yardım ediyordum, o benim okul koridorlarını kolaçan eden, kas yığını sosyopatlar tarafından öldürülmeme mani oluyordu. Ailemi son derece huzursuz etmesi bu işin külfetiydi. Herhalde en iyi arkadaşımdı, aslında bu 'yegâne arkadaşımdı' demenin daha az acıklı yoluydu.

Ricky *Crown Vic*'in sağ ön kapısını tekmeledi çünkü kapı ancak bu şekilde açılıyordu. Araba bilmeden yapılan halk sanatının müzelik bir parçası olarak görenleri hayrete düşürüyordu. Ricky onu bir kavanoz dolusu yirmi beş sentle şehir hurdalığından almıştı ya da öyle iddia ediyordu. Arabanın aynasına bir ormandaki bütün ağaçların kokusunu asabilse, içerdeki pis kokuyu gidermeye yetmezdi. Koltuklar, yolunu şaşıran yayların kıçınıza batmaması için koli bandıyla kaplanmıştı. Arabanın en harika yeri kaportasıydı; delikler ve göçükler sayesinde ay yüzeyinin paslanmış şeklini andırıyordu. Bu durum benzin parasını çıkartmak için yapılmış bir planın sonucuydu. Ricky sarhoş parti müdavimlerinin bir dolar karşılığı arabaya golf sopasıyla vurmasına izin veriyordu. Çok katı biçimde uygulanmayan tek kural, camdan yapılmış hiçbir kısma vurulmamasıydı.

Motor hırıldayıp mavi bir duman bulutu salarak çalıştı. Park yerinden çıkıp yan yana dizili dükkânların önünden geçerek Portman Dedem'in evine doğru giderken, oraya vardığımızda neyle karşılaşacağımız konusunda endişelenmeye başlamıştım. En kötü durum senaryoları arasında dedemin sokakta çıplak vaziyette koşması, elinde bir av tüfeği sallaması, ön bahçenin çimleri üstünde ağzından köpükler çıkarması, küt bir cisimle pusuya yatması vardı. Her şey mümkündü. Ricky'nin saygıyla bahsettiğim bir adamla ilk kez bu şekilde karşılaşacak olması yüzünden özellikle gerilmiştim.

Dedemin yaşadığı mahalle, iç içe girmiş çıkmaz sokakların bulunduğu sersemletici bir labirentten oluşuyordu. Circle Village adı verilen bu mahalleye geldiğimizde gökyüzü yeni meydana gelmiş bir çürük rengini almıştı. Güvenlik görevlisinin bulunduğu kapıda kendimizi tanıtmak için durduk. Oysa kulübedeki ihtiyar horluyordu ve kapı her zamanki gibi açıktı. Böylece arabayla içeri girdik.

O sırada telefonum kısa bir sesle öttü. Babam işlerin nasıl gittiğini soran bir mesaj göndermişti. Ona cevap yazdığım kısacık süre içinde Ricky şaşırtıcı şekilde tamamen kaybolmamızı sağlamıştı. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim bulunmadığını söylediğim zaman küfredip arabanın tekerleklerini ciyaklatarak peş peşe u dönüşleri yaparken bir yandan da çiğnediği tütünü pencereden tükürüp durdu. Ben de o sırada tanıdık bir işaret bulmak için etrafı tarıyordum. Büyüdüğüm sırada dedemi binlerce kez ziyaret etmeme rağmen her ev birbirinin aynı olduğundan bu iş kolay değildi. Birbirinden ufak farklarla ayrılan kutu görünümlü basık evler alüminyum veya yetmişlerden kalma kararmış ahşap doğramayla kaplıydı. Bazılarının ön kısmında bulunan alçı sütunlar hastalıklı bir sınıf atlama özleminin yansıması gibiydi. Sokak tabelalarının yarısı güneşin altında pişmekten dolayı boyası kabarmış boş birer levhaya dönmüştü. En doğru işaret noktaları çimlere yapılmış renkli ve tuhaf süslemelerdi. Circle Village bu konuda gerçek bir açık hava müzesi gibiydi.

Sonunda metalden yapılmış bir uşak heykelinin elinde duran posta kutusunu tanımıştım. Dimdik sırtı ve küçümseyen yüz ifadesine rağmen uşak sanki paslı gözyaşları döküyor gibi duruyordu. Ricky'ye sola dönmesi için bağırdığım anda arabanın lastiklerinden çıkan cayırtıyla birlikte kapıya doğru savruldum. Bu darbe beynimde bir şeyin serbest kalmasına yol açmış olsa gerek ki, birdenbire bütün yönleri gayet iyi hatırlamaya başlamıştım. "Şu flamingo topluluğunun olduğu yerden sağa dön! Damdaki şu melez Noel Babalardan sola dön! İşeyen melek çocuk heykellerinin yanından devam et!"

Melek heykellerini geçip döndükten sonra Ricky yavaşladı. Dedemin evinin içlerinde bulunduğu bloğa kuşku dolu gözlerle baktık. Hiçbir verandada yanan bir ışık, pencerelerin ardında açık bir televizyon ekranı görünmediği gibi önü açık garajlarda tek bir araba dahi yoktu. Bütün komşular kavurucu yaz sıcağından kurtulmak için kuzeye kaçmış, bahçelerdeki cüce heykellerini adamakıllı uzayan çimlerin içinde boğulmaya terk etmişlerdi. Kasırga kepenkleri sımsıkı kapalı olduğundan bütün evler pastelle yapılmış birer bomba sığınağına benziyordu.

"En soldaki ev," dedim. Ricky'nin gaz pedalına basmasıyla birlikte araba ileri doğru atıldı. Dördüncü veya beşinci evin önünden geçerken çimleri sulayan ihtiyar bir adam gördük. Kafası yumurta gibi kel olan adam üstünde bornozu, ayağında terlikleriyle, bileğe kadar yükselmiş çimleri suluyordu. Evi karanlıktı ve diğerleri gibi kepenkleri kapalıydı. Başımı çevirip ona baktım. Görünüşe göre o da bana bakıyordu ama aslında bunu beceremiyordu. Adama bakınca ufak bir şok yaşamıştım çünkü gözleri süt gibi bembeyazdı. Çok tuhaf diye düşündüm. Portman Dedem kör bir komşusu olduğundan hiç bahsetmemişti.

Sokağın sonunda yan yana dizili bodur çam ağaçları vardı. Ricky büyükbabamın soldaki evinin girişine doğru sert bir dönüş yaptı. Motoru durdurup indi ve benim kapımı tekmeleyerek açtı. Ön bahçenin kurumuş otları üstünde yürürken ayakkabılarımız hışırdıyordu.

Zili çalıp bir süre bekledim. Bir yerlerden yükselen köpek havlaması bu boğucu akşam karanlığında duyduğumuz tek sesti. Bir cevap alamayınca zilin bozulmuş olabileceğini düşünerek kapıyı yumrukladım. Ricky etrafımızı sarmaya başlayan sivrisinekleri avlıyordu. Sırıtarak, "Belki dışarı çıkmıştır, manitası filan vardır," dedi.

"Sen gül bakalım," dedim. "Biz her gecemizi boş geçirirken o daha iyi işler becerir. Bu mahalle fıstık gibi dullarla kaynıyor." Aslında sinirimi yatıştırmak için espri yapıyordum. Sessizlik yüzünden çok gergindim.

Yedek anahtarı babamın çalıların içine sakladığı yerden çıkardım. "Burada bekle."

"Neden bekleyecekmişim?"

"Çünkü boyun bir doksan beş ve saçların yeşil. Üstelik dedem seni tanımıyor ve bir sürü silahı var."

Ricky omuz silkip ağzına yeni bir tütün demeti tıktı. O çimlerin üstündeki şezlonga uzanmaya giderken ben ön kapıyı açıp içeri girdim. O loşlukta bile evde bir felaket yaşandığı belliydi, sanki hırsızlar her tarafı altüst etmişti. Kitap rafları ve dolaplar boşaltılmıştı.

Dolapların içinde duran biblolarla iri harfli *Reader's Digest* dergileri yere saçılmıştı. Kanepe minderleri ters çevrilmiş, sandalyeler devrilmişti. Buzdolabıyla derin dondurucunun kapıları açıktı; içindekiler eriyerek döşemenin üstünde yapışkan gölcükler meydana getirmişti.

Yüreğim daralmıştı. Portman Dedem sonunda gerçekten aklını kaçırmıştı. Ona seslendim ama hiçbir cevap alamadım. Bütün odalara girip ışıkları açarak yaşlı bir paranoyağın canavarlardan kaçmak için saklanabileceği bir yer aradım. Mobilyaların arkasına, tavan arasındaki dar boşluğa, garajdaki iş tezgâhının altına baktım. Silahların durduğu vitrine bile göz attım ama tabii kapısı kilitliydi. Dolabın sapındaki çiziklerden açmaya çalıştığı belliydi. Verandadaki çardakta sulanmadığı için sararmış otlar hafif rüzgârla salınıp duruyordu. Yapay çimle kaplı zeminde diz çöküp kötü bir şeyler keşfetmekten korkarak kamıştan yapılmış koltukların altına baktım.

Derken arka bahçede bir parıltı gördüm.

Kapı sinekliğini açıp koşarak bahçeye çıkınca çimlerin üstünde bir el feneri buldum. Işık huzmesi bahçenin bitimindeki ağaçları aydınlatıyordu. Yabani biçimde büyümüş, yaprakları testere dişli bodur palmiyelerden oluşan bir koruluk, Circle Village ve bir sonraki mahalle Century Woods arasında bir mil boyunca uzanıyordu. Bölge sakinleri arasında yayılan rivayete göre koru yılanlar, rakunlar ve yabandomuzlarıyla kaynıyordu. Dedemin üstünde bornozundan başka bir şey olmadan kaybolup çılgın gibi oradan oraya dolaştığını zihnimde canlandırınca adeta ruhum karardı. Hemen her hafta, bakıma muhtaç bir yaşlının sulama kanalına düşerek timsahlar tarafından parçalandığına dair bir haber duyuluyordu. En kötü durum senaryosunu hayal etmek zor değildi.

Ricky'yi çağırır çağırmaz koşarak evin yan tarafından dolaşıp geldi. O anda benim fark etmediğim bir şey fark etti. Kapı sineklığinde oldukça itici görünen bir yarık vardı. Ricky ıslık çalarak, "Amma acayip kesilmiş," dedi. "Belki yabandomuzu yapmıştır, ya da bir vaşak. Şurada tırnak izleri görünüyor."

O anda yakında vahşi bir havlama silsilesi başladı. Ürkerek birbirimize endişeyle baktık. "Ya da bir köpek," dedim. Köpeğin sesi bütün mahallede zincirleme bir tepkiye yol açmıştı, artık her yönden havlamalar duyuluyordu.

Ricky başını sallayarak, "Olabilir," dedi. "Bagajda 22'lik bir silahım var. Sen bekle burada." Silahı almak için ön tarafa yürüdü.

Havlamalar azalarak yerini gece böceklerinden oluşan koronun tekdüze ve yabancı gürültüsüne bıraktı. Yüzümden ter süzülüyordu. Ortalık artık karanlıktı ama hafif rüzgâr kesildiğinden hava gündüze göre daha sıcak gibiydi.

Feneri yerden alıp ağaçlara doğru yürüdüm. Dedem orada bir yerdeydi, bundan emindim. Ama neredeydi? Ne ben ne Ricky izciydik. Yine de bana yol gösteren bir şey –göğsümün sıkışması, yapış yapış havada yükselen bir fısıltı– var gibiydi. Artık bir saniye daha bekleyecek halim kalmamıştı. Görünmez bir izin kokusunu almış tazı gibi çalıların içine daldım.

Florida'da koruların içinde koşmak zordur. Ağaçların işgal etmediği her santimetrekare bel hizasına kadar yükselen palmiyelerin kılıç gibi yapraklarıyla, kördüğüm olmuş osuruk ağacı dallarıyla doludur. Buna rağmen koşmak için elimden geleni yaparak dedeme sesleniyor, fenerin ışığını her tarafa tutuyordum. Bir ara göz ucuyla beyaz bir ışıltı görünce ağaçların arasından dosdoğru o yöne gittim. Fakat yakından bakınca bunun yıllar önce kaybettiğim, artık rengi ağarıp sönmüş futbol topu olduğunu gördüm.

Tam vazgeçip Ricky'nin yanına dönmek üzereyken, biraz ileride yeni çiğnenmiş palmiye dalları arasında dar bir geçit keşfettim. Buraya girerek fenerin ışığını etrafta dolaştırdım. Yaprakların üstüne koyu renkli bir şey sıçramıştı. Boğazım kupkuru kesildi. Kendi kendime cesaret vererek izleri takip etmeye başladım. İlerledikçe midemdeki düğümlenme artıyordu, adeta bedenim ileride beni neyin beklediğini biliyor ve uyarmaya çalışıyordu. Derken ezilmiş yapraklar iyice genişledi ve onu gördüm.

Dedem zemini sarmaşıkla kaplı bir alanda yüzükoyun yatıyordu.

Yüksek bir yerden düşmüş gibi bacakları iki yana açılmış, bir kolu kıvrılıp bedeninin altında kalmıştı. Muhakkak ölmüş olmalı diye düşündüm. Fanilası kan içindeydi, pantolonu yırtılmıştı ve ayakkabısının teki yoktu. Uzunca bir süre öylece bakakaldım. Elimin titremesi yüzünden sallanan ışık huzmesi bedenini aydınlatıyordu. Nihayet tekrar nefes alıp ona seslendiğim zaman kıpırdamadı.

Dizlerimin üstüne çöküp avucumu sırtına koydum. Fanilasındaki kan hâlâ sıcaktı. Çok kısık da olsa nefes aldığını duyuyordum. Kollarımı vücuduna dolayıp onu yüzüstü çevirdim. Yaşıyordu ama son nefesini vermek üzereydi. Gözleri donuktu, yüzü çökmüş ve bembeyaz kesilmişti. Derken karnı civarındaki bıçak yaralarını görünce bayılacak gibi oldum. Toprağa bulanmış yaralar derin ve genişti. Yattığı yer kandan dolayı çamurlaşmıştı. Bakmamaya gayret ederek gömleğinin yırtık parçalarıyla yaraların üstünü kapatmaya çalıştım.

Arka bahçeden Ricky'nin bağırdığını duydum. "BURADAYIM!" diye haykırdım. Belki tehlike veya kan gibi bir iki kelime daha söylemem gerekirdi ama sözcükleri bir araya getiremedim. Büyükbabaların yatakta, tıbbi cihazlarla dolu sakin bir ortamda ölmesi gerektiğinden başka bir şey düşünemiyordum. Dedemi titreyen elinde tuttuğu bir mektup açacağıyla, kandan sırılsıklam toprak yığınına uzanmış, üstünde karıncalar yürürken görmek aklıma gelecek son şeydi.

Bir mektup açacağı. Kendini savunabileceği yegâne silahı oydu. Aleti parmaklarının arasından çektiğim sırada çaresizce nefes almaya çalıştı. Bunun üzerine elini tuttum. Benim tırnakları yenmiş parmaklarım onun soluk ve mor damarlarla kaplı parmaklarıyla kenetlenmişti.

Bir kolumu sırtının, diğerini bacaklarının altına sokup, "Seni taşımam lazım," dedim. Ne var ki onu kaldırmayı denediğim sırada inleyip kaskatı kesilince bıraktım. Onun canını yakmaya dayanamazdım. Onu o halde orada bırakmam da imkânsızdı, dolayısıyla beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yüzüne, kollarına

ve seyrelmiş beyaz saçlarına bulaşmış toprağı yavaşça sildim. İşte o sırada dudaklarının kıpırdadığını fark ettim.

Fısıltıdan farksız sesi belli belirsiz duyuluyordu. Yüzüne eğilip kulağımı ağzına dayadım. Dili dolaştığı için ne dediği tam anlaşılmıyor, İngilizcenin arasına Lehçe kelimeler karışıyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. Gözlerini bana dikene kadar ismini birkaç kez tekrarladım. Sonunda derin bir nefes alıp sessizce ama anlaşılır bir şekilde, "Adaya git Yakob. Burası güvenli değil," dedi.

Paranoyası yine depreşmişti. Elini sıkıp bizim iyi olduğumuzu, kendisinin de iyi olacağını temin ettim. Aynı gün içinde ona ikinci kez yalan söylüyordum.

Ona ne olduğunu, ne tür bir hayvanın zarar verdiğini sordumsa da beni dinlemiyordu. "Adaya git," diye tekrarladı. "Orada güvende olacaksın. Bana söz ver."

"Gideceğim. Söz." Başka ne diyebilirdim ki?

"Seni koruyabileceğimi sanmıştım," dedi. "Sana çok daha önce söylemem gerekirdi..." Son nefesini vermek üzere olduğunu anlamıştım.

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak, "Ne söyleyecektin?" diye sordum.

"Vakit yok," diye fısıldadı. Büyük çaba harcamaktan dolayı titreyerek başını yerden kaldırıp kulağıma konuştu: "Kuşu bul. Döngünün içinde. İhtiyar adamın mezarının öbür tarafında. 3 Eylül 1940." Başımı salladım ama bir şey anlamadığımı görmüştü. Kalan son gücüyle devam etti: "Emerson–mektup. Onlara ne olduğunu anlat Yakob."

Bu sözleri söyledikten sonra tükenmiş bir halde yere yığıldı. Onu sevdiğimi söyledim. Artık ellerimden kayıp gidiyordu. Bakışları beni geçip gökyüzüne dikilmiş, yıldızlarla bezenmişti.

Biraz sonra Ricky çalıların arasından çıkıp geldi. Yaşlı adamı kollarımın arasında cansız görünce irkildi. "Aman Tanrım. Aman Tanrım," diyerek yüzünü elleriyle ovuşturdu. O dedemin nabzını

bulmaktan, polis çağırmaktan, ormanda bir şey görüp görmediğimden bahsederken üstüme çok garip bir duygu çökmüştü. Dedemin bedenini yere bırakıp ayağa kalktım. Bütün sinir uçlarım varlığını bilmediğim bir içgüdüyle karıncalanıyordu. Ormanda bir şey vardı ve ben bunu hissediyordum.

Gökte ay olmadığı gibi çalıların içinde bizden başka hareket eden kimse yoktu, yine de feneri ne zaman yakıp nereye tutacağımı bir şekilde biliyordum. Işığın o daracık huzmesi bir an için doğrudan çocukluğumun kâbuslarından alınıp oraya yerleştirilmiş gibi görünen bir yüzü aydınlatmıştı. Kambur gövdesini kaplayan karbon siyahı gevşek derisinde yol yol kırışıklar bulunan yaratık ağzını iyice açmış, içinden yılanbalıklarını andıran bir yığın uzun dil çıkmıştı. Ben bir şeyler bağırınca dönüp kaçtı. Bu sırada çalıları sarsması Ricky'nin dikkatini o yöne çekmişti. Silahını doğrultup pat-pat-pat-pat-pat diye ateş etti. "Neydi o? Ne vardı orada?" Ricky yaratığı görememişti. Bense olduğum yerde donakalmış, bir şey söyleyemiyordum. Fenerin cılızlaşan ışığı ağaçların üzerinde titreşiyordu. Ondan sonra herhalde kendimden geçmiş olmalıyım ki onun *Jacob, Jake, hey Ed iyi misin* dediğini hatırlıyorum. Son hatırladıklarım bu sözler olmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

Dedemin ölümünden sonraki ayları bej renkli bekleme odalarıyla meçhul ofislerden oluşan bir çile dünyasında geçirdim. Kulağımın dibinde beni çekiştirenlere, tahlil edip sorgulayanlara katlandım. Bana bir şey söyledikleri zaman başımı salladım, kendimi tekrarladım, binlerce acıyan bakışın ve çatık kaşların hedefi oldum. Annemle babam bana kırılabilecek bir aile yadigârı gibi davranıyor, yanımda kavga edip beni endişelendirmeye korkuyordu.

Geceleri gördüğüm kâbuslar yüzünden çığlık atarak uyanıyordum. Dişlerimi gıcırdatıp parçalamamak için uyurken koruyucu dişlik takıyordum. Gözlerimi kapatır kapatmaz ormanda ağzından yılan gibi diller çıkan o yaratığı görüyordum. Dedemi öldürdüğüne, beni de öldürmek için yakında geri geleceğine inanmıştım. Bazen o gece olduğu gibi bütün benliğimi korkunç bir panik duygusu kaplıyordu. O yaratığın civardaki karanlık ağaçların arasında, park yerinde duran yandaki arabanın arkasında, bisikletimi koyduğum garajın yanında beni beklediğini düşünüyordum.

Buna bulduğum çözüm evden çıkmamak oldu. Haftalar boyunca sabahları gazeteyi almak için evin önüne bile çıkmadım. Çamaşırlıkta yere serdiğim birkaç battaniyenin içine kıvrılıp uyuyordum. Burası evin penceresiz tek odası olduğu gibi kapısı içerden kilitleniyordu. Dedemin cenazesinin kaldırıldığı günü burada geçirmiş,

kurutucunun üstüne oturup laptopta internetten oyun oynayarak oyalanmaya çalışmıştım.

Olanlardan dolayı kendimi suçluyordum. Keşke ona inansaydım diye kendimi yiyip duruyordum. Ne var ki ona inanmamıştım. Kimse ona inanmamıştı. Şimdi onun neler hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü bana da kimse inanmıyordu. Olayları yorumlama şeklim bana son derece rasyonel geliyordu. Ancak bu durum sözcükleri yüksek sesle söylemek zorunda kalana dek sürmüştü. Bunları o zaman, özellikle evimize gelen polis memuruna anlattığım gün akıldışı görünmüştü. Karşımda oturmuş başını sallayarak beni dinleyen ancak telli not defterine hiçbir şey yazmayan memura olup biten her şeyi anlattım. Ben gördüklerimi anlattığım zaman, "Çok iyi, teşekkürler," demekle yetindi. Ardından annemle babama dönüp beni birisine gösterip göstermediklerini sordu. Sanki ne demek istediğini anlamıyordum. Ona yapacağım bir açıklama daha olduğunu söyledim, ardından orta parmağımı havaya doğrultup dışarı çıktım.

Ailem birkaç haftadan beri ilk kez bana bağırmıştı. Aslında o bildik, tatlı sesleri duyunca bayağı rahatlamıştım. Ben de onlara birtakım yakışıksız sözlerle bağırarak karşılık verdim. Portman Dedem'in ölmesinden mutlu olduklarını, onu bir tek benim gerçekten sevdiğimi söyledim.

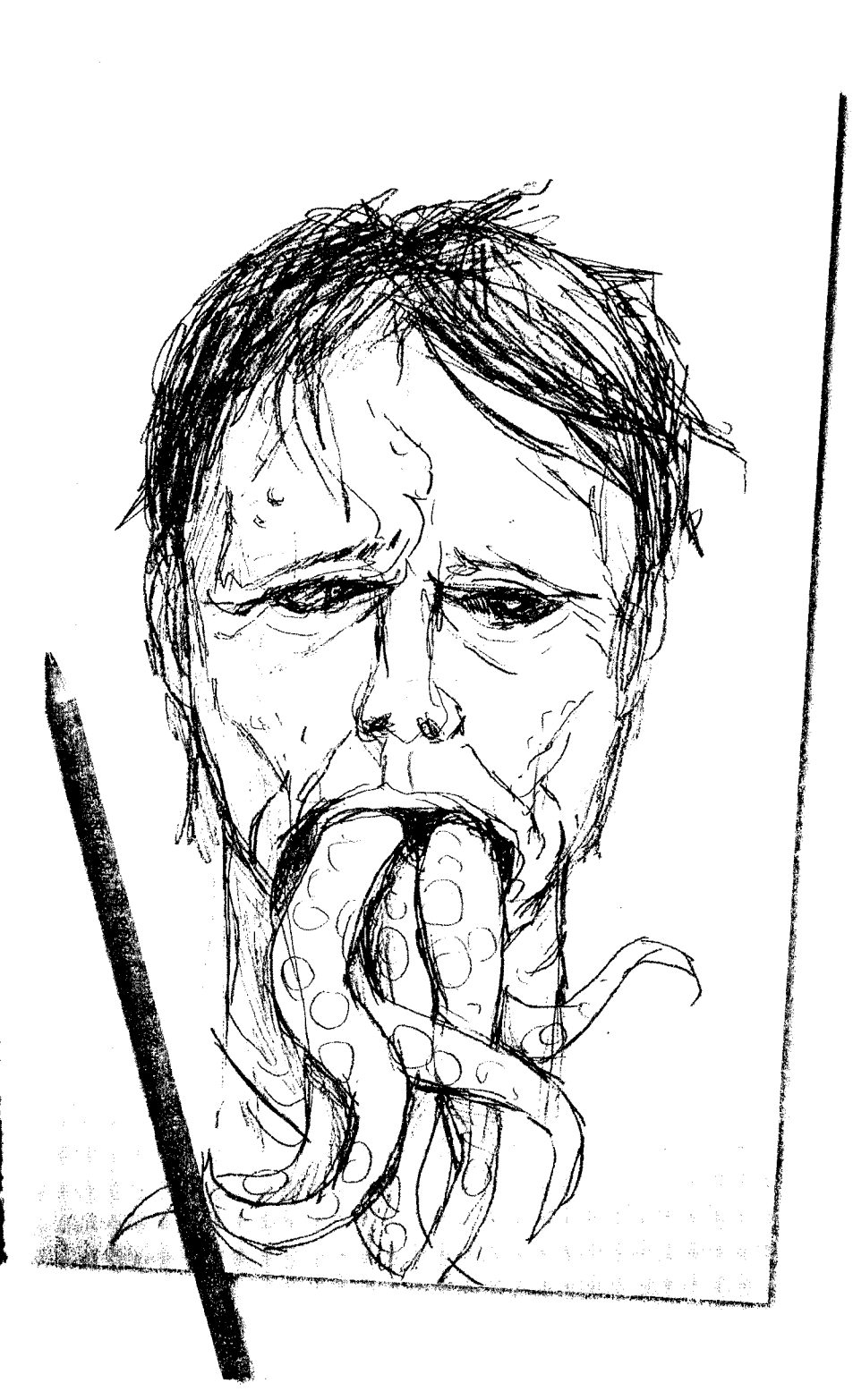
Bizimkiler polisle kapının önünde bir süre konuştular. Polis arabaya binip gittikten bir saat sonra yanında kendini eskiz ressamı olarak tanıtan biriyle döndü. Adamın yanında büyük bir resim defteri vardı. Benden yaratığı tekrar tarif etmemi istedi. Ben tarif ederken o taslağı çiziyor, arada bir durup konuya açıklık getirmek için bir şeyler soruyordu.

"Kaç tane gözü vardı?"

"İki."

"Anladım," dedi. Sanki bir canavarın resmini çizmek eskiz ressamının sıradan işiymiş gibi konuşuyordu.

Beni yatıştırmaya çalıştıkları belliydi. Bitirdiği taslağı bana vermeye kalktığı zaman bu durum apaçık ortaya çıkmıştı.

"Bunu dosyaya koymak için filan size lazım değil mi?" diye sordum.

Karşısında duran polis memuruyla kaşlarını kaldırmış vaziyette birbirlerine baktılar. "Tabii ya. Ne düşünüyorsam?"

Son derece aşağılayıcıydı.

En iyi ve tek arkadaşım Ricky bile olay yerinde olduğu halde bana inanmamıştı. Ben fenerin ışığını yaratığın üstüne tuttuğum halde polislere o gece ormanda hiçbir yaratık görmediğine yemin etti. Fakat bir havlama duymuştu. Bunu zaten ikimiz de duymuştuk. Bu nedenle polisin dedemi vahşi bir köpek sürüsünün öldürdüğüne karar vermesi şaşırtıcı olmadı. Bu sürü başka yerlerde de görülmüştü ve bir hafta önce Century Woods'da sokakta yürüyen bir kadını ısırmıştı. Aslında bunların hepsi gece olmuştu. "Tam da yaratıkları görmenin en zor olduğu zaman!" dedim. Gelgelelim, Ricky başını iki yana sallayıp psikoza görünmem gerektiğine dair birtakım sözler mırıldandı.

"Psikiyatra demek istiyorsun," diye karşılık verdim. "Yani sana çok teşekkür ederim. İnsanı destekleyen arkadaşları olması ne güzel." Odamın önündeki terasta oturmuş, Körfezde batan güneşi seyrediyorduk. Ricky, annemlerin Amişler diyarına yaptıkları gezi sırasında aldığı, mantıksız derecede pahalı ahşap bir şezlongda bağdaş kurmuş, kollarını göğsüne kavuşturmuştu. Gaddarca bir kararlılıkla sigarasını söndürmeden yenisi yakıyordu. Bizim evdeyken hep belli belirsiz huzursuz olduğu anlaşılırdı. Fakat benden yana baktığı zaman gözlerini kaçırmasından artık onu ailemin servetinin değil benim varlığımın huzursuz ettiği belliydi.

"Her neyse, seninle açık konuşuyorum," dedi. "Canavarlardan bahsetmeye devam edersen seni kapatırlar. O zaman gerçekten özel çocuk olursun."

"Bana öyle deme."

Sigarasını dışarı fırlatıp parmaklığın üzerinden koca bir tomar tütün tükürdü.

"Hem sigara içip hem tütün mü çiğniyordun?"

"Sen benim annem misin?"

"Yemek fişi karşılığı kamyoncularla yatar gibi bir halim var mı?"

Ricky insanların annesiyle ilgili şakalar yapmaya bayılırdı ama bu onun bile kaldıramayacağı kadar ağırdı. Şezlongdan fırlayıp beni öyle sertçe itti ki neredeyse terastan aşağı düşecektim. Defolması için bağırdım ama o zaten çoktan kapının yolunu tutmuştu.

Onu birkaç ay boyunca hiç görmeyecektim. Arkadaşlığımız çok bile sürmüştü.

Sonunda ailem beni gerçekten psikiyatra götürdü. Bu nedenle onlarla kavga etmedim, yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Dr. Golan koyu tenli, sakin bir adamdı.

Ben çetin ceviz olacağımı zannetmiştim ama Dr. Golan şaşılacak ölçüde kolayca benimle iletişim kurdu. Olayları sakin ve duygusuzca açıklama biçimi adeta hipnoz etkisi yaratmıştı. Yaratığın, aşırı heyecanımın tetiklediği hayal gücümün ürünü olduğuna beni ikna etti. Dedemin ölümünün yarattığı travma gerçekte olmayan bir şeyi görmeme yol açmıştı. Küçüklüğümde onun anlattığı masallar zihnime öyle bir yaratığın yerleşmesine vesile olmuştu. Dedem kollarımın arasında can vermiş, genç yaşta yaşadığım bu çok kötü şok yüzünden onun anlattığı öcüler gözümün önünde canlanmıştı.

Doktor buna bir isim bile koymuştu: akut stres tepkisi. Annem bana konulan bu gösterişli teşhisi duyunca, "Ben bunda bir şirinlik göremiyorum," dedi. Yine de onun yaptığı espriye bozulmamıştım. Hemen hemen her şey kulağa deli olmaktan daha hoş geliyordu.

Artık canavarlara inanmasam da bu iyileştiğim anlamına gelmiyordu. Hâlâ kâbus görüyordum. Hâlâ gergin ve paranoyaktım. Başkalarıyla iletişim kurmakta epey güçlük çektiğimden annemler bana özel bir hoca tutmuşlardı. Böylece okula sadece kendimi iyi hissettiğim günler gidiyordum. Ayrıca –nihayet– *Smart Aid*'den ayrılmama izin verdiler. "Daha iyiyim," demek artık yeni işim olmuştu.

Oldukça kısa sürede bu yeni işten kovulmaya da karar vermiştim. Geçici deliliğimden kaynaklanan ufak mesele halledildikten sonra Dr. Golan'ın yegâne işlevi reçete yazmak haline gelmişti. *Hâlâ kâbus mu görüyorsun? Bunun için bir ilacım var. Okul servisinde panik atak mı geliyor? Bu işine yarar. Uyuyamıyor musun? Dozu arttıralım.* Onca ilaç beni şişmanlatıp sersem gibi yapmıştı. Buna rağmen hâlâ berbat durumdaydım, geceleri sadece üç dört saat uyuyabiliyordum. Bu nedenle Dr. Golan'a yalan söylemeye başladım. Bana bakan birisi gözlerimin altındaki torbaları ve ani bir ses duyduğumda sinirli kediler gibi zıpladığımı fark edebilirdi, oysa ben iyiymişim gibi davranıyordum. Bir hafta seans sırasında, normal bir insan gibi yavan ve basit rüyalar gördüğümü sansın diye tamamen uydurma rüyalar anlattım. Bir rüyamda dişçiye gitmiştim, öbüründe uçuyordum. İki gece üst üste okulda çıplak dolaştığımı gördüğümü söyledim.

Bunu anlatırken doktor beni durdurdu. "Ya yaratıklar ne oldu?"

Omuz silktim. "Hiç görmedim. Bu herhalde artık daha iyi olduğum anlamına geliyor ha?"

Dr. Golan bir süre elindeki kalemi masaya vurduktan sonra bir şeyler yazdı. "Umarım duymak istediğimi sandığın şeyleri anlatmıyorsundur."

"Tabii ki hayır," derken gözlerimi psikolojinin çeşitli alt dallarındaki uzmanlığını gösteren, duvara asılı çerçeveli diplomalara kaçırdım. Uzmanlıkları arasında akut strese girmiş bir delikanlının nasıl yalan söylediğini anlamanın da olduğuna emindim.

"Bir dakikalığına gerçekçi olalım." Kalemi masaya bıraktı. "Bu hafta bir gece bile olsun o rüyayı görmediğini mi söylüyorsun?"

Her zaman berbat bir yalancı olmuştum. Kendimi rezil etmektense durumu kabullendim. "Şey," diye mırıldandım, "belki bir kere."

Aslında o rüyayı o hafta boyunca her gece görmüştüm. Ufak tefek değişikliklerle hep şöyle seyir izliyordu: Dedemin yatak odasında bir köşeye çömelmişim, akşamın kehribar sarısı ışığı pencere-

lerden uzaklaşıyor, kapıda pembe plastikten havalı bir tüfek beliriyor. Karyolanın olması gereken yerde parlak ışıklar saçan kocaman bir otomat var. Lakin içine ustura gibi keskin avcı bıçaklarıyla zırh delen tabancalar dizilmiş. İngiliz ordusuna ait eski bir üniforma giymiş olan dedem makineye sürekli kâğıt dolarlar tıkıştırıyor fakat silah satın almak için çok para lazım ve fazla vaktimiz kalmamış. Nihayet parlak bir 45'lik aşağı doğru hareket ediyor ama tam yarığa düşmek üzereyken sıkışıp kalıyor. Dedem Yiddiş dilinde küfür edip makineyi tekmeliyor, ardından yere diz çöküp içeriden silahı almaya çalışıyor ama bu sırada eli sıkışıyor. İşte o sırada onlar geliyor; uzun kara dilleriyle makinenin camını yalayıp içine girmenin yolunu arıyorlar. Havalı tüfeği onlara doğrultup tetiği çekiyorum ama hiçbir şey olmuyor. O zaman Portman Dedem deli gibi bağırıyor; *kuşu bul, döngüyü bul, Yakob neden anlamıyorsun be geri zekâlı çocuk*. Derken pencereler kırılıp cam parçaları yağmur gibi yağıyor ve bütün o kara diller üstümüze saldırıyor. Genellikle o zaman terden sırılsıklam olmuş bir halde uyanıyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarken midemde düğüm üstüne düğüm oluşuyor.

Hep aynı rüyayı görüp yüz kere anlatmama rağmen Dr. Golan her seansta bunu tekrar anlattırıyordu. Adeta bilinçaltımı sorguya çekiyor, doksan dokuzuncu kez anlattığımda kaçırmış olabileceği bir ipucunu yakalamak istiyordu.

"Peki, rüyanda deden ne diyordu?"

"Her zaman söylediklerini," diye cevap verdim. "Kuştan, düğümden ve mezardan bahsediyordu."

"Son sözleri."

Başını salladım.

Dr. Golan parmak uçlarını birleştirip çenesine dayadı. Bu haliyle tam da düşünceli bir psikiyatra benziyordu. "Ne anlama geldiği hakkında yeni bir fikrin var mı?"

"Evet. Hiçbir bok yok."

"Hadi canım, öyle demek istemedin herhalde."

Son sözlere aldırmıyormuş gibi davranmak istedim ama aslında aldırıyordum. En az kâbuslar kadar o sözler de beynimi yiyip bitiriyordu. Dedemin dünyada söylediği son cümleyi hezeyanlarla dolu bir saçmalık olarak görmeme konusunda kendimi ona borçlu hissediyordum. Dr. Golan bu sözleri anlamanın korkunç rüyalarımdan kurtulmama yardımcı olacağına inanmıştı. Bu nedenle anlamaya çalıştım.

Dedemin söylediği bazı sözler, örneğin adaya gitmemi istemesi anlamlı geliyordu. Canavarların peşime düşeceğinden endişeliydi, bu nedenle kendi çocukluğunda olduğu gibi onlardan kaçabileceğim tek yerin ada olduğunu düşünmüştü. Ardından, "Sana söylemem gerekirdi," demişti. Ancak bunun ne olduğunu söyleyecek kadar zamanı olmadığından, yapması gereken en doğru şeyi yapıp, ne olduğunu bana söyleyecek –onun sırrını bilen– kişiyi bulmamı sağlayacak şekilde ekmek kırıntılarından oluşan bir iz bırakmış olabileceğini düşündüm. Döngü, mezar ve mektup gibi şifreye benzeyen bütün o kelimelerin bu şekildeki kırıntılar olduğunu tahmin ettim.

Bir süre "döngünün" Circle Village'de bir sokak olabileceğini düşündüm. Burası çıkmaz sokakların düğüm gibi birbirine girdiği bir mahalleydi. "Emerson" ise dedemin mektuplar gönderdiği birisi olabilirdi. Belki beraber savaştığı eski bir askerlik arkadaşı ya da onun gibi birisiydi. Belki bu Emerson denen zat Circle Village'in döngülerinden birinde, mezarlığın yanında yaşıyordu ve sakladığı mektuplardan biri 3 Eylül 1940 tarihliydi. Belki o mektubu okumam gerekiyordu. Kulağa deli saçması gibi geldiğini biliyorum ama bazen daha saçma şeylerin gerçek olduğu ortaya çıkıyordu. Böylece bir müddet internette çıkmaz sokaklara tosladıktan sonra Circle Village mahalle lokaline gittim. Mahallenin ihtiyarları shuffleboard oynayıp geçirdikleri son ameliyatları tartışmak için burada buluşuyordu. Mezarlığın yerini ve Bay Emerson diye birini tanıyıp tanımadıklarını sorduğum zaman sanki boynumdan ikinci bir kafa çıkmış gibi bana baktılar. Kendileriyle konuşanın delikanlılık çağında bir çocuk olmasına şaşırmışlardı. Circle Village'de mezarlık olmadığı

gibi Emerson diye birisi de yaşamıyordu. Ayrıca Döngü Caddesi, Döngü Sokağı ya da Döngü bilmem nesi diye bir yer yoktu. Anlayacağınız ziyaret tam bir fiyaskoydu.

Buna rağmen Dr. Golan pes etmeme izin vermiyordu. Eski ve ünlü bir şair olduğunu söylediği Ralph Waldo Emerson'u araştırmamı istedi. "Emerson hatırı sayılır miktarda mektup yazmıştır," dedi. "Belki büyükbaban bundan bahsediyordu." Karanlıkta iğne aramaya benzese de sırf Golan'dan kurtulmak için bir gün babamdan beni kütüphaneye bırakmasını istedim. Ralph Waldo Emerson'un gerçekten yayımlanmış bir sürü mektubu olduğunu keşfetmem fazla uzun sürmedi. Yaklaşık üç dakika boyunca bir ipucu yakalamaya çok yakın olduğumu zannedip heyecanlandım fakat çok geçmeden iki gerçek ortaya çıktı: Birincisi, Ralph Waldo Emerson 1800'lerde yaşayıp, ölmeden önce 3 Eylül 1940 tarihini taşıyan bir mektup yazması imkânsızdı; ikincisi, adamın yazıları öyle yoğun ve anlaşılması güçtü ki, hevesli bir okuyucu olmayan dedemin ilgisini çekmesi mümkün değildi. Emerson'un uyku getirici niteliğini bizzat deneyerek öğrenmiştim. "Kendine Güvenmek" adlı denemesini okurken yüzümü kitaba dayayıp uyuyakalmış, uyurken ağzımdan akan salyalar kitabı ıslatmıştı. O hafta tam altıncı kez otomatlı rüyayı gördüm. Haykırarak uyanıp gayet nezaketsiz bir şekilde kütüphaneden çıkarılınca Dr. Golan'a ve aptalca teorilerine sövüp durdum.

Son darbe birkaç gün sonra, ailem Portman Dedem'in evini satmaya karar verdiği zaman geldi. Muhtemel alıcılara evi gezdirmeden önce mekânın temizlenmesi gerekiyordu. "Travma mekânımla yüzleşmemin" iyi olabileceğini söyleyen Dr. Golan'ın tavsiyesi üzerine, döküntüleri ayıklama işinde babamla Susie Halam'a yardım etmeme karar verildi. Eve girdikten sonra babam bir süre iyi olduğumdan emin olmak için beni yanından ayırmadı. Şaşılacak biçimde iyi görünüyordum; hem de bahçedeki ağaçların üstüne yapışıp kalmış olay yeri inceleme bantları, rüzgârda sallanan verandadaki yırtık sineklik gibi görüntülere rağmen. Bunların yanı sıra yol ke-

narında dedemden kalan eşyaları yutmak için bekleyen kiralanmış çöp bidonunun varlığı beni korkutmamış ama üzmüştü.

Ağzından köpükler çıkan bir kaçık olmadığım anlaşılınca işe koyulduk. Çöp torbalarıyla donanmış bir vaziyette, evin içinde acımasızca ilerleyip raflarla dolapları boşalttık. Tavan arasını araştırıp yıllardan beri yerinden oynatılmamış nesnelerin altında tozdan oluşan geometrik şekilleri keşfettik. Kurtarılıp saklanabilecek eşyalardan oluşan ve çöp bidonunu boylayacak eşyalardan oluşan iki ayrı piramit yaptık. Halamla babam duygusal insanlar olmadığından çöp bidonu yığını daha büyüktü. Birtakım şeyleri kurtarmak için hummalı bir kulis faaliyeti yaptım. Bunların arasında garajın bir köşesinde duran ve boyu iki buçuk metreye varan, sudan zarar görmüş *National Geographic* dergileri vardı. Bunları okumaya dalarak ne günler geçirmiş, kendimi Yeni Gine'nin çamur adamları arasında dolaşırken veya Bhutan krallığında, sarp kayaların tepesindeki bir kaleyi keşfederken hayal etmiştim. Fakat asla benim dediğim olmuyordu. Aynı şekilde dedemin eski bowling gömleği koleksiyonunu (babam, "Bunlar utanç verici," diye iddia etti), 78'lik big band ve swing plaklarını ("Bunlara iyi para veren çıkar"), masif ve hâlâ kilitli silah dolabının içindekileri ("Şaka yapıyorsun değil mi? Herhalde şaka yapıyorsundur") saklamama da izin vermediler.

Babama taş yürekli davrandığını söyledim. Halam sahneden kaçarak bizi, eski muhasebe kayıtlarından oluşan bir yığını ayıkladığımız çalışma odasında yalnız bıraktı.

"Ben sadece pratik davranıyorum. İnsanlar öldüğü zaman böyle yapılır Jacob."

"Yaa? Ya sen öldüğün zaman ne olacak? Bütün el yazısı notlarını yakmam mı gerekecek?"

Babam kıpkırmızı kesilmişti. Bunu söylememem gerekirdi. Yarım kalmış kitap projelerinin kesinlikle belli bir düzeyin altında olduğunu ima etmiştim. Yine de bana bağırmak yerine sakinliğini korudu. "Bugün buraya seni bununla başa çıkabilecek kadar olgun olduğunu düşünerek getirdim. Demek ki yanılmışım."

"Evet yanıldın. Dedemin eşyalarını elden çıkarmakla onu unutacağımı sanıyorsun ama unutamam."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sana bir şey diyeyim mi? Bu konuda kavga etmekten bıktım. Canın ne istiyorsa sakla." Sararmış kâğıtlardan oluşan bir tomarı ayağımın dibine fırlattı. "İşte Kennedy'nin öldürüldüğü yıldan kalma, ayrıntılı bir sonuç çıkarım listesi. Al da çerçevelettir!"

Tomara bir tekme savurup kapıyı hızla çarparak odadan çıktım ve salonda gelip benden özür dilemesini bekledim. Kâğıt imha makinesinin sesini duyunca öyle yapmayacağını anlayıp kendimi yatak odasına kilitledim. Oda havasızdı. Biraz ayakkabı derisi, biraz da dedemin kullandığı hafif keskin kolonya kokuyordu. Duvara yaslanınca bir şey fark ettim. Kapıyla yatak arasında, halının üstüne vuran güneş ışınları yatak örtüsünün altından ucu görünen bir kutunun kenarını aydınlatıyordu. Yere eğilip kutuyu dışarı çıkardım. Tozla kaplı eski puro kutusu, dedem tarafından benim görmem için oraya bırakılmış gibiydi.

Kutunun içinde çok iyi bildiğim fotoğraflar vardı: görünmez çocuk, havaya kalkmış kız, kayayı kaldıran adam, başının arkasına surat resmi boyanmış adam. Fotoğrafların bazı yerleri kırılmış, kısmen yırtılmıştı. Üstelik benim hatırladığımdan daha küçüktüler. Şimdi neredeyse bir yetişkin olarak onlara baktığımda hilekârlığın ne kadar açık seçik olduğu kafama dank etmişti. "Görünmez" çocuğun kafasını yok etmek için muhtemelen biraz yakma, biraz oynama yeterli olmuştu. Kuşku uyandıracak kadar sıska olan çocuğun kaldırdığı dev kaya, kolayca alçı veya köpükten yapılmış olabilirdi. Fakat bu ayrıntılar altı yaşında, özellikle inanmaya hazır bir çocuğun fark edemeyeceği kadar inceydi.

O fotoğrafların altında Portman Dedem'in bana hiç göstermediği beş fotoğraf daha vardı. Yakından bakana kadar bunun nedenini merak etmiştim. Üç tanesiyle o kadar belirgin oynanmıştı ki bir çocuk bile fark edebilirdi. Bir tanesi güldürecek derecede iki kez pozlanmıştı ve bir şişenin içine "hapsolmuş" bir kızı gösteriyordu. Bir

sonrakinde "havaya kalkmış" küçük bir kız çocuğu vardı; arkasındaki karanlık kapı ağzına gizlenmiş biri tarafından tutulmuştu. Bir diğerinde, baş kısmına bir çocuğun yüzü gelişigüzel yapıştırılmış bir köpek vardı. Bunlar yeterince tuhaf değilmiş gibi, son ikisi David Lynch'in kâbuslarından çıkıp gelmişe benziyordu. Birinde arkaya doğru ürkütücü bir köprü hareketi yapmış, mutsuz bir akrobat kız görülüyordu. Öbüründe hilkat garibesine benzeyen ve o güne dek gördüğüm en tuhaf kostümleri giymiş ikiz çocuklar vardı. Beynimi yılan dilli canavarların bulunduğu masallarla dolduran dedem bile bu tür fotoğrafların çocukların kâbus görmesine yol açacağını fark etmişti.

Dedemin odasının tozla kaplı zeminine diz çökmüş elimdeki fotoğraflara bakarken, masallarının doğru olmadığını anladığım zaman kendimi nasıl aldatılmış gibi hissettiğimi hatırladım. Artık gerçek ortadaydı: Son sözleri başka bir el çabukluğuydu. Son eylemiyse, giderilmesi yılları alacak terapi ve metabolizmayı mahveden ilaç tedavisi gerektirecek şekilde kâbuslar görüp paranoyakça kuruntulara kapılmama neden olmuştu.

Kutuyu kapatıp salona getirdim. Babamla Susie Halam kesildiği halde hiç kullanılmamış kuponlarla dolu bir çekmeceyi on galonluk bir çöp torbasına boşaltıyordu.

Kutuyu onlara uzattım. İçinde ne olduğunu sormadılar bile.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Dr. Golan. "Ölümü anlamsız mıydı?"

Kanepeye uzanmış, köşedeki akvaryumun içinde tek başına tembelce daireler çizen altın renkli tutsağı seyrediyordum. "Eğer sizin daha iyi bir fikriniz yoksa öyle," dedim. "Ya da bana söylemediğiniz, bütün bunların ne anlama geldiğini açıklayan müthiş bir teori. Aksi takdirde..."

"Ne?"

"Aksi takdirde, bu zaman kaybından başka bir şey değil."

Derin bir iç çekip baş ağrısını gidermek ister gibi burnunun üstünü sıktı. "Dedenin son sözlerinin ne anlama geldiğinden benim bir sonuç çıkarmam gerekmiyor. Önemli olan senin ne düşündüğün."

"Bunlar psikiyatrik palavralar," diye ortalığı kızıştırdım. "Önemli olan benim ne düşündüğüm değil, neyin gerçek olduğudur! Ama zannederim bunu asla bilemeyeceğiz, o halde ne önemi var? Siz bana ilaçlarımı yazıp faturayı çıkarın."

Onu delirtmek –hatalı olduğum konusunda ısrar ettirip kavgaya sokmak– istiyordum. Oysa o ifadesiz bir yüzle, kalemini koltuğun kenarına sürekli vurmakla yetindi. Bir süre sonra, "Görünüşe bakılırsa teslim oluyorsun," dedi. "Hayal kırıklığına uğradım. Yarı yolda bırakman hiç hoş değil."

"Öyleyse beni iyi tanımıyorsunuz," diye karşılık verdim.

Parti verme konusunda kendimi bundan daha isteksiz hissedemezdim. Annemler hiç ustaca gizleyemedikleri ipuçları vermeye başladığı zaman bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştım. On altı yaşıma basacağımı hepimiz gayet iyi bildiğimiz halde, önümüzdeki hafta sonunun ne kadar sıkıcı ve durağan olacağından bahsetmeye başlamışlardı. Bu sene parti olayını rafa kaldıralım diye onlara yalvardım. Birçok sebebin yanı sıra davet etmek istediğim tek bir kişinin bile aklıma gelmediğini söyledimse de yalnız başıma çok vakit geçirmemden endişeleniyorlardı. Sosyalleşmenin bir nevi tedavi olacağı fikrine dört elle sarılmışlardı. Onlara elektroşokun da bir tedavi şekli olduğunu hatırlattım. Ne var ki annem bir kutlamayı engelleyecek en küçük mazereti bile kabul etmeye hevesli değildi. Bir keresinde papağanımızın doğum gününü kutlamak için arkadaşlarını davet etmişti. Evimizi konuklara gösterip hava atmayı sevmesinin de bunda payı vardı. Elinde şarap kadehiyle konukları mobilyalarla tıka basa dolu bir odadan öbürüne gezdirmeye, mimarın dehasını övmeye ve eşyaların döşenmesiyle ilgili savaş öyküleri anlatmaya bayılırdı ("Şu aplikleri İtalya'dan getirtmemiz aylar sürdü").

Dr. Golan'da felaket gibi geçen bir seanstan eve yeni dönmüştük. Babamın peşinden kuşku uyandıracak kadar karanlık olan salona doğru yürürken, "Ayıp bize, doğum günün için bir şey planlamadık" ve "Neyse canım, bu işin gelecek yılı da var," gibi cümleler mırıldanıyordu. Derken bütün ışıklar bir anda yanarak konfetiler, şeritler, balonların yanı sıra teyzeler, halalar, amcalar, dayılar ve çok nadir görüştüğüm kuzenlerden oluşan bir karışım –kısacası annemin katılmaya razı ettiği herkes– ortaya çıktı. Hele punch kâsesinin yanından ayrılmayan ve vidalı deri ceketiyle komik derecede aykırı duran Ricky'yi görünce çok şaşırmıştım. Herkes mutlu yıllar şarkısını söyleyip ben de şaşırmış gibi davranmayı bitirdikten sonra annem kollarını boynuma dolayıp, "Beğendin mi?" diye fısıldadı. Oysa ben yorgundum ve allak bullak olmuştum; yatmadan önce TV'yi açıp *Savaş Kulesi III: Çağrı* oyununu oynamayı istiyor-

dum. Ama ne yapabilirdik, herkesi eve mi gönderecektik? Beğendiğimi söyleyince annem teşekkür olarak bana gülümsedi.

Annem kadehine chardonnay şarap doldurup, "Yeni eklentiyi kim görmek ister?" diye şakıyarak küçük bir akraba grubunun başında üst kata çıktı.

Ricky'yle uzaktan birbirimize baş salladık. Bir iki saat birbirimizin varlığına katlanma konusunda konuşmadan anlaşmıştık. Beni damdan neredeyse aşağı atacak gibi olduğu günden bu yana konuşmamıştık ama ikimiz de arkadaş kalma görüntüsü yaratmanın önemini biliyorduk. Tam konuşmak için yanına gitmek üzereyken Bobby Dayım beni kolumdan tutup bir köşeye çekti. Dayım büyük bir araba kullanan, büyük bir evde yaşayan irikıyım bir adamdı. Yıllardan beri kalınbağırsağına tıktığı onca kaz ciğeri ezmesi ve çift katlı dev hamburgerler yüzünden ağır bir kalp krizi geçirmesi kaçınılmazdı. Böylece bütün varlığı o kalın kafalı kuzenlerimle sessiz, minik karısına kalacaktı. Les Dayım'la birlikte *Smart Aid*'in eş başkanıydılar. Hep böyle yaparlardı; guacamole sosunun güzelliğinden dolayı ev sahibesini övmek yerine, bir yere gizli bir saldırı planı yapıyormuş gibi insanları köşelere çekip konuşurlardı.

"Annen bana şu büyükbaba meselesinde... tehlikeyi gerçekten atlattığını söyledi."

Büyükbaba meselesi. Kimse buna ne ad vereceğini bilmiyordu.

"Akut stres tepkisi," dedim.

"Ne?"

"Yaşadığım sorun. Yaşamakta olduğum. Her neyse."

"İyi, iyi. Bunu duyduğuma gerçekten sevindim." Bütün o nahoş olayları kovarcasına elini salladı. "Annenle biraz konuştuk. Bu yaz Tampa'ya gelip aile işinin nasıl döndüğünü görmeye ne dersin? Bir süre genel merkezde benimle birlikte kafa yormak istemez misin? Tabii raflara mal dizmekten hoşlanmıyorsan!" Öyle gür bir kahkaha atmıştı ki elimde olmadan geriye sıçradım. "İstersen evde oturursun, hafta sonları kuzenlerinle birlikte hep beraber tarpon balığı tutmaya gideriz." Ardından tam beş dakika boyunca yeni yatını,

adeta pornografik en küçük detayına varana kadar anlattı. Sanki bu tek başına anlaşmaya varmaya yetermiş gibi, konuşması bitince sırıtıp sıkmam için elini uzattı. "Ee, ne diyorsun bakalım, J-dogg?"

Galiba reddedemeyeceğim bir teklif olduğunu düşünüyordu, oysa ben dayım ve şımarık çocuklarıyla birlikte yaşamaktansa bütün yazı Sibirya'daki bir çalışma kampında geçirmeyi tercih ederdim. *Smart Aid* genel merkezinde çalışmaya gelince; bunun muhtemelen geleceğimin kaçınılmaz bir parçası olduğunu biliyordum ama en az birkaç yaz mevsimini daha özgür geçirmeyi ve şirket kafesine kapanmadan önce dört yıl üniversite okumayı hesaplıyordum. Nazik bir kaçış yolu bulmak için çabaladım. Gelgelelim ancak, "Psikiyatrımın şu sıralar bunu doğru bulacağından pek emin değilim," diyebildim.

Dayımın fırça gibi kaşları birleşmişti. Belli belirsiz kafa sallayarak, "Eh iyi, peki, tabii," dedi. "O halde olayı kendi akışına bırakalım ahbap, ne dersin?" Ardından benim cevabımı beklemeden, karşı tarafta kolundan tutup kenara çekecek birini görmüş gibi yaparak yanımdan uzaklaştı.

Annem hediyeleri açma vaktinin geldiğini duyurdu. Bu işi hep herkesin gözü önünde yapmam için ısrar ederdi. Bu başlı başına bir sorundu çünkü sanıyorum daha önce de bahsettiğim gibi hiçbir zaman iyi yalan söyleyemem. Bu yalancıktan minnettarlık gösterme konusunda da iyi olmadığım anlamına gelir. Başkasından hediye gelip tekrar paketlenen Noel CD'leri veya Les Dayım'ın yıllardan beri benim "gezenti" olduğuma dair şaşılacak yanılgısı yüzünden Field and Stream dergisi aboneliği gibi hediyeler alınca, yine de nezaket kurallarını bozmamıştım. Paketini açtığım onca ıvır zıvırı zoraki bir gülümsemeyle herkes görüp beğensin diye havaya kaldırıyordum. Sonunda kahve masasının üstüne yığılı hediyeler azalmış ve ortada sadece üç tane paket kalmıştı.

Önce en küçük paketi aldım. İçinden annemle babamın dört yıllık lüks sedan arabasının anahtarı çıktı. Annem yeni bir araba alacaklarını açıkladı, böylece ben eskisine konmuştum. İlk arabam! Herkes oooo, vaaay gibi nidalar atarken ben yüzümün kızardığını

hissettim. Ricky'nin önünde böylesine pahalı bir hediye kabul edip gösteriş yapmak çok fazla olacaktı. Sonuçta onun arabası benim on iki yaşındayken aldığım bir aylık harçlıktan daha ucuza mal olmuştu. Anlaşılan ailem hep benim paraya önem veren biri olmam için çabalıyordu ama ben gerçekten önem vermiyordum. Tabii insanın bol parası olduğu zaman önem vermediğini söylemesinin kolay olduğunu da unutmamak lazım.

Sonraki hediye, geçen yaz boyunca annemle babama almaları için yalvardığım dijital fotoğraf makinesiydi. Aleti elimde tartarken, "Vaay," dedim. "Bu müthiş."

Babam, "Kuşlar üzerine yeni bir kitap tasarlıyorum," dedi. "Belki fotoğrafları sen çekersin diye düşündüm."

"Yeni bir kitap!" diye haykırdı annem. "Bu fevkalade bir fikir Frank. Sözü açılmışken üzerinde çalıştığın son kitap ne oldu?" Birkaç kadeh şarap içtiği belliydi.

Babam, "Ufak tefek birkaç düzeltmeyle uğraşıyorum," diye usulca karşılık verdi.

Bobby Dayım, "Yaa, demek öyle," diye kıs kıs güldü.

Yüksek sesle, "Pekâlâ!" diyerek son hediyeyi aldım. "Bu Susie Halam'dan."

Ben hediyenin ambalajını açarken halam, "Aslında bu hediye dedenden," dedi.

Öylece donakalmıştım. Bütün ev birden ölüm sessizliğine büründü. İnsanlar Susie Halam'a şeytanın adını anmış gibi bakıyordu. Babamın dudakları gerginleşirken annem kadehindeki son yudumu bir dikişte bitirdi.

"Hadi açıp baksana," dedi Susie Halam.

Ambalaj kâğıdının kalan kısmını açınca ortaya sayfa köşeleri kıvrılmış, şömizi olmayan ciltli eski bir kitap çıktı. Cildin üstünde *Ralph Waldo Emerson'un Seçme Eserleri* yazıyordu. Kitabın içinde yazılanları cildin altından okumaya çalışıyormuş gibi gözlerimi dikmiştim. Titreyen ellerimde ne işi olduğuna bir türlü anlam veremiyordum. Son sözleri Dr. Golan'dan başka kimse bilmiyordu. Ben lavabo açа-

Ralp Waldo Emerson'un Seçme Eserleri

Derleyen ve Önsöz
Clifton Durrell, Phi. D.

Jacob Magellan Portman'a
ve ileride keşfedeceği
dünyalara-

Anthem Books • New York

cağını lıkır lıkır içme veya Sunshine Skyway köprüsünden geriye doğru takla atma tehdidinde bulunmadığım takdirde, muayenehanesinde konuştuğumuz her şeyin gizli kalacağına dair birkaç kez söz vermişti.

Yüzümde nasıl soracağımı pek bilmediğim bir soru ifadesiyle halama baktım. Zoraki gülümseyerek, "Onu evde temizlik yaparken dedenin çalışma masasında bulmuştum," dedi. "Üstüne senin adını yazmıştı. Sanırım sende kalmasını istiyordu."

Tanrı Susie Halam'ı korusun. Sonuçta iyi yürekli birisiydi.

Ortamı yumuşatmak isteyen annem, "Harika," dedi. "Dedenin kitap okuduğunu bilmiyordum. Düşünceli bir davranış."

Babam dişlerini sıkarak, "Evet," dedi. "Teşekkürler Susan."

Kitabın kapağını açtım. Tahmin ettiğim gibi, ilk sayfada dedemin titrek el yazısıyla bir ithaf vardı: Jacob Magellan Portman'a ve ileride keşfedeceği dünyalara...

Herkesin önünde ağlamaya başlayacağımdan korkarak kalktığım sırada sayfaların içinden çıkan bir şey yere düştü.

Eğilip yerden aldım. Bu bir mektuptu.

Emerson. Mektup.

Yüzümden bütün kanın çekildiğini hissediyordum. Annem bana doğru eğilerek gergin bir fısıltıyla su isteyip istemediğimi sordu. Annemin dilinde bu kendini toparla, herkes sana bakıyor anlamına geliyordu. "Biraz şey hissediyorum..." derken bir elimle karnımı tuttuğum gibi odama doğru fırladım.

Mektup ince çizgisiz kağıda, kıvrımlı bir el yazısıyla yazılmıştı. Harfler öyle süslüydü ki adeta kaligrafiye benziyordu. Siyah mürekkep eski bir dolma kalemle yazılmış gibi farklı tonlara bürünmüştü. Mektup şöyleydi:

Biricik Abe,

Umarım bu mektup eline geçtiğinde sağ salim hayattasındır. Senden haber almayalı çok uzun zaman oldu! Fakat bu satırları seni azarlamak için değil, hâlâ seni düşündüğümüzü, mutluluğun için dua ettiğimizi bilmen için yazıyorum. Bizim cesur ve yakışıklı Abe'imiz!

Adadaki yaşama gelince, değişen pek fazla bir şey yok. Fakat biz her şeyin sakin ve derli toplu olmasını tercih ediyoruz! Onca yıldan sonra seni görsek tanır mıyız bilmiyorum, ancak eminim ki sen bizi - hâlâ hayatta olan az sayıdaki kişiyi tanırsın. Yakın zamanda çekilmiş bir resmini bize göndermen mümkünse çok seviniriz. Ben eski gençlik günlerime ait bir resmimi gönderiyorum.

E seni çok özlüyor. Ona yazmayacak mısın?

Sevgi ve saygılarımla,
Müdire

Alma LeFay Peregrine

Mektubu yazan kişi bahsettiği gibi, içine eski bir fotoğraf koymuştu. Fotoğrafı odamdaki masa lambasının ışığına tutup kadının karanlıkta kalan yüzünün ayrıntılarını görmeye çalıştım. Ne var ki, hiçbir ayrıntı seçilemiyordu. Görüntü çok tuhaf olmakla birlikte dedemin fotoğraflarına benzemiyordu. Bu fotoğrafta hiçbir hile yoktu. Sadece bir kadının, pipo içen bir kadının görüntüsü vardı. Ağzından sarkan kıvrımlı pipo Sherlock Holmes'un piposuna benziyordu. Gözümü ondan alamıyordum.

Büyükbabamın bulmamı istediği şey bu muydu? Evet diye düşündüm, öyle olsa gerek, Emerson'un yazdığı mektuplar değil, onun kitabının içine saklanmış bir mektup. Fakat bu müdire, adı Peregrine olan kadın kimdi? Gönderici adresi var mı diye zarfın üstüne bakınca, *Cairnholm Adası, Cymru, UK* yazılı silik bir damgadan başka bir ibare göremedim.

UK, bu Britanya demekti. Çocukken atlasları incelemeye meraklı olduğumdan *Cymru* isminin Galler anlamına geldiğini biliyordum. *Cairnholm Adası* Bayan Peregrine'in mektubunda bahsettiği ada olsa gerekti. Acaba burası dedemin küçük bir çocukken yaşadığı ada mıydı?

Dokuz ay önce bana "kuşu bulmamı" söylemişti. Dokuz yıl önce, yaşadığı çocuk yuvasının "pipo içen bir kuş" tarafından korunduğuna dair yemin etmişti. O sırada yedi yaşındaydım ve söylediklerine olduğu gibi inanmıştım. Oysa fotoğraftaki müdire pipo içiyordu ve Peregrine bir tür doğan demekti. Ya dedemin bulmamı istediği kuş aslında onu kurtaran kadın, yani çocuk yuvasının müdiresi olan kadınsa? Belki aradan geçen bunca yıldan sonra hâlâ adada yaşıyordu; belki asırlar kadar yaşlı olduğu için, büyüdüğü halde onu terk etmeyen çocuklar tarafından bakılıyordu.

Dedemin son söylediği cümleler ilk kez tuhaf biçimde anlam kazanmaya başlamıştı. Adaya gidip o yaşlı kadını, eski müdireyi bulmamı istemişti. Çocukluğuna ait sırları bilecek yegâne insan o kadındı. Ne var ki zarfın üstündeki damga on beş yıl öncesine aitti. Hâlâ hayatta olması mümkün müydü? Kafamda birtakım hesapla-

malar yaptım: 1939'da çocuk yuvasını yönetirken söz gelimi yirmi beş yaşındaysa, o zaman bugün doksanlı yaşların sonunda olması gerekirdi. O halde hayatta olması mümkündü, Englewood'da ondan yaşlı olup hâlâ kendi başına yaşayan ve araba kullanan insanlar vardı. Bayan Peregrine mektubu gönderdikten sonra vefat etmiş olsa bile, Cairnholm'da yine de bana yardım edebilecek, Portman Dedem'in çocukluğunu, onun sırlarını bilen insanlar olabilirdi.

Biz, diye yazmıştı. *Hâlâ hayatta olan az sayıdaki kişi.*

Tahmin edebileceğiniz gibi, yaz mevsiminin bir kısmını Galler açıklarındaki küçük bir adada geçirme konusunda ailemi ikna etmek kolay bir iş değildi. Özellikle annem bunun neden berbat bir fikir olduğu konusunda pek çok dayatmacı sebep saymıştı. Bunların arasında yaz aylarını Bobby Dayım'ın yanında bir mağazalar imparatorluğunun nasıl yönetildiğini öğreneceğim beklentisi vardı. Ayrıca annem veya babam benimle gelmeye hiç niyetli olmadığından seyahatte bana eşlik edecek kimse yoktu ve yalnız gitmem kesinlikle söz konusu değildi. Bunları çürütecek etkili tezlerim yoktu. Bu yolculuğa çıkmayı –*çıkmaya mecbur olduğumu düşündüğüm yolculuğu*– isteme sebebimi korktuklarından daha da kaçık görünmeden izah etmem olanaksızdı. Annemlere Portman Dedem'in son sözlerinden, mektuptan veya fotoğraftan kesinlikle bahsetmeyecektim, aksi takdirde beni akıl hastanesine yatırırlardı. Öne sürebileceğim tek mantıklı tez, "Aile geçmişimizi daha iyi bilme" iddiasıydı. "Chad Kramer ve Josh Bell bu yaz Avrupa'ya gidiyorlar. Ben neden gidemiyorum?" sorusuysa kulağa hiç inandırıcı gelmiyordu. Bu savları ümitsizmiş gibi görünmeden olabildiğince sık gündeme getiriyordum (hatta bir ara "sakın paramız yok demeyin" çaresine başvurmuş ama bu taktiği kullandığıma hemen pişman olmuştum), lakin bir işe yarayacağa benzemiyordu.

Derken benim işime muazzam derecede yarayacak birkaç gelişme oldu. Birincisi, Bobby Dayım bütün yazı onun yanında geçirmem

konusunda kararsızlığa kapıldı, kim evinde bir kaçığın yaşamasını isterdi ki? Böylece tatil programım birdenbire tamamen boşalmıştı. İkincisi, babam Cairnholm adasının son derece önemli bir kuş habitatı olduğunu öğrenmişti. Bir kuş cinsinin bütün dünyadaki nüfusunun yarısının orada yaşadığını öğrenmek bir ornitolog olarak onu müthiş heyecanlandırmıştı. Bu konu ne zaman açılsa onu özendirmek ve ilgilenmiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. Fakat en önemli faktör Dr. Golan'dı. Onu kandırmak için şaşılacak ölçüde az çaba harcamıştım. Sonunda bu fikri beğenmekle kalmayıp ailemi benim gitmem konusunda teşvik ederek hepimizi şoka soktu.

Bir gün öğleden sonra yaptığı seansın bitiminde anneme, "Bu yolculuk onun için önemli olabilir," dedi. "Orası dedesinin aşırı derecede efsaneleştirdiği bir yer. Oraya gitmesi bu efsanenin ortadan kalkmasına yarayabilir. O adanın herhangi bir yer gibi normal olduğunu, bir sihre sahip bulunmadığını görür. Böylece büyükbabasının fantezileri etkileme gücünü kaybeder. Hayal dünyasının gerçek dünyayla çatışmasında son derece etkili bir yol olabilir."

"Ama ben onun zaten o saçmalıklara inanmadığını sanıyordum," diyen annem bana dönerek, "Öyle değil mi Jake?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye onu onayladım.

Dr. Golan, "Bilinçli olarak inanmıyor," dedi. "Ancak şu anda bilinçaltı onda sorunlara yol açıyor. Gördüğü düşler, yaşadığı kaygı."

Annem çıplak gerçekle yüzleşmeye hazırlanır gibi gözlerini kısarak doktora bakıp, "Peki siz oraya gitmesinin gerçekten işe yarayacağına inanıyor musunuz?" diye sordu. Yapmam veya yapmamam gereken işler söz konusu olduğunda Dr. Golan'ın söyledikleri kanun gibiydi.

Doktor, "İnanıyorum," diye cevap verdi.

Mesele böylece kapanmıştı.

Bu konuşmadan sonra her şey şaşırtıcı bir hızla yerli yerine oturmuştu. Uçak biletleri satın alınmış, planlar yapılmış, programlar

ayarlanmıştı. Babamla birlikte haziran ayının üç haftasını adada geçirecektik. Ben sürenin çok uzun olduğundan endişelensem de o adadaki kuş kolonilerini kapsamlı biçimde inceleyebilmek için en az bu kadar zamana ihtiyacı olduğunu ileri sürmüştü. Annemin itiraz edeceğini sanmıştım –tam üç hafta!– fakat seyahat yaklaştıkça heyecanı artmış görünüyordu. Sevinçten parlayan gözlerle, "Benim iki erkeğim büyük bir maceraya atılacaklar!" diye konuşuyordu.

Aslında coşkusunu bayağı dokunaklı bulmuştum, ta ki bir gün arkadaşıyla yaptığı telefon konuşmasını duyana kadar. Üç hafta boyunca "eski yaşamına kavuşacağı" ve "endişelenmesi gereken iki muhtaç çocuğu" olmayacağı için ne kadar rahatlayacağını arkadaşına itiraf ediyordu.

Olabildiğince iğneleyici biçimde *ben de seni seviyorum* demek istedim fakat beni görmediği için sesimi çıkarmadım. Elbette onu seviyordum ancak insanın annesini sevmesi zorunlu bir duygudur; yolda karşılaşsam çok seveceğim bir tip olduğunu sanmıyorum. Zaten o da yolda yürümez; yürümek fakirlere mahsustur.

Okulun tatile girmesiyle yolculuğumuzun başlangıcı arasındaki üç haftalık boşlukta Bayan Alma LeFay Peregrine'in hâlâ hayatta olan insanlar arasında bulunduğunu doğrulamak için elimden geleni yaptım. Ne var ki, internette yaptığım araştırmalardan hiçbir sonuç çıkmadı. Hâlâ yaşadığını varsayarak ona telefon etmeyi ve en azından görüşmeye geleceğime dair uyarmayı ummuştum. Gelgelelim kısa zamanda, Cairnholm'da neredeyse kimsenin telefonu olmadığını keşfettim. Koca adada bir tek telefon numarası bulabilmiştim. Bu nedenle o numarayı aradım.

Hattın bağlanması neredeyse bir dakika sürdü. Önce hışırtılar ve tıkırtılar, ardından sessizlik ve tekrar hışırtılar duyuldu. O uzak mesafenin her kilometresini kat eden telefon hattını hissedebiliyordum. Nihayet Avrupa'ya özgü o tuhaf zilin –*düüt-düüt...düüt-düüt*– diye çaldığını duydum. Aşırı derecede zehirlenmiş olduğunu düşündüğüm bir adam telefonu açtı.

"Helâ deliği!" diye haykırdı adam. Arkadan korkunç derecede

gürültü geliyordu, bir bekâr evinde verilen coşkulu partinin doruğunda duyulabilecek türden bir uğultu vardı. Kendimi tanıtmaya çalışsam da karşımdaki adamın beni duyabileceğini sanmıyordum.

Adam tekrar, "Helâ deliği!" diye kükredi. "Kim arıyor?" Ne var ki, ben daha konuşmaya fırsat bulamadan ağzını ahizeden uzaklaştırıp birilerine bağırdı. "Ulan puşt herifler size kesin demedim mi, telefonda..."

O anda hat kesildi. Uzunca bir süre telefon elimde öylece kaldıktan sonra kapattım. Tekrar arama zahmetine katlanmadım. Cairnholm'un yegâne telefonu "helâ deliği" diye bir pislik yuvasına aitse, adanın gerisi kim bilir nasıldı? Avrupa'ya yapacağım ilk seyahati sarhoş manyaklardan kurtulmaya çalışarak ve kuşların bağırsaklarını kayalık kıyıların üzerine boşaltmasını seyrederek mi geçirecektim? Belki öyle olacaktı. Fakat sonunda dedemin sırrını açığa çıkarma ve olağandışı yaşamımı normal seyrine sokma olanağı bulacaksam, her türlü sıkıntıya katlanmaya değerdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sis etrafımızı kalın bir örtü gibi kaplamıştı. Kaptan neredeyse geldiğimizi duyurduğunda önce dalga geçtiğini zannettim; feribotun yalpalanan güvertesinde sonsuza uzanan gri bir perdeden başka bir şey göremiyordum. Küpeşteye yapışarak yeşil dalgaları seyrederken bir yandan da kahvaltı niyetine beni yemeye hazır balıkları düşünüyordum. Üstünde gömlekten başka bir şey olmayan babamsa titriyordu. Hiç bu kadar soğuk ve nemli bir haziran görmemiştim. Babamın ve benim selametim için, bu kadar uzak bir yere gelmek için katlanmayı göze aldığımız otuz altı saatlik eziyetli yolculuğun semeresini görmemiz için dua ettim. Şimdiye kadar üç uçak değiştirmiş, iki aktarma yerinde beklemiş, pis tren garlarında sırayla kestirmiştik ve şimdi bu bitmek bilmeyen, mide bulandırıcı feribot yolculuğuna katlanıyorduk. Derken babam, "Bak!" diye bağırdı. Başımı kaldırınca bembeyaz boşluğun ortasında göğe doğru bir kule gibi yükselen kayalık tepeyi gördüm.

Dedemin adası karşımızdaydı. Sis perdesinin içinde soğuk ve kasvetli haliyle bir hayalet gibi görünüyordu. Çığlık çığlığa uçuşan milyonlarca kuşun koruduğu ada, devlerin inşa ettiği antik bir kaleyi andırıyordu. Dimdik yükselen yamaçların hayalet gibi bulutların içinde kaybolduğunu görünce, buranın sihirli bir yer olduğu düşüncesi bana pek gülünç gelmemişti.

Midemin bulantısı geçmişe benziyordu. Babam Noel günü hediye almış bir çocuk gibi gözlerini tepemizde dönen kuşlardan alamıyordu. Havada uçan noktalardan oluşan bir kümeyi göstererek, "Jacob şunlara bak!" diye bağırdı. "Man adasına özgü yelkovan kuşları!"

Kayalık yamaçlara biraz daha yaklaşınca suyun altında tuhaf şekiller belirdiğini fark ettim. Yanımdan geçen bir tayfa küpeşteden eğilip dikkatle suya baktığımı görünce, "Daha önce hiç gemi enkazı görmedin ha?" dedi.

Ona dönüp, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Bütün bu bölge gemi mezarlığı gibidir. Eski kaptanlar şöyle derdi: 'Hartland Burnuyla Cairnholm Koyu arası, gece veya gündüz denizcilerin mezarı!' "

Tam o sırada üstünden geçtiğimiz enkaz yüzeye öyle yakındı ki, yosun tutmuş iskeleti çok belirgin biçimde görülebiliyordu. Mezarında ayağa kalkan bir zombi gibi sudan dışarı fırlayacağa benziyordu. Denizci enkazı göstererek, "Şunu gördün mü?" diye sordu. "O tekneyi bir U-bot batırmıştı."

"U-botlar buraya geliyor muydu?"

"Hem de yüzlercesi. Bütün İrlanda Denizi Alman denizaltılarıyla kaynıyordu. Torpilledikleri bütün gemileri tekrar su üstüne çıkarabilsen bahse girerim donanmanın yarısı sende olurdu." Kaşının birini ciddiyetle havaya kaldırdı, ardından gülerek uzaklaştı.

Geminin enkazını daha iyi görebilmek için güvertede kıç tarafına doğru koşup gözden kaybolana kadar seyrettim. Adaya çıkmak için tırmanma donanımına ihtiyaç duyacağımızı düşündüğüm sırada, dik yamaçlar bizi karşılamak istercesine alçalmaya başladı. Bir burnu dönünce kayalıklarla çevrili yarımay şeklinde bir koya girdik. Uzakta rengârenk balıkçı tekneleriyle dolu küçük bir liman, onun ardındaysa yeşil bir çanağı andıran düzlüğe kurulmuş kasaba gözüküyordu. Kasabanın ardında, yükselerek dik bir sırtla buluşan yeşil çayırlara dağılmış koyunlar bir yamalı bohça görüntüsü sunuyordu. Sırtın üstüne bir duvar gibi çökmüş bulutlar, pamuktan yapılmış bir

siperi andırıyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemeyen etkileyici ve güzel bir manzara vardı. Feribot motorundan gürültüler çıkararak limana yaklaşırken, haritalarda belli belirsiz mavi bir nokta olarak gösterilen bir kara parçasını görmüşçesine, hafif bir macera hissi duyarak ürperdim.

Feribot limana yanaşınca çantalarımızı sırtlayıp küçük kasabaya girdik. Birçok şey gibi buranın da yakından bakınca, uzaktan göründüğü kadar sevimli olmadığına karar verdim. Çatılarındaki çanak antenler olmasa eski ve hoş görünecek beyaz boyalı ahşap evler, ızgara planlı uzanan, çamurlu ve çakıl taşlı sokaklar boyunca dizilmişti. Cairnholm çok uzak olduğundan, anakaradan buraya kablolarla elektrik taşımanın maliyeti anlamsız derecede yüksekti. Bu nedenle adanın her tarafına yayılmış pis mazot kokulu jeneratörler, kızgın yabanarıları gibi vızıldayarak çalışıyordu. Bunların gürültüsü, adanın yegâne trafiğini oluşturan homurtulu traktörlerle son derece uyumluydu. Kasabanın kenar sokaklarında çatıları olmayan terk edilmiş yapılar, gittikçe azalan nüfusun göstergesiydi. Gençler yüzyıllardan beri uygulanan balıkçılık ve çiftçilik geleneklerine sırt çevirip başka diyarların daha göz alıcı fırsatlarının peşine düşüyordu.

Adı Rahip Evi gibi bir şey olan, kalacağımız yeri arıyorduk. Babam burada oda ayırtmıştı. Gözümde sadece oda ve kahvaltı hizmeti sunmak üzere pansiyona çevrilmiş eski bir kilise canlandırmıştım. Kuşları seyretmediğimiz veya iz peşinde koşmadığımız zaman uyuyacağımız bu mekânda fazladan bir özellik olmayacaktı. Kalacağımız yerin adresini birkaç kasabalıya sorunca şaşkın bakışlarla karşılaştık. Babam yüksek sesle, "Bunlar İngilizce konuşmuyor muydu?" diye düşündü. Bavulumun anlamsız derecede ağır oluşu yüzünden kolum ağrımaya başlamıştı ki karşımıza bir kilise çıktı. Kalacağımız yere geldiğimizi sanmıştık, ancak içeri girince buranın pansiyona değil, küçük kirli bir müzeye çevrilmiş olduğunu fark ettik.

Yarı zamanlı görev yapan müze sorumlusu, tavanından eski

balıkçı ağları ve koyun postları sarkan bir odada oturuyordu. Bizi görünce aydınlanır gibi olan yüzü kaybolduğumuzu anlayınca asılmıştı.

"Siz herhalde Rahip Deliğini arıyorsunuz," dedi. "Orası adaya gelenlerin kalabileceği tek yer."

Benim son derece eğlenceli bulduğum, iniş çıkışları olan hoş bir aksanla nasıl gideceğimizi tarif etti. Söylediklerinin yarısını anlamasam da Galler halkının konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyordu. Babam teşekkür edip çıkmaya hazırlanırken, ben bize bu kadar yardımcı olan adama bir soru daha sordum.

"Eski çocuk yuvasına nasıl gidebiliriz?"

Gözlerini şaşkınlıkla kısarak, "Eski ne?" diye sordu.

Dehşet içinde kaldığım birkaç saniye boyunca yanlış adaya geldiğimizi ya da daha kötüsü, o yuvanın dedemin hayal ürünlerinden biri olduğunu düşündüm.

"Mülteci çocukların kaldığı bir yuva yok muydu?" dedim. "Savaş sırasında? Büyük bir ev?"

Adam bana kuşkulu gözlerle bakıp dudağını ısırdı; yardım etmekle başından savmak arasında kararsız kalmış gibiydi. Sonunda bana acımıştı. "Mülteci filan bilmiyorum," dedi. "Ama galiba bahsettiğin yeri biliyorum. Adanın öbür tarafında kalıyor. Bataklığı geçtikten sonra ormanın içinden gidiliyor. Yine de senin yerinde olsam oraya yalnız gitmezdim. Yoldan uzaklaştığın takdirde bir daha seni gören olmaz. Islak otlar ve koyun pisliği, kayalığın üstünden dümdüz gitmeyi engeller."

Babam bana bakarak, "Bunu duyduğum iyi oldu," dedi. "Tek başına gitmeyeceğine söz ver."

"Tamam, tamam."

Adam, "Sahi orayla niye ilgileniyorsunuz?" diye sordu. "Turist haritalarında bulunmaz orası."

Kapının ağzında duran babam, "Küçük bir soyağacı projesi," diye cevap verdi. "Babam küçük bir çocukken orada birkaç yıl kalmış." Ölmüş büyükbabamdan ya da psikiyatrdan bahsetmemek için

çıkmaya can attığını anlamıştım. Adama bir kez daha teşekkür edip beni kapıya doğru çekti.

Müze müdürünün tarifine göre geldiğimiz sokaklardan geri döndük. Sonunda kara taştan yapılmış çirkin görünümlü bir heykelin yanına geldik. *Bekleyen Kadın* adlı bu anıt kayıp denizcilere adanmıştı. Acıklı bir yüz ifadesine sahip kadın kollarını birkaç sokak ötedeki limana doğru uzatmıştı. Fakat aynı zamanda, sokağın tam karşısındaki Rahip Deliğini gösteriyordu. Otel uzmanı olmadığım halde yıpranmış tabelaya bir göz atmak, yastıkların üzerine hoş kokulu otların konduğu, dört yıldızlı bir mekânda kalmayacağımızı söylemeye yeterliydi. Tabelanın tepesinde dev harflerle ŞARAP, BİRA, ALKOLLÜ İÇKİLER yazılıydı. Bu satırın altında daha küçük harflerle *Leziz Yemekler* ibaresi vardı. Sonradan akla geldiği belli olan bir şekilde, en alta el yazısıyla *Boş Odalar* yazılmıştı; ancak 'lar' hecesi silindiği için geriye *Oda* kalmıştı. Bavullarımızı kapıya doğru çekiştirirken babam hilekârlık ve yanlış reklam yüzünden homurdanıyordu. Bense belki *Bekleyen Kadın* kendisine içki getirecek birini gözlüyordur diye o tarafa göz atmaktan kendimi alamamıştım.

Bavulları kapıdan ittirerek geçirdikten sonra gözlerimizi kırpıştırarak alçak tavanlı pubın kasvetli ortamını bir müddet seyrettik. Gözlerim karanlığa alıştığında bu mekânı tarif etmek için delik kelimesinden daha uygunu olamayacağını anlamıştım. Küçük çerçevelere bölünmüş ufacık pencereler, yol üstündeki masalarla sandalyelere çarpmadan bira sifonunu bulmaya ancak yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Ayakları sallanan eski püskü masalar şöminede daha çok işe yarayacak gibi görünüyordu. Sabahın o saatine rağmen barın yarısı sessiz ve sarhoş erkeklerle doluydu. Hepsi başını dua eder gibi kehribar sarısı sıvıyla dolu kocaman bardaklara doğru eğmişti.

Barın içindeki adam, "Odayı siz ayırtmıştınız sanırım," diyerek elimizi sıkmak için dışarı çıktı. "Benim adım Kev, bunlar da arkadaşlar. Merhaba deyin arkadaşlar."

Adamlar bardağa doğru başlarını sallayıp, "Merhaba," diye mırıldandılar.

Kev'in peşine düşüp dar bir merdivenden üst kata çıktık. Burada iyi niyetli bir yaklaşımla basit olduğu söylenebilecek birkaç oda (çoğul!) vardı. İki yatak odası vardı ki bunlardan büyük olanını babam istedi. Ayrıca mutfak, yemek odası ve salon olarak üçe bölünmüş bir oda vardı. Bu da burada bir masa, güve yemiş bir kanepe ve bir elektrik ocağı olduğu anlamına geliyordu. Kev'e göre tuvalet çoğu zaman çalışıyordu. "Fakat kuşkulu bir durum olursa, eski dost her zaman hizmetinizde." Koridorun ilerisinde, yatak odamın penceresinden rahatça görünen bir yerde duran portatif tuvaleti gösterdi.

"Ha, sahi, bunlar da size lazım olacak," deyip koridordaki dolaptan iki tane gaz lambası çıkardı. "Petrol aşırı pahalı olduğundan jeneratörler gece onda kapanır. Bu nedenle ya erken yatacaksınız ya da mumlara ve gaz lambalarına alışacaksınız," diyerek sırıttı. "Umarım burası size fazla ilkel gelmemiştir!"

Kev'e tuvaletin odanın dışında bulunmasının ve gaz lambasının sorun olmadığını, hatta kulağa eğlenceli bile geldiğini –evet efendim, küçük bir macera– söyledik. Bunun üzerine turumuzun son etabını tamamlamak üzere bizi tekrar alt kata indirdi. "Yemeklerinizi burada yiyebilirsiniz ki ben öyle umuyorum, zira adada yemek yiyecek başka yer yok. Telefon etmeniz gerekirse, şu köşede bir telefon kulübemiz var. Gerçi bazen biraz kuyruk oluyor. Cep telefonları burada çekmiyor. O gördüğünüzse adanın tek sabit hatlı telefonu. Evet, hepsi bizde, yemek yenebilecek tek yer, yatacak tek yer, telefon edilecek tek yer!" Sözlerini bitirince gövdesini arkaya doğru atıp gürültülü uzun bir kahkaha savurdu.

Adadaki tek telefon. Konuşmaları başkasının duymaması için kapısı çekerek kapatılan, eski filmlerde görebileceğiniz türden bir telefon kulübesi vardı. Kulübeyi biraz daha inceleyince, birkaç hafta önce adayı aradığım zaman duyduğum bekâr evi partisine benzer seslerin buradan geldiğini, Grek âleminin burada yapıldığını dehşet içinde fark ettim. Helâ deliği burasıydı.

Kev odalarımızın anahtarlarını babama verdi. "Bir şey sormak isterseniz beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi.

"Benim bir sorum var," dedim. "Helâ, şey, rahip deliği nedir?"

Barda oturan adamlar kahkahayı basmıştı. İçlerinden biri, "E ne olacak, rahipler için yapılmış delik tabii ki," deyince kahkahalar ayyuka çıktı.

Kev şöminenin yanında, döşeme tahtalarının eğri büğrü durduğu ve uyuz bir köpeğin uyukladığı bir kısma doğru yürüdü. Bir zamanlar bir kapının olduğu yeri ayakkabısının ucuyla yoklayarak, "Tam burası," dedi. "Asırlar önce, Katolik olmanın asılmak için yeterli neden olduğu zamanlarda, bir grup rahip saklanmak için buraya kaçmıştı. Kraliçe Elizabeth'in haydut çetesi onların peşine düştüğü takdirde, saklanması gereken herkesi bu daracık yerlere, rahip deliklerine saklardık." Saklardık diye konuşması tuhafıma gitmişti, sanki uzun zaman önce ölmüş ada sakinlerini şahsen tanıyor gibiydi.

İçenlerden birisi, "Hakikaten daracık!" dedi. "Bahse girerim orada kızarmış ekmek gibi kavruluyor, davul gibi geriliyorlardı!"

"Her gün rahip katilleri tarafından asılma tehlikesiyle yaşamaktansa sıcak ve dar bir yere sıkışmayı tercih ederdim," diye konuştu bir başkası.

İlk adam, "Beyler!" diye bağırdı. "Cairnholm'a içiyorum; her zaman bizim sığınılacak kayamız olsun!"

Bardakiler hep bir ağızdan, "Cairnholm'a!" diye bağırıp bardaklarını kaldırdılar.

Uçak yolculuğundan dolayı bitap düştüğümüz için erkenden yattık. Daha doğrusu yatağa girip döşemenin arasından odaya sızan yüksek kakofoniyi duymamak için başımızı yastığın altına gömdük. Bir ara gürültü öyle arttı ki âlemcilerin odaya girdiğini düşünmekten kendimi alamadım. Derken herhalde saat on olmuştu ki, dışarıda homurtular çıkararak çalışan bütün jeneratörler tekleyerek sustu.

Aynı anda alt kattan gelen müzik sesi kesilirken penceremin önünde yanan sokak lambası da karardı. Birdenbire sessiz, mutluluk veren bir karanlık beni koza gibi sarmıştı. Sadece uzaktan gelen dalgaların sesi nerede olduğumu hatırlatıyordu.

Aylardan beri ilk kez derin, kâbussuz bir uykuya dalmıştım. O gece rüyamda dedemi, küçük bir çocuk olarak burada, yabancı bir ülkede yabancı olarak geçirdiği ilk geceyi gördüm. Tuhaf bir evde barınıyordu ve hayatını tuhaf bir dili konuşan insanlara borçluydu. Uyandığımda güneş pencereden içeri vurmuştu. O zaman Bayan Peregrine'in sadece dedemin değil, benim ve babamın hayatını da kurtardığını fark ettim. Talihim yaver giderse bugün ona nihayet teşekkür etme fırsatı bulacaktım.

Aşağı indiğimde babamın çoktan bir masaya kurulduğunu gördüm. Bir yandan kahvesini höpürdetirken bir yandan da en sevdiği dürbünü temizliyordu. Ben oturur oturmaz Kev elinde iki tabakla çıkageldi. Tabaklarda ne olduğunu anlamadığım bir et ve kızarmış ekmek vardı. "Ekmek kızarttığınızı bilmiyordum," deyince, kızartarak daha güzel hale getirilmeyecek bir yiyecek bilmediğini söyledi.

Kahvaltımızı ederken babamla günlük planımızı konuştuk. Adaya alışmak için bir tür keşif gezisi yapacaktık. Önce babamın kuşları izleyebileceği noktaları belirleyecek, ardından çocuk yuvasını bulacaktık. Bir an önce başlama amacıyla yemeğimi çabucak yedim.

Karnımız adamakıllı doymuş bir halde pubdan çıktık. Kasabanın sokaklarında traktörler geçtikçe kenara çekilip jeneratörlerin gürültüsünü bastırmak için birbirimizle bağıra çağıra konuşarak yürüdük. Sonunda sokaklar bitip çayırlar başlayınca gürültü de azalmıştı. Sert rüzgâr yüzünden ayaz vardı. Dev bulut kümelerinin ardına saklanan güneş arada bir yüzünü gösterip görkemli ışınlarıyla tepelerde benekli gölgeler yaratıyordu. İçimi bir canlılık ve umut kaplamıştı. Babamın feribotta gelirken gördüğü bir kuş kümesinin bulunduğu kayalık sahile doğru yürüyorduk. Oraya nasıl ulaşacağımızdan emin değildim. Ada biraz da olsa çanak şeklini andırıyordu. Kıyılara doğru yükselen tepeler denizle birleştiği noktalarda tehlikeli ve dik ya-

maçlar oluşturuyordu. Fakat bizim gittiğimiz noktada dik yamaçlar yoktu. Aşağıdaki küçük kumsala inmeyi sağlayan bir patika vardı.

Dikkatle inerek kumsala vardık. Burada koca bir kuş sürüsü çığlıklar atarak kanat çırpıyor, gelgitlerin yarattığı birikintilerde avlanıyordu. Babamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Büyüleyici," diye mırıldanarak elindeki kalemin küt ucuyla sertleşmiş bir kuş pisliğini kazımaya başladı. "Burada biraz zaman geçirmem gerekiyor. Anlaştık mı?"

Bu yüz ifadesini daha önce görmüştüm ve "biraz" kelimesinin saatler boyu anlamına geldiğini biliyordum. "Öyleyse evi tek başıma bulurum," dedim.

"Tek başına olmaz. Söz vermiştin."

"O halde beni götürecek birini bulurum."

"Kimi?"

"Kev'in tanıdığı birisi vardır."

Babam bir süre denize, bir kaya kümesinin üstünde göğe doğru yükselen paslanmış fenere baktı. "Annen burada olsaydı ne cevap verirdi biliyorsun," dedi.

Annemle babam benim ne kadar bakılmam gerektiği konusunda farklı teorilere sahipti. Annem her zaman başımda dolanan, dayatmacı kişiydi. Babam biraz daha gevşek davranırdı. Arada bir yanlış yapıp doğruları görmemin önemli olduğunu düşünürdü. Üstelik gitmeme izin verdiği takdirde bütün gün kuş pisliğiyle oynama fırsatına sahip olacaktı.

"Tamam," dedi. "Ama beraber gittiğinin kişinin numarasını bana bırakmayı unutma."

"Baba burada kimsenin telefonu yok."

İç çekti. "Pekâlâ. Neyse, güvenilir oldukları sürece sorun yok."

Kev bir siparişi götürmek için dışarı çıkmıştı. Barın sarhoş müdavimlerinden bana refakat etmelerini istemek kötü bir fikir gibi geldiğinden, en azından maaşlı çalışan birine sormak için gördüğüm

ilk dükkâna yöneldim. Kapıda BALIKÇI yazıyordu. Kapıyı itip içeri girdiğimde karşıma çıkan uzun boylu ve sakallı, önlüğü kan içindeki adamı görünce sinip kalmıştım. Balıkları doğramayı bırakıp sert gözlerle bana bakarken elindeki satırdan kan damlıyordu. Bunun üzerine sarhoşlara karşı bir daha ayrımcılık yapmamaya yemin ettim.

Nereye gitmek istediğimi söyleyince, "Ne halt edeceksin orada?" diye kükredi adam. "Orada bataklık ve pis bir havadan başka bir şey yok."

Dedemi ve çocuk yuvasını anlattım. Bir süre kaşlarını çatarak bana baktı, ardından tezgahın üstüne eğilip ayakkabılarımı kuşkulu bakışlarla süzdü.

"Galiba Dylan'ın fazla işi yok, seni götürebilir," dedi. Elindeki satırı kaldırıp, benim yaşlarımda, dondurucu dolaba balık dizen bir çocuğu gösterdi. "Ama oraya uygun çizme giymen lazım. O spor pabuçlarla olmaz, içleri hemen çamur dolar!"

"Sahi mi?" diye sordum. "Emin misiniz?"

"Dylan! Dostumuza bir çift Wellingtons getir!"

Çocuk homurdanarak dolabın kapısını ağır ağır kapadı. Ellerini yıkadıktan sonra uyuşuk bir halde giyim eşyalarıyla dolu bir rafa yöneldi.

Balıkçı, "Şansın varmış, kısa süre önce çok sağlam çizmeler geldi," diye konuştu. "Bir çift alana bedava yok!" Kahkahayı basarak satırı bir somonun üstüne indirdi. Balığın kopan kafası kandan kayganlaşmış tezgâhın üstünde hızla yol alarak küçük bir kovanın içine düştü.

Babamın acil durumlar için verdiği parayı cebimden çıkardım. Görmek için Atlas Okyanusunu aştığım kadını bulmak amacıyla küçük bir haraç vermemin zararı yoktu.

Lastik çizmeleri giymiş vaziyette dükkândan çıktım. Çizmeler hem spor ayakkabılarımın içine sığacağı kadar büyük hem de gönülsüz rehberime yetişmekte güçlük çekmeme yol açacak kadar ağırdı.

Dylan'a yetişmek için arkasından koştururken, "Okulun adada mı?" diye sordum. Benim yaşımda biri için burada hayatın nasıl geçtiğini gerçekten merak ediyordum.

Dylan anakaradaki bir şehrin ismini mırıldandı.

"Yani sırf gidiş feribotla bir saat mi sürüyor?"

"Hıı."

Hepsi buydu. Sohbeti ilerletme girişimlerime daha az heceli cevaplar verdi, yani hiç sesini çıkarmadı. Nihayet pes edip onun peşinden yürüdüm. Kasabanın dışındaki yolda giderken bir arkadaşına rastladık. Yaşı ondan daha büyük olan çocuk göz kamaştırıcı parlaklıkta sarı bir eşofman giymiş ve sahte altından kolye takmıştı. Bir astronot gibi giyinse Cairnholm sokaklarında ancak o kadar yadırganırdı. Dylan'la yumruk tokuşturan çocuk kendini Solucan olarak tanıttı.

"Solucan mı?"

"Sahne adı öyle," diye durumu açıkladı Dylan.

Solucan, "Biz Galler'in en hasta rap ikilisiyiz," dedi. "Benim adım MC Solucan, bu da Mersin Balığı Cerrah, namı diğer Emcee Dirty Dylan, namı diğer Emcee Dirty Bizniss; Cairnholm'un bir numaralı beat-boxçısı. Şu Yankiye nasıl yaptığımızı gösterelim mi Dirty D?"

Dylan kızgın görünüyordu. "Şimdi mi?"

"Biraz ritim ver bakalım evlat!"

Dylan gözlerini hoşnutsuzlukla yukarı doğru kaldırsa da denileni yaptı. Başlangıçta havasız kalmış gibi dilini dışarı çıkarmaya çalıştığını sandım. Fakat öksürür gibi çıkardığı gürültüler belli bir ritme sahipti: puhh, puh-ÇA, puh-puhh, puh-ÇA. Bu ritmin üzerine Solucan bir rap şarkısı söylemeye başladı.

"Hoşuma gidiyor sürünmek Rahip Deliğinde / Baban hep orada işsizlik parasını yemede / Ben söylerim kolay, yoksa hepsi zor uyak / Dylan'ın ritimleri tavuk yahnisi gibi sıcak."

Dylan durdu. "Çok saçma oldu bu. Hem işsizlik maaşını yiyen de senin baban."

"Öff Dirty D, hadi ver şu ritmi!" Solucan bir yandan beat-box yaparken öbür yandan ayaklarını yerde burgulu bir şekilde sürüyerek yürüyen robot taklidi yapıyordu. "Mikrofonu al D!"

Dylan utanmış gibi görünse de kafiyeleri sıralamaya başladı. "Sıkı bir kuş tanıdım adı Sharon / Dedi ki eşofmanınla spor pabuçlarına hasta oldum / Doktor Who gibi ona vakti gösterdim / Ben bu kafiyeyi helâda uydurdum!"

Solucan başını iki yana salladı. "Helâ mı?"

"Hazırlıksız yakalandım!"

Bana dönüp ne düşündüğümü sordular. Birbirlerinin rap yapmasından bile hoşlanmadıklarını göz önüne alarak ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben daha çok şarkılı, gitarlı, enstrümanlı müziği seviyorum."

Solucan beğenmediğini belli edercesine elini salladı. "Bunun taşaklarını sıksam bile aklına güzel bir kafiye gelmez," diye mırıldandı.

Bunun üzerine Dylan güldü. Ardından bir dizi karmaşık ve çok aşamalı el sıkışma –yumruk tokuşturma– el çakma hareketi yaptılar.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum.

Bir süre homurdanıp oyalandıktan sonra yürümeye başladılar. Bu kez Solucan bizim peşimize takılmıştı.

Ben biraz geriden yürüyüp, karşılaştığım zaman Bayan Peregrine'e ne diyeceğimi düşündüm. Kibar bir Galler hanımefendisiyle tanıştırılmayı, salonda çay yudumlamayı ve kötü haberi vermek için uygun vaktin geldiğine inanana kadar biraz nazikçe sohbet etmeyi bekliyordum. *Ben Abraham Portman'ın torunuyum*, diyecektim. *Size bunu söylemekten dolayı üzgünüm ama o aramızdan ayrıldı.* Ardından kadın gözyaşlarını sessizce silmeyi tamamlayınca, soru yağmuruna tutacaktım.

Otlayan koyun sürülerinin arasından kıvrılarak yukarı doğru çıkan patikada Dylan ve Solucan'ı takip ettim. Bir süre sonra insanın soluğunu kesen dik bir sırta tırmandık. Tepede bizi yılan gibi kıvrılarak hareket eden bir sis bulutu karşıladı. Sis öyle yoğundu

ki, adeta başka bir dünyaya adım atmıştık. Tam anlamıyla kutsal kitabı hatırlatan bir ortam vardı. Tanrı'nın sergilediği küçük gazaplarından biri olarak lanetlenen Mısırlıları gözümün önüne getirdim. Sırtın öbür yamacından aşağı doğru inerken sis azalacağına yoğunlaşmış, güneş donuk beyaz bir nokta haline gelmişti. Dört bir yanımızı saran nem yüzünden cildimde damlalar oluşmuş, giysilerim ıslanmıştı. Hava sıcaklığı da düşmüştü. Bir an Solucan ile Dylan'ı kaybetmiştim; derken patika düzleşmeye başladı ve bir süre sonra ilerde durmuş, beni beklediklerini gördüm.

"Yanki çocuğu," diye seslendi Dylan. "Buradan gideceğiz!"

İtaatkâr bir şekilde onları takip ettim. Patikadan çıkıp bataklığı andıran bir çayırda yürümeye başladık. Koyunlar iri nemli gözleriyle bize bakıyordu. Kuyrukları aşağı sarkmış, tüyleri vıcık vıcık olmuştu. Sisin içinde küçük bir ev belirdi. Dört bir yanı tahtalarla örtülmüştü.

"Burası olduğuna emin misiniz?" diye sordum. "Boşa benziyor."

"Boş mu? Hiç de değil, orada tonlarca bok var," diye cevap verdi Solucan.

"Hadi gidip bak," dedi Dylan.

İçimde bunun bir oyun olduğuna dair bir his olsa da basamakları çıkıp kapıya vurdum. Kilitli olmadığı için hafifçe dokunduğum zaman açıldı. İçerisi seçilemeyecek kadar karanlıktı. Yavaşça bir adım atmamla birlikte şaşkınlık içinde biraz aşağı indim. Önce bir hayli kirlenmiş bir zemine bastığımı sandım, fakat çabucak diz kapağına kadar dışkıyla dolu bir mekânda olduğumu anladım. Dışarıdan bakınca son derece masum görünen bu boş virane, aslında derme çatma bir koyun ağılıydı; kelimenin tam anlamıyla bir bok yuvasıydı.

Tiksinti içinde, "Aman Tanrım!" diye haykırdım.

O anda dışarıdan bir kahkaha tufanı koptu. Kokudan dolayı bayılmamak için can havliyle kapıya doğru geriledim. Dışarı çıktığımda oğlanlar gülmekten iki büklüm olmuştu. Çizmelerimdeki pisliği temizlemek için ayaklarımı sert bir şekilde yere vururken, "Çok adisiniz," diye söylendim.

"Neden?" dedi Solucan. "Bok dolu olduğunu sana söyledik!"

Dylan'ın karşısına dikildim. "Bana evi gösterecek misiniz?"

Solucan gözündeki yaşları silerken, "Bu ciddi yahu," diye konuştu.

"Tabii ki ciddiyim!"

Dylan'ın gülümsemesi kayboldu. "Kafa bulduğunu sanıyordum ahbap."

"Kafa bulmak mı?"

"Yani şaka yaptığını sanıyordum."

"Hayır, şaka yapmıyorum."

Oğlanlar huzursuzca birbirine baktı. Dylan Solucan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ardından Solucan ona bir şeyler fısıldadı. Sonunda Dylan bana dönüp patikayı gösterdi. "Orayı gerçekten görmek istiyorsan şuradan yürümeye devam edip bataklığı ve ormanı geç. Orası büyük ve eski bir bina. Görmemen imkânsız."

"Şu işe bak yahu! Hani benimle gelecektiniz?"

Solucan gözünü benden kaçırarak, "Biz ancak buraya kadar gelebiliriz," dedi.

"Neden?"

"Öyle işte." Ardından dönüp geldiğimiz yoldan zahmetle hareket ediyormuş gibi yürüyerek sisin içinde gözden kayboldular.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Kuyruğumu kıstırıp bana eziyet eden çocukların ardından kasabaya dönebilirdim veya tek başına yürümeye devam edip babama yalan söyleyebilirdim.

Dört saniye boyunca yoğun bir şekilde düşündükten sonra yoluma devam ettim.

Patikanın iki tarafında sisin içinde uzanan ve ay yüzeyini andıran büyük bir bataklık vardı. Görebildiğim kadarıyla ortalıkta boz renkli otlardan ve çay rengini andıran sudan başka bir şey yoktu. Arada bir üst üste yığılmış taş kümeleri göze çarpıyordu. Derken bataklık birdenbire sona erip yerini uzun ve yapraksız ağaçlardan oluşan bir

ormana bıraktı. Islak fırça uçlarını andıran cılız dallar göğe yükseliyordu. Patika bir süre yere düşmüş dal parçaları ve zemini halı gibi örten sarmaşıklar yüzünden gözden kayboldu. Artık tamamen sezgilerime dayanarak yürüyordum. Bayan Peregrine gibi yaşlı bir kadının böylesi zorluklarla dolu bir yolu nasıl yürüdüğünü merak etmiştim. İstediklerini eve getirtiyor olmalı diye düşündüm; gelgelelim aylardan, belki yıllardan beri kimse patikadan geçmemişe benziyordu.

Yosun tutup kayganlaşmış kocaman bir dal parçasının üstünden tökezleyerek geçtikten sonra patika keskin bir dönemece girdi. Ağaçlar bir perde gibi ikiye ayrıldı ve işte o anda bir sis perdesine bürünmüş vaziyette, yabani otların sardığı bir tepedeki ev karşıma çıktı. Çocukların neden gelmekten vazgeçtiğini anlamıştım.

Dedem yüzlerce kez anlattığı masallarında bu evden hep aydınlık, mutlu bir yer olarak bahsederdi. Evin büyük ve derme çatma olduğu doğruydu ama onun masallarında ışık ve kahkahalarla doluydu. Oysa şimdi karşımda duran yapı çocukları canavarlardan koruyan bir sığınak olmak şöyle dursun, kendisi bir canavar gibiydi. Tepedeki tüneğinden açlıktan guruldayan karnıyla aşağıya bakıyordu. Kırık pencerelerden dışarı ağaçlar fışkırmıştı. Pürtüklü sarmaşıklar bir virüse saldıran antikorlar gibi duvarlara yapışmıştı. Sanki doğa savaş açmış ama ev bir türlü ölmüyor gibiydi. Yamulan duvarlarına rağmen kararlı bir şekilde ayakta duruyordu. Yıkılan çatı parçalarının arasından gökyüzü görülebiliyordu.

Ev yıkık dökük olsa da burada hâlâ birilerinin yaşayabileceğine dair kendimi ikna etmeye çalıştım. Geldiğim yerde böyle haberler duyulmuyor değildi. Şehrin kenar mahallelerinden birinde, yıkıldı yıkılacak durumda, perdeleri sürekli kapalı duran bir binada, yıllardan beri inzivaya çekilmiş birinin yaşadığı ortaya çıkıyordu. Başlangıcı bilinmeyen bir zamandan beri erişte çorbası ve ayak tırnaklarından başka bir şey yemeden hayatını sürdüren zavallı adamın sonunda bir koltukta can verdiğini bir gayrimenkul uzmanı veya görevine aşırı bağlı bir nüfus sayım memuru ortaya çıkarıyordu. İnsanlar çok yaşlandığı zaman yaşadıkları yeri çekip çeviremiyor,

aileleri şu ya da bu nedenden ötürü onları defterden siliyordu. Üzücü olsa da böyle şeyler meydana gelmekteydi. İşte bu düşüncelerle ister istemez kapıyı çalmaya karar verdim.

Kalan azıcık cesaretimi toplayarak bel hizasına gelen otların arasından güçlükle sundurmaya kadar yürüdüm. Çürümüş ve kırılmış tahta döşemenin üzerinde dikkatle adım atarak camı çatlamış bir pencereden içeriyi görmeye çalıştım. Pislikten kararmış camın ardında görebildiğim kadarıyla birtakım mobilyalar vardı. Kapıyı çaldıktan sonra geri çekilerek ürkütücü sessizlikte beklerken bir yandan da elimle cebimdeki Bayan Peregrine'in mektubunu yokladım. Mektubu kim olduğumu kanıtlamak gerekebilir düşüncesiyle yanıma almıştım. Fakat önce bir, ardından iki dakika geçince bu mektuba pek ihtiyacım olmayacağı ortaya çıkmıştı.

Tekrar bahçeye inip başka bir giriş aramak maksadıyla evin etrafını dolaştım, ancak her köşede karşıma yeni balkonlar, kuleler ve bacalar çıkıyordu. Sonunda evin arka tarafına geldiğimde karşıma çıkan fırsatı gördüm. Kapısı yerinden çıkmış ve asma yapraklarının sardığı giriş kara bir delik gibi karşımda duruyordu. Adeta beni yutmak için bekleyen açılmış bir ağız gibiydi. Kapıya bakmak bile tüylerimin diken diken olmasına yetmişti ama dünyanın yarısını korkunç bir ev görünce çığlığı basarak kaçmak için kat etmemiştim. Portman Dedem'in hayatı boyunca yaşadığı onca korkunç olayı düşününce cesaretimin arttığını hissettim. İçeride bulunacak birisi varsa bulacaktım. Çatırdayan basamaklardan çıkarak kapıdan içeri girdim.

Kapının biraz içerisinde mezar karanlığındaki koridorda donakalmış, çengellerden sarkan derilere benzer cisimlere bakıyordum. Karanlığın içinden bir yamyamın elinde bıçakla fırladığını hayal ettiğim bir an boyunca kusacak gibi olmuştum. Neyse ki kısa sürede gördüğüm cisimlerin yıllarca asılı kaldığı yerde çürüyerek paçavraya dönüp yeşil renge bürünmüş paltolar olduğunu anladım. Elimde olmadan titreyip derin bir nefes aldım. Daha evin içinde iki üç met-

re ilerlediğim halde neredeyse altıma yapacaktım. Kendi kendime *aklını başına topla* diye konuşup yavaşça ileri doğru yürüdüm ama kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Baktığım her oda bir öncekinden daha beter bir felaketi andırıyordu. Etrafa saçılmış gazete tomarları vardı. Uzun zaman önce çekip gitmiş çocukların varlığını kanıtlayan oyuncaklar tozdan bir örtüyle kaplıydı. Evin içine işleyen küf yüzünden pencerelerin bitişiğindeki duvarlar kapkara olmuştu. Bacalardan sarkan sarmaşıklar şöminelerin içinden taşıp, dünya dışı yaratıklar gibi zeminde yayılmaya başlamıştı. Mutfak felaketle sonuçlanan bir bilimsel deney yerini andırıyordu. Rafları dolduran yiyecek kavanozları altmış mevsim boyunca bir donup bir çözülmekten dolayı patlamış, içindekiler duvarlara fışkırarak korkunç görünümlü lekelere yol açmıştı. Yemek odasının duvarlarından dökülen boyalar yerde o kadar kalın bir örtü yaratmıştı ki, bir an içeriye kar yağdığını düşünmekten kendimi alamadım. Yıllardır ışığa hasret bir koridorun sonundaki köhne merdivenin sağlamlığını denemek için basamaklara hafifçe basınca, kalın toz tabakasında ayakkabılarımın izi çıktı. Basamaklar uzun süren bir uykudan uyanmışçasına gıcırdıyordu. Üst katta birileri varsa bile, yıllardır orada oldukları muhakkaktı.

Sonunda karşıma duvarları tamamen göçmüş iki tane oda çıktı. İçlerini adeta çalılar ve bodur ağaçlardan oluşan bir orman kaplamıştı. Dışarıdan esen hafif rüzgarda, böylesi bir yıkıma neyin yol açmış olabileceğini düşündüm. İçimi burada korkunç şeyler olduğuna dair bir his kaplamaya başlamıştı. Dedemin anlattığı huzurlu masallarla bu kâbus evini bağdaştıramadığım gibi, buraya sığınmasıyla içimi dolduran felaket duygusu arasında en küçük bir bağ kuramıyordum. Evin içinde daha gezecek çok yer kalmıştı ama birdenbire bu iş bana zaman kaybı gibi geldi. Burada birilerinin, hatta insanlardan kaçan en yabani kişinin bile artık yaşaması olanaksızdı. Gerçeklerden adamakıllı uzaklaştığımı hissederek evden çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ormanın ve sisin içinde kör bir adam gibi el yordamıyla yürüyüp sendeleye tökezleye, sonunda yeniden aydınlık ortama çıktığımda, batmak üzere olan güneşin ortalığı kızıla boyamasına şaşırmıştım. Şöyle böyle derken koca bir gün geçmişti. Babam pubda beni bekliyordu. Zift gibi kara bir bira içip masaya koyduğu laptopta bir şeyler yazıyordu. Yanına oturup bana bakmasına fırsat bırakmadan bardağından bir yudum bira aşırdım.

Öksürüğe boğularak, "Aman Tanrım," dedim. Ağzımdaki birayı yutmak zorunda kalmıştım. "Nedir bu? Mayalanmış motor yağı mı?"

Gülerek, "Neredeyse," deyip bardağı yanına çekti. "Amerikan birasına benzemiyor. Gerçi onun tadının neye benzediğini bilmiyorsundur, değil mi?"

Göz kırparak, "Kesinlikle hayır," dedim ama gerçekten öyleydi. Babam benim yaşlarımdayken nasıl macera düşkünü ve girişken bir çocuksa benim de öyle olduğuma inanmaktan hoşlanıyordu. Bu yalanı sürdürmek her zaman en kolay iş olmuştu.

Eve nasıl gittiğim, beni kimin götürdüğü konusunda kısa bir sorgulamadan geçtim. Bir hikâyedeki unsurları uydurmaktansa bahsetmemek, yalan söylemenin en kolay şekli olduğundan bu sınavı başarıyla atlattım. Solucanla Dylan'ın bana oyun oynayıp koyun pisliğiyle dolu bir yere sokmalarını, ardından hedefe yarım mil kala tüymelerini anlatmayı münasip bir şekilde unuttum. Babam kendi

yaşımda çocuklar bulmamdan hoşnut görünüyordu; galiba onların benden nefret ettiğini söylemeyi de unutmuştum.

"Ev nasıldı peki?"

"Enkaz gibiydi."

Bunu duyunca irkildi. "Galiba büyükbaban orada yaşayalı çok zaman olmuş ha?"

"Evet. Ya da başkası yaşayalı."

Laptopu kapaması bütün dikkatini anlattıklarıma vermesinin kesin bir göstergesiydi. "Hayal kırıklığına uğradığın belli oluyor."

"Eh, binlerce mil yolu pislik ve çöple dolu bir evi bulmak için gelmedim."

"Ne yapacaksın peki?"

"Konuşacak insanları arayacağım. Orada yaşayan çocuklara ne olduğunu bilen birileri vardır. Herhalde birkaç tanesi hâlâ hayattadır, burada olmasa bile anakarada, bir huzurevinde filan yaşıyordur."

"Muhakkak öyledir. Bu iyi fikir." Fakat söyledikleri inandırıcı gelmiyordu. Tuhaf bir sessizlik oldu. Ardından babam yine sormaya devam etti: "Büyükbabanın nasıl biri olduğu konusunda buraya gelerek daha iyi fikir edinmeye başladığını hissediyor musun?"

Biraz düşündükten sonra, "Bilmiyorum," dedim. "Sanırım öyle. Burası küçük bir ada, öyle değil mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle öyle."

"Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?" Omuz silkti. "Babamı anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim."

"Üzücü. İlgini çekmedi mi?"

"Elbette çekti. Ama bir süre sonra artık ilgilenmemeye başladım."

Konuşmanın pek huzurlu olmadığım bir yöne kaydığını hissetsem de sürdürmeye karar vermiştim. "Neden?"

"Birisi seni içeri almazsa sonunda kapıyı çalmaktan vazgeçersin. Demek istediğimi anlıyor musun?"

Hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Belki biranın, belki evden bu kadar uzakta oluşumuzun etkisiydi; ya da sonunda bu tür konuşmaları dinleyecek yaşa geldiğime karar vermişti. Her ne sebeple olursa olsun, yarım bırakmasını istemiyordum.

"Ama o senin babandı. Nasıl vazgeçebildin?"

"Vazgeçen ben değildim!" Biraz yüksek sesle konuşmuştu, utanarak başını öne eğip bardağındaki birayı çalkaladı. "Mesele şu; galiba deden baba olmayı bilmiyordu, fakat yine de baba olması gerektiğini düşünmüştü çünkü hiçbir kardeşi savaştan sağ çıkamamıştı. Böylece bunun üstesinden sürekli bir yerlere giderek geldi; av seyahatlerine, iş seyahatlerine, aklına ne gelirse her türlü seyahate çıktı. Bizimle olduğu zaman bile sanki yanımızda değildi."

"Şu Cadılar Bayramı'yla ilgili mesele mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Biliyorsun ya, şu fotoğraf."

Bu eski hikâye kısaca şöyleydi: Babam dört ya da beş yaşındaymış ve o zamana dek Cadılar Bayramı'nda kapı kapı dolaşıp şeker toplamamış. Bir Cadılar Bayramı'nda Portman Dedem işten çıkınca onu gezdirmeye söz vermiş. Büyükannem babama o korkunç pembe tavşan kıyafetini almış. Babam onu giyip kapının önündeki yolda dedemin gelişini beklemeye başlamış. Akşam beşten hava kararıncaya kadar beklediği halde dedem gelmemiş. Büyükannem öyle kızmış ki, dedeme ne kadar alçak bir insan olduğunu gösterebilmek için sokakta ağlayan babamın fotoğrafını çekmiş. Bu resmin uzun bir süre aile üyeleri arasında efsane haline geldiğini ve babam için büyük bir utanç kaynağı olduğunu söylemeye herhalde lüzum yoktur.

"İş tek bir Cadılar Bayramı'yla bitmiyordu," diye homurdandı babam. "Jake sen gerçekten ona benden daha yakındın. Bilemiyorum, aranızda sanki konuşmadan anlaşıyordunuz."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yoksa beni kıskanıyor muydu?

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü sen benim oğlumsun, üzülmeni istemem."

"Neden üzüleceğim?"

Bir süre sustu. Dışarıda bulutlar hareket ediyordu. Güneşin son ışınları gölgelerimizin duvara vurmasına neden olmuştu. Hani bir anneyle baba çocuklarına boşanacaklarını söylemek üzeredir de, çocuk bunu onlar daha ağzını açmadan anlar ya, işte midemde öyle bir sıkıntı vardı.

Babam sonunda, "Dedenin geçmişini asla fazla kurcalamadım çünkü bulacaklarımdan korkuyordum," diye konuştu.

"Savaştan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Deden onları sır olarak sakladı çünkü çok acı vericiydi. Bunu anlayışla karşılıyorum. Benim bahsettiğim seyahatler, sürekli dışarıda olması; aslında ne yaptığı. Galiba başka bir kadın vardı, halanla ben öyle düşünüyorduk. Belki birden fazlaydı."

Bir süre cevap veremedim. Yüzümde garip bir karıncalanma hissediyordum. "Bu çok saçma baba."

"Bir keresinde bir mektup bulduk. Adını bilmediğimiz bir kadının dedene hitaben yazdığı bir mektuptu. Seni seviyorum, seni özledim, ne zaman döneceksin gibi şeyler yazmıştı. Yakanın üzerindeki ruj lekesi tarzı, rahatsız edici bir yazıydı. Onu hiç unutamam."

Bahsettiği kabahati sanki ben işlemişim gibi, duyduğum utanç yüzünden içime bir ateş basmıştı. Buna rağmen söylediklerine inanamıyordum.

"Mektubu yırtıp tuvalete attık. Bir daha başka mektup bulamadık. Herhalde ondan sonra daha dikkatli davranmaya başlamıştı."

Ne diyeceğimi bilemiyordum, babamın yüzüne bakamıyordum.

"Üzgünüm Jake, bunları duymak hoş olmasa gerek. Ona nasıl taptığını biliyorum." Omzuma dokunmak için elini uzatınca geri çekildim, sandalyemi hızla iterek ayağa kalktım.

"Ben kimseye tapmam."

"Tamam. Ben sadece... şaşırmanı istemedim, hepsi bu."

Montumu alıp omzuma attım.

"Ne yapıyorsun? Yemek gelmek üzere."

"Onu yanlış tanıyorsun," diye konuştum. "Ve ben bunu kanıtlayacağım."

Babam içini çekti. Başından savmak ister gibi bir iç çekişti bu. "Tamam. Umarım kanıtlarsın."

Kapıyı hızla çarparak Rahip Deliğinden çıkıp, gidecek bir yeri hedeflemeden yürümeye başladım. Bazen insan sadece kapıyı çekip çıkmak ister.

Babamın söylediği elbette doğruydu, dedeme tapıyordum. Onun hakkında doğrulamak istediğim şeyler vardı ama zina yapmak bunlardan biri değildi. Ben küçükken Portman Dedem'in anlattığı fantastik masallar, sihirli bir yaşamın mümkün olduğunu gösteriyordu. Onlara inanmaktan vazgeçtiğim zaman bile, dedemin gözümde hâlâ sihirli bir yanı vardı. Başına gelen onca korkunç olaya katlanması, insanlığın en kötü yanlarına tanık olması ve bu nedenle hayatının tanınmaz hale gelmesi, bütün bunların içinden tanıdığım onurlu, iyi ve cesur insan olarak sıyrılması, bütün bunlar sihirliydi. Bu yüzden onun ailesini aldatan, yalancı, kötü bir baba olduğuna inanamıyordum. Eğer Portman Dedem dürüst ve iyi bir insan değilse, o zaman kimse öyle değildi.

Müzenin kapısı ve ışıkları açıktı ama içeride kimse yoktu. Adanın tarihiyle burada yaşayan insanlar hakkında belki bir şeyler bilir umuduyla müze müdürünü bulmak için oraya gitmiştim. Belki boş evin ve eski sakinlerinin durumunu aydınlatabilirdi. Kısa bir süreliğine dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm, ne de olsa müzenin kapısında kuyruk yoktu. Bu nedenle vakit geçirmek amacıyla sergilenen eşyalara bakınmak için içeri girdim.

Sergilenen eşyalar önü açık dolaplara yerleştirilmiş, bu dolaplar

da bir zamanlar kilise sıralarının bulunduğu yerlere dizilmişti. Büyük bir kısmı üzerinde konuşmaya değmeyecek kadar sıkıcıydı. Hepsi geleneksel balıkçı köyündeki hayatı ve hayvan yetiştiriciliğinin süregelen gizemlerini anlatıyordu. Yalnız bir tanesi diğerlerinden farklıydı. Odanın ön kısmında özel bir yerde duruyordu ve bir zamanlar sunak olarak kullanılan yerin tepesinde, gösterişli bir kutunun içine konmuştu. Küçük uyarı levhasının üzerinde ne yazdığına aldırış etmeden fazla yaklaşmayı önlemek amacıyla kullanılan ip şeridin üstünden atladım. Vitrinin iki yanı cilalı tahtayla kaplı, üstüyse şeffaf plastikle örtülüydü, bu nedenle içindekini ancak üstten bakarak görmek mümkündü.

Vitrinin içine bakınca sanırım gerçekten soluğum tutulmuştu. Bir an paniğe kapılarak içerideki nesnenin gerçekten canavar olduğunu sanmıştım; zira umulmadık bir anda, birden kararmış bir cesetle yüz yüze gelmiştim. Büzüşmüş bedeni kâbuslarıma giren yaratıklarla sevimsiz bir benzerlik taşıyordu. Şişe geçirilip aleve tutulmuş gibi bir renk almış olan eti bile aynı düşlerimde gördüğüm türdendi. Gelgelelim, ceset canlanıp şahdamarıma saldırmayı ve böylece ebediyen zihnime musallat olmayı beceremeyince, ilk gördüğüm andaki paniğim yavaş yavaş azaldı. Sonuçta müzede sergilenen bir nesneydi bu ama son derece maraziydi.

Ardımdan, "Bakıyorum ihtiyar adamla tanışmışsın!" diye bir ses duydum. Arkama dönünce müze müdürünün hızlı adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. "Gayet iyi idare ettin. Bayılıp yere düşen yetişkin insanlar gördüm!" Sırıtarak tokalaşmak için elini uzattı. "Martin Pagett. Geçen gün adını duyduğumu zannetmiyorum."

"Jacob Portman," diyerek elini sıktım. "Kim bu, Galler'in en ünlü cinayet kurbanı mı?"

"Ha! Tabii, öyle de denebilir, gerçi ben hiç o şekilde düşünmemiştim. O bizim adamızın en kıdemli sakini. Arkeoloji çevrelerinde daha çok Cairnholm Adamı olarak tanınsa da biz ona İhtiyar Adam deriz. Doğruyu söylemek gerekirse öleli iki bin yedi yüz yıldan fazla olmuş ama öldüğünde sadece on altı yaşındaymış. Bu nedenle aslında genç bir adam."

Cesedin yüzüne bakarak, "İki bin yedi yüz yıl mı?" diye konuştum. Yüzündeki ince ayrıntılar nasıl olduysa mükemmel biçimde korunmuştu. "Fakat o kadar canlı..."

"İnsan altın çağlarını oksijen ve bakterilerin bulunmadığı, mesela bizim bataklığımız dibi gibi bir yerde geçirirse böyle olur. Orada tam bir gençlik pınarı var, tabii ölmüş olanlar için."

"Onu orada mı buldunuz? Bataklıkta mı?"

Adam güldü. "Ben bulmadım! Yetmişli yıllarda, ilerideki büyük taş yığınının yanında turba toprağı toplamak için orayı kazanlar bulmuş. O kadar canlı görünüyormuş ki, Cairnholm'da bir katilin ortalıkta dolaştığını düşünmüşler. Sonunda polisler adamın elindeki taş devrinden kalma yayı ve boynuna doladığı insan saçından yapılmış kolyeyi fark etmiş. Bu devirde artık öyle kolyeler yapılmıyor."

Bunları duyunca ürpermiştim. "İnsan kurban etme veya ona benzer bir şey galiba."

"Kesinlikle. Boğazını sıkma, suda boğma, iç organlarını çıkarma ve kafaya vurulan darbeden oluşan bir kombinasyonla işini bitirmişler. Anlaşılan olayı bayağı abartmışlar, öyle değil mi?"

"Öyle tahmin ediyorum."

Martin bir kahkaha patlattı. "Öyle tahmin ediyormuş!"

"Tamam, evet, öyle yapmışlar."

"Kesinlikle öyle. Fakat biz günümüz insanı için asıl şaşırtıcı olan şey, çocuğun ölümü büyük bir ihtimalle isteyerek hatta büyük bir hevesle kabul etmesi. Onun çağındaki insanlar bataklıkların –özellikle bizim bataklığın– tanrıların dünyasına giriş sağladığına inanıyordu. Bu nedenle bataklıklar en değerli hediyeyi yani kendilerini sunmak için mükemmel yerlerdi."

"Bu delilik."

"Bence de. Fakat düşünüyorum da biz, geleceğin insanına akıldışı gelecek her türlü yoldan şu anda kendimizi öldürüyoruz. Hem öbür dünyaya gitme bakımından bataklık kötü bir tercih değil. Ne tam anlamıyla su, ne tam anlamıyla toprak; iki arada bir yer." Müze müdürü vitrine eğilerek içindeki cesedi inceledi. "Güzel görünmüyor mu?"

Gırtlaklanan, derisi yüzülen, suda boğulan ve bütün bu süreç içinde bir şekilde ölümsüz kılınan cesede tekrar baktım.

"Sanmıyorum," dedim.

Martin doğrularak şaşaalı bir tarzda konuşmaya başladı. "Gel de şu kömürleşmiş adama bir bak! Kapkara durumda ebedi istirahatta. Nazik suratı is renginde. Kurumuş kolları kömür damarları, ayakları buruş buruş olmuş asma kütükleri gibi!" Sahnede abartılı rol yapan bir aktör gibi kollarını ileriye uzatıp vitrinin etrafında kasıla kasıla yürümeye başladı. "Gel de zalimce açılan şu yaralarına tanıklık et! Bıçaklarla yılankavi çekilen çizgilere, taşlarla ortaya saçılan beyin ve kemiklere, boynunu hâlâ saran şu ipe bak. Bıçaklarla delik deşik edilip bataklığa atılan ilk insan, cenneti arayan kişi. Gençliğe mahkum olan ihtiyar adam, neredeyse sana aşığım!"

Ben alkışlayınca öne eğilip selam verdi. "Vay, bunu siz mi yazdınız?" diye sordum.

Mahcup bir gülümsemeyle, "Benim suçum!" diye cevap verdi. "Arada bir, birkaç satır karalarım ama sadece hobi olarak. Her neyse, bana katlandığın için teşekkürler."

Acemice şiirler yazıp pilili pantolon giyen bu garip ve hoşsohbet insanın; tek telefonu ve asfaltsız yolları olan, rüzgârlara açık bir adanın sakininden çok bir banka müdürüne benzeyen bu adamın Cairnholm'da ne işi olduğunu merak etmiştim.

"Koleksiyonumun diğer ürünlerini de göstermekten mutluluk duyarım," diyerek beni kapıya doğru yöneltti. "Ancak ne yazık ki kapatma vakti geldi. Bununla birlikte, yarın yine gelmek istersen..."

Beni dışarı sepetlemesine fırsat vermeden sözünü kesip, "Aslında size bir şey sormak istiyordum," dedim. "Bu sabah bahsettiğim ev hakkında. O evi görmeye gittim."

"Vaaay!" diye bağırdı. "Seni korkuttuğumu sanmıştım. Perili köşkümüz bugünlerde nasıl görünüyor? Hâlâ ayakta mı?"

Ayakta olduğunu söyledikten sonra asıl konuya geldim. "Orada yaşayan insanlar, onlara ne olduğu konusunda bilginiz var mı?"

"Öldüler. Çok uzun zaman önce."

Çok şaşırmıştım, oysa şaşırmamam gerekirdi. Bayan Peregrine yaşlı bir kadındı. İnsanlar yaşlanınca ölür. Fakat bu cevap, araştırmamın sona ermesi anlamına gelmiyordu. "Sadece müdireyi değil, orada yaşamış herhangi birini arıyorum."

"Hepsi öldü. Savaştan beri orada kimse yaşamıyor."

Bu bilgiyi kafamda tartmak biraz zaman almıştı. "Ne demek istiyorsunuz? Hangi savaş?"

"Evladım burada savaş dendiği zaman, akla tek bir savaş gelir, İkinci Dünya Savaşı. Yanlış hatırlamıyorsam, bir Alman hava saldırısı sonucu hayatlarını kaybetmişler."

"Hayır, olamaz bu."

Başını salladı. "O günlerde adanın öbür ucunda, ormanı geçtikten sonra, yani evin bulunduğu tarafta bir uçaksavar bataryası varmış. O yüzden Cairnholm meşru bir askeri hedef haline gelmiş. Tabii aslında, Almanların meşruluğu pek taktığı yoktu. Her neyse, bombalardan biri hedefinden sapmış ve..." Başını iki yana salladı. "Kör talih."

Bir kez daha, "Olamaz bu," desem de artık kafamda soru işaretleri dolaşıyordu.

"İstersen otur da sana çay yapayım ha?" diye konuştu. "Biraz sarsılmış görünüyorsun."

"Biraz başım dönüyor..."

Beni ofisine götürüp bir koltuğa oturttuktan sonra çay yapmaya gitti. Aklımı başıma toplamaya çalışıyordum. *Savaşta bombalandılar*, bu söz, duvarları yok olmuş odaları açıklamaya yetiyordu. Ya Bayan Peregrine'in sadece on beş yıl önce Cairnholm'dan gönderdiği mektuba ne demeli?

Martin yanıma gelip bana bir kupa uzattı. "İçinde bir damla Penderyn var. Gizli tarif, anlarsın ya. Seni çabucak kendine getirir."

Teşekkür edip bir yudum aldım. Gizli tarifin son derece sert viski içerdiğini anlamıştım ama artık çok geçti. Sanki yemek borumdan aşağı bir napalm bombası atılmıştı. Yüzümün kızardığını hissederek, "Etki yaptığı muhakkak," dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Galiba babanı çağırsam iyi olacak."

"Yok, yok, düzelirim. Fakat hava saldırısı konusunda söyleyebileceğiniz başka şeyler varsa, minnettar olurum."

Martin karşımdaki koltuğa oturdu. "Bu konu tuhafıma gitti. Dedenin burada yaşadığını söylemiştin. Hiç bahsetmez miydi?"

"Benim de tuhafıma gitti. Herhalde o ayrıldıktan sonra bombalanmıştı. Savaşın başında mı sonunda mı oldu?"

"Bilmediğimi itiraf etmek zorundayım. Fakat bu konuda kararlıysan seni bilen biriyle tanıştırırım. Oggie amcam seksen üç yaşında ve hayatını hep burada geçirmiş. Hâlâ zımba gibi." Saatine göz attı. "Televizyonda Peder Ted başlamadan yetişirsek, sana istediğin her şeyi büyük bir memnuniyetle anlatacağından eminim."

On dakika sonra Martin'le birlikte, Oggie'nin evinde, içi aşırı derecede doldurulmuş bir kanepeye gömülmüş durumda oturuyorduk. Oturma odası kitaplarla, eski ayakkabı kutularıyla ve Carlsbad mağaralarını aydınlatacak kadar lambayla doluydu. Gerçi lambaların sadece birisi yanıyordu. Ücra bir adada yaşamanın insanları birer istifçi haline getirdiğini anlamaya başlamıştım. Karşımızda oturan Oggie'nin üstünde eski püsküllü bir hırka, altında pijama vardı. Resmi giyinmeye değmez misafirler bekliyormuş gibiydi. Oturduğu plastik koltukta konuşurken durmadan sallanıyordu. Karşısında dinleyici bulmaktan dolayı mutlu görünüyordu. Havalardan, Galler siyasetinden, günümüz gençliğinin üzüntü verici durumundan enine boyuna bahsettikten sonra nihayet Martin dizginleri eline aldı da konuyu hava saldırısına ve yuvada kalan çocuklara getirdi.

"Tabii onları hatırlıyorum," dedi Oggie. "Tuhaf bir insan topluluğuydu. Onları arada bir kasabada görürdük. Çocuklar, bazen de onlara bakan kadın süt, ilaç ve benzeri ıvır zıvır almaya gelirdi. 'Günaydın' dediğimiz zaman başlarını öbür yana çevirirlerdi. O koca evde içlerine kapanık bir halde yaşıyorlardı. Herkes konuşup duruyordu ama kimse ne yaptıklarını tam olarak bilmiyordu."

"Neler konuşuluyordu?"

"Bir sürü boş laf. Dediğim gibi, kimse bilmiyordu. Şunu söyleyebilirim ki, bildiğimiz türden yetim çocuklar değillerdi. Başka şehirlerdeki Barnardo yurtlarında yaşayan çocuklar gibi resmi geçitlere filan gelip insanlarla sohbet etmezlerdi. Bunlar farklıydı. Bazıları standart İngilizce bile konuşamazdı. Hatta hiç İngilizce konuşamayan vardı."

"Çünkü onlar aslında yetim değildi," dedim. "Başka ülkelerden gelmiş mültecilerdi. Polonya, Avusturya, Çekoslovakya..."

Oggie, "Öyle mi diyorsun?" diye bir kaşını havaya kaldırarak bana baktı. "Tuhaf, bunu hiç duymamıştım." Kendi adası hakkında daha çok şey biliyormuş gibi davranıp onu aşağıladığını düşünen bir hali vardı. Koltukta daha hızlı sallanmaya başladı. Cairnholm'da dedemle diğer çocuklara bu şekilde davrandılarsa, içlerine kapanmalarına şaşmamak gerekti.

Martin gırtlağını temizledi. "Peki amca, bombardıman nasıl oldu?"

"Biraz sabret. Evet, evet, lanet olası Almanlar. Onları unutmak mümkün mü?" Alman hava saldırıları tehdidi altında adadaki yaşamın nasıl geçtiğine dair bitmek bilmez bir nutka başladı. Kulak tırmalayan sirenlerden, panik içinde sığınaklara girmek için mücadele edenlerden, geceleri karartmanın eksiksiz yapılması amacıyla panjurları ve sokak lambalarını kontrol etmek için bir evden öbürüne koşturan gönüllü bekçiden bahsetti. Hazırlıklı olmak için ellerinden gelen çabayı göstermekle birlikte vurulacaklarını asla düşünmemişlerdi. Sonuçta bütün limanlarla fabrikalar anakarada olup Cairnholm'daki küçük uçaksavar yuvasından çok daha önemli hedeflerdi. Fakat bir gece bombalar yağmaya başlamıştı.

"Korkunç bir gürültü vardı," dedi Oggie. "Sanki devler adaya ayak basmıştı. Üstelik asırlar boyunca sürmüş gibiydi. Ortalığı cehenneme çevirdiler, yine de Tanrı'ya şükür kasabada kimse ölmedi. Bizim topçu çocuklar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, gerçi ellerinden geleni yaptılar. Yetimhanedeki zavallı çocuklar da öyle. Tek

bir bomba yetmişti. Canlarını Britanya için verdiler. Bu nedenle nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, hepsinin mekânı cennet olsun."

"Ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?" diye sordum. "Savaşın başı mı yoksa sonu muydu?"

"Tam gününü söyleyebilirim. 1940 senesinin 3 Eylül günü olmuştu."

Odadaki hava birdenbire çekilmiş gibiydi. Gözümün önünde dedemin bembeyaz kesilmiş yüzü belirdi. Dudaklarını güçlükle kıpırdatarak 3 Eylül 1940 diyebilmişti.

"Emin, emin misiniz? O gün olduğundan?"

"Hiç savaşa katılmadım. Bir yaşla kurtarmıştım. Savaşla bütün ilişkim o tek geceden ibaretti. Bu nedenle evet, eminim."

Oturduğum yerde donakalmıştım, adeta dünyayla ilişkim kesilmişti. Çok garipti. Birisi bana eşek şakası mı yapıyor diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Peki, hiç kurtulan olmadı mı?" diye sordu Martin.

Yaşlı adam gözlerini tavana dikerek bir süre düşündü. "Şimdi hatırladım," diye konuştu. "Sadece bir kişi. Genç bir çocuk, en fazla bu delikanlı kadardı." Anıları canlanınca koltukta sallanmayı bırakmıştı. "Ertesi sabah kasabada dolaşıyordu ve yüzünde tek bir çizik bile yoktu. Bütün arkadaşlarının can verdiğini görmesini düşünürsek pek sarsılmışa benzemiyordu. En tuhaf şey de oydu."

"Muhtemelen şoka girmişti," diye konuştu Martin.

"Şaşırmam," dedi Oggie. "Sadece bir kez konuştuğunu duydum. Babama anakaraya gidecek geminin ne zaman kalkacağını sormuştu. Eline silah geçirip arkadaşlarını katleden lanet olası canavarları öldürmek istediğini söylemişti."

Tıpkı Portman Dedem'in masalları gibi Oggie'nin anlattığı olaya inanmak da güçtü, yine de ondan kuşkulanmamı gerektirecek bir neden yoktu.

"Onu tanıyorum," diye konuştum. "O benim büyükbabamdı."

Hayret içinde bana baktılar. Yaşlı adam, "Vay canına," diyebildi.

Ayağa kalkıp müsaade istedim. Pek iyi görünmediğimi söyleyen

Martin puba kadar birlikte yürümemizi önerse de kabul etmedim. Düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. "O halde, en yakın zamanda bana uğra," deyince geleceğime söz verdim.

Dönüşte yolu uzattım ve titrek ışıklar saçan limanın yanından geçtim. Yoğun deniz kokusuyla yüz tane şöminenin bacasından çıkan dumanın kokusu birbirine karışmıştı. Bir rıhtımın ucuna kadar yürüyüp denizin üstünde yükselen ayı seyrettim. O korkunç gecenin sabahında, yaşadığı şok yüzünden donakalmış büyükbabamı, yaşadığı onca ölümden onu uzaklaştırıp yeni savaşlara ve ölümlere götürecek gemiyi beklerken hayal ettim. Haritada bir kum tanesi kadar görünen, sis dağları, sarp kayalar ve azgın gelgitlerle korunan bu adada bile canavarlardan kaçış yoktu. Hiçbir yerde kaçış yoktu. Büyükbabamın beni korumaya çalıştığı korkunç gerçek buydu.

Uzaktan jeneratörlerin tekleyip sesinin kesildiğini duydum. Limanın ışıkları ve arkamdaki evlerin pencerelerinden görünen ışıklar bir süre dalgalandıktan sonra karanlığa gömüldü. Tepede giden bir uçaktan bakılsa bu durumun nasıl görüneceğini merak etmiştim. Bütün ada sanki hiç yokmuş gibi birdenbire kararırdı. Minyatür bir süpernova gibi.

Kendimi küçücük hissederek ay ışığında geri döndüm. Babam pubda aynı masada oturmaya devam ediyordu. Önündeki yarısı yenmiş tabakta sulu bir et yemeği vardı. Yemeğin suyu donmuş, üstünde yağlar birikmişti. Ben masaya otururken, "Bakın kim gelmiş," dedi. "Yemeğini ayırdım."

"Aç değilim," diyerek Portman Dedem hakkında öğrendiklerimi anlattım.

Şaşırmaktan çok kızmış görünüyordu. "Bu olaydan hiç bahsetmemesine inanamıyorum. Bir kez olsun bahsetmedi." Kızgınlığını anlıyordum. Bir büyükbabanın öyle bir olayı torunundan saklaması, bir babanın oğlundan, hem de o kadar uzun bir süre saklamasından farklıydı.

Sohbeti daha olumlu bir yöne çevirmeye çalıştım. "Başından geçen onca şey hayret verici değil mi?"

Babam başını salladı. "Sanırım olayları bütün ayrıntısıyla asla öğrenemeyeceğiz."

"Portman Dedem sır saklamasını iyi biliyormuş ha?"

"Dalga mı geçiyorsun? Adam adeta duygusal bir kaleydi."

"Acaba bu onun durumunu açıklamaz mı? Sen küçükken neden öyle mesafeli davrandığını." Babam bana sert bir şekilde bakınca sözlerimi çabucak toparlamam gerektiğini yoksa haddimi aşacağımı anlamıştım. "Daha önce ailesini iki kere kaybetmiş. Önce Polonya'da, sonra burada yanına sığındığı aileyi. O yüzden sen ve Susie Halam dünyaya geldiğinizde..."

"Sütten ağzı yandığı için yoğurdu üfleyerek mi yemiş?"

"Ben ciddiyim. Bunun aslında büyükannemi aldatmadığı anlamına gelebileceğini düşündün mü?"

"Bilmiyorum Jake. Galiba meselenin o kadar basit olduğuna inanmıyorum." Derin bir nefes verince bira bardağının içi buğulandı. "Sanırım bunun aslında ne anlama geldiğini biliyorum. Sen dedenle çok yakındın."

"Tamam..."

"Aile kurma korkusunu yenmesi tam elli yılını almıştı. Sen tam o zaman dünyaya geldin."

Ne diyeceğimi bilemedim. İnsan kendi babasına nasıl *baban seni yeterince sevmediği için üzgünüm* diyebilir? Zaten ben de diyemedim, bu nedenle iyi geceler dilemekle yetinip yatmak için üst kata çıktım.

Gecenin büyük bir kısmı boyunca yatakta dönüp durdum. Mektupları düşünmekten kendimi alamıyordum. Sürekli babamla halamın küçükken bulduğu, şu "diğer kadından" gelen mektubu ve bir ay önce benim bulduğum, Bayan Peregrine'in yazdığı mektubu düşünüyordum. Aklımdan çıkmayıp uyumamı engelleyen düşünce şuydu: ya ikisi de aynı kadınsa?

Bayan Peregrine'in gönderdiği zarftaki posta damgası on beş yıl öncesine aitti ama söylendiğine göre daha 1940'ta parçalanıp stratosfere uçmuştu. Benim kanaatime göre geriye iki olası açıklama kalıyordu: Ya dedem ölü bir insanla yazışıyordu –ki bu kuşkusuz olasılık dışıydı– ya da mektubu yazan kişi aslında Bayan Peregrine değil, kimliğini gizlemek için onun adını kullanan biriydi.

İnsan mektup yazarken neden kimliğini gizleme ihtiyacı duyar? Çünkü saklayacak bir şeyi vardır. Çünkü o öbür kadındır.

Benim bu gezide keşfettiğim tek gerçek, dedemin eşini aldatmak için yalan söylemesi miydi? Son nefesini vermek üzereyken bana yanına sığındığı ailenin ölümünü mü anlatmaya çalışıyordu, yoksa on yıllar boyunca süren bayağı bir ilişkiyi mi? Belki her ikisiydi. Belki büyüyüp genç bir adam olduğu zaman ailesi o kadar çok parçalandığından, tek bir aileye nasıl sahip olacağını ya da birine nasıl sadık kalacağını bilmiyordu.

Sonuçta bunların hepsi birer tahmindi. Gerçeği bilmediğim gibi soracak kimse de yoktu. Cevabı bilebilecek kimse varsa bile uzun zaman önce ölmüştü. Daha yirmi dört saat geçmeden seyahatimiz anlamsız hale gelmişti.

Huzursuz bir uykuya dalmıştım. Şafak sökerken odamda duyduğum bir sesle uyandım. Ne olduğunu anlamak için hemen yataktan fırladım. İri bir kuş şifonyerin üstüne tünemiş beni seyrediyordu. Başı parlak gri tüylerle kaplıydı. Şifonyerin kenarında beni daha iyi görmek ister gibi bir o yana, bir bu yana hareket ettikçe pençeleri tahtada takırdıyordu. Düş görüp görmediğimi anlamak için dikkatle kuşa baktım.

Babama seslenince korkan kuş havalandı. Yüzümü kollarımla kapayarak kendimi yatağa attım. Tekrar kalktığımda kuş açık duran pencereden uçup gitmişti.

Uykulu gözlerle odaya giren babam, "Neler oluyor?" diye sordu.

Şifonyerin üstündeki pençe izleriyle yere düşen tüyü gösterdim. Tüyü eline alıp inceleyerek, "Çok garip," diye konuştu. "Doğanlar insanlara hiç bu kadar yaklaşmaz."

Acaba onu yanlış mı duydum diye tereddüt ettim. "Doğanlar mı dedin?"

Tüyü havaya kaldırdı. "Bir gökdoğan bu," dedi. "Harika yaratıklardır, yeryüzünün en hızlı kuşlarıdır. Havada uçarken adeta şekil değiştirirler, bedenleri ince bir çizgiyi andırır." Bu isim garip bir tesadüften ibaret olsa da üstümden atamadığım tekinsiz bir duyguya kapılmama neden olmuştu.

Kahvaltı ederken acaba çok çabuk mu pes ettim diye düşündüm. Dedem hakkında konuşabileceğim kimse hayatta kalmamıştı ama ev hâlâ yerinde duruyordu ve büyük bir kısmını araştırmamıştım. Orada dedem hakkında mektup, fotoğraf albümü veya belki bir günlük gibi cevaplar olsa bile muhtemelen bombardıman sırasında yanmış veya onlarca yıl önce çürümüştü. Fakat bunu kesin olarak öğrenmeden adadan ayrılırsam pişmanlık duyacağıma emindim.

İşte böyle, alışılmadık biçimde kâbuslar gören, geceleri üstüne sıkıntı ve ürperti basan, gerçekte olmayan şeyleri gören biri kendi kendine konuşup, en az bir düzine çocuğun vakitsiz sonuyla karşılaştığı terk edilmiş, adeta perili bir eve son bir ziyaret yapmaya karar verir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Adeta kusursuz bir sabahtı. Pubdan çıktığım zaman kendimi yeni bir bilgisayarda duvar kâğıdı olarak kullanılan, aşırı derecede işlenmiş bir fotoğrafın içindeymiş gibi hissettim. Ustaca eskitilmiş konakların uzandığı sokaklar biraz ileride yerini kıvrılarak göğe kadar yükselen kayadan duvarlarla iç içe geçmiş yemyeşil çayırlara bırakıyordu. Bütün bu manzarayı hızla sürüklenen bembeyaz bulutlar tamamlıyordu. Fakat bütün bunların ötesinde; evlerin, çayırların, küçük birer pamuk helva gibi kıpırdaşıp duran koyunların yukarısında, uzaktaki sırtı adeta birer dil gibi yalayan yoğun sis öbeklerini görebiliyordum. Orası bu dünyanın sona erip soğuk, nemli ve güneşsiz bir dünyanın başladığı yerdi.

Sırta tırmandığım zaman sağanağa tutulmuştum. Bekleneceği gibi lastik çizmeleri giymeyi unutmuştum. Yol hızla derinleşen bir çamur deryası haline gelmişti. Fakat biraz ıslanmayı, o tepeyi aynı sabah içinde ikinci kez tırmanmaya kesinlikle tercih ederdim. Dolayısıyla, sert damlalardan korunmak için başımı öne eğip güçlükle ileriye doğru yol aldım. Biraz sonra kulübenin yanından geçerken, belli belirsiz bir siluet halinde, soğuktan dolayı içeriye doluşan koyun sürüsünü gördüm. Ardından sis yüzünden sessiz bir hayaleti andıran bataklığı geçtim. O sırada Cairnholm Müzesi'nin iki bin yedi yüz yaşındaki sakini aklıma geldi. Kim bilir bu çamurların altın-

da onun gibi keşfedilmemiş, ölümün hapsettiği kaç insan vardı; kim bilir daha kaç kişi, cenneti bulmak uğruna burada canını vermişti.

Bataklığı geçerken serpiştiren yağmur, çocuk yuvasına vardığım zaman sağanağa dönmüştü. Vahşi doğayı andıran bahçede oyalanmamın bir anlamı yoktu. Ayrıca evin uğursuz görünümü, beni yutacakmış gibi duran kapısız giriş, yağmurdan kabarmış ve adım attıkça esneyen döşeme tahtaları üzerine kafa yoracak da değildim. Gömleğimi sıkıp suyunu süzdüm, ardından başımı sağa sola sallayarak suları silkeledim. Olabildiğince kuruduğum zaman –ki aslında pek kurumamıştım– araştırmaya başladım. Neyi araştırdığımdan pek emin değildim. İçinde mektuplar bulunan bir kutu mu? Dedemin adını kazıdığı bir duvar mı? Bunların hiçbiri bana olası gözükmüyordu.

Eski gazete yığınlarını kaldırdım, sandalyelerle masaların altına baktım. Korkunç bir sahneyle, mesela yangından kapkara olmuş paçavralar içinde birbirine dolanmış iskeletlerle karşılaşmayı hayal ediyordum. Gelgelelim, iç mekândan çok dışarıyı andıran odalardan başka bir şey bulamadım. Nem, rüzgâr ve pislik yüzünden odaların gerçek görünümünden eser kalmamıştı. Zemin kattan umut yoktu. Merdivenlerin yanına geldiğim zaman, artık burayı kullanmak zorunda olduğumu biliyordum. Tek sorun şuydu: Yukarı mı çıkacaktım, aşağı mı inecektim? Üst kata çıkmanın kötü yanı, kaçmam gerektiği takdirde (burada yaşayanlardan veya hortlaklardan ya da endişe içindeki zihnimin yaratabileceği herhangi bir tehlikeden), bir pencereden aşağı atlamak dışında fazla bir seçenek bulunmamasıydı. Alt katta da aynı sorun vardı, üstelik burası karanlıktı ve yanımda el feneri yoktu. Bu nedenle üst kata çıkacaktım.

Basamaklar ağırlığıma sarsıntı ve gıcırtılardan oluşan bir senfoniyle karşı koymakla birlikte göçmediler. Sonunda üst kata çıktığımda, buranın en azından bombanın etkisiyle darmadağın olmuş zemin kata göre bir zaman kapsülü gibi olduğunu fark ettim. Yer yer dökülmüş duvar kâğıdıyla kaplı koridora dizilmiş odalar şaşılacak derecede iyi durumdaydı. Bir iki tanesini, kırık pencerelerden

sızan yağmur nedeniyle küf kaplamış olsa da, diğerlerinin içindeki eşyaları yeni gibi görünmekten sadece bir toz tabakası alıkoymuştu. Bir sandalyenin sırtına gelişigüzel asılmış ve yer yer küflenmiş bir gömlek, bir komodinin üstündeki ufak tefek çatlaklar gibi ayrıntılar vardı. Her şeyin çocukların bıraktığı gibi kaldığına, zamanın öldükleri gece durduğuna inanmak kolaydı.

Bütün odaları dolaşarak içindekileri bir arkeolog gibi inceledim. Bir kutunun içinde çürümekte olan tahta oyuncaklar, bir pencerenin kenarında binlerce gün ışığa maruz kalmaktan renkleri solmuş pastel kalemler, şatafatlı bir hapishanenin müebbet mahkûmlarını andıran bir bebek evi içindeki bebekler... Gösterişsiz kütüphanenin rafları sürekli nemden dolayı bel vermişti. Kitaplardan birini alıp okumaya niyetlenmiş gibi parmağımı ciltlerinin dökülmüş sırtlarında gezdirdim. Raflar *Peter Pan ve Gizli Bahçe* gibi klasikler, tarihin içinde unutulmuş yazarların hazırladığı tarih kitapları, Latince ve Yunanca ders kitaplarıyla doluydu. Bir köşeye birkaç eski sıra kümelenmişti. Burasının dershane olduğunu anladım. Herhalde öğretmenleri Bayan Peregrine'di.

İki kanatlı ağır bir kapıyı açmaya çalıştım, ancak kapı kolu şiştiği için kıpırdamıyordu. Biraz gerilip omzumla hızla abandım. Kapının kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla açılmasıyla birlikte yüzükoyun yere kapaklandım. Ayağa kalkarken bir yandan da etrafıma bakınıyordum. Burası Bayan Peregrine'den başkasına ait olamazdı. Duvardaki apliklere yerleştirilmiş mumların üzerini saran örümcek ağlarıyla, kristal şişelerle dolu aynalı tuvalet masasıyla, meşeden yapılmış devasa karyolasıyla burası *Uyuyan Güzel*'in şatosundaki odaları andırıyordu. Kadının burada geçirdiği son geceyi gözümde canlandırmaya çalıştım. Gece yarısı siren sesini duyarak telaşla yorganın altından çıkmış, uyku sersemi bir halde paltolarını giymeye çalışan çocukları toparlayıp alt kata indirmiş olmalıydı.

Acaba korkmuş muydu diye düşündüm. Uçakların yaklaştığını duymuş muydu?

İçimi tuhaf bir his kaplamıştı. Birilerinin beni izlediğini hayal

ettim. Belki çocuklar hâlâ buradaydı; duvarların içinde kalmışlardı, bataklıktaki çocuk gibi zamana karşı korunmuşlardı. Belki çatlakların, budak deliklerinin arasından beni gözetliyorlardı.

Bitişikteki odaya geçtim. Pencereden içeri zayıf bir ışık sızıyordu. Açık mavi renkli duvar kâğıdından kalkmış parçalar, tozlu yorganlarla kaplı yatakların üstüne doğru sarkmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde dedemin bu odada kaldığını anlamıştım.

Beni neden buraya gönderdin? Görmemi istediğin şey neydi?

Derken yatağın birinin altında bir nesne fark edince eğilip baktım. Eski bir bavul vardı.

Bu senin bavulun muydu? İlk yaşamından koparılırken, annenle babanı son kez görüp trene binerken elinde bu bavul mu vardı?

Bavulu dışarı çekip yırtık pırtık hale gelmiş deri kayışlarını yokladım. Kayışlar kolayca açıldı ancak bavulun içinde ölmüş bir böcek ailesinden başka bir şey yoktu.

O anda ben de kendimi bomboş hissettim. Aynı zamanda üstüme tuhaf bir ağırlık çökmüştü. Sanki gezegen çok hızlı dönüyordu, yoğunlaşan yerçekimi beni aşağı çekiyor gibiydi. Birden dermansız kalınca yatağa oturdum, belki bu onun yatağıydı. Pek açıklayamadığım bir nedenden ötürü, leş gibi yorganın üstüne uzanıp gözlerimi tavana diktim.

Geceleri burada yattığın zaman neler düşünüyordun? Sen de kâbuslar görüyor muydun?

Ağlamaya başlamıştım.

Ailen öldüğü zaman haberin oldu mu? Onları kaybettiğini hissettin mi?

Ağlamam iyice artmıştı. Ağlamak istemiyordum ama elimde değildi.

Kendimi tutamıyordum; bu yüzden hep kötü şeyleri düşünüyor, düşündükçe daha çok ağlıyordum. Artık öyle ağlamaya başlamıştım ki, hıçkırıklar arasında güçlükle nefes alır olmuştum. Dedemin annesiyle babasının ölene kadar nasıl açlık çektiğini düşünüyordum.

Tanımadıkları birtakım insanlar onlardan nefret ediyor diye, cılız bedenleri fırınlara atılıp yakılmıştı. Hayatlarına zerre kadar önem vermeyen bir pilotun bir düğmeye basması yüzünden bu evde parçalanıp yanan çocukları düşündüm. Büyükbabamın ailesinin ondan nasıl koparıldığını, bu nedenle babamın nasıl babası yokmuş gibi büyüdüğünü, şimdi benim nasıl akut stres ve kâbuslardan muzdarip olduğumu, şu anda yok olmaya yüz tutmuş bir evde tek başıma oturup ağladığımı, aptalca döktüğüm sıcak gözyaşlarının gömleğimi nasıl ıslattığını düşünüyordum. Hepsi yetmiş yaşında acı çeken bir insanın zehirli bir miras gibi bir şekilde bana geçmiş anıları ve herhangi bir türden hesaplaşma, cezalandırma veya öldürmek şöyle dursun, hepsi ölmüş olduğu için savaşamayacağım canavarlar yüzündendi. En azından dedem asker olmuş ve onlarla savaşmıştı. Ben ne yapabilirdim?

Ağlamam geçtiği zaman kafam zonkluyordu. Gözlerimi kapatıp hiç olmazsa bir an ağrısı geçsin diye ovuşturmaya başladım. Sonunda ellerimi kaldırıp gözlerimi tekrar açtığımda odayı mucizevi bir değişim kaplamıştı. Pencereden içeri ince bir güneş ışığı vuruyordu. Kalkıp kırık pencerenin yanına gittim. Dışarı baktığımda hem yağmur yağdığını hem güneş açtığını gördüm. Bu tuhaf meteorolojik durumun adı konusunda herhalde fikir birliği yoktur. Çok ciddi söylüyorum, annem bu olaya "öksüzün gözyaşları" der. Ardından Ricky'nin bu tür havaya ne dediğini hatırlayınca –"Şeytan karısını dövüyor!"– güldüm ve biraz rahatladım.

Derken kısa bir süre sonra bulutların ardına saklanmak üzere olan güneşin odada aydınlattığı bölgede daha önce görmediğim bir şey fark ettim. Yan taraftaki yatağın altından bir sandık –ya da en azından ucu– gözüküyordu. Yatağın yanına gidip sandığın tam olarak görünmesini engelleyen yorganı havaya kaldırdım.

Yatağın altında büyük ve paslı bir asma kilitle kapatılmış kocaman ve eski bir gemici sandığı duruyordu. Herhalde boş değildir diye düşündüm. İnsan boş bir sandığı kilitlemez. Sandık sanki 'aç beni!' diye bağırıyordu. 'İçim sır dolu!'

İki yanından tutup çekmeye çalıştım. Yerinden kıpırdamadı. Bu kez daha sert asılsam da bir santim bile oynamadı. Acaba gerçekten ağır olduğu için mi kıpırdamıyordu yoksa onlarca yıldır biriken toz ve nem yüzünden yere mi kaynamış diye düşündüm. Ayağa kalkıp birkaç kez tekmeleyince içinde bazı şeyler hareket eder gibi oldu. Ardından bir soba veya buzdolabını hareket ettirir gibi her seferinde bir kenarından çekerek yatağın altından tamamen çıkardım. Sandıktan boşalan yerde parantez gibi bir şekil kalmıştı. Asma kilide hızla asılıp çektim. Ne var ki, üstünü kaplayan kalın pas tabakasına rağmen kaya gibi sağlam görünüyordu. Kısa bir an anahtarı aramayı düşündüm, odanın içinde bir yerde olsa gerekti. Fakat onu bulmak için saatler harcayabilirdim. Üstelik kilit öyle çürümüş görünüyordu ki, anahtarın işe yaraması şüpheliydi. Geriye tek seçenek olarak kilidi kırmak kalıyordu.

İşe yarayacak bir şey ararken yan odalardan birinde kırık bir sandalye buldum. Bacaklardan birini çekip kopardım ve bir cellat gibi havaya kaldırarak en sert şekilde art arda kilide vurmaya başladım. Sonunda sandalyenin bacağı kırıldı ve elimde paramparça olmuş kısacık bir sap kaldı. Daha sağlam bir şey bulmak için odaya bakındığım sırada bir karyolanın kenarından çıkmış demir bir parmaklık buldum. Birkaç sağlam tekme indirmemle birlikte parmaklık takırdayarak yere düştü. Bir ucunu kilidin arasına sokup öbür ucundan asıldım. Hiçbir şey olmamıştı.

Barfiks yaparmış gibi bütün kuvvetimle parmaklığa asıldım ve ayaklarım yerden kesildi. Bunun tek sonucu sandığın biraz gıcırdamasından ibaretti. Aklımı kaçırmak üzereydim. Sandığı tekmeleyip gücümün her zerresiyle parmaklığa asıldım. Boynumdaki damarlar fışkıracak gibi olmuştu. *Açıl lanet olası, açıl geri zekâlı sandık!* diye bağırdım. Nihayet öfkemin bir hedefi vardı: Ölmüş dedemin sırlarını açıklamasını sağlayamasam da bu eski sandığın içindeki sırları zorla ele geçirecektim. Derken parmaklık elimden kaydı ve boylu boyunca yere uzandım.

Sırtüstü yattığım yerde tavanı seyredip soluklanmaya çalışıyor-

dum. Dışarıda öksüzün gözyaşları sona ermiş, yağmur bildiğimiz şekliyle, hatta öncekinden daha hızlı yağıyordu. Bir balyoz veya demir testeresi bulmak amacıyla kasabaya gitmeyi düşündüm, fakat bu cevaplamaktan hoşlanmayacağım sorular doğurmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Derken aklıma parlak bir fikir geldi. Sandığı kırmanın bir yolunu bulursam kilitle uğraşmama gerek kalmayacaktı. Gerek benden, gerek gelişigüzel bulduğum aletleri kullanırken zorlanmama yol açan az gelişmiş kol kaslarımdan daha güçlü ne vardı? Yerçekimi. Sonuçta evin ikinci katındaydım. Sandığı bir pencereye kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum ama merdiven sahanlığının başındaki parmaklık uzun zaman önce kırılmıştı. Yapmam gereken iş sandığı koridora sürükleyip buradan aşağı itmekti. İçindekilerin darbeye dayanıp dayanmayacağı başka bir sorundu ama en azından içinde ne olduğunu öğrenecektim.

Sandığın arka tarafına çömelip koridora doğru itmeye başladım. Birkaç santim hareket ettikten sonra metal ayağı yumuşak zemine saplandı ve yerinden kıpırdamamakta inat etti. Kararlı bir şekilde öbür tarafa geçip iki elimle kilidi sıkıca kavrayarak geriye doğru çektim. Büyük bir şaşkınlık içinde sandığın tek hamlede neredeyse bir metre ilerlediğini gördüm. Gelgelelim bu aklı başında bir çalışma şekli değildi. Sürekli çömelip kıçımı yerde sürümek zorunda kalmam, ayrıca sandığı her çekişime metalin tahta üzerinde çıkardığı kulak tırmalayıcı sesin eşlik etmesi sinir bozucuydu. Neyse ki çok geçmeden sandığı odadan çıkarmış, sahanlığa doğru karış karış, oda oda sürüklüyordum. Kan ter içinde kalmış bir vaziyette, kendimi sandığın yankılanan sürüklenme ritmine kaptırmıştım.

Nihayet sahanlığa kadar gelmeyi başarmıştım. Pek nazik olmayan son bir homurtuyla sandığı sahanlığın başına kadar çektim. Artık kolayca kayan sandık birkaç itişten sonra tam kenarda sallanmaya başladı. Tek bir dokunuş onu aşağıya göndermeye yetecekti. Fakat onca zahmetin ödülü olarak aşağıda paramparça olduğunu görmek istiyordum. Ayağa kalkıp aşağıdaki loş odanın zeminini gö-

rebileceğim şekilde dikkatle kenara yaklaştım. Ardından nefesimi tutup sandığı ayağımın ucuyla hafifçe ittim.

Sandık bir an tereddüt eder gibi tam kenarda sallandı, ardından ağır çekimde gösterilen güzel bir bale hareketini andırırcasına, havada taklalar atarak aşağı düştü. Ortalığı inleten müthiş çarpma sesiyle birlikte ev temelinden sarsılmış gibi sallandı. Aşağıdan öyle yoğun bir toz bulutu yükselmişti ki, yüzümü örtmüş ve ortalık yatışana kadar koridorun dibine çekilmek zorunda kalmıştım. Bir dakika sonra sahanlığın başına dönüp aşağıya baktığım zaman onca ümit ettiğim parçalanmış tahta yığınını değil de, döşemede sandık şeklinde bir delik görünce hayal kırıklığına uğradım. Sandık dosdoğru bodruma düşmüştü.

Alt kata koşturup, buzun üstündeki delikten bakar gibi karın üstü uzanıp açılan yarıktan aşağı baktım. Sandıktan geriye kalanlar beş metre aşağıda, toz bulutu ve karanlığın içinde görünüyordu. Devasa bir yumurta gibi darmadağın olan sandığın parçalarıyla döşemenin parçaları birbirine karışmıştı. Yüzlerce küçük kâğıt parçası etrafa saçılmış durumdaydı. Anlaşılan sonunda yine bir kutu dolusu mektup bulmuştum! Fakat gözlerimi kısıp dikkatle bakınca kâğıtların üzerindeki şekiller –yüzler, vücutlar– dikkatimi çekti. İşte o zaman onların mektup değil fotoğraf olduğunu anladım. Onlarca fotoğraf vardı. Müthiş heyecanlanmıştım, derken aynı hızla buz kestim çünkü aklıma kötü bir şey gelmişti.

Aşağı inmek zorundaydım.

İç içe geçmiş odalardan oluşan bodrum öyle karanlıktı ki, gözüm bağlı vaziyette dolaşmaktan farkı yoktu. Gıcırdayan basamaklardan aşağı inerek gözüm karanlığa alışır umuduyla bir süre bekledim. Ne yazık ki, o karanlığa gözün alışması olanaksızdı. Aynı zamanda bir kimya laboratuvarının malzeme dolabını hatırlatan keskin kokuya da alışmayı umuyordum ama öyle bir şans yoktu. Dolayısıyla, gömleğimin yakasını burnuma çekip ellerimi öne uzattım ve başıma bir aksilik gelmemesini dileyerek usulca dolaşmaya başladım.

Sert bir cisme takılınca az kalsın yere düşüyordum. Camdan yapılma bir nesne yerde yuvarlandı. Şimdi koku daha da kötüleşmişti. Karanlıkta birtakım varlıkların beni beklediğini aklımdan geçirdim. Canavarları ve hayaletleri aklımdan çıkarsam fayda vardı, ya zeminde bir delik daha olsaydı? Cesedimi asla bulamazlardı.

Derken bir deha pırıltısıyla, aklıma en yakın kapsama alanına on mil uzaklıkta olmasına rağmen yanımda taşımaya devam ettiğim cep telefonumu kullanmak geldi. Bir tuşa dokununca ekranda cılız bir ışık belirdi. Karanlığı zar zor aydınlatan cihazı yere doğru tuttum. Kırık parke taşlarıyla kaplı zemin fare pisliğiyle doluydu. Telefonu yana doğru tutunca zayıf bir yansıma fark ettim.

Biraz yaklaşıp telefonu sağa sola gezdirdim. Karanlığın içinde cam kavanozların dizili olduğu raflarla dolu bir duvar belirdi. Tozla kaplı boy boy, çeşit çeşit kavanozların içi bulanık sıvıda yüzen pelte görünümlü nesnelerle doluydu. Aklıma mutfaktaki meyve ve sebze dolu patlamış kavanozlar geldi. Belki burada ısı daha sabit olduğundan bunlar sağlam kalmıştı.

Biraz daha yaklaşıp dikkatle bakınca bu nesnelerin meyve sebze değil organ olduğunu dehşet içinde fark ettim. Beyinler, kalpler, akciğerler vardı. Evde imal edilmiş bir tür formaldehit içinde saklanan bu organlar, o berbat kokuyu açıklıyordu. Ağzımı kapatıp karanlıkta tökezleyerek duvardan uzaklaştım. Aynı anda hem iğrenmiş hem afallamıştım. Burası nasıl bir yerdi? O kavanozlar çocuklarla dolu bir yuvada değil, ancak tekinsiz bir tıp okulunun bodrumunda rastlanabilecek türdendi. Portman Dedem bu bina hakkında onca güzel şey anlatmasaydı, Bayan Peregrine'in çocukları organ ticareti yapmak için kurtardığını düşünebilirdim.

Kendimi biraz toparlayınca biraz ileride bir ışık daha fark ettim. Bu telefonumun yansıması değil, dışarıdan sızan zayıf bir ışık huzmesiydi. Herhalde sandığın açtığı delikten geliyordu. Duvarların barındırabileceği diğer tehlikelerden uzak durmaya çalışıp gömleğimin yakası altından soluyarak dikkatle ilerledim.

Işığı takip ederek bir köşeyi dönüp tavanın kısmen göçtüğü kü-

çük bir odaya girdim. Delikten vuran gün ışığı, paramparça döşeme tahtalarıyla cam kırıklarından oluşan ve üzerinden hâlâ toz dumanları yükselen bir yığını aydınlatıyordu. Küçük halı parçaları, kurutulmuş et öbekleri gibi oraya buraya savrulmuştu. Bu yığının altından, göçükten sağ kurtulmayı başarmış, küçük ve kemirgen bir karanlık dünya sakininin minik ayak sesleri işitiliyordu. Bütün bu keşmekeşin ortasında, parçalanmış sandık yatıyordu. İçinden fırlayan fotoğraflar konfeti gibi etrafa savrulmuştu.

Uzun tahta parçalarının, paslı çivilerle dolu kalasların üstünden adımlarımı atarak dikkatle enkazın içine girdim. Diz çöküp yığının içinden bulabildiğim fotoğrafları ayıklamaya başladım. Fotoğrafların üstündeki tahta ve cam parçalarını temizlerken kendimi bir kurtarma ekibinin üyesi gibi hissediyordum. Tavandan geriye kalan kısım her an üstüme çökebilirdi, bu nedenle içimden bir ses acele etmemi söylediği halde fotoğrafları incelemekten kendimi alamıyordum.

İlk bakışta bütün aile albümlerinde görülebilecek türde fotoğraflara benziyorlardı. Plajda oynaşan insanlar, arka bahçede oturmuş gülümseyen yüzler vardı. Adanın muhtelif yerlerinde çekilmiş manzaraların yanı sıra tek ve çift olarak poz veren bir sürü çocuk fotoğrafı mevcuttu. Rasgele çekilmiş fotoğrafların yanında, fon önünde poz vererek çekilmiş fotoğraflar görülüyordu. Poz verenlerin kucağında sabit bakışlı oyuncak bebekler vardı. Geçen yüzyılın başından kalma, tüyler ürpertici bir alışveriş merkezinde poster fotoğrafı için poz verir gibiydiler. Aslında bana ürpertici gelen kucaklarındaki zombi bebekler veya çocukların tuhaf saç kesimleri ya da hiç gülümsememeleri değildi. Fotoğraflara daha dikkatli bakınca yüzleri bana daha tanıdık gelmeye başlamıştı. Dedemdeki eski fotoğraflarla, özellikle puro kutusunun içinde sakladığı fotoğraflarla aynı korkunç havayı paylaşıyorlardı. Sanki hepsi aynı adam tarafından çekilmişti.

Örneğin, insanın gözüne sokacak kadar kötü boyanmamış bir okyanus dekoru önünde poz vermiş iki genç kız vardı. Tuhaf olan

resmin kendisi değil kızların poz verme şekliydi. İkisi de sırtlarını objektife dönmüştü. İnsan fotoğraf çektirmek için onca zahmete ve masrafa katlandıktan sonra –o zamanlar stüdyoda portre çektirmek pahalıydı– objektife sırtını neden dönerdi? Aklımdan, enkazın içinde aynı kızların bu kez yüzleri dönük, pişmiş kelle gibi sırıtırken çekilmiş fotoğrafını bulabileceğim geçti.

Diğer fotoğrafların üzerinde tıpkı dedemin bazı fotoğrafları gibi oynanmıştı. Bir tanesinde, tek başına bir kız bir mezarlıktaki havuza bakıyordu fakat suyun üstüne iki tane kız yansımıştı. Bu fotoğraf bana Portman Dedem'deki şişenin içine hapsolmuş kız resmini hatırlattı. Fakat burada uygulanan karanlık oda tekniği öbürü kadar göze batmıyordu. Bir diğer fotoğrafta, vücudunun üst kısmı arılarla kaynadığı halde insanı kaygılandıracak derecede sakin görünümlü bir delikanlı vardı. Burada hile yapmak kolay olsa gerekti. Dedemdeki, alçıdan yapıldığı çok belli olan kaya parçasını kaldıran çocuğun fotoğrafı gibiydi bu da. Sahte kaya, sahte arılar...

Portman Dedem'in burada tanıdığı bir çocuktan –içinde arılar yaşayan çocuk– bahsettiğini hatırlayınca ense tüylerim diken diken oldu. Ağzını her açışta birkaç tanesi dışarı kaçar demişti. Fakat Hugh istemedikçe asla sokmazlar.

Aklıma tek bir açıklama geliyordu. Dedemdeki fotoğraflar şimdi parçalanmış vaziyette önümde yatan sandıktaki fotoğraflarla aynıydı. Yine de iki kaçığın resmini bulana kadar bundan emin değildim: Farbala yakalı ve maskeli iki çocuk birbirlerine kurdele yedirir gibi poz vermişti. Kâbuslara malzeme sağlama dışında maksatlarının ne olduğunu bilmiyordum. Kimdi bunlar, sado-mazoşist balerinler mi? Her neyse, Portman Dedem'de aynı çocukların resmi olduğunu kesinlikle hatırlıyordum. Daha birkaç ay önce puro kutusunun içinde görmüştüm.

Bu tesadüf olamazdı. Demek dedem bana gösterdiği ve bu evde tanıdığı çocuklara ait olduğuna yemin ettiği fotoğrafları gerçekten bu evden getirmişti. İyi ama bu durumda, sekiz yaşındayken bile şüphelenmeme yol açan bu fotoğraflar gerçek miydi? Ya onlara eşlik eden fantastik masallar? Bunların bir tekinin bile doğru –kelimenin gerçek anlamıyla doğru– olması akla hayale sığmayacak bir durumdu. Yine de hayat izinin kalmadığı, hayaletlerle dolu bu evin loş ışıklı ve tozlu bu odasında, belki diye düşündüm.

Birden yukardan bir yerden sert bir gürültü koptu. Öyle fena ürkmüştüm ki, elimdeki bütün fotoğrafları yere düşürdüm.

Kendi kendime ev yerine yerleşiyor dedim, ya da göçüyor! Tam fotoğrafları toplamak için eğildiğim anda bir çatırtı daha duyuldu. O anda yukarıdaki delikten sızan cılız ışık ortadan kayboldu ve zifiri karanlığın içinde kaldım.

Biraz sonra ayak sesleri, ardından konuşmalar duydum. Ne konuştuklarını anlamaya çabalasam da duyamadım. En küçük hareketimin etrafımdaki yıkıntıyı gürültüyle harekete geçirmesinden korkarak yerimden kıpırdamadan durdum. Duyduğum korkunun mantık dışı olduğunu biliyordum; muhtemelen o sersem rapçı çocuklar yine bir eşek şakası yapmıştı. Yine de kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu ve hayvani bir içgüdü bana sessiz olmamı buyuruyordu.

Bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. Elimden geldiğince sessiz davranarak, tekrar kan akışını sağlamak için ağırlığımı bir bacağımdan öbürüne verdim. Yığının içinden küçük bir parça yuvarlanarak dışarı çıktı. Fakat o sessizlikte sanki büyük bir gürültü koparmıştı. Yukarıdan duyulan sesler kesildi. Ardından tam başımın üstündeki döşeme gıcırdadı ve küçük bir alçı yağmuru tepeme döküldü. Yukarıda her kim varsa yerimi tam olarak biliyordu.

Nefesimi tuttum.

Bir kız sesi duydum: "Abe? Sen misin?"

Galiba rüya görüyordum. Kızın tekrar konuşmasını beklesem de uzun bir süre, uzaklarda bir yerde binlerce parmağın masaya

vurmasını andırırcasına çatıyı döven yağmurdan başka bir ses duyulmadı. Derken tepemde bir fener yanarak ortalığı ışığa boğdu. Başımı yukarı çevirip baktım; parçalanan tavanın etrafına toplanmış yarım düzine çocuk bana bakıyordu.

Nereden olduğunu çıkaramasam da onları bir yerden tanıyordum. Hayal meyal hatırlanan bir düşteki yüzleri andırıyorlardı. Onları daha önce nerede görmüştüm ve dedemin ismini nereden biliyorlardı?

Derken aklım başıma geldi. Üstlerindeki kıyafetler Galler için bile tuhaftı. Bembeyaz yüzleri ciddiydi. Önümde yere saçılmış fotoğraflardaki yüzler, tıpkı yukarıdaki çocuklar gibi gözlerini bana dikmişti. O anda anlamıştım.

O çocukları fotoğraflarda görmüştüm.

Konuşan kız beni daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Elinde tuttuğu titrek ışığın kaynağı bir fener veya mum değil, sanki çıplak bir ateş topuydu. Cildinden başka bu ateş topuna değen bir cisim yoktu. Onun fotoğrafını göreli daha beş dakika olmamıştı. O fotoğrafta tıpkı şimdi olduğu gibi görünüyordu, hatta avuçlarında aynı tuhaf ışık vardı.

Benim adım Jacob demek istedim. *Sizi arıyordum*. Gelgelelim çenem sanki yuvasından çıkmıştı, o yüzden ben de gözlerimi onlara dikmekten başka bir şey yapamadım.

Kızın suratı asıldı. Herhalde çok berbat görünüyordum; yağmurdan sıçan gibi ıslanmış, ardından bütün üstüm başım tozla kaplanmıştı ve bir enkazın ortasına çömelmiş vaziyetteydim. Bu kız ve diğer çocuklar bu çukurda her ne bulmayı umuyorsa, o ben değildim.

Aralarında bir müddet mırıldandıktan sonra ayağa kalkıp çabucak dağıldılar. Onların ani hareketi benim düzelmeme yol açmıştı. Sesime tekrar kavuşarak beni beklemeleri için bağırdım. Ne var ki, çoktan kapıya doğru koştukları üstümdeki tavanda çıkardıkları gürültüden belliydi. Enkazın içinde dikkatle yürüyüp leş gibi kokan bodrumun içinde körlemesine hareket ederek merdivene doğru ilerledim. Zemin kata çıktığımda çaldıkları gün ışığı bir şekilde geri gelmişti, ancak onlar ortalıktan kaybolmuştu.

Kapıdan dışarı fırlayıp parçalanmış tuğla basamaklardan bahçeye indim ve "Durun! Bekleyin!" diye haykırdım. Ne var ki, hepsi gitmişti. Nefes nefese bir vaziyette bahçeyi ve ormanı ararken bir yandan da kendime küfrediyordum.

Ağaçların arasından bir çatırtı sesi geldi. Geri dönüp o tarafa bakınca dalların örttüğü kısımda bir an bir hareket gördüm. Beyaz bir elbisenin eteğiydi bu. O kızı görmüştüm. Arkasından fırlayıp ormana daldım. Kız patikadan koşarak kaçmaya başladı.

Yere düşmüş iri kütüklerin üstünden atlayıp aşağı sarkan dallara çarpmamak için başımı öne eğerek hızla koştum. Bir süre sonra ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Kız patikadan ormana dalıyor, sonra yine yola çıkıyor, beni atlatmaya çalışıyordu. Nihayet orman bitince karşımıza açık arazideki bataklık çıktı. Burada onu yakalama fırsatım vardı. Artık kızın saklanabileceği bir yer yoktu, sadece hızımı arttırmam gerekiyordu. Üstelik benim ayağımda spor ayakkabılar ve blucin, onun üstünde uzun elbise olduğundan bu iş kolay görünüyordu. Gelgelelim, tam yetişmek üzereyken aniden yana saparak bataklığın içine daldı. Onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Artık koşmak olanaksızdı. Zemine güvenemiyordum: sürekli bir yol varmış gibi görünüyordu ama sonunda diz boyu çukurlara dalıyor, pantolonumu vıcık vıcık çamura buluyordum. Oysa kız, görü-

nüşe bakılırsa nereye basacağını iyi biliyordu. Gittikçe mesafeyi açtı ve sonunda sisin içinde gözden kayboldu. Artık sadece ayak izlerini takip edebilirdim.

Gözden kaybolduktan sonra ayak izlerinin tekrar patikaya doğru çıkmasını ümit etmiştim, oysa izler giderek bataklığın içlerine yöneliyordu. Derken arkamdaki sis iyice yoğunlaştı ve artık patikayı göremez oldum. Yolu tekrar bulacağından şüphelenmeye başlamıştım. *Benim adım Jacob Portman! Ben Abe'in torunuyum! Sana zararım dokunmaz!* diye ona sesimi duyurmaya çalıştım; ne var ki, sis ve çamur adeta sesimi yutuyordu.

Kızın ayak izleri bir taş yığınına doğru gidiyordu. Uzaktan bakınca bu yığın kocaman gri bir Eskimo kulübesi gibi görünse de aslında bir höyük, yani Cairnholm'a adını veren o Neolitik mezarlardan biriydi.

Uzun ve dar höyük benim boyumdan biraz yüksekti. Bir ucunda kapı gibi dikdörtgen bir ağız vardı. Çamurun ortasındaki bir ot öbeğinin üstündeydi. Cıvık çamurdan höyüğün etrafını çeviren nispeten sert toprağa atladığım zaman, ağzın aşağı doğru inen bir tünelin girişi olduğunu fark ettim. İki yandaki duvarlara karmaşık döngüler ve sarmallar kazınmıştı. Bunlar anlamları çağlar öncesinde kaybolmuş antik hiyerogliflerdi. Bataklık çocuğu burada yatıyor diye düşündüm. Ya da buraya giren herkes umutlarını dışarıda bıraksın demek daha doğru olurdu.

Buna rağmen içeri girdim çünkü kızın ayak izleri beni buraya getirmişti. Höyüğün içindeki tünel nemli, dar ve muazzam derecede karanlıktı. Ancak kamburu çıkmış yengeç yürüyüşüyle ilerleyebiliyordum. Neyse ki kapalı mekânlar benim ödümü patlatan şeyler arasında bulunmuyordu.

Kızın ileride bir yerde korkudan titrer vaziyette beklediğini hayal ederek sürünürken bir yandan onunla konuşuyor ve zarar vermeyeceğimi temin etmek için elimden geleni yapıyordum. Sözlerim hangi yönden geldiği belli olmayan bir yankıyla tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Almak zorunda kaldığım tuhaf pozisyondan ötürü tam

uyluklarım uyuşmak üzereyken tünel bir oda genişliğine büründü. İçerisi zifiri karanlık olsa da ayakta durup kollarımı iki yana uzattığımda duvara değmeyecek kadar genişti.

Cep telefonumu çıkarıp bir kez daha fener gibi kullandım. Mekânın nasıl bir yer olduğunu anlamam fazla sürmedi. Yatak odam büyüklüğünde, duvarları tamamen taştan oluşan, tamamen boş bir yerdi burası. Kız ortalıkta yoktu.

O kızın nasıl olup da elimden kaçtığını anlamaya çalışırken aklıma bir şey dank etti. Durum öyle açıktı ki, bu kadar uzun süre sonra anladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Kız aslında yoktu, hiç olmamıştı. Ben onu ve diğerlerini hayalimde canlandırmıştım. Onların fotoğraflarına baktığım anda beynim onları yoktan var etmişti. Ya onların ortaya çıkışından önce ortalığın birdenbire tuhaf bir şekilde kararması? Herhalde kendimden geçmiştim.

Zaten öyle bir şey olması olanaksızdı; o çocukların hepsi uzun zaman önce ölmüştü. Öyle olmasa bile, tıpatıp fotoğrafların çekildiği andaki gibi görünmelerine inanmak çok saçmaydı. Yine de her şey öyle çabuk olmuştu ki, durup bir halüsinasyonun peşinden koşturduğumu düşünecek vakit bulamamıştım.

Dr. Golan'ın bu duruma nasıl bir açıklama getireceğini tahmin edebiliyordum: O ev senin için duygusal açıdan öyle yüklü bir yer ki, sadece içeride olman bile stres tepkisini tetiklemeye yetmişti. Evet, psikiyatrik zırvalar yumurtlayan hıyarın tekiydi ama bu onun yanlış konuştuğu anlamına gelmezdi.

Kendimden utanarak geri döndüm. Yengeç gibi yürümeyi bırakıp, delikanlılığın son zerresini de ayaklar altına alarak, tünelin ağzından gelen puslu ışığa doğru dizlerimin üstünde süründüm. Başımı kaldırıp yukarı bakınca bu manzarayı daha önce gördüğümü hatırladım. Martin'in müzesinde, bataklık çocuğunu keşfettikleri yere ait bir fotoğraftı bu. Bir zamanlar insanların bu iğrenç kokan bataklığın cennetin kapısı olduğuna inanmaları hayret vericiydi. Buna öyle yürekten inanmışlardı ki, benim yaşlarımda bir çocuk oraya gitmek için canını vermeye razı olmuştu. Ne üzücü, ne aptalca bir ölüm.

O anda eve dönmeye karar verdim. Artık bodrumdaki fotoğraflar umurumda değildi; bilmecelerle, gizemli olaylarla ve son sözlerle uğraşmaktan bıkmıştım. Büyükbabamın takıntısını onlarla bağdaştırmak beni iyileştirmek bir yana daha kötü yapmıştı. Artık hepsinin peşini bırakmanın vakti gelmişti.

Höyükteki daracık tünelden dışarıya adımımı attığım anda gözlerim ışıktan kamaştı. Elimle gözlerimi kapatıp parmaklarımın arasından baktığım dünyayı tanımakta güçlük çekiyordum. Bataklık, patika ve her şey eskisi gibi yerli yerindeydi ama hepsini adaya geldiğimden beri ilk kez pırıl pırıl güneş ışığı altında görüyordum. Gökyüzü masmaviydi ve adanın bu kısmına damgasını vuran sisten eser yoktu. Ayrıca hava sıcaktı, yazın başlangıcındaki serin günlerden çok kavurucu sıcakların bastırdığı yaz ortasını hatırlatıyordu. *Tanrım hava burada çok çabuk değişiyor* diye düşündüm.

Patikadan geri dönerken ayaklarım adeta yerinden kalkmıyordu. Buraya gelirken çoraplarımın içine vıcık vıcık dolan bataklık çamurunu düşünmek tüylerimi ürpertiyordu. Bu düşünceyi aklımdan silmeye çalışarak kasabanın yolunu tuttum. Ne tuhaftır ki, patikada sanki birkaç dakika içinde kurumuş gibi çamurdan eser kalmamıştı. Bu sefer greyfurt büyüklüğünde hayvan pislikleri yolu adeta halı gibi kaplamıştı; düz bir hatta yürümek mümkün değildi. Bunları daha önce nasıl fark etmemiştim? Sabah boyunca psikozdan kaynaklanan bir bulanıklık içinde miydim? Yoksa şimdi mi öyleydim?

Sırtı aşıp kasabaya yaklaşana kadar başımı pisliklerden oluşan dama tahtasından alıp ileriye bakamamıştım. Kasabaya yaklaşınca onca pisliğin nereden geldiğini anladım. Bu sabah bir traktör ordusu limanla kasaba arasındaki çakılla kaplı yollarda, balık ve turba kalıplarıyla dolu yük arabalarıyla mekik dokurken; şimdi o arabaları atlar ve katırlar çekiyordu. Kükreyen motorların yerini hayvanların toynaklarından çıkan tıkırtılar almıştı.

Artık dizel jeneratörlerin bitmek bilmeyen uğultusu da duyulmuyordu. Yoksa buradan uzaklaştığım birkaç saat içinde adanın yakıt stokları tükenmiş miydi? Ya kasaba halkı onca büyükbaş hayvanı nerede saklamıştı?

Hem neden herkes bana bakıyordu? Yanından geçtiğim her kişi gözlerini şaşkınlıkla açarak beni süzüyor, yaptıkları işleri bırakıp merakla beni seyrediyordu. Kendimi çıldırmış hissettiğim gibi herhalde görünüşüm de öyle diye düşündüm. Başımı eğip kendi-

me bakınca belimden aşağısının çamurla, üstününse alçı tozuyla kaplı olduğunu fark ettim. Başımı eğip hızla puba doğru yürümeye başladım. Hiç olmazsa babam öğle yemeğini yemek için dönene kadar oranın karanlık ortamında beklerdim. O gelir gelmez en kısa zamanda eve dönmek istediğimi söylemeye karar verdim. Tereddüt ettiği takdirde halüsinasyon gördüğümü kabul ediyorum diyecektim. Böylece ilk feribotta yer almamız kesinleşecekti.

Delikte her zamanki ayyaş adamlar topluluğu, kocaman köpüklü bardaklarının üstüne eğilmiş vaziyette oturuyordu. Evimden uzakta evim haline gelen bu mekânda yıpranmış masalar ve kirli soluk dekor yerli yerinde duruyordu. Ne var ki, merdivene doğru yöneldiğim sırada, tanımadığım bir ses, "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye kükredi.

Bir ayağımı ilk basamağa atmış vaziyette başımı geriye çevirince, barmenin beni yukarıdan aşağıya süzdüğünü gördüm. Ancak bu adam Kev değil, tanımadığım, çatık kaşlı ve sivri kafalı biriydi. Üstünde barmen önlüğü vardı. İki kaşı birleşmiş ve ince bir bıyığı olduğu için yüzü çizgili gibi görünüyordu.

Aklımdan yukarıya çıkıp bavulumu toplayacağım ve buna rağmen babam beni eve götürmezse nöbet geçiriyormuş numarası yapacağım demek geçti. Fakat, "Odama çıkıyorum," demekle yetindim. Üstelik bunu bir gerçeği açıklar gibi değil soru sorar gibi söylemiştim.

Doldurmakta olduğu bardağı bırakıp, "Öyle mi?" dedi. "Sen burayı otel mi sandın?"

Müdavimler oturdukları taburelerde bana bakmak için dönünce tahta gıcırtıları duyuldu. Hepsinin yüzünü çabucak inceledim. Hiçbiri bana tanıdık gelmemişti.

Anlaşılan psikoza girdim, demek psikoz nöbeti böyle oluyor diye düşündüm. Lakin bir şey hissetmiyordum. Ne kafamda şimşekler çakıyor ne de avuçlarım terliyordu. Sanki ben değil dünya çıldırmış gibiydi.

Barmene muhakkak bir yanlışlık olduğunu söyledim. "Babamla

birlikte üst katta oda tuttuk," dedim. "Bakın, bu benim anahtarım," diyerek cebimden anahtarı kanıt olarak çıkardım.

Adam, "Bir bakayım şuna," diyerek tezgâhın üstüne eğilip elimdeki anahtarı hızla aldı. Bir kuyumcu gibi, loş ışığa tutup inceledi. "Bu bizim anahtarımız değil," diye kükreyerek cebine attı. "Şimdi söyle bakalım, yukarıda gerçekten ne yapmak istiyorsun ama bu kez yalan söyleme!"

Yüzümün kızardığını hissettim. Daha önce bana akrabam olmayan bir yetişkin tarafından yalancı denmemişti. "Söyledim ya. Yukarıdaki odaları biz tuttuk! Bana inanmıyorsanız Kev'e sorun!"

Sakin bir ses tonuyla, "Kev diye birini tanımıyorum, üstelik masallara karnım tok," dedi. "Burada kiralık oda filan yok. Ayrıca üst katta sadece ben yaşıyorum!"

Birisinin bir kahkaha patlatması, şaka olduğunu söylemesi umuduyla etrafa bakındım. Ne var ki, adamların yüzü taş gibi ifadesizdi.

Koca sakalını sıvazlayan bir adam, "Amerikalı o," diye teşhis koydu. "Belki ordudandır."

"Saçmalama," diye kükredi bir başkası. "Şuna baksana, cenin-den farksız!"

Sakallı adam, "Yağmurluğunu görmüyor musun?" diyerek uzanıp montumun kolunu kurcaladı. "Bunu kırk yıl arasan bir mağazada bulamazsın. Ordu malı olması lazım."

"Bakın, ben ordu üyesi değilim ve sizi işletmeye niyetim yok, yemin ederim! Sadece babamı bulmak, bavulumu toplamak ve..."

"Amerikalıymış, külahıma anlatın!" diye böğürdü şişko bir adam. Kocaman göbeğiyle oturduğu tabureden kalkarak, yavaşça ve geri geri giderek yaklaşmakta olduğum kapının önünde durdu. "Aksanı bana bozuk geldi. Bahse girerim Alman casusu bu!"

Cılız bir sesle, "Ben casus değilim, sadece kayboldum," diyebildim.

Kahkaha atarak, "Ne söylediğini duydum," dedi. "Diyorum ki, gerçeği eski usule başvurarak öğrenelim. Bir halatla!"

Sarhoşlar bağırarak bu öneriyi onayladı. Ciddi mi olduklarını

yoksa dalga mı geçtiklerini bilemiyordum, fakat orada daha fazla oyalanıp bunu öğrenmeye niyetim yoktu. Karmaşa içindeki beynimde, bozulmamış bir içgüdü bana kaç diye buyurdu. Bir oda dolusu sarhoş beni linçle tehdit etmeseydi neler olup bittiğini anlamak daha kolay olurdu. Tabii kaçarak onların gözünde suçlu olduğumu kanıtlıyordum ama umurumda değildi.

Şişko adamın arkasına geçmeye çalıştım. Beni yakalamaya çalışsa da ağır ve sarhoş bir insan, hızlı ve korkudan ödü kopan birisiyle asla baş edemezdi. Sola gider gibi yapıp hemen sağa kaçtım. Şişko öfkeyle hırlarken diğerleri üstüme atılmak için mıhlandıkları taburelerden kalktılar. Neyse ki parmaklarının arasından sıyrılıp kapıyı açtım ve kendimi dışarıya attım.

Sokağa fırlamış hızla koşuyordum. Her adımımda çakıllar havada savruluyordu. Arkamdan gelen öfkeli sesler giderek azalmaya başladı. Kendimi gözden kaybettirmek için gördüğüm ilk köşeden hızla döndüm. Çamurlu bir bahçeye dalmıştım. Ciyaklayan tavuklar önümden kaçıştılar. Ardından açık bir alana çıktım. Burada eski bir kuyudan su çekmek için sıralanmış kadınlar yanlarından koşarak geçerken başlarını çevirip bana baktılar. Aklıma üzerinde kafa yoracak kadar vaktimin olmadığı bir düşünce gelmişti –Hey, *Bekleyen Kadın* nereye gitti?– fakat o sırada alçak bir duvara gelince dikkatimi onun üstünden atlamaya verdim; ellerini duvara koy, bacaklarını kaldır, üstünden atla. Duvarın öbür tarafında işlek bir yola inmiştim, neredeyse hızla geçen bir at arabasına çarpacaktım. Atın böğrü göğsümü sıyırarak geçince sürücü, annem hakkında birtakım uygunsuz sözler haykırdı. Ayaklarımın birkaç santim önünde atın toynaklarıyla arabanın tekerlek izi açılmıştı.

Neler olup bittiği hakkında en ufak fikrim yoktu. Anladığım iki husus vardı: Büyük ihtimalle aklımı kaçırmak üzereydim ve gerçekten öyle olup olmadığımı anlayana kadar insanlardan uzak durmak zorundaydım. Bu amaçla iki sıra halinde dizilmiş evlerin arasından

geçen bir sokağa daldım. Görünüşe bakılırsa burada saklanacak pek çok yer bulabilir ve ardından kasabanın dışına yol alabilirdim. Üstü başı çamur içinde fakat koşmayan bir Amerikalı çocuğun daha az dikkat çekeceğini umarak hızla yürümeye başladım.

Normal görünme çabam en küçük bir gürültü veya harekette havaya sıçramam yüzünden sekteye uğruyordu. Çamaşır asan bir kadının yanından geçerken başımla selam verip el salladım. Ne var ki, herkes gibi bu kadın da gözlerini bana dikmişti. Daha hızlı yürümeye başladım.

Ardımda tuhaf bir ses duyunca hemen oracıkta bahçe içindeki tuvalete daldım. Yarı aralık duran kapının ardında dikilmiş beklerken bir yandan da duvardaki yazıları okuyordum.

Dooley oğlan seven bir götçüdür.

Ne, şeker yok mu?

Sonunda bir köpek sinsice yanıma sokuldu. Arkasından kesik kesik havlayan bir sürü yavru geliyordu. Nefesimi koyuverip biraz rahatladım. Sinirlerim biraz yatışınca tekrar yola çıktım. Derken biri beni saçımın arkasından yakaladı. Daha bağırmaya fırsat bulamadan arkadan fırlayan bir el gırtlağıma sivri bir cisimle bastırdı.

"Bağırırsan gırtlağını keserim," diye bir ses duydum.

Saldırgan bıçağı boynumdan çekmeden beni tuvaletin duvarına yaslayıp karşıma dikildi. Onun pubdaki adamlardan biri değil, peşine düştüğüm kız olduğunu görünce hayretler içinde kaldım. Üstünde basit beyaz bir elbise vardı. Çok sert görünen yüzü, nefes borumu oyup oymama konusunda ciddi biçimde düşünmesine rağmen çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

"Nesin sen?" diye tısladı.

Ne sorduğundan pek emin olamadığımdan, "Ben –off– Amerikalıyım," diye kekeledim. "Adım Jacob."

Eli titreyerek bıçağı gırtlağıma biraz daha batırdı. Korktuğu belliydi ki, bu tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. "Evde ne arıyordun? Neden benim peşimden geliyordun?"

"Sadece seninle konuşmak istiyordum! Sakın beni öldürme!"

Sert bakışlarını yüzüme dikti. "Ne konuşacaktın benle?"

"Ev hakkında, orada yaşayan insanlar hakkında konuşacaktım."

"Seni buraya kim gönderdi?"

"Dedem. Adı Abraham Portman'dı."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırırken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben dün doğmadım! Gözlerini aç, göster gözlerini bana!"

"Tamam! Bak bakalım!" Gözlerimi açabildiğim kadar açmıştım. Parmak uçlarında yükselerek gözlerimi inceledi, ardından ayaklarını tekrar indirip, "Hayır, gerçek gözlerini göster!" diye bağırdı. "Abe hakkında söylediğin yalan gibi bu sahte gözler de beni kandıramaz!"

"Yalan söylemiyorum, hem bunlar benim gözlerim!" Nefes boruma öyle sert bastırmaya başlamıştı ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Bıçağın kör olduğuna şükrediyordum, yoksa kızın boynumu kesmesi işten değildi. Boğuk bir sesle, "Bak, her ne düşünüyorsan ben o değilim," diye konuştum. "Bunu kanıtlayabilirim!"

Eli biraz gevşemişti. "Kanıtla öyleyse. Yoksa şu otları senin kanınla sularım!"

"Burada bir şey var," diyerek montumun iç cebine uzandım.

Geri sıçrayıp durmam için bağırırken bir yandan da bıçağı havaya kaldırmıştı. Bıçağın ucu havada, gözlerimin arasında sallanıp duruyordu.

"Sadece bir mektup! Sakin ol!"

Bıçağı gırtlağımın hizasına indirdi. Bayan Peregrine'in gönderdiği mektupla fotoğrafı yavaşça cebimden çıkarıp ona gösterdim. "Buraya kısmen bu mektup yüzünden geldim. Bunu bana dedem verdi. Kuş göndermiş. Müdireye öyle diyorsunuz değil mi?"

Doğru dürüst bakmadan, "Bu bir şeyi kanıtlamaz!" diye bağırdı. "Hem hakkımızda o kadar çok şeyi nerden biliyorsun sen?"

"Söyledim ya, dedem..."

Mektubu avucumdan hızla çekti. "Artık o saçmalığı duymak istemiyorum!" Besbelli damarına basmıştım. Bir süre suskunlaştı, göz-

lerini öfkeyle kısmıştı. Onca tehdidi sıraladıktan sonra şimdi işimi en iyi nasıl halledeceğini düşünür gibi bir hali vardı. Ancak henüz kararını veremeden sokağın öbür ucundan bağırtılar yükseldi. Pubda oturan adamların ellerinde tahta sopalar ve çiftlik aletleriyle bize doğru koştuğunu gördük.

"Nedir bu? Ne yaptın sen?"

"Beni öldürmek isteyen tek kişi sen değilsin!"

Bıçağı gırtlağımdan çekip bu sefer böğrüme dayadı, ardından yakamdan tuttu. "Artık benim tutsağımsın. Ne dersem onu yap, yoksa pişman olursun!"

Tartışmaya girmedim. Ağzından salyalar saçan, eli sopalı sarhoş çetesine kıyasla bu dengesiz kızın elinde talihimin yaver gideceğinden pek emin değildim. Ancak en azından ondan bazı cevaplar alma fırsatım olduğunu düşündüm.

Kız beni arkamdan itti ve birlikte koşarak yandaki dar bir sokağa girdik. Bu sokağı yarılamıştık ki, birden yana doğru koşup beni de arkasından çekti. Birlikte asılı çarşafların altından geçip kümes telinden yapılma bir çitin üstünden aşarak küçük bir konağın bahçesine girdik.

Kız, "Buraya gireceğiz," diye fısıldadı. Bizi görmediklerinden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra beni leş gibi turba dumanı kokan daracık bir kulübeye soktu. İçeride bir kanepenin üstünde uyuklayan yaşlı bir köpekten başka kimse yoktu. Köpek bize bakmak için bir gözünü açıp gördüklerine fazla kafa yormayarak tekrar uykuya daldı. Sokağa bakan pencerenin yanına yaklaşıp duvara yaslanarak dışarı baktık. Orada dışarıyı pür dikkat dinlerken kızın bir eli kolumda, bıçağıysa böğrüme dayalıydı.

Aradan yaklaşık bir dakika geçti. Adamların sesi önce cılızlaştı, ardından duyulmaz oldu; nerede olduklarını söylemek güçtü. Küçük odaya göz gezdirdim. Cairnholm için bile aşırı köylü bir havası vardı. Bir köşede elle örülmüş sepetlerden oluşan bir yığın duruyordu. Dökme demirden yapılmış kocaman bir kuzinenin önünde çuval kumaşıyla kaplanmış bir sandalye vardı. Karşımızdaki duvarda bir

takvim asılıydı. Odanın içi takvimi bulunduğumuz yerden okuyacak kadar aydınlık olmamakla birlikte, ona bakınca aklıma tuhaf bir düşünce geldi.

"Hangi yıldayız?"

Kız bana susmamı söyledi.

"Ciddiyim," diye fısıldadım.

Bir an hayretle bana baktı. "Ne dolap çevirdiğini bilmiyorum ama git kendin bak," diyerek beni takvimin olduğu duvara doğru itti.

Takvimin üst kısmında siyah beyaz bir tropik manzara fotoğrafı vardı. Kocaman kâküllü, dolgun vücutlu kızlar, bir plajda çok eski görünümlü mayolarıyla gülerek poz vermişti. Resmin üst kısmında "Eylül 1940" yazıyordu. Ayın ilk iki gününün üstü çarpıyla çizilmişti.

Birden üstüme bir uyuşma hissi çöktü. O sabah gördüğüm onca acayip olayı düşündüm. Hava aniden ve garip biçimde değişmişti, bildiğimi sandığım adayı birden yabancılar istila etmişti, olaylar yeni olsa da etrafımdaki her şeyin eski bir görünümü vardı. Bunların hepsi ancak duvardaki şu takvimle açıklanabilirdi.

3 Eylül 1940. İyi ama nasıl?

Derken aklıma dedemin söylediği son cümlelerden biri geldi. *İhtiyar adamın mezarının öbür tarafında.* Bu cümle anlamını hiç anlayamadığım türdendi. Bir ara aklıma hayaletleri kastettiği düşüncesi gelmişti; zira tanıdığı bütün çocuklar ölmüştü ve onları bulmak için mezarın öbür tarafına geçmem gerekirdi ama bu cümle çok şiirseldi. Dedemin hayal gücü zayıftı, mecazlarla veya imalarla uğraşmazdı. Söyledikleri, açıklayacak vakti olmadığı için basit talimatlar vermekten ibaretti. "İhtiyar Adam"ın bataklık çocuğuna ada halkının verdiği isim olduğunu anlamıştım. Onun mezarı o höyüktü. İşte bu sabah oraya girmiş ve çıktığımda başka bir zamana gelmiştim: 3 Eylül 1940.

Bütün bunları anladığım anda oda sanki baş aşağı döndü ve dizlerim sanki bedenimin altından çekildi. Bir anda her şey yumuşak bir karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde ellerimin kuzineye bağlı olduğunu fark ettim. Kız sinirli bir tavırla volta atıyordu ve görünüşe bakılırsa kendi kendine hararetli bir şekilde konuşuyordu. Önümden geçerken gözlerimi kapalı tutarak söylediklerini dinledim.

"O bir yaratık olmalı," diyordu. "Yoksa neden bir hırsız gibi eski evin etrafında gezinsin?"

Başka biri, "En ufak bir fikrim yok," dedi. "Fakat anlaşılan onun da yok." Demek kız kendi kendine konuşmuyordu; ne var ki, bulunduğum yerden konuşan delikanlıyı göremiyordum. "Bir döngüde olduğunu bile anlamadı mı dedin?"

"Git kendin gör," diyen kız eliyle beni gösterdi. "Abe'in bir akrabasının bu kadar salak olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Sen bir yaratığı düşünebiliyor musun?" diye karşılık verdi delikanlı. Başımı hafifçe yana çevirip odaya göz gezdirdiğim halde onu yine de görememiştim.

"Öyle numara yapan bir yaratık düşünebilirim," diye cevap verdi kız.

Uyanan köpek yanıma gelerek yüzümü yalamaya başladı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp aldırmamaya çalışsam da köpeğin vıcık vıcık diliyle yaptığı banyo dayanılacak gibi değildi. Sonunda doğrularak oturup kendimi kurtarmak zorunda kalmıştım.

"Vay, bak kim kalkmış!" dedi kız. Beni alaycı bir hareketle alkışladı. "Tıpkı daha önceki performansın gibiydi. Özellikle bayılma kısmı hoşuma gitti. Kendini cinayet ve yamyamlığa adamayı seçtiğin zaman eminim ki tiyatro dünyası iyi bir aktörden yoksun kaldı."

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım, ancak bana doğru yaklaşan bir fincanı görünce vazgeçtim.

Delikanlı, "Biraz su iç," dedi. "Seni müdireye götürmeden ölmene izin veremeyiz değil mi?"

Sesi boşluktan geliyor gibiydi. Fincanı tutmak için uzandığım anda serçe parmağım görünmeyen bir ele değince az kalsın düşürecektim.

"Sakarmış," dedi delikanlı.

Ahmakça bir ifadeyle, "Sen görünmezsin," dedim.

"Öyleyim. Millard Nullings hizmetinizde."

"Ona adını söylemesene!" diye bağırdı kız.

"Ve bu da Emma. Biraz paranoyaktır, eminim ki anlamışsındır."

Emma ona –ya da işgal ettiği boşluğa– dik dik baksa da bir şey söylemedi. Elimdeki fincan titriyordu. Beceriksizce yeni bir açıklama denemesine heveslendiğim sırada dışarıdan gelen öfkeli sesler konuşmama engel oldu.

"Sessiz olun!" diye tısladı Emma. Millard'ın ayak sesleri pencereye yaklaştı, ardından panjur bir iki santim aralandı.

Emma, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Evleri arıyorlar. Artık burada kalamayız."

"İyi ama, buradan dışarıya da çıkamayız!"

"Belki çıkabiliriz," dedi Millard. "Yine de emin olmak için defterime danışayım." Panjur kapandı ve ardından masadan yükselen deri kaplı küçük bir defter havada açıldı. Millard sayfaları çevirirken mırıldanıyordu. Bir dakika sonra defteri hızla kapadı.

"Tam kuşkulandığım gibi!" dedi. "Sadece yaklaşık bir dakika beklememiz gerek, ardından ön kapıdan dosdoğru çıkabiliriz."

"Delirdin mi?" diye konuştu Emma. "O geri zekâlıların hepsi taşlarla üzerimize saldırır!"

"Biraz sonra olacaklar kadar ilgi çekmediğimiz zaman saldırmazlar. İnan bana, bütün gün bundan daha iyi bir fırsat bulamayız."

Görünmez eller beni çözüp kapıya götürdü. Orada iki büklüm eğilip bekledik. Az sonra adamların bağırtısından daha güçlü bir gürültü duyuldu. Uçak motorlarıydı bunlar, hem de seslerine bakılırsa onlarcası vardı.

"Oh! Millard çok akıllısın!" diye bağırdı Emma.

Delikanlı burnunu çekti. "Ve sen benim çalışmalarımın vakit kaybı olduğunu söylerdin."

Emma elini kapının koluna koydu, ardından bana döndü. "Kolumu tut. Sakın koşma. Bir şey yokmuş gibi davran." Bıçağını sak-

ladı ama kaçmaya çalışırsam tekrar çıkaracağını temin etti. Tabii o zaman beni öldürecekti.

"Beni her halükârda öldürmeyeceğini nereden bileyim?"

Bir an düşündü. "Bilemezsin." Ardından kapıyı iterek açtı.

Sokağa çıktığımızda büyük bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördük. Bir sokak aşağıda, hemen tanıdığım pubdaki adamların dışında nemrut suratlı dükkân sahipleri, kadınlar, araba sürücüleri yolun ortasında durmuş ve başlarını göğe doğru kaldırmışlardı. Yukarıda, çok yüksek sayılamayacak bir irtifada, Nazi savaş uçaklarından oluşan filo kusursuz bir sıra halinde uçuyordu. Martin'in müzesinde, "Kuşatma Altındaki Cairnholm" başlıklı bir vitrinde bunlara benzeyen uçakların fotoğraflarını görmüştüm. Başka bir zaman olsa sıradan bir öğleden sonrasını yaşamak varken, şimdi bir anda üstünüze ateş yağdırabilecek düşmanın ölüm makineleriyle karşılaşmak ne tuhaf diye düşündüm.

Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak sokakta yürürken Emma neredeyse kolumu koparacaktı. Tam öbür uçtaki sokağa dönmek üzereyken adamlardan biri bizi fark etti. Bir bağırtı duyup baktığımızda, adamların bize doğru koşmaya başladığını gördük.

Koştuğumuz dar sokağın iki yanına ahırlar dizilmişti. Sokağı yarıladığımız sırada Millard, "Ben geride kalıp onlara tuzak kuracağım!" diye bağırdı. "Tam beş buçuk dakika sonra pubın arkasında buluşalım!"

Onun ayak sesleri arkamızdan uzaklaşırken biz de sokağın başına geldik. Bu sırada Emma beni durdurdu. Geri dönüp baktığımızda bir ipin yolun üstünde ayak bileği yüksekliğinde kendi kendine açıldığını gördük. Tam sarhoş sürüsü yanına geldiği sırada ip birden gerildi ve hepsi takılarak üst üste çamurun içine kapaklandılar. Emma sevinçten çığlık atarken Millard'ın kahkahasını da duyar gibi oldum.

Kaçmaya devam ettik. Emma'nın Millard'la Rahip Deliğinde buluşmayı neden kabul ettiğini merak ediyordum çünkü orası evin değil limanın tarafındaydı. Fakat Millard'ın o uçakların uçuş vaktini tam olarak bilmesini de açıklayamadığımdan bunu sormaya kalkışmadım. Binanın arkasından dolaşmak varken, görünmeden geçme umutlarımız Emma'nın beni dosdoğru ön kapıdan içeri itmesiyle birlikte ortadan kalkınca şaşkınlığım adamakıllı arttı.

İçeride barmenden başka kimse yoktu. Dönüp yüzümü ondan gizledim.

"Barmen!" dedi Emma. "Şu sifon ne zaman açılacak? Bir denizkızı kadar susadım."

Adam kahkahayı bastı. "Küçük kızlara hizmet vermek gibi bir âdetim yok benim."

Emma avucunu tezgâha vurarak, "Boş versene!" diye bağırdı. "Bana en güzel fıçı viskinden dört parmak doldur. Herkese verdiğin o su katılmış sidik gibi içkiden olmasın ama!"

Kızın adamı oyaladığını, daha doğrusu dalga geçtiğini düşünmeye başlamıştım. Millard'ı ve sokağa gerdiği ip numarasını geçmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Barmen tezgâhın üstüne doğru eğildi. Şehvetli bir zampara gibi sırıtarak, "Demek sert mal istiyorsun ha?" dedi. "Ananla baban duymasın ama, yoksa hem rahip hem polis peşime düşer." Koyu renkli, pek hayra alamet görünmeyen bir şişe alıp büyük bir bardağı ağzına kadar doldurdu. "Ya şu arkadaşın? Galiba şimdiden diyakoz gibi sarhoş olmuş ha?"

Şömineye bakıyormuş gibi davrandım.

"Utangaç galiba değil mi?" diye sordu barmen. "Nereli o?"

"Gelecekten geldiğini söylüyor," diye cevap verdi Emma. "Bence bir çakal gibi sinsinin teki."

Barmenin yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. "Ne söylüyor?" diye sordu. O sırada besbelli beni tanımıştı ki, bağırarak viski şişesini hızla tezgâha koydu ve üstüme doğru gelmeye başladı.

Tam kaçmaya hazırlandığım sırada, daha barmen barın arkasından çıkmaya fırsat bulamadan Emma bardaktaki kahverengi içkiyi her yere döktü. Ardından hayret verici bir şey yaptı. Avucunu aşağı doğru, içkinin döküldüğü barın üstüne doğru tuttu. O anda yarım metre yüksekliğinde bir alev dalgası havaya yükseldi.

Barmen haykırarak elindeki havluyla ateşi söndürmeye çalıştı.

Emma, "Gel bakalım tutsak!" diye bağırıp kolumdan tutarak beni şömineye doğru çekti. "Şimdi bana yardım et! Çek ve kaldır!"

Diz çöküp parmaklarını döşemedeki bir çatlağa soktu. Ben de parmaklarımı onun parmakları arasına geçirdim. Birlikte küçük bir kapağı kaldırınca altından benim omuzlarım genişliğinde bir delik çıktı. İşte rahip deliği burasıydı. Barmen dumanların kapladığı mekânda alevleri söndürmek için çabalarken, biz sırayla delikten aşağı inip gözden kaybolduk.

Rahip deliği asansör boşluğundan biraz daha genişti ve yaklaşık bir buçuk metre aşağıda sürünerek ilerlenecek bir yatağa iniyordu. Aşağısı zifiri karanlıktı, gelgelelim bir süre sonra ortalığı yumuşak turuncu renkli bir ışık kapladı. Emma eliyle bir meşale yaratmıştı; avucunun biraz üstünde duruyor gibi görünen, küçük bir alev topuydu bu. Her şeyi unutup gözlerimi ona dikmiştim.

Beni dürterek, "Kımılda!" diye haykırdı. "İleride bir kapı var."

Sürünerek ilerledim. Bir süre sonra karşıma bir duvar çıktı. Emma beni yana iterek önüme geçip yere oturdu ve iki ayağını duvara dayayarak hızla itekledi. Duvar açılmış, karşımıza gün ışığı çıkmıştı.

Sürünerek bir sokağa çıkarken Millard'ın "İşte buradasınız," dediğini duydum. "Gösteri yapmaya dayanamıyorsun değil mi?"

Emma, "Neden bahsettiğini anlamadım," dese de, kendisiyle gurur duyduğu sesinden belliydi. Millard'la birlikte bizi beklediği anlaşılan bir at arabasının yanına gittik. Arabanın üstüne serili muşambanın altına gizlendik. Daha saniye geçmeden arabaya yaklaşan bir adam ön tarafa binip dizginlere asıldı ve sarsılarak yola koyulduk.

Bir süre sessizlikte yol aldık. Değişen seslerden kasabanın dışına çıktığımızı anlamıştım. Cesaretimi toplayıp kafama takılan soruyu sordum. "Bu at arabasını nereden biliyordun? Ya uçakları? Sen medyum gibi bir şey misin?" Emma kıs kıs gülerek, "Pek sayılmaz," dedi.

"Çünkü hepsi dün oldu," diye cevap verdi Millard "Ve ondan önceki gün. Senin döngünde öyle olmuyor mu?"

"Benim neyim?"

Emma sesini alçaltarak, "O herhangi bir döngüden değil," dedi. "Sana diyorum ya, o lanet olası bir yaratık."

"Sanmıyorum. Yaratıkları canlı olarak ele geçiremezsin."

"Bakın," diye fısıldadım. "Ben o dediğinizden değilim. Adım Jacob."

Emma, "Birazdan göreceğiz. Şimdi sus," diyerek uzanıp muşambayı biraz araladı. Mavi gökyüzünde bulutlar hızla ilerliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Son konaklar da gözden kaybolunca arabadan sessizce aşağı atlayıp sırta yayan tırmanarak orman yönünde yürüdük. Bir yanımda Emma yürüyordu; sessizce derin düşüncelere dalmıştı, buna rağmen kolumu bir an olsun bırakmıyordu. Öbür yanımda yürüyen Millard ise kendi kendine mırıldanıp taşları tekmeliyordu. Aynı anda hem sinirli, hem şaşkındım ve heyecandan midem bulanıyordu. Beynimin yarısı çok önemli bir şey olacağını söylüyordu. Öbür yarısıysa bu korkulu rüya veya stres nöbeti veya her neyse ondan her an uyanacağımı hissediyordu. Uyandığım zaman kendimi *Smart Aid*'in dinlenme odasında bulacaktım. Ağzımdan salyalar akmış bir vaziyette kafamı kaldırıp Vay canına, ne acayip rüyaydı diyecek ve kendim olmaktan ibaret o eski sıkıcı işime dönecektim.

Ama uyanmadım. Elleriyle ateş yakan kız, görünmez çocuk ve ben yürümeye devam ettik. Ormanın içinden geçtiğimiz patika, ulusal parklardaki yürüyüş yolları kadar geniş ve düzdü. Bir süre sonra geniş bir alana yayılan çimlere geldik. Burada çeşit çeşit çiçekler ve düzgün biçimde kesilmiş çitler vardı. Besbelli eve varmıştık.

Hayretten donakalmış halde eve bakıyordum ama bunun sebebi evin korkunç görünmesi değil çok güzel olmasıydı. Yerinden oynamış tek bir çakıl taşı, tek bir kırık pencere bile yoktu. Tembelce evin üstüne çökmüş olduğunu hatırladığım kulelerle bacalar şimdi güven

içinde göğe yükseliyorlardı. Evin duvarlarını istila etmiş olan orman şimdi saygılı bir mesafede duruyordu.

Beraber parke taşlı bir patikadan geçip yeni boyanmış basamaklardan sundurmaya çıktık. Emma'nın beni artık bir tehdit olarak görmediği belliydi ama buna rağmen içeri girmeden önce ellerimi arkadan bağladı. Sanıyorum bunu görüntüyü kurtarmak için yapmıştı. O eve dönen avcıyı oynuyordu, bense onun ele geçirdiği avıydım. Tam beni içeri sokmak üzereyken Millard onu durdurdu.

"Ayakkabıları pislik dolu. Her tarafı çamur yapar. Sonra Kuş bize kızar." Bunun üzerine ayakkabılarımı ve yine çamurlu çoraplarımı çıkardım. Millard halıda iz bırakmaması için paçalarımı katlamamı istedi. İsteğini yerine getirdim. Ardından Emma beni sabırsız bir hareketle tutup kapıdan içeri soktu.

Kırık dökük mobilyalar yüzünden yürümenin neredeyse imkânsız olduğunu hatırladığım koridordan geçtik. Merdivenler şimdi cilayla pırıl pırıl parlıyordu. Meraklı gözler tırabzan parmaklıkları arasından beni seyrediyordu. Ardından yemek odasına girdik. Yerdeki alçı tozları yoktu, ortada etrafına sandalyeler dizili uzun ahşap bir yemek masası duruyordu. Biraz önce araştırdığım evdi burası, gelgelelim her şey büyük bir düzen içindeydi. Yeşil yosun tabakalarının bulunduğu yerler duvar kâğıdıyla, lambriyle ve canlı renklerle boyanmış resimlerle kaplıydı. Vazoların içinde çiçekler vardı. Tahtaları ve kumaşları çürüyüp bel vermiş yığınlar yerlerini kanepe ve koltuklara bırakmıştı. Bir zamanlar aşırı derecede kirlendiği için karartma perdesi takıldığını düşündüğüm yüksek pencerelerden güneş ışığı içeri süzülüyordu.

Sonunda arka tarafa bakan küçük bir odaya geldik. Emma Millard'a, "Sen onu tut, ben müdireye haber vereyim," dedi. Bunun üzerine bir elin dirseğimi tuttuğunu hissettim. Emma yanımızdan ayrılınca Millard elini bıraktı.

"Beynini yememden filan korkmuyor musun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

Pencereye doğru dönüp hayretle dışarıyı seyrettim. Bahçe çocuklarla doluydu. Neredeyse hepsini sararmış fotoğraflardan tanı-

yordum. Bazıları geniş ağaçların gölgesine uzanmıştı. Kimileri top oynuyor, kimileri de rengârenk çiçeklerin fışkırdığı tarhların arasında birbirini kovalıyordu. Her şey tıpatıp büyükbabamın anlattığı cennete uyuyordu. İşte büyülü ada burasıydı, bunlar da sihirli çocuklardı. Şayet bu bir düşse, ben artık uyanmak istemiyordum. En azından kısa zamanda uyanmaya niyetim yoktu.

Otlarla kaplı bir alanda oynayan çocuklardan biri topa çok hızlı vurunca, top dev bir hayvan biçiminde budanmış çalının tepesine takılıp kaldı. Bu hayvan şeklindeki çalıların birkaç tanesi art arda dizilmişti. Ev yüksekliğindeki bu fantastik yaratıklar ormana karşı birer bekçi gibi duruyordu. Bunların arasında kanatlı bir ejderha, şaha kalkmış insan başlı bir at ve bir denizkızı vardı. Kaybettikleri topu arayan iki tane oğlan atın dibine geldiler. Biraz sonra peşlerinden gelen kızı hemen dedemin fotoğraflarından tanıdım. "Havaya kalkan kız" buydu, ancak şimdi havada durmuyordu. Büyük bir zahmetle küçük adımlar atarak yürüyordu. Sanki yerçekimi onun yürümesini engelliyor gibiydi.

Oğlanların yanına gelince kollarını kaldırdı. Bunun üzerine onlar kızın beline bir ip doladılar. Kız ayakkabılarını dikkatle çıkardı, ardından bir uçan balon gibi havaya yükseldi. Gördüğüm manzara büyüleyiciydi. İp iyice gerilene kadar havaya yükseldi. Çocuklar ipi tutarken kız yaklaşık üç metre yüksekte asılı kaldı.

Kız bir şey söyleyince çocuklar baş sallayıp ipi biraz serbest bıraktılar. Kız atın yanında biraz daha yükseldi. Yaratığın göğüs hizasına gelince dallara uzanıp topu almak istedi. Ne var ki top derinlere takılıp kalmıştı. Kız aşağı bakıp başını iki yana salladı. Bunun üzerine çocuklar ipi aşağı çektiler. Kız aşağı inince ağır ayakkabılarını giyip belindeki ipi çözdü.

Millard, "Gösteri hoşuna gitti mi?" diye sordu. Sessizce başımı salladım. "O topu almanın çok daha kolay yolları var," dedi. "Fakat seyredildiklerini biliyorlar."

Bu sefer bir başka kız insan başlı ata yaklaştı. On sekiz – on dokuz yaşlarında, vahşi görünümlü bir kızdı. Uzun saçları öyle birbirine karışmıştı ki neredeyse kendi kendine örgüler oluşmak üzereydi. At

şeklindeki çalının yere değen uzun yapraklı kuyruğunu eğilip aldı ve koluna sardı. Ardından konsantre oluyormuş gibi gözlerini kapadı. Bir süre sonra atın elinin kımıldadığını gördüm. Gözlerimi pencereden dışarıya dikmiş, heykel şeklindeki o yeşilliği seyrediyordum. Elin rüzgârdan dolayı kıpırdadığını düşünürken, her bir parmağı sanki duyuya kavuşuyormuş gibi yavaşça esnemeye başladı. Ben şaşkınlık içinde seyrederken insan başlı atın dev kolu dirseğinden bükülüp kendi göğsüne uzandı ve topu yaprakların arasından çıkarıp sevinç içinde bağıran çocuklara fırlattı. Çocuklar oyuna kaldığı yerden devam ederken, dağınık saçlı kız atın kuyruğunu yere bıraktı ve böylece heykel bir kez daha dinginliğe kavuştu.

Pencerenin içi Millard'ın nefesinden buğulanmıştı. Şaşkınlık içinde ona döndüm. "Kaba olmak istemiyorum ama siz ne biçim insanlarsınız?"

Sesinde biraz şaşkınlık belirtisiyle "Biz sıra dışıyız," diye cevap verdi. "Sen öyle değil misin?"

"Bilmiyorum. Sanmam."

"Ne yazık."

Arkadan, "Neden onu bıraktın?" diye soran bir ses duyuldu. Başımı çevirince Emma'nın kapıda bizi seyrettiğini gördüm. "Neyse, boş ver," diyerek yanımıza geldi ve ipi tuttu. "Hadi gel. Müdire seni görecek."

Biz evin içinde yürürken yeni meraklı gözler kapı aralığından ve kanepelerin arkasından bizi seyrediyordu. Sonunda güneşin aydınlattığı bir oturma odasına girdik. Zarif bir İran halısıyla kaplı odada, kibar görünümlü bir hanımefendi, yüksek sırtlı bir koltuğa oturmuş örgü örüyordu. Tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti. Saçlarını başının üstünde düzgün bir topuzla toplamıştı. Ellerinde dantel eldivenler vardı. Bluzunun yüksek yakası boğazını sımsıkı sarmıştı. Kadının üstünden en az evin kendisi kadar titizce bir düzgünlük akıyordu. Parçalanan sandığın içinden çıkan fotoğraflarda görmesem bile kim olduğunu tahmin edebilirdim. Bu kadın Bayan Peregrine'di.

Emma beni halıya kadar getirip boğazını temizleyince, Bayan Peregrine'in şişlerinden çıkan tekdüze sesler kesildi.

Kadın başını kaldırıp, "İyi günler. Sen Jacob olmalısın," dedi.

Emma şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Onun adını nereden..."

Kadın tek bir parmağını havaya kaldırarak Emma'yı susturup, "Ben Müdire Peregrine'im," dedi. "Şu anda benim himayem altında olmadığına göre, dilersen bana Bayan Peregrine diyebilirsin. Seninle nihayet tanıştığıma sevindim."

Bayan Peregrine eldivenli elini bana doğru uzattı. Ben karşılık veremeyince bileklerime sarılı durumdaki ipi fark etti.

"Bayan Bloom!" diye bağırdı. "Ne demek oluyor bu? Misafire böyle mi davranılır? Onu derhal çözün!"

"Ama Müdire! O her şeye burnunu sokan yalancının biri. Kim bilir daha ne marifetleri var!" Bana güvensiz bir bakış fırlatarak Bayan Peregrine'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bir kahkaha patlatan Bayan Peregrine, "Yahu Bayan Bloom, ne su katılmadık bir zırva bu böyle!" diye konuştu. Bu çocuk bir yaratık olsaydı sen şimdiye çoktan onun çorba kazanında haşlanıyor olurdun. O elbette Abraham Portman'ın torunu. Baksana ona!"

Birden üstüme bir ferahlama gelmişti; belki, artık kim olduğumu açıklamak zorunda kalmayacaktım. Demek kadın beni bekliyordu!

Emma itiraz etmeye kalkışsa da Bayan Peregrine sert bir bakışıyla onu susturdu. Emma, "Eh, iyi öyleyse," diye iç çekti. "Ama uyarmadı demeyin." Düğümü birkaç kez çekiştirdi ve sonunda ip yere düştü.

Ben berelenmiş bileklerimi ovalarken Bayan Peregrine, "Özür dilemeniz gerekiyor Bayan Bloom," dedi. "Tiyatro konusunda özel bir yeteneği vardır."

"Ben de fark ettim."

Emma suratını astı. "Eğer o dediği kişiyse, her şeyden önce neden döngüleri veya hangi yılda olduğunu bilmiyormuştu? Hadi sorsanıza ona!"

"Bilmiyormuş," diye düzeltti onu Bayan Peregrine. "Ayrıca soru

sormam gereken tek kişi varsa o da sensin. Yarın öğleden sonra fiil çekimlerini soracağım sana!"

Emma homurdandı.

Bayan Peregrine, "Şimdi sakıncası yoksa Bay Portman'la yalnız görüşmek istiyorum," dedi.

Kız tartışmanın faydası olmadığını biliyordu. İç çekerek kapıya yöneldi; gelgelelim, odadan çıkmadan önce geriye dönüp bana son bir kez baktı. Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı: endişe.

Bayan Peregrine, "Siz de Bay Nullings!" diye seslendi. "Kibar insanlar başkalarının konuşmasına kulak misafiri olmazlar!"

"Ben sadece çay ister misiniz diye soracaktım," dedi Millard. Bana kalırsa biraz dalkavuktu. Bayan Peregrine sert bir ifadeyle, "İstemiyoruz, teşekkürler," diye cevap verdi. Millard'ın çıplak ayaklarının döşeme üzerinde çıkardığı sesleri duydum. Ardından kapı kapandı.

Kadın, "Oturmanı isteyecektim," diye arkamdaki rahat bir koltuğu gösterdi, "Ama baştan aşağı pisliğe bulanmış bir halin var." Bunun üzerine, her şeyi bilen bir kâhine akıl danışan bir hacı gibi yere diz çöktüm.

"Birkaç gündür adadasın. Bizi ziyaret etmek için neden bu kadar oyalandın?"

"Burada olduğunuzu bilmiyordum. Benim kim olduğumu nasıl bildiniz?"

"Seni izliyordum. Aslında beni gördün ama belki fark etmedin. Öbür şeklime bürünmüştüm." Elini başına uzatıp saçından uzun gri bir tüy çıkardı. "İnsanları gözlerken kuş kılığına girmek çok daha tercih edilir bir durum."

Ağzım şaşkınlıkla bir karış açılmıştı. "Bu sabah odamdaki siz miydiniz? Atmaca?"

"Şahin," diye düzeltti. "Doğal olarak bir doğan."

"Demek doğruymuş! Kuş sizsiniz!"

"Göz yumduğum ama kullanılmasını pek tasvip etmediğim bir

takma ad," diye karşılık verdi. "Şimdi soruma dönersek; çok merak ediyorum, o iç karartıcı, enkaz halindeki evde ne arıyordun?"

Ben, "Sizi," diye karşılık verince, gözleri biraz açıldı. "Sizi nasıl bulacağımı bilmiyordum. Ancak dün hepinizin..."

Söyleyeceğim sözlerin ne kadar garip kaçacağını fark ederek bir an durakladım. "Ölmüş olduğunuzu anlamamıştım."

Bana bakıp gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Aman Tanrım. Büyükbaban sana eski dostları hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

"Birtakım şeyler söyledi. Ama uzun zaman ben onları peri masalı zannettim."

"Anlıyorum."

"Umarım gücenmemişsinizdir."

"Biraz şaşırdım, hepsi bu. Fakat genel olarak biz öyle düşünülmesini tercih ederiz, böylece istenmeyen ziyaretçileri uzak tutarız. Bugünlerde o tür şeylere yani perilere, cinlere ve o tür saçmalıklara inanan insanların sayısı iyice azaldı. Böylece artık sıradan insanlar bizi aramak için fazla çaba harcamıyor. Bu da bizim yaşamımızı biraz kolaylaştırdı. Hayalet öyküleri, korkunç eski evler de bizim işimize yarıyor. Gerçi sana bakılırsa pek işe yaramamış." Gülümsedi. "Aslan yüreklilik bütün ailenizde var anlaşılan."

Sinirli bir kahkaha atarak, "Evet, herhalde," dedim; oysa her an bayılacakmış gibi hissediyordum.

"Her neyse, bu mekâna gelince," diyerek eliyle havada geniş bir kavis çizdi. "Çocukken büyükbabanın anlattıklarını, dedikleri gibi 'uydurma' mı sandın? Kuyruklu yalanlar savurduğunu düşündün, öyle mi?"

"Tam olarak yalan denemez ama..."

"Hayal ürünü, palavra, boş gevezelik, ne istersen de. Abraham'ın gerçeği söylediğini ne zaman fark ettin?"

Gözlerimi halıdaki iç içe geçmiş desenlerden oluşan labirente dikerek, "Şey, galiba şu anda fark ediyorum," dedim.

O ana kadar canlı bir havası olan Bayan Peregrine'in rengi biraz solmuştu. "Yaa, anlıyorum," dedi. Ardından yüzünün ifadesi

ciddileşti, sanki o kısa sessizlikte ona söyleyeceğim korkunç haberi sezmişti. Buna rağmen, hâlâ o cümleyi yüksek sesle söylemenin bir yolunu arıyordum.

"Sanırım her şeyi açıklamak istemişti, ama çok uzun süre bekledi. Onun için, beni buraya sizi bulmam için gönderdi." Buruşuk mektubu cebimden çıkardım. "Bu sizin. Beni buraya getiren bu oldu."

Mektubu koltuğun koluna koyarak itinayla düzeltti, ardından kaldırıp dudağını kıpırdatarak okudu. "Hiç hoş olmamış! Neredeyse cevap yazması için yalvarmışım." Bir an dalgın bir halde başını iki yana salladı. "Abe'den haber alamadığımız için çok üzülüyorduk. Bir keresinde niyetinin beni üzüntüden öldürmek mi olduğunu sormuştum, dışarıda o şekilde yaşamaya ısrar etmesi yüzünden. Ne yazık ki çok inatçı biriydi."

Mektubu katlayıp zarfın içine koyduğu sırada yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Onu kaybettik değil mi?"

Başımı salladım. Olanları duraklayarak ona anlattım. Yani polislerin düzenlediği ve bir yığın terapiden sonra benim de inandığım hikâyeyi anlattım. Ağlamamak için sadece olayın ana hatlarından bahsettim. Şehrin dış mahallelerinden birinde yaşadığını, bir kuraklıktan yeni çıktığımızı, ormanın aç gezen hayvanlarla dolu olduğunu, onun yanlış zamanda yanlış yerde bulunduğunu söyledim. "Yalnız yaşamaması gerekiyordu, ama dediğiniz gibi inatçıydı."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi kadın. "Onu gitmemesi için uyarmıştım." Kucağındaki örgü şişlerini tutan ellerini yumruk yapıp sıkmıştı. Adeta şişleri birilerine batırmak istiyordu. "Derken onun zavallı torunu bize korkunç haberi getiriyor."

Öfkesini anlıyordum. Ben de aynı öfkeyi yaşamıştım. Ailemle Dr. Golan'ın geçen sonbaharda benim yaşadığım çöküntü sırasında anlatıp durdukları yarı gerçekleri ben de ona anlatarak teselli etmeye çalıştım. "Artık vakti gelmişti. Yalnız yaşıyordu. Büyükannem yıllar önce ölmüştü. Artık aklı yeterince başında değildi. Her şeyi unutuyor, birbirine karıştırıyordu. Zaten o yüzden öldüğü zaman ormanda dolaşıyordu."

Bayan Peregrine üzüntülü bir halde başını salladı. "Kendini yaşlandırdı."

"Bir bakıma şanslıydı. Uzun zaman sıkıntı çekmedi. Makinelere bağlı vaziyette aylarca hastanede sürünmedi." Tabii bu anlattıklarım saçmaydı, ölümü vakitsizdi ve yıkıcı olmuştu. Yine de o cümleleri söylemem galiba ikimizi de biraz rahatlatmıştı.

Bayan Peregrine örgüyü yana bırakarak ayağa kalkıp aksayarak pencereye yürüdü. Yürüyüşü dik ancak sakardı, bir bacağı kısaymış gibi yürüyordu. Bahçede oynayan çocukları seyretti. "Çocuklar bunu duymamalı. En azından şimdilik. Hepsi çok üzülürler."

"Tamam. Nasıl isterseniz."

Pencerenin yanında bir süre daha durdu. Omuzları titriyordu. Sonunda yüzünü bana çevirdiğinde yatışmış ve eski ciddi ifadesine kavuşmuştu. Canlı bir tavırla, "Ee Bay Portman, sanırım sizi yeterince sorguladık. Sizin de sormak istediğiniz sorular vardır herhalde."

"Sadece bin kadar."

Cebinden saatini çıkarıp baktı. "Akşam yemeğinden önce biraz vaktimiz var. Umarım bu kadar vakit sizi aydınlatmaya yeter."

Bayan Peregrine duraklayıp başını dikti. Birden oturma odasının kapısına gidip hızla açtı. Kapının dibine çökmüş olan Emma'nın yüzü kıpkırmızıydı ve ağlıyordu. Konuştuğumuz her şeyi duymuştu.

"Bayan Bloom! Bizi mi dinliyorsunuz?"

Emma güçlükle ayağa kalkarken hıçkırdı.

"Kibar insanlar dinlememesi gereken konuşmaları dinlemezler..." Oysa Emma çoktan koşarak odadan çıkmıştı. Bayan Peregrine öfkeyle içini çekti. "Bu çok kötü oldu. Korkarım ki büyükbaban konusunda çok hassastı."

"Fark ettim," dedim. "Neden? Onlar...?"

"Abraham savaşa katılmak için gittiğinde hepimiz üzülmüştük ama Bayan Bloom daha çok üzüldü. Evet onlar birbirini beğeniyorlardı, sevgiliydiler, âşıktılar."

Emma'nın bana inanmakta neden o kadar gönülsüz olduğunu

anlamaya başlamıştım. Bana inandığı zaman her halükârda dedem hakkındaki kötü haberi getirmek için burada olduğumu kabullenmesi anlamına gelecekti.

Bayan Peregrine bir büyüyü bozar gibi ellerini şaklattı. "Neyse, bunun çaresi yok."

Birlikte odadan çıkıp merdivene yöneldik. Bayan Peregrine basamakları büyük bir zahmetle çıkıyordu. Her basamakta tırabzanı iki eliyle birden tutup kendini yukarı çekmesine rağmen yardım isteğimi kabul etmedi. Yukarıya çıkınca koridordan geçip kütüphaneye girdik. Burası şimdi art arda dizilmiş sıraları, bir köşedeki karatahtasıyla gerçek bir sınıf gibi görünüyordu. Raflarda kitaplar diziliydi. Bir sırayı gösteren Bayan Peregrine, "Otur," dedi. Bunun üzerine sıkışarak sıraya oturdum. Kadın yüzü bana dönük vaziyette karşıma geçti.

"İzin verirsen, başlangıç olarak kısa birtakım bilgiler vereyim. Sanırım birçok sorunun cevabını burada bulacaksın."

"Olur."

"İnsanoğlunun yapısı, çoğu kişinin tahmin edemeyeceği kadar sonsuz farklılıklar gösterir," diye söze başladı. "Homo sapiensin gerçek sınıflandırması çok az kişinin bildiği bir sırdır. Şimdi sen de onlardan biri olacaksın. Temelde basit bir ikili yapı vardır. Bir yanda coerlfolk dediğimiz, insanoğlunun ezici çoğunluğunu oluşturan sıradan insanlar yığını vardır. Bunun dışında kripto-sapiens diyebileceğimiz gizli bir kol vardır. Bunlara atalarımın kutsal dilinde syndrigast yani 'sıra dışı ruh' denir. Senin hiç kuşkusuz tahmin ettiğin gibi biz ikinci türe giriyoruz."

Anlamış gibi başımı salladım ama ipin ucunu çoktan kaçırmıştım. Hızını biraz kesme umuduyla bir soru sordum.

"Peki, neden insanlar sizi tanımıyor? Bunun tek örneği sizler misiniz?"

"Bütün dünyada sıra dışı insanlar vardır. Gerçi sayımız eskisine göre çok azaldı. Hayatta kalanlar bizim gibi saklanarak yaşıyor." Sesi yumuşayıp kederli bir havaya büründü. "Sıradan insanlarla

açıkça kaynaştığımız zamanlar yaşadık. Dünyanın bazı köşelerinde bizi şaman veya mistik olarak görüp başları derde girdiği zaman danışırlardı. Bizim halkımızla bu uyumlu ilişkiyi hâlâ sürdüren çok az kültür var ama bunlar ancak modernite ve büyük dinlerin barınamadığı yerlerde görülüyor. Örneğin kara büyünün uygulandığı Yeni Hebritler'deki Ambrym adası gibi. Fakat dünyanın büyük bir kısmı uzun zaman önce bize karşı cephe aldı. Müslümanlar bizi içlerinden attı. Hıristiyanlar cadı deyip yaktı. Hatta Galler ve İrlanda'daki paganlar bile sonunda bizim tehlikeli periler ve şekil değiştiren hayaletler olduğumuza hükmetti."

"Öyleyse neden –ne bileyim– kendinize ait bir yurt kurmadınız? Gidip bir yerde kendi başınıza yaşamadınız?

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Sıra dışı özellikleri genellikle bir kuşak, hatta bazen on kuşak atlar. Sıra dışı ebeveynlerden her zaman ya da genellikle sıra dışı çocuklar doğmaz. Aynı şekilde sıra dışı çocukların her zaman veya genellikle sıra dışı ebeveynleri olmaz. Ötekilikten bu kadar korkan bir dünyada bunun sıra dışı türü için nasıl tehlikeli olduğunu düşünebiliyor musun?"

"Çünkü normal ebeveynlerin, mesela çocukları ateş yakmaya başladığı zaman korkudan ödü kopar değil mi?"

"Aynen öyle Bay Portman. Sıradan insanların sıra dışı çocuklarına en korkunç yollardan kötü davranılmakta ve görmezden gelinmekte. Daha bir iki yüzyıl öncesine kadar sıra dışı çocukların aileleri kendi kızlarının ve oğullarının bebekken başkasıyla değiştirildiğine inanırdı. Yani tamamen uydurma bir benzeri şöyle dursun, afsunlu ve kötü niyetli olduklarını düşünürlerdi. Karanlık çağlarda bu, zavallı çocukları doğrudan öldürme olmasa da terk etmek için meşru sebep sayılırdı.

"Ne kadar korkunç."

"Son derece. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Bu nedenle benim gibi insanlarla, sıra dışı çocukların sıradan halktan ayrı yaşayacağı yerler yarattık. Burası gibi fiziki ve zaman açısından izole olmuş yerleşimler kurduk. Ben bundan müthiş gurur duyuyorum."

"Sizin gibi insanlar mı?"

"Biz sıra dışı insanlar sıradan insanlarda bulunmayan yeteneklerle donatılmış durumdayız. Bu yetenekler, diğerlerinin cildinin rengi veya yüz özelliklerinin görünümü gibi sonsuz derecede çeşitlilik ve kombinasyona sahiptir. Bununla birlikte, düşünceleri okumak gibi bazı yetenekler hepimizde vardır. Bazılarıysa nadir görülür, örneğin benim zamana müdahale edebilmem gibi."

"Zaman mı? Ben sizin kuş kılığına girdiğinizi sanıyordum."

"Kesinlikle öyle; zaten, benim yeteneğimin temelinde yatan özellik bu. Sadece kuşlar zamana müdahale edebilir. Dolayısıyla bütün müdahaleciler kuş kılığına girebilmek zorundadır."

Kadın bunları öyle ciddi ve öyle doğal bir tavırla anlatıyordu ki, kavrayabilmem biraz zaman alıyordu. "Kuşlar... zamanda yolculuk yapabilir mi?" Bu soruyu sorarken şapşalca gülümsediğimi hissediyordum.

Bayan Peregrine başını ciddi bir tavırla salladı. "Ancak onların çoğu arada bir ve tesadüfen ileriye veya geriye gidebilir. Zaman alanlarına bilinçli olarak müdahale edebilen ve bunu kendimiz değil başkaları için yapabilen bizim gibilere *ymbryne* denir. Biz sıradan insanların sonsuza dek yaşayabileceği zaman döngüleri yaratırız."

Dedemin talimatını hatırlayıp, "Döngü," diye tekrarladım. *Kuşu bul, döngünün içinde.* "Burası öyle bir yer mi?"

"Evet. Fakat belki 3 Eylül 1940 olarak biliyorsundur."

Küçük sıranın üstünde ona doğru eğildim. "Ne demek istiyorsunuz? Yani tek bir gün mü var? Sürekli tekrarlanıyor mu?"

"Durmaksızın. Fakat biz onu devamlılığı olan bir zaman gibi yaşıyoruz. Aksi takdirde burada geçirdiğimiz, ee.. son yetmiş yıla ait hiçbir şey hatırlamazdık."

"Çok şaşırtıcı," dedim.

"Tabii biz Cairnholm'da 3 Eylül 1940'dan önce en az on yıldır yaşıyorduk. Adanın eşsiz coğrafyası sayesinde fiziki bakımdan tecrit olmuştuk. Fakat o tarihten itibaren aynı anda zaman açısından da tecrit olma gereği duyduk."

"Neden?"

"Yoksa hepimiz öldürülürdük."

"Bombardıman yüzünden."

"Kesinlikle öyle."

Gözlerimi sıranın üstüne dikmiştim. Şimdi her şey zar zor da olsa yerli yerine oturmaya başlamıştı. "Burası gibi başka döngüler var mı?"

"Çok. Üstelik oralarda annelik yapan neredeyse bütün *ymbryne*'ler benim arkadaşım. Bir bakalım: İrlanda'da 1770 Haziran'ında yaşayan Bayan Gannet (Sümsük kuşu), Swansea'da 3 Nisan 1901'de yaşayan Bayan Nightjar (Çoban aldatan), Derbyshire'da 1867'nin Aziz Swithin gününde birlikte yaşayan Bayan Avocet (Kılıçgaga) ve Bayan Bunting (Kiraz kuşu), Bayan Treecreeper'ın (Tırmaşık kuşu) nerede yaşadığını hatırlamıyorum, ha, bir de sevgili Bayan Finch (İspinoz) var. Şurada onun güzel bir fotoğrafı olacaktı."

Bayan Peregrine rafın birinden güçlükle çok büyük bir fotoğraf albümünü indirip oturduğum sıraya koydu. Omzumun üstünden eğilip sert sayfaları birer birer çevirerek belli bir resmi arasa da her sayfada biraz oyalanıyordu. Sesinde geçmişe duyulan özlemin tınısı vardı. Sayfalar açıldıkça bodrumda parçalanan sandıktan fırlayan fotoğrafları ve dedemin puro kutusuna sakladığı fotoğrafları hatırladım. Onların hepsini Bayan Peregrine albüme toplamıştı. Onca yıl önce, bu fotoğrafları benim yaşımdaki dedeme gösterdiğini düşünmek tuhaf bir duyguydu. Belki dedem de tam bu odada, tam bu sırada oturmuştu. İşte şimdi, sanki bir şekilde dedemin geçmişine dönmüşüm gibi, kadın aynı fotoğrafları bana gösteriyordu.

Sonunda omzuna tünemiş tombul küçük bir kuş bulunan, ruhani görünümlü bir kadının fotoğrafını buldu. "İşte bu Bayan Finch ve bu da onun teyzeciği Bayan Finch." Kadın ve kuşun birbiriyle konuşur gibi bir halleri vardı.

"Onları birbirinden nasıl ayırıyorsunuz?"

"Büyük Bayan Finch çoğu zaman ispinoz olarak kalmayı tercih ederdi. Gerçekten de öyleydi. Pek hoşsohbet bir insan değildi."

Birkaç sayfa daha çeviren Bayan Peregrine, neşesiz bir tavırla kâğıttan yapılmış bir ayın etrafına toplanmış bir grup kadın ve çocuğu gösteren fotoğrafa gelince durdu.

"Ah, evet! Bunu neredeyse unutmuştum." Fotoğrafı koruyucu kılıfın içinden çıkarıp saygılı bir tavırla havaya kaldırdı. "Şu öndeki hanım Bayan Avocet. Kraliyet ailesine biz sıra dışılar kadar yakın. Onu *Ymbryne'ler Konseyi*'ne başkan seçmek için elli yıl uğraştılar ama Bayan Bunting'le birlikte kurduğu akademide ders vermekten asla vazgeçmedi. Bugün Bayan Avocet'in himayesi altında yaşamamış ben dahil tek bir *ymbryne* yoktur! Nitekim dikkatli bakarsan şu gözlüklü küçük kızı tanıyabilirsin."

Gözlerimi kısıp baktım. Gösterdiği yüz karanlıkta kalmıştı ve biraz bulanıktı. "O siz misiniz?"

Gururlu bir edayla, "Bayan Avocet'in himayesine aldığı en genç insanlardan biriydim," dedi.

"Ya fotoğraftaki oğlanlar? Onlar sizden de küçük duruyor."

Bayan Peregrine'in yüzü asıldı. "Yanlış yola sapan kardeşlerimden bahsediyorsun. Bizi birbirimizden ayırmak yerine onları da benimle birlikte akademiye almışlardı. Küçük birer prens gibi şımartılmışlardı. Doğruyu söylemek gerekirse onları bozan bu oldu."

"Onlar *ymbryne* değil miydi?"

Gücenmiş gibi, "Yok canım," dedi. "Çok şükür ki, sadece kadınlar *ymbryne* olarak doğar! Erkekler bu kadar ciddi sorumluluk gerektiren kişilik özelliklerinden yoksundur. Biz *ymbryneler* bütün memleketi tarayıp küçük sıra dışı insanları bulmak, bize zarar verebilecek kişileri uzak tutmak zorundayız. Ayrıca vesayetimiz altındaki çocukları besleyip giydirmek, saklamak, bizim insanlarımızın irfanından yararlandırmak zorundayız. Üstelik bunlar yetmiyormuş gibi her gün döngümüzü aksamadan yeniden başlatmamız gerekiyor."

"Ya yeniden başlamazsa ne olur?"

Dehşet yaşıyormuşçasına titreyen elini alnına götürüp geriye doğru yalpaladı. "Felaket, dehşet, afet! Düşünmek bile istemiyorum. Neyse ki döngülerin yeniden kurulmasını sağlayan mekanizma basit. Arada sırada birisinin girişten geçmesi yeterli. Bu mekanizmanın esnek kalmasını sağlıyor. Giriş noktası biraz yeni açılmış hamuru andırır. Eğer arada bir parmağını sokmazsan hamur kendi kendine kapanır. Ve şayet bir giriş veya çıkış noktası olmazsa; yani kapalı bir zaman sistemi içinde doğal olarak biriken çeşitli basınçları tahliye edecek bir valf olmazsa..." Bir havai fişeğin patlamasını taklit edercesine ellerini havaya açıp hafif bir *puf!* sesi çıkardı. "O zaman her şey dengesiz bir hal alır."

Tekrar albüme eğilip sayfaları çevirdi. "Sözü açılmışken, bununla ilgili bir fotoğraf, hah, burada. Dediğim gibi bir giriş noktası!" Kılıftan resmi çıkardı. "Londra metrosunun çok seyrek kullanılan bir noktasında, Bayan Finch'in döngüsüne girişi sağlayan muhteşem yolda, Bayan Finch ve vesayetindeki çocuklardan biri. Döngü yeniden başladığında tünelde çok korkunç bir parlaklık oluşuyor." Sesinde belli belirsiz bir gıptayla, "Bununla kıyaslandığında bizimkinin epey gösterişsiz kaldığını düşünürüm hep," diye konuştu.

"Anladığımdan emin olmak için soruyorum?" diye konuştum. "Eğer bugün 3 Eylül 1940'sa, o zaman yarın... o da mı 3 Eylül?"

"Eh, döngünün yirmi dört saatinin birkaçı 2 Eylül oluyor ama evet, yarın da Eylül'ün üçü."

"Öyleyse hiç yarın olmuyor."

"Bir bakıma öyle."

Uzaktan gök gürültüsünün yankılanmasını andıran bir gürültü duyuldu. Kararmakta olan pencereler çerçeveleriyle birlikte zangırdadı. Bayan Peregrine gözlerini dışarıya dikip tekrar saatini çıkardı.

"Maalesef şu anda daha fazla vaktim yok. Umarım akşam yemeğine kalırsın."

Kalacağımı söyledim. Babamın beni arayabileceği olasılığı aklımın köşesinden bile geçmemişti. İki büklüm vaziyette sıradan kalkıp kadının ardından kapıya yürüdüm. Fakat o sırada uzun zamandan beri aklımı kurcalayan bir soruyu hatırladım.

"Dedem buraya geldiğinde gerçekten Nazilerden mi kaçıyordu?"

"Evet. Savaşla sonuçlanan o korkunç yıllarda birkaç çocuk bize geldi. Ortalıkta büyük bir kargaşa vardı." O günlerin anısı hâlâ canlıymış gibi yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Abraham'ı anakarada, yurdundan olmuş insanlar için kurulan bir kampta buldum. Büyük eziyet çekmiş, zavallı bir çocuktu ama çok güçlüydü. Onu görür görmez bize ait olduğunu anlamıştım."

Büyük bir rahatlama hissettim; en azından yaşamının bir kısmı benim doğru anladığım şekilde geçmişti. Sormak istediğim bir soru daha vardı ancak nasıl soracağımı pek bilemiyordum.

"O, yani büyükbabam, o da..."

"Bizim gibi miydi?"

Başımı salladım.

Garip bir şekilde gülümsedi. "Senin gibiydi Jacob." Ardından dönüp aksayarak merdivene doğru yürüdü.

Bayan Peregrine yemekten önce üstümdeki çamuru temizlemem için ısrar edip Emma'dan banyoyu hazırlamasını istedi. Sanırım Emma benimle biraz konuşursa kendini daha iyi hisseder diye düşünmüştü. Oysa kız yüzüme bile bakmadı. Küveti soğuk suyla doldurduktan sonra ellerini üstünde hızla dolaştırdı. Bir süre sonra sudan buhar yükseliyordu.

"Ne müthiş," desem de kız tek bir kelime etmeden banyodan çıktı.

Küvetteki su adamakıllı kahverengiye dönünce çıkıp kurulandım. Kapının arkasında birtakım giysiler asılıydı. Son derece bol bir tüvit pantolon, uzun kollu bir gömlek ve boyu çok kısa olup nasıl ayarlayacağımı bilemediğim bir pantolon askısı vardı. Bu nedenle pantolon ya topuklarıma kadar inecekti ya da göbeğime kadar çekecektim. İkinci tercihin ehvenişer olduğuna karar verdim. Böylece alt kata inerken kendimi makyaj yapmamış bir palyaço gibi hissederek hayatımın en tuhaf yemeğini yemek üzere olduğumu düşündüm.

Yemek birbirine karışan isimler ve suratlardan oluşan bir kargaşaydı. Çoğunu fotoğraflardan ve büyükbabamın uzun zaman önce anlattıklarından şöyle böyle hatırlıyordum. Uzun masanın etrafındaki sandalyelere oturma konusunda yaygara koparan çocuklar ben yemek salonuna girdiğim zaman donup gözlerini bana diktiler. Yemeklerde pek fazla konuk ağırlamadıklarını anlamıştım. Masanın başında yerini almış olan Bayan Peregrine bu ani sessizlikten yararlanıp beni tanıttı.

"Henüz onunla tanışma zevkine erişmemiş olanlar için söylüyorum, bu Abraham'ın torunu Jacob. Kendisi buraya çok uzaktan geldi ve bizim onur konuğumuz. Umarım onu gerektiği gibi ağırlarsınız." Ardından masadaki çocukları tek tek eliyle gösterip adlarını söyledi. Ne var ki, gergin anlarımda hep olduğu gibi adlarını o anda unuttum. Tanıtma faslı bitince soru yağmuru başladı. Neyse ki, Bayan Peregrine bunları seri atışlı bir silah gibi karşı koyarak geçiştirdi.

"Jacob bizimle mi kalacak?"

"Bu konuda bilgim yok."

"Abe nerede?"

"Amerika'da işleri var."

"Jacob neden Victor'un pantolonunu giymiş?"

"Artık Victor'un ona ihtiyacı yok ve Bay Portman'ınki yıkanıyor."

"Abe Amerika'da ne yapıyor?"

Bu sorunun ardından, bir köşeden öfkeyle bizi seyretmekte olan Emma'nın yerinden kalkıp sessizce salondan çıktığını fark ettim. Onun değişken hallerine alışkın olduğu belli olan çocuklar buna aldırış etmemişti.

Bayan Peregrine sertçe, "Abe'in ne yaptığını boş verin," dedi.

"Ne zaman dönecek?"

"Bunu da kafanıza takmayın. Şimdi yemeğimizi yiyelim!"

Herkes sandalyelere üşüştü. Boş olduğunu düşünerek bir sandalyeye oturunca kasığıma bir çatalın battığını hissettim. O anda Millard, "Affedersin!" diye bağırdı. Neyse ki Bayan Peregrine onu giyinmesi için masadan uzaklaştırdı.

Millard giderken arkasından, "Sana kaç kere söyledim, kibar insanlar yemeğe çıplak gelmez!" diye seslendi.

Mutfak görevlisi olan çocuklar ellerinde tepsilerle içeri girdiler. Tepsilerde gümüş kapaklarla örtülü tabaklar vardı. Çocuklar ne yemek olduğuna dair heyecanlı bir iddiaya tutuşmuştu.

"Wellington samuru!" diye bağırdı bir çocuk.

Bir başkası, "Tuzlanmış kedi yavrusu ve cadaloz ciğeri," deyince daha küçük olanlar öğürerek tepki verdi. Fakat sonunda kapaklar kaldırılınca, ortaya krallara layık yemeklerden oluşan görsel bir şölen çıktı: fırında nar gibi kızarmış bir kaz; etrafı limon dilimleri, dereotu ve eriyen tereyağı parçalarıyla süslenmiş koca birer somon ve morina; bir kâse dolusu midye buğulaması; fırınlanmış sebzelerle dolu tabaklar; hâlâ buharı tüten somun somun ekmekler; ilk kez gördüğüm, ancak çok lezzetliye benzeyen çeşit çeşit pelteler ve

soslar. Gaz lambalarının titreyen ışığı altında hepsi çok iştah açıcı görünüyordu. Bu yemeklerin Rahip Deliğinde mideme indirdiğim, nereden geldiği belli olmayan yağlı yahnilerle yakından uzaktan ilgisi yoktu. Kahvaltıdan beri tek lokma yememiştim, bu nedenle tıka basa yemeye koyuldum.

Sıra dışı çocukların sıra dışı yeme alışkanlıkları olmasına şaşırmamam gerekirdi; gelgelelim, ağzıma götürdüğüm iri lokmalar arasında masanın etrafındakilere göz atmaktan kendimi alamıyordum. Havaya kalkan kız Olive, yere sabitlenmiş bir sandalyeye kemerle bağlanmıştı; bu sayede tavana doğru yükselmesi önleniyordu. Masada oturanları böceklerin rahatsız etmesi söz konusu değildi çünkü midesinde arılar yaşayan Hugh, bir köşedeki tek kişilik masada, bir sinekliğin altında yemeğini yiyordu. Bayan Peregrine'in yanında oturan ve altın renkli kıvır kıvır saçlarıyla bebek gibi bir güzelliğe sahip olan Claire bir lokma olsun yemiyordu.

"Sen aç değil misin?" diye sordum ona.

Hugh, "Claire bizimle birlikte yemez," diye cevap vermek için atılınca ağzından dışarı bir arı kaçıverdi. "O utangaçtır."

Ona ters ters bakan Claire, "Utangaç değilim!" dedi.

"Yaa? Öyleyse yesene!"

Bayan Peregrine, "Burada kimse yeteneğinden dolayı utanmaz," dedi. "Bayan Densmore yalnız yemeyi tercih ediyor, o kadar. Öyle değil mi Bayan Densmore?"

Kız gözlerini önündeki boşluğa dikmişti, üstünde toplanan dikkatlerin dağılmasını istediği belliydi.

Bir smokin ceket giymiş olan (ve üstünde başka bir şey bulunmayan) Millard yanımda oturuyordu. "Claire'in başının arkasında ağzı var," diye durumu açıkladı.

"Ne var dedin?"

"Hadi göster ona!" dedi birisi. Sonunda masadaki herkes Claire'e bir şey yemesi için baskı yapmaya başlamıştı. Kızcağız nihayet, onları susturmak için istenileni yaptı.

Önüne kazın butlarından biri konmuştu. Kız sandalyede ters

döndü, ardından sırtını elleriyle sıkıca tutup başının gerisiyle tabağa doğru eğildi. Az sonra belirgin bir şapırtı duydum. Başını havaya kaldırdığında buttan büyük bir parçanın koparılmış olduğunu gördüm. Kızın altın rengi saçının altında keskin dişler vardı. O anda Bayan Peregrine'in albümünde gördüğüm Claire'in tuhaf fotoğrafını hatırladım. Fotoğrafçı yan yana iki fotoğraf koymuştu. İlkinde kızın zarif ve güzel yüzü görünüyordu. İkincisinde kıvır kıvır saçlar başının arka tarafını kaplamıştı.

Claire
Her Golden
Curls

Claire öne dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. Kendisiyle dalga geçilmesine yol açacak bir gösteriye zorlanmasından dolayı kızgındı. Çocuklar beni soru yağmuruna tutarken o hiç sesini çıkarmadan oturdu. Bayan Peregrine dedemle ilgili birkaç soruyu daha savuşturduktan sonra çocuklar başka konulara yöneldiler. Özellikle 21. yüzyıl yaşamına ilgi duydukları anlaşılıyordu.

Horace adında ergen bir çocuk, "Ne tür uçan otomobilleriniz var?" diye sordu. Giydiği koyu renkli takım elbise yüzünden bir cenaze levazımatçısının çırağını andırıyordu.

"Hiç yok," diye cevap verdim. "Henüz yapılmadı."

Bir başka çocuk olumlu bir cevap alma umuduyla "Ayda şehirler kurdular mı?" diye sordu.

"Altmışlı yıllarda orada bir miktar çöp ve dikili bir bayrak bıraktık ama hepsi bundan ibaret."

"Britanya hâlâ dünyaya hükmediyor mu?"

"Eh... pek sayılmaz."

Hayal kırıklığına uğramış gözüküyorlardı. Bunu bir fırsat olarak gören Bayan Peregrine, "Gördünüz mü çocuklar? Gelecek beklediğiniz gibi muhteşem değil," dedi. "Bizim eski ve güzel dünyamızın bir eksiği yok!" Bu konuyu sık sık kafalarına sokmaya çalışsa da pek başarılı olamadığını hissettim. Fakat merakımı hâlâ giderememiştim; bu "eski ve güzel şimdiki zamanda" ne kadar zamandan beri yaşıyorlardı?

"Bir sakıncası yoksa hepinizin kaç yaşında olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordum.

"Ben seksen üç yaşındayım," dedi Horace.

Olive elini heyecanla kaldırdı. "Ben gelecek hafta yetmiş beş buçuk yaşında olacağım!" Günler hiç değişmediği halde ay ve yıl hesabını nasıl şaşırmadıklarını merak etmiştim.

Enoch adındaki, iri gözkapakları olan oğlan, "Ben ya yüz on yedi ya yüz on sekiz yaşındayım," dedi. Oysa on üçünden fazla göstermiyordu. "Bundan önce başka bir döngüde yaşıyordum," diye durumu açıkladı.

Ağzından kaz yağı damlayan Millard, "Ben neredeyse seksen yediye basacağım," dedi. Konuşurken görünmeyen çenesiyle yarısını çiğnediği koca bir et parçası sallanıp duruyordu. Bazı çocuklar gözlerini kapatıp başlarını başka yöne çevirirken homurdandılar.

Sıra bana gelmişti. Onlara on altı yaşında olduğumu söyledim. Bazı çocukların gözü fal taşı gibi açılmıştı. Olive şaşkınlıkla güldü. O kadar küçük yaşta olmam onlara garip gelmişti, onların öylesine genç görünmesi de bana garip geliyordu. Florida'da seksen yaşında bir sürü insan tanıyordum, oysa bu çocukların tavırları onlara hiç benzemiyordu. Burada sürdükleri sabit yaşam, birbirinden farksız bir seyir izleyen günler, bu ebedi ve ölümsüz yaz mevsimi onların sadece bedenlerini değil duygularını da sabitlemiş gibiydi. Hepsi *Peter Pan* ve *Kayıp Çocuklar* gibi gençlikleri içinde donakalmıştı.

Dışarıda aniden bir patlama oldu. Bu akşam ikinci kez gerçekleşen bu patlama ilkinden daha yüksek ve yakındaydı. Masadaki bütün tabak çanak zangırdamıştı.

Bayan Peregrine, "Herkes acele edip yemeğini bitirsin!" diye bağırdığı anda, yeni bir darbe bütün evi salladı. Bu kez arkamdaki duvarda duran çerçeveli bir resim yere düşmüştü.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Yine o kahrolası Almanlar!" diye homurdanan Olive minik yumruğunu masaya indirdi. Huysuz bir yetişkini taklit ettiği belliydi. Ardından uzaklarda bir yerde uçan bir böceğin vızıltısı gibi bir ses işittim. O anda neler olup bittiğini anlamıştım. 3 Eylül 1940 gecesini yaşıyorduk ve birazdan gökyüzünden düşecek bir bomba evde kocaman bir delik açacaktı. Vızıltı, hava saldırısını haber veren ve sırttan yükselen sirenin sesiydi.

Boğazıma sarılan panikle birlikte, "Buradan çıkmamız lazım," diye bağırdım. "Bomba düşmeden önce çıkmalıyız!"

Olive, "Bilmiyor," diye kıkırdadı. "Öleceğimizi zannediyor."

Smokin ceketinin omzunu silken Millard, "Sadece döngü tamamlanıyor," dedi. "Heyecanlanmana gerek yok."

"Bu her gece oluyor mu?"

Bayan Peregrine başını salladı. "Her bir gece," dedi. Buna rağmen kendimi pek güvende hissetmiyordum.

"Dışarı çıkıp Jacob'a gösterelim mi?" diye sordu Hugh.

Yirmi dakika somurttuktan sonra birden coşan Claire, "Evet, çıkabilir miyiz?" diye rica etti. "Döngünün tamamlanması çok güzel bir olay!"

Bayan Peregrine yemeklerini bitirmedikleri için itiraz etti, fakat çocuklar öyle ısrarcıydı ki sonunda yumuşadı. "Pekâlâ, ama maskelerinizi takmadan çıkmayın," dedi.

Sandalyelerinden fırlayan çocuklar koşarak odadan çıkarken zavallı Olive oturduğu yerde kalmıştı. Sonunda biri acıyıp dönerek onun kemerini çözdü. Çocukların arkasından duvarları ahşap kaplı girişe koştum. Hepsi bir dolaptan bir şey alıp dışarı fırlıyordu. Bayan Peregrine bu cisimlerden birini bana verince elimde evirip çevirerek inceledim. Siyah lastikten yapılma sarkmış bir yüzü andıran cismin şok yüzünden donmuş gözleri andıran, camdan büyük delikleri vardı. Hortumu andıran burun kısmı üstünde delikler olan bir kutuya giriyordu.

"Hadi sen de tak şunu," dedi Bayan Peregrine. O anda elimdekinin bir gaz maskesi olduğunu fark ettim.

Maskeyi yüzüme geçirip kadınla birlikte bahçeye çıktım. Çocuklar kareleri olmayan bir tahtanın üstüne dağılmış satranç taşlarını andırıyordu. Yukarıya dönük maskelerin ardında kim oldukları belli değildi. Göğe yükselen kara duman bulutlarını seyrediyorlardı. Belirsiz bir uzaklıkta ağaçların tepesi yanıyordu. Her yönden savaş uçaklarının uğultusu duyuluyordu.

Arada bir boğuk bir patlama sesi yükseliyor, o anda göğsüm ikinci bir kalp atıyormuş gibi çarpıyordu. Ardından birisi tam önümde bir fırının kapağını açıp kapatıyormuş gibi kavurucu bir sıcak dalgası yayılıyordu. Ben her sarsıntıda ürkerek eğilirken çocuklar pek korkmuşa benzemiyordu. Aksine, sözleri bombaların düşme ritmiyle son derece uyumlu bir şarkı söylüyorlardı.

Kaç tavşan kaç, kaç tavşan KAÇ!

Çiftçi tüfeğini atıyor, bam, bam, BAM!

Yemesin tavşan yahnisi,

Öyleyse kaç tavşan kaç, kaç tavşan KAÇ!

Tam şarkı sona erdiği anda parlak izli mermiler gökyüzünü aydınlattı. Çocuklar bir havai fişek gösterisini seyreder gibi alkışlarken parlak ve uzun ışık izleri maskelerine yansıyordu. Bu gece saldırısı yaşamlarının öyle sıradan bir parçası haline gelmişti ki, bunu dehşet verici bir olay olarak düşünemiyorlardı. Hatta Bayan Peregrine'in albümünde gördüğüm fotoğrafın altında *Güzel Gösterimiz* yazıyordu. Ben de bu marazi biçimiyle öyle olduğunu umdum.

güzel gösterimiz

Havada uçan o metal parçaları bulutlarda delikler açmış gibi yağmur çiselemeye başlamıştı. Sarsıntıların sıklığı da azalmıştı. Taarruz sona ermişe benziyordu.

Çocuklar bahçeden ayrılmaya başlayınca içeri döneceğimizi sanmıştım, oysa ön kapıdan geçip bahçenin bir başka köşesine doğru gidiyorlardı.

Maskeli iki çocuğa, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Bana cevap vermeseler de yüzümdeki endişeyi fark etmiş olsalar gerek, ellerimden usulca tutup diğerlerinin yanına götürdüler. Evin etrafından dolaşıp arka köşeye gittik. Herkes budanmış dev bir heykelin yanında toplanmıştı. Fakat bu heykel mitolojik bir yaratığa ait olmayıp otların üstünde uzanmış dinlenen bir adamı tasvir ediyordu. Adam bir dirseğini yere dayamış, diğer kolunu gökyüzüne uzatmıştı. Ancak bir süre geçtikten sonra bunun, Michelangelo'nun Sistine şapelindeki ünlü Adem freskinin yapraklardan yapılmış bir taklidi olduğunu fark edebildim. Çalıdan yapılmış olduğu düşünüldüğünde, gerçekten göz alıcıydı. Göz yerine iki tane çiçek açmış gardenya barındıran suratına bakınca, Adem'in durgun yüz ifadesini kolayca zihinde canlandırmak mümkündü.

Dağınık saçlı kızın yakında durduğunu gördüm. Üstündeki çiçek desenli basmadan elbise o kadar çok yamanmıştı ki, artık yorgana benziyordu. Yanına sokulup Adem'i göstererek, "Bunu sen mi yaptın?" dedim.

Başını salladı.

"Nasıl?"

Yere eğilip avucunu otların biraz üstünde tuttu. Birkaç saniye sonra, elinin şeklini taşıyan bir kısım çimen kıpırdanıp gerilmeye başladı. Sonunda avucuna değecek kadar uzamışlardı.

"Bu çılgınca bir şey," dedim. Açıkçası düşüncelerimi tam olarak ifade edememiştim.

Birisi beni susturdu. Bütün çocuklar sessizce başlarını yukarı kaldırmış, gökyüzünün belli bir yerine bakıyorlardı. Başımı kaldırıp o yöne baktığımda duman bulutlarından başka bir şey göremedim. Yangınların yarattığı titreşen turuncu ışıklar bulutlara vuruyordu.

Derken tek bir uçağın motorunun diğerlerinden farklı bir yönde homurdandığını duydum. Ses yakından geliyor ve gittikçe yaklaşıyordu. Bütün benliğimi bir panik dalgası kaplamıştı. İşte tam bu gece öldürüldüler. Sadece bu gece değil tam bu anda. Bu çocuklar her akşam ölüp döngü tarafından yeniden diriltiliyorlar mıydı? Bir tür Sisifos intihar kültü gibi parçalanmaya mahkum edilip ardından sonsuzluğa dek parçaları yeniden bir araya mı getiriliyordu?

Bulutları yaran küçük gri bir cisim hızla üstümüze doğru geliyordu. Bir kaya bu diye düşündüm. Oysa kayalar düşerken ıslık sesi çıkarmazdı.

Kaç tavşan kaç. Kaçmasına kaçacaktım da hiç vakit yoktu. Bütün yapabildiğim çığlık atıp sipere girmek için yere atlamaktan ibaretti. Gelgelelim ortada siper yoktu, o yüzden otların üstüne atlayıp sanki bedenimi koruyacakmış gibi ellerimi başımın üstüne koydum.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum ve nefesimi tuttum. Ne var ki beklediğim sağır edici patlamanın yerine her şey tamamen ve derin bir sessizlik içine gömülmüştü. Birdenbire ortalıkta ne homurdanan motorlar, ne ıslık çalan bombalar, ne uzaklardan duyulan silah sesleri kalmıştı. Sanki biri bütün dünyayı sessizliğe boğmuştu.

Yoksa ölmüş müydüm?

Gözlerimi açıp yavaşça arkama baktım. Rüzgarla sallanmakta olan ağaç dalları boşlukta donup kalmıştı. Gökyüzü hareketsiz alevlerin bir duman bulutunu yaladığı bir fotoğrafı andırıyordu. Yağmur damlaları gözlerimin önünde asılı duruyordu. Çocukların oluşturduğu halkanın ortasındaysa, sırlarla dolu bir ritüel nesnesi gibi havada asılı kalan bir bomba vardı. Aşağı doğru eğilmiş ucu, Adem'in gökyüzüne uzanan parmağının üstünde dengedeymiş gibi duruyordu.

Derken seyretmekte olduğunuz bir film projeksiyon makinesinde yanmışçasına, çok parlak beyazlıkta sıcak bir dalga ortaya çıkıp her şeyi yuttu.

Tekrar duymaya başladığımda işittiğim ilk ses kahkahalardı. Ardından beyazlık giderek ortadan kalkınca hepimizin az önce olduğu gibi Adem'in etrafında bulunduğunu gördüm. Yalnız artık ortada bomba yoktu. Gece yine sessizliğe bürünmüştü ve tek ışık kaynağı bulutsuz gökyüzünde parlayan dolunaydı. Tepemde beliren Bayan Peregrine bana elini uzattı. Kadının elini tutup afallamış bir vaziyette sendeleyerek ayağa kalktım.

"Lütfen özrümü kabul et. Seni daha iyi hazırlamalıydım." Buna rağmen gülmesini zor bastırdığı belliydi. Maskelerini çıkaran çocuklar da gülüyordu. Sarhoş olduğumdan kesinlikle emindim.

Sersemlemiş ve keyifsiz bir haldeydim. Bayan Peregrine'e, "Gece oldu, artık eve gitsem iyi olur," dedim. "Yoksa babam merak eder." Ardından çabucak ekledim. "Şimdi eve gidebilirim değil mi?"

"Tabii gidebilirsin," deyip yüksek sesle bana höyüğe kadar eşlik edecek bir gönüllü istediğini söyledi. Emma'nın öne çıktığını görünce çok şaşırdım. Bayan Peregrine bu durumdan hoşnut görünüyordu.

Müdireye, "Ondan emin misiniz?" diye fısıldadım. "Daha birkaç saat önce gırtlağımı kesmeye hazırdı."

"Bayan Bloom çabuk öfkelenen biri olabilir ama en güvendiğim çocuklarımdan biridir. Hem sanırım meraklı kulaklardan uzakta konuşacağınız şeyler olabilir."

Beş dakika sonra ikimiz yola koyulmuştuk; ancak bu kez ellerim bağlı değildi, ayrıca sırtıma bir bıçak dayanmamıştı. Birkaç küçük çocuk bahçenin bitimine kadar bizi takip etti. Yarın gelip gelmeyeceğimi merak ediyorlardı. Üstü kapalı vaatlerde bulunsam da, bırakın ertesi günü şu anda neler olup bittiğini anlamakta bile güçlük çekiyordum.

Birlikte karanlık ormana girdik. Ev ardımızda gözden kaybolunca Emma bir avucunu havaya doğru çevirip bileğine bir fiske vurdu. O anda parmaklarının hemen üstünde küçük bir ateş topu belirdi. Tepsi taşıyan bir garson gibi elini havaya uzatarak yolu aydınlattı. Yürüdükçe gölgelerimiz ağaçlara vuruyordu.

Gittikçe daha ürkütücü bir hal alan sessizliği bozmak için, "Sana bunun ne kadar müthiş olduğunu söylemiş miydim?" dedim.

"Hiç de müthiş değil," deyip alevi yaklaştırınca yükselen sıcaklığı yüzümde hissettim. İrkilerek birkaç adım geri gittim.

"Onu demek istemedim, yani bunu yapabilmen müthiş."

Sertçe, "Doğru düzgün konuşursan ne demek istediğini anlayabilirim," dedi ve ardından durdu.

Belli bir mesafede durmuş birbirimize bakıyorduk. "Benden korkmana gerek yok," dedi.

"Yaa öyle mi? Benim şeytani bir yaratık olmadığımı düşündüğün ne malum? Hem bunun beni yalnız yakalayıp öldürmek için bir oyun olmadığını nereden bileyim?"

"Aptallık etme. Tanımadığım bir yabancı olarak ansızın çıkıp geldin, sonra deli gibi benim peşime düştün. Ne düşünecektim yani?"

"Güzel, anladım," diye konuşsam da aslında öyle demek istememiştim.

Gözlerini yere çevirip çizmesinin ucuyla toprakta küçük bir delik oymaya başladı. Bir süre sonra elindeki alevin rengi turuncudan soğuk bir laciverde dönmüştü. "Söylediğim doğru değildi. Seni tanımıştım." Başını kaldırıp bana baktı. "Ona çok benziyorsun."

"Bazen başkaları da söyler bunu."

"Daha önce söylediğim o berbat laflar için özür dilerim. Sana inanmak istemedim, yani söylediğin kişi olduğuna. Bunun ne demek olduğunu biliyordum."

"Anlıyorum. Büyümeye başladığımda hepinizi tanımayı çok istemiştim. Sonunda bu da oldu..." Başımı iki yana salladım. "Böyle bir olay yüzünden olmasından dolayı üzgünüm."

Derken kız hızla bana koşup kollarını boynuma doladı. Alev bana dokunmasından hemen önce sönmüştü. Alevi taşıyan eli sıcaktı. Bu genç kız görünümlü yaşlı kadınla, daha doğrusu, benim yaşımdaki haliyle büyükbabama âşık olan bu güzel kızla bir süre karanlıkta öylece kaldık. Benim de ona sarılmaktan başka yapabi-

leceğim bir şey yoktu, o yüzden ben de öyle yaptım. Bir süre sonra galiba ikimiz de ağlamaya başlamıştık.

Karanlıkta derin bir nefes aldığını duydum. Kız artık toparlanmıştı. Elindeki alev tekrar belirdi.

"Bunun için özür dilerim," diye konuştu. "Ben pek..."

"Üzülme."

"Yola devam etmeliyiz."

"Öyleyse düş önüme."

Huzurlu bir sessizlik içinde ormanda yürüdük. Bataklığa geldiğimiz zaman Emma, "Sadece benim bastığım yerlere bas," dedi. Onun ayak izlerinin bulunduğu yerlere basarak yürüdüm. Emma'nın elindeki alevi desteklermiş gibi, uzaktaki yeşil yığınların içinden parlak bataklık gazları yükseliyordu.

Höyüğe gelince eğilerek içeri girdik. Tek sıra halinde sürünerek içerideki boşluğa kadar gidip tekrar dışarı çıktığımızda her taraf sisle kaplanmıştı. Emma patikaya ulaşana kadar önden gitti. Yola geldiğimizde parmaklarını elime geçirip sıktı. Bir süre konuşmadan durduk. Ardından dönüp gitti. Sis onu öyle çabuk yutmuştu ki, bir an gerçekten orda olup olmadığını düşünmekten kendimi alamadım.

Kasabaya dönerken neredeyse sokakların at arabalarıyla dolu olmasını bekliyordum. Oysa beni uğuldayan jeneratörler ve pencerelerin ardında parlayan TV ekranları karşıladı. Buna eve dönmek denebilirse, eve dönmüştüm.

Her zamanki gibi barda duran Kev beni görünce kadeh kaldırdı. Pubda oturan adamların hiçbiri beni linç etmeye kalkışmadı. Her şey yerli yerinde duruyordu.

Üst kata çıktığımda babam küçük masaya koyduğu laptopun karşısında uyukluyordu. Kapıyı kapatınca sıçrayarak uyandı.

"Oh! Hey! Geç kaldın. Yani geç kaldın mı? Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Herhalde daha dokuz olmadı. Jeneratörler henüz çalışıyor."

Gerinip gözlerini ovuşturdu. "Bugün ne yaptın? Yemeğe gelirsin diye ummuştum."

"Eski evi biraz daha araştırdım."

"İşe yarar bir şey buldun mu?"

"Eh... pek sayılmaz," diye cevap verirken daha uygun bir hikâye uydurmam gerektiğini düşündüm.

Bana garip gözlerle baktı. "Nereden buldun onları?"

"Neleri?"

"Üstündeki giysileri."

Üstüme bakınca tüvit pantolonu ve askıyı tamamen unuttuğumu fark ettim. Daha uygun bir cevap düşünecek vaktim olmadığımdan, "Evde buldum bunları, hoş değiller mi?" deyiverdim.

Babam yüzünü ekşitti. "Ortalıkta bulduğun elbiseleri mi giydin? Jake bu hiç sağlıklı değil. Pantolonunla montuna ne oldu?"

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Çok kirlenmişlerdi, bu yüzden, ee..." Bilgisayar ekranında açık duran dosyayı yeni fark etmiş gibi işaret ettim. "Vaay, senin kitap mı bu? Nasıl gidiyor?"

Bilgisayarın kapağını hızla kapattı. "Şu anda konu benim kitabım değil. Önemli olan burada geçirdiğimiz vakti seni tedavi edecek şekilde kullanmak. O eski evde bütün gün tek başına dolanmanın gerçekten Dr. Golan'ın aklından geçen bir yöntem olduğundan emin değilim. Bu yolculuğa izin verdiğinde herhalde bunu düşünmüyordu."

"Vaay, galiba rekor kırdın."

"Ne rekoru?"

"Psikiyatrımdan uzun süre bahsetmeme rekoru." Kolumda olmayan bir saate bakıyormuş gibi yaptım. "Dört gün, beş saat, yirmi altı dakika." İçimi çektim. "Gayet uzun sürdü."

"O adamın sana çok yardımı dokundu. Onu bulmasaydık şu anda ne halde olurdun, kim bilir."

"Haklısın baba, Dr. Golan bana yardım etti. Fakat bu, yaşamının her anını kontrol etmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Demek istiyorum ki, annemle birlikte üstünde '*Golan Ne Yapardı?*' yazan bir bilezik alabilirdiniz. Böylece bir şey yapmadan önce hep kendi

kendime sorardım. Tuvalete giderken bile sorardım. *'Dr. Golan nasıl sıçmamı isterdi? Acaba yan tarafa mı yapsam, yoksa dosdoğru ortaya mı bıraksam? Psikolojik açıdan en faydalı sıçma şekli nasıl olur acaba?'*"

Babam birkaç saniye sustuktan sonra çok kısık ve ağır bir ses tonuyla konuştu. Ertesi gün istesem de istemesem de onunla birlikte kuşları izleyeceğimi söyledi. Büyük bir hata yaptığını söylediğim zaman kalkıp alt kata indi. Ben içtiğini filan düşünüp üstümdeki soytarı kıyafeti çıkarmaya gittim. Birkaç dakika sonra odamın kapısını vurdu ve telefonda birinin benimle konuşmak istediğini söyledi.

Telefondaki kişinin annem olduğunu düşünerek dişlerimi sıkıp onun ardından pubın köşesindeki telefon kulübesine gittim. Babam ahizeyi bana uzatıp bir masaya oturdu. Kulübenin kapısını kapadım.

"Alo?"

Bir adam, "Az önce babanla konuştum, sesi biraz bozuk geliyordu," diye konuştu.

Konuşan Dr. Golan'dı.

Babamın da senin de diye saydırmayı düşündüm ama durumun hassas olduğunun farkındaydım. Şimdi Golan'ı terslersem bu seyahatin sonu olurdu. Sıra dışı çocuklarla ilgili öğrenmem gereken bir sürü konu varken buradan ayrılamazdım. O yüzden uyumlu davranıp şimdiye kadar başımdan geçenleri –tabii zaman döngüsü içinde yaşayan çocuklar kısmı hariç– anlattım. Adayla veya dedemle ilgili özel bir husus olmadığı fikrinin aklıma yatmaya başladığı kanısını yaratmaya çalıştım. Sanki telefonda minik bir seans yapar gibiydik.

Doktor, "Umarım bana duymak istediklerimi söylemiyorsundur," dedi. Bu sözler onun beylik cümlesi haline gelmişti. "Belki oraya gelip seni kontrol etsem iyi olur. Küçük bir tatil yapmış olurum. Sence nasıl fikir bu?"

Umarım şaka yapıyorsundur diye dua ettim.

"Ben iyiyim. Gerçekten," diye cevap verdim.

"Rahat ol Jacob, şaka yapıyorum yahu. Hoş, biraz ofisten uzaklaşsam güzel olurdu ya. Ve gerçekten sana inanıyorum. Sesin iyi

geliyor. Nitekim biraz önce babana, yapabileceği en iyi şeyin sana biraz nefes aldırması ve işleri kendi başına halletmene izin vermesi olduğunu söyledim."

"Gerçekten mi?"

"Hem annen baban hem ben senin üstüne fazla düştük. Bu belli bir noktadan sonra ters etki yapar."

"Şey, bunu duyduğuma gerçekten sevindim."

Bir şeyler söyledi ama telefon hattında çok gürültü olduğundan ne dediğini anlayamadım. "Sizi çok zor duyuyorum. Alışveriş merkezi gibi bir yerde misiniz?"

"Havaalanındayım. Kız kardeşimi karşılıyorum. Neyse, tatilin tadını çıkarmanı söylemiştim. Araştırmanı yap, olaylara fazla kafanı takma. Yakında görüşürüz tamam mı?"

"Tekrar teşekkürler Dr. G."

Telefonu kapatırken onun hakkında yanlış düşündüğüm için kendime kızdım. İkinci kez ailemle ters düşerek bana arka çıkmıştı.

Babam bir masaya oturmuş bira içiyordu. Yukarı çıkmadan önce yanına gittim. "Yarın hakkında..."

"Galiba istediğini yapman iyi olacak."

"Emin misin?"

Asık suratla omzunu silkti. "Doktorun talimatı."

"Yemeğe gelirim. Söz."

Başını sallamakla yetindi. Onu barda bırakıp yatmaya çıktım.

Uykuya dalmadan önce aklıma sıra dışı çocuklar ve Bayan Peregrine beni tanıştırdıktan sonra sordukları ilk soru geldi: *Jacob bizimle mi kalacak?* O zaman, kalmayacağım tabii, diye düşünmüştüm. Fakat neden olmasındı? Eve hiç dönmesem ne kaçırmış olurdum? Mağara gibi soğuk evimi, kötü anılarla dolu arkadaşsız kasabamı, benim için planlanan son derece sıkıcı yaşamı gözümde canlandırdım. O an, bunları reddetmenin bir kez bile aklıma gelmediğini fark ettim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sabah beraberinde yağmur, rüzgâr ve sis getirmişti. Bu kasvetli hava yüzünden bir önceki günün garip ve harika bir rüyadan ibaret olmadığına inanmak güçtü. Kahvaltımı silip süpürdükten sonra babama dışarı çıkacağımı söyleyince bana delirmişim gibi baktı.

"Bu havada mı? Ne yapacaksın?"

Düşünmeden, "Buluşmaya..." diye söze başladım. Ardından bunu geçiştirmek için boğazıma bir yiyecek parçası takılmış gibi davrandım. Fakat artık çok geçti; babam söylediğimi duymuştu.

"Kiminle buluşacaksın? Umarım o rapçi serserilerle değildir."

Bu durumdan kurtulmanın tek yolu yalanı daha ilerilere götürmekti. "Hayır. Sanırım onları hiç görmedin. Onlar, ee, adanın öbür tarafında yaşıyorlar ve..."

"Sahi mi? O tarafta kimse yaşamıyor sanıyordum."

"Evet, şey, birkaç kişi var. Koyun çobanları filan. Neyse, hoş insanlar; ben evdeyken etrafı kolluyorlar." Arkadaşlar ve güvenlik babamın itiraz edemeyeceği iki unsurdu.

Sert görünmeye çalışarak, "Onlarla tanışmak isterim," dedi. Sanırım hep olmaya çalıştığı duyarlı, mantıksız hareketler yapmayan baba davranışını taklit ederek sık sık bu yüz ifadesini takınırdı.

"Elbette; ama birazdan orada buluşacağız, artık başka sefere."

Başını sallayıp kahvaltıya devam etti.

"Yemek saatinde burada ol."

"Anlaşıldı baba."

Bataklığa kadar adeta uçarak gittim. Hareketli çamurun içinde ilerlerken, Emma'nın kullandığı yarı görünür ot tepeciklerini hatırlamaya çalıştım. Bir yandan da öbür tarafta sağanak yağmur ve yıkık bir evden başka bir şey bulamayacağım diye endişeleniyordum. Höyükten dışarı çıktığımda yine 3 Eylül 1940 gününü yaşadığımı fark edince büyük bir ferahlama hissettim. Her şey dün bıraktığım gibiydi. Ortalık güneşli ve sıcaktı, sisten eser yoktu. Gökyüzünün maviliği insana güven verecek güzellikteydi. Bulutlar insana çok tanıdık gelen şekillere bürünmüştü. En güzeli, Emma tepeciğin kenarına oturmuş, bataklığa taşlar fırlatarak beni bekliyordu. "Nerede kaldın?" diye oturduğu yerden fırladı. "Hadi, herkes seni bekliyor."

"Öyle mi?"

Gözlerini sabırsızca devirerek, "Ev-veet," deyip elimi tuttu ve önüme düştü. Heyecandan yerimde duramıyordum. Bunun tek sebebi onun elimi tutması değil, önümüzde bizi bekleyen ve sonsuz olasılıklar vaat eden günü düşünmekti. Gerçi milyonlarca yüzeysel yoldan, bir önceki günün aynısı olacaktı. Aynı meltem esecek, aynı ağaç dalları yere düşecekti. Ama ben yeni bir tecrübe yaşayacaktım; sıra dışı çocuklar da öyle. Onlar bu küçük cennetin tanrıları, ben de onların konuğuydum.

Bir randevuya geç kalmış gibi bataklıktan ve ormanın içinden hızla geçtik. Eve vardığımız zaman Emma beni hemen arka bahçeye götürdü. Buraya küçük ahşap bir sahne kurulmuştu. Çocuklar koşturarak eve girip çıkıyor, sahne kıyafetleri taşıyor; kimi takım elbiselerinin ceketlerini ilikliyor, kimi pullu payetli kıyafetlerinin fermuarını çekiyordu. Bir akordeon, yamulmuş bir trombon ve Horace'ın yay kullanarak çaldığı müzikli bir testereden oluşan küçük orkestra akort yapıyordu.

Emma'ya, "Nedir bu?" diye sordum. "Çocuklar bir oyun mu hazırladılar?"

"Görürsün."

"Kim oynuyor?"

"Görürsün."

"Konusu ne?"

Emma beni çimdikledi.

Bir düdük sesi duyulunca herkes sahneyi görecek şekilde dizilmiş katlanan sandalyelere koşturdu. Emma'yla ben de oturunca perde açıldı ve ortaya cafcaflı kırmızı-beyaz çizgili kumaştan yapılmış birtakım elbisenin üstünde havada hareket eden bir hasır şapka çıktı. Biraz sonra bir ses duyunca bunun –elbette– Millard olduğunu anladım.

Cırtlak bir sesle, "Bayanlaaaar ve baylaaaar!" diye haykırdı. "Tarihte eşi benzeri görülmemiş bir gösteriyi size sunmaktan dolayı sonsuz bir memnuniyet duymaktayım! Benzersiz bir cesaret, muazzam bir sihirbazlık gerektiren bu gösteriyi seyrettiğiniz zaman gözlerinize inanamayacaksınız! Değerli konuklar, karşınızda Bayan Peregrine ve Onun Sıra Dışı Çocukları!"

Kalabalıktan bir alkış tufanı koptu. Millard şapkasını hafifçe havaya kaldırdı.

"İlk illüzyonumuzda bizzat Bayan Peregrine'i ortaya çıkaracağım!" perdenin arkasına geçip bir süre sonra tekrar belirdiğinde, bir kolunun üstünde bir kumaş parçası asılıydı, diğer kolunaysa bir doğan tünemişti. Başıyla işaret verince orkestra neşeli bir karnaval müziği çalmaya başladı.

Emma dirseğiyle beni dürterek, "Bunu izle," diye fısıldadı.

Millard doğanı yere koyup bezi önüne tuttu. Ardından geriye saymaya başladı. "Üç, iki, bir!"

"Bir" dediği sırada kuşku götürmez biçimde kanat sesleri işittim. Derken Bayan Peregrine'in başı –insan şeklindeki başı– bezin arkasından belirdiği anda daha canlı bir alkış sesi koptu. Saçı karmakarışık olmuş kadının sadece omuzlarının üst kısmı görülüyordu. Sanki kumaşın arkasında kalan bedeni çıplak gibiydi. Anlaşılan, kuş haline geldiği zaman elbiseleri bu değişimin içinde yer almıyordu. Kumaşı kenarlarından tutup gösterişsiz bir tavırla vücuduna sardı.

Bayan Peregrine sahneden bana bakarak, "Bay Portman!" diye

seslendi. "Döndüğünüze çok sevindim. Bu küçük gösteriyi, o güzel barış dolu günlerde Kıtada turneye çıktığımız zaman sergilemiştik. Eğitici bulacağınızı düşündüm." Ardından eve girip elbiselerini giymek üzere sahneyi terk etti.

Sıra dışı çocuklar birbiri ardına seyircinin arasından sahneye çıkıp kendilerine özgü gösterilerini sergilediler. Kıyafetini çıkardığı için artık tamamen görünmez durumdaki Millard cam şişeleri havaya fırlatıp tuttu. Kurşun ayakkabılarını çıkaran Olive paralel barda yerçekimine karşı koyan bir jimnastik gösterisi yaptı. Ateş yutan Emma kendini yakmadan tekrar dışarı püskürttü. Onu ellerim patlayıncaya kadar alkışladım.

Emma yanıma döndüğünde ona dönerek, "Anlamıyorum, bu gösteriyi halk için mi yaptın?" diye sordum.

"Tabii," diye cevap verdi.

"Normal halka mı?"

"Elbette normal halka. Sıra dışı insanlar kendi yapabildikleri şeyler için neden para ödesin ki?"

"Ama bu sizi açığa çıkarmaz mı?"

Kıkırdayarak güldü. "Kimse bir şeyden şüphelenmedi. İnsanlar bu tür gösterilere özel oyunları ve hünerleri görmeye gelir. Biz de onlara tam olarak istedikleri şeyleri gösterdik."

"Yani göz önünde saklanıyorsunuz."

"Sıra dışıların çoğu geçimini bu yoldan sağlar."

"Peki, kimse yakalanmaz mı?"

"Arada sırada budalanın biri sahne arkasına burnunu sokup sorular sorar. O yüzden her zaman güçlü kuvvetli biri onları gerisin geri paketlemek için bekler. İti an değneği hazırla, işte geldi!"

Sahnede erkeksi görünümlü bir kız çocuğu vardı. Küçük bir buzdolabı büyüklüğündeki kaya parçasını perdenin arkasından sahneye doğru çekiyordu. Emma, "Mükemmel bir insan olmayabilir ama kocaman bir yüreği var," diye fısıldadı. "Arkadaşı için ölüme bile gider. Bronwyn'le ben etle tırnak gibiyiz."

Birisi Bayan Peregrine'in gösterileri tanıtmak için kullandı-

ğı bir deste kart dağıttı. Deste benim elime geldiğinde en üstte Bronwyn'in kartı vardı. Çıplak ayaklarıyla kız fotoğraf makinesine donuk bir bakışla poz vermişti. Kartın arkasında süslü harflerle "SWANSEA'NİN GÖZ KAMAŞTIRAN GÜÇLÜ KIZI!" yazıyordu.

"Eğer sahnedeki gösterisi kaya kaldırmaksa fotoğrafta neden kaldırmamış?" diye sordum.

"Kuş onun fotoğraf çekilirken 'hanımefendi gibi giyinmesini' istediği için keyfi kaçmış. O yüzden bir şapka kutusu gibi kaldırıp poz vermeyi reddetti."

"Anlaşılan ayakkabı giymeyi de reddetmiş."

"Genellikle öyle dolaşır."

Bronwyn kayayı nihayet sahnenin ortasına kadar taşımıştı. Birisi ona dramatik bir hava yaratmasını söylemiş gibi, tedirgin edici bir süre boyunca gözlerini seyirciye dikip baktı. Ardından eğilip kayayı iri elleriyle tuttu ve yavaşça başının üstüne kaldırdı. Herkes onu alkışlayıp ıslık çalıyordu. Çocuklar bu numarayı belki bininci kez seyretse de coşkularında en ufak bir eksilme yoktu. Kendimi öğrencisi olmadığım bir okulun maçını seyreder gibi hissediyordum.

Bronwyn kayayı koltuğunun altına sıkıştırıp esneyerek sahneden ayrıldı. Ardından dağınık saçlı kız sahneye çıktı. Emma onun adının Fiona olduğunu söyledi. Toprakla dolu bir saksının arkasından seyirciye bakıyordu. Ellerini bir orkestra şefi gibi saksının üstünde havaya kaldırmıştı. Orkestra "Yabanarısının Uçuşu"nu (becerebildiği kadar) çalmaya başladı. Fiona saksının üstünde elleriyle havayı yararken yüzü harcadığı çaba ve konsantrasyondan dolayı buruşmuştu. Şarkı doruğa çıkarken toprağın içinden boy veren bir demet papatya onun ellerine yaklaşınca yapraklarını açtı. Sanki çiçeklerin açılışını gösteren hızlı çekim bir video izler gibiydik. Yalnız burada kız çiçekleri çamurlu yataklarından sanki görünmez sicimlerle tutup çekiyordu. Bu numaraya bayılan çocuklar oturdukları yerden fırlayıp coşkuyla alkışladılar.

Emma kartları karıştırıp Fiona'nınkini buldu. "En beğendiğim kart onunki. Onun kostümü için günlerce çalıştık."

Karta baktım. Kız bir dilenci gibi giyinmişti ve elinde bir tavuk tutuyordu. "Ne kılığına girmiş? Evsiz bir çiftçi mi?"

Emma beni çimdikledi. "Vahşi bir insan gibi doğal görünmek istedi. Ona Ormanın Jill'i diyoruz."

"Gerçekten ormanda mı doğmuş?"

"İrlandalı o."

"Ormanda çok tavuk var mı?"

Beni yine çimdikledi. Biz fısıldayarak konuşurken Hugh sahneye çıkıp Fiona'nın yanına gelmişti. Ağzını açınca arılar uçup garip bir çiftleşme ritüelindeki gibi, Fiona'nın açılmasını sağladığı çiçekleri polenlediler.

"Fiona çalılar ve çiçeklerden başka ne yetiştiriyor?"

Bahçedeki çiçek tarhlarını gösteren Emma, "Her tür sebze ve bazen ağaç," diye cevap verdi.

"Sahi mi? Bütün ağaçları mı?"

Kartpostalları bir kez daha karıştırdı. "Bazen Jill ve Fasulye Sırığı oyununu oynarız. Birimiz ormanın kenarındaki fidanlardan birini sıkıca tutar ve Fiona'nın ne kadar yükseğe tırmandığına bakarız." Aradığı fotoğrafı bulunca parmağıyla vurdu. Gururlu bir edayla, "İşte rekoru bu, yirmi metre," dedi.

"Galiba burada canınız bayağı sıkılıyor ha?"

Beni yine çimdiklemeye kalkışınca elini tutarak mani oldum. Kızlar konusunda uzman değilim ama biri sizi dört kez çimdiklemeye kalkıyorsa eminim ki flört ediyordur.

Fiona'yla Hugh sahneden ayrıldıktan sonra birkaç gösteri daha oldu ama çocuklar artık sıkılmaya başlamıştı. Bunun üzerine günün geri kalan saatlerinde yaz mevsiminin tadını çıkarmaya karar verdik. Güneşte uzanıp limonata içtik, kroket oynadık, Fiona sayesinde bakıma pek muhtaç olmayan bahçeleri gözden geçirdik, öğle yemeğinde ne yiyeceğimizi tartıştık. Bayan Peregrine'e dedem hakkında biraz daha soru sormak istiyordum; ne zaman onun ismi geçse Emma aksileştiği için bu konuyu onunla konuşmaya çekiniyordum. Ancak müdire küçük çocuklara ders çalıştırmak için sınıfa gitmişti. Görünüşe bakılırsa daha epey vaktim vardı. Durgun akan zaman ve öğle sıcağı herhangi bir iş yapma isteğimi alıp götürmüştü. Rüyadaymış gibi ortalıkta dolaşmanın dışında yapacağım her şey bana angarya gibi geliyordu.

Kaz etli sandviç ve çikolatalı pudingden oluşan gösterişli öğle yemeğimizi bitirince Emma büyük çocukları yüzmeye gitme konusunda kandırmaya başladı. Millard, "Söz konusu bile olamaz," diye homurdanırken pantolonunun üst düğmesi kendiliğinden açıldı. "Noel hindisi gibi ağzıma kadar doluyum." Oturma odasındaki kadife koltukların üzerine yayılmış, fazla yemekten patlamak üzereydik. Bronwyn başını iki yastığın arasına sokmuş ve iki büklüm uzanmıştı. Boğuk bir sesle, "Dosdoğru dibe çökerim," diye karşılık verdi.

Fakat Emma ısrarcıydı. On dakika kadar dil döktükten sonra uyuklamakta olan Hugh, Fiona ve Horace'ı ayağa dikmişti. Hiçbir yarışa karşı koyamadığı belli olan Fiona'yı da yüzme yarışı yapmak için kışkırtmıştı. Hepimizin evden dışarı çıkmak üzere olduğunu gören Millard onu yalnız bırakmaya kalkıştığımız için bizi azarladı.

Yüzmek için en güzel yer limanın yakınındaydı ama oraya gitmek için kasabanın içinden geçmek gerekiyordu. "Benim Alman casusu olduğumu zanneden o çılgın sarhoşlar ne olacak?" diye sordum. "Bugün sopalarla kovalanmaya hiç niyetim yok."

"Seni sersem," dedi Emma. "O dündü. Bugün hiçbir şey hatırlamazlar."

"Yine de üstüne bir havlu sar ki, senin –eee– geleceğe ait giysilerini görmesinler," dedi Horace. Üstümde blucin ve tişört vardı. Horace ise her zamanki siyah takım elbisesini giymişti. Anlaşılan giyim konusunda Bayan Peregrine ekolüne bağlıydı: Ne vesileyle olursa olsun, marazi derecede aşırı resmi giyiniyordu. Onun fotoğrafını parçalanan sandığın içinden çıkanlar arasında görmüştüm. "Şık giyineceğim" diye olayı iyice abartmıştı: Melon şapka, baston ve monokl gibi aksesuarlar kullanmıştı.

Bir kaşımı Horace'a bakıp kaldırarak, "Haklısın," dedim. "Kimsenin tuhaf giyindiğimi düşünmesini istemem."

Mağrur bir edayla, "Yeleğimden bahsediyorsan evet kabul ediyorum, modayı takip ederim," diye karşılık verdi. Diğer çocuklar kıkırdadı. "Çok güzel, yaşlı Horace'a gülün bakalım! İsterseniz bana züppe deyin ama köylülerin nasıl giyindiğinizi hatırlamaması sizin serseri gibi giyinmenizi gerektirmez!" Sözünü bitirince yakalarını dikleştirmesi çocukların bu kez kahkahaya boğulmasına yol açtı. Gücenik bir tavırla benim elbiselerimi gösterdi. "Ona gelince, ileride hepimizin kıyafetleri böyle olacaksa Tanrı yardımcımız olsun!"

Kahkahalar dinince Emma'yı bir kenara çekip fısıldayarak sordum: "Horace'ı sıra dışı kılan tam olarak ne, yani kıyafetini bir yana bırakacak olursak?"

"Kehanet gibi düşler görür. Arada bir tuhaf kâbuslar görür ki, bunlar insanı rahatsız edecek derecede doğru çıkar."

"Ne kadar sıklıkta? Çok mu?"

"Ona sorsana."

Fakat Horace benim sorularıma cevap verecek havada değildi. Bu nedenle başka zaman sormaya karar verdim.

Kasabaya girdiğimiz zaman belime bir havlu sarıp başka bir havluyu da omuzlarıma attım. Tam kehanet sayılmasa da Horace doğru bilmişti; kimse beni tanımadı. Ana yolda yürürken birkaç tuhaf bakışa maruz kalsak da kimse bizimle uğraşmadı. Hatta barda beni epey sıkıştıran şişman adamın yanından bile geçtik. Adam tütüncü dükkânının önünde piposunu doldurup bir yandan pek dinlemez gözüken bir kadınla siyasi konularda gevezelik ediyordu. Yanından geçerken gözlerimi ona dikmekten kendimi alamamıştım. O da bana baktığı halde en ufak bir tanıma belirtisi göstermedi.

Sanki birisi bütün kasabanın "reset" tuşuna basmıştı. Daha dün gördüğüm şeyleri fark ettim. Aynı at arabası hızla yolda ilerlerken arka tekerleği çakılların üstünde sallanıyordu; aynı kadınlar kuyuda sıraya girmişti; bir adam bir sandalın alt kısmına katran sürüyordu ve yirmi dört saat öncesine göre hiçbir ilerleme kaydedememişti. Hatta benim tıpatıp bir benzerimin koşarak bir çeteden kaçmasını bekledim ama galiba olay bu şekilde yürümüyordu.

"Çocuklar, herhalde burada neler olduğunu iyi biliyorsunuzdur. Tıpkı dün gibi, aynı uçaklar, aynı at arabası."

Hugh, "Her şeyi bilen Millard'dır," dedi.

"Evet, doğru," dedi Millard. "Aslında dünyada ilk kez bir kasabanın bir günlük yaşamının tamamını, herkesin başından geçenleri ilk kez derlemenin tam yarısına geldim. Cairnholm'un yüz elli dokuz insan ve üç yüz otuz iki hayvan sakininin dakika dakika, gün

doğumundan gün batımına yaptığı her hareketi, her konuşmayı, çıkardığı her sesi derliyorum."

"Bu inanılmaz bir şey."

"Buna katılmaktan kendimi alamıyorum. Sadece yirmi yedi yılda hayvanların yaklaşık yarısını ve insanların hemen hemen tümünü gözlemledim."

Ağzım hayretten bir karış açılmıştı. "Yirmi yedi yıl mı?"

Hugh, "Sadece domuzlar için üç yıl harcadı!" diye söze karıştı. "Yani üç yılın her günü domuzlar hakkında not aldı! Düşünebiliyor musun? 'Şuradaki koca bir tezek parçası yaptı!' 'Oradaki *vıyk vıyk* dedikten sonra kendi pisliğinin üstünde uyumaya başladı!'"

Millard sabırla, "Notlar bu işte çok büyük önem taşır," diye açıklama yaptı. "Fakat kıskançlığını anlıyorum Hugh. Akademik araştırma alanında dünyada daha önce yapılmamış bir çalışma olacak."

Emma, "Aman, burnun büyümesin," dedi. "Aynı zamanda sıkıcı işler tarihinde de yapılmamış bir çalışma olacak. Şimdiye kadar yazılmış en sıkıcı şey olacak!"

Millard cevap vermek yerine daha önce meydana gelen olayları göstermeye başladı. "Bayan Higgins bir öksürük nöbetine tutulmak üzere." O sözünü bitirdiği anda sokaktaki bir kadın yüzü kıpkırmızı kesilene dek öksürdü. "Şimdi bir balıkçı savaş zamanı işlerin kötü gitmesinden yakınacak." O sırada ağlarla dolu bir arabaya yaslanmış olan bir adam yanındakine dönüp konuştu: "Denizde şu lanet olası U-botlardan o kadar çok var ki, ağ atmak bile imkânsız hale geldi!"

Bu durumdan çok etkilendiğimi Millard'a söyledim. "Yaptığım işi takdir eden birinin çıkması beni mutlu etti," diye cevap verdi.

Kalabalık limanda yürümeye devam ettik. Sonunda rıhtımlar bitip kayalık bir kıyıdan geçerek burundaki kumsal bir koya geldik. Erkekler soyunarak iç çamaşırlarıyla kaldı (Horace sadece ayakkabılarıyla kravatını çıkarmıştı). Kızlarsa bir süre ortadan kaybolup eski moda mayolarıyla ortaya çıktılar. Ardından hepimiz yüzdük. Bronwyn ile Emma birbiriyle yarışırken biz kulaç atarak dolaştık. Yorulunca kumsala çıkıp güneşlendik. Güneş bizi yakınca tekrar

suya girdik. Serin denizde titremeye başlayınca tekrar dışarı çıktık. Gölgelerimizin kumsalda uzamaya başladığı saate kadar bu durum böylece devam etti.

Kumsalda otururken sürekli konuşuyorduk. Bana sormak istedikleri milyonlarca soru vardı. Bayan Peregrine yanımızda olmadığından onlara samimi cevaplar vermek istiyordum. Benim yaşadığım dünya nasıl bir yerdi? İnsanlar ne yiyor, içiyor, nasıl giyiniyorlardı? Bilim hastalıklar ve ölümün üstesinden ne zaman gelecekti? İmrenilecek bir hayat yaşamalarına karşın yeni yüzler görmeye, yeni öyküler dinlemeye can atıyorlardı. En küçük ayrıntıyı atlamamak için kafa patlatarak elimden geldiğince Bayan Johnston'un tarih dersinde okuduğumuz 20. yüzyıl tarihini anlattım. Aya ilk insanın ayak basmasından, Berlin Duvarından, Vietnam'dan bahsettim; yine de anlamakta çok zorluk çektiler.

En çok ilgilendikleri konu benim yaşadığım zamanın teknolojisi ve yaşamıydı. Evlerimiz klimalıydı. Televizyonu duymuşlardı ama hiç görmemişlerdi. Bizim evde neredeyse her odada bu konuşan resimli kutudan bir tane olduğunu öğrendiklerinde şoka girdiler. Onlar için tren yolculuğu ne kadar sıradan ve ucuzsa bizim için hava yolculuğu öyleydi. Ordumuz uzaktan kumandalı hava araçlarıyla savaşıyordu. Cebimize sığan bilgisayar-telefonlar taşıyorduk. Benimki burada çekmediği halde (görünüşe bakılırsa hiçbir elektronik cihaz çalışmıyordu), ince ve parlak şeklini görmeleri için cebimden çıkarıp gösterdim.

Vakit gün batımına yaklaşırken geri dönmeye koyulduk. Emma çok yakınımda yürüyordu, elinin üstü benim elime değiyordu. Kasabanın hemen dışında bir elma ağacının yanından geçerken durup bir tane elma almak istedi. Fakat ayakuçlarında yükseldiği halde en alçaktaki elmaya bile boyu yetişmiyordu. O yüzden bir centilmen gibi kollarımla onu belinden kavradım ve havaya kaldırırken inlememeye çalıştım. Emma beyaz kolunu yukarıya doğru uzatırken ıslak saçı güneşte parlıyordu. Onu yere indirdiğimde yanağımdan hafifçe öpüp elmayı bana uzattı.

"Al bakalım, bunu sen hak ettin."

"Elmayı mı öpücüğü mü?"

Gülerek diğerlerine yetişmek için koştu. Aramızda geçenlere ne diyeceğimi bilemiyordum ama hoşuma gitmişti. Aptalca, kırılgan ve güzel bir olaydı. Elmayı cebime koyup onun ardından koştum.

Bataklığa geldiğimizde gitmem gerektiğini söylediğim zaman surat asar gibi yaptı. "Hiç olmazsa seni geçireyim," dedi. Diğer çocuklara el sallayıp höyüğe doğru yürüdük. Onun bastığı yerleri ezberlemek için elimden geleni yapıyordum.

Oraya vardığımızda, "Bir dakikalığına da olsa benimle öbür tarafa gel," dedim.

"Gelemem. Dönmem gerek, yoksa Kuş bizden şüphelenir."

"Bizim neyimizden şüphelenecek?"

Cilveli bir edayla gülümsedi. "Bir şeyden."

"Ne şeyi?"

Gülerek, "Hep bir şeyi gözetler o," dedi.

Taktik değiştirdim. "Öyleyse yarın beni görmeye gelmez misin?"

"Seni görmeye mi? Oraya mı?"

"Neden olmasın? Bayan Peregrine orada bizi gözetleyemez. Babamla bile tanışırsın. Tabii ona kim olduğunu söylemeyiz. O zaman ben nereye gidiyorum, bütün gün ne yapıyorum diye merak etmez. Güzel bir kızla dolaşmam, bir baba olarak en büyük rüyasının gerçekleşmesi olur."

Güzel kız lafına güleceğini sanmıştım, oysa o ciddileşti. "Kuş dışarıya her seferinde birkaç dakikalığına çıkmamıza izin veriyor, döngüyü açık tutmak için."

"Öyleyse ona ne yaptığını söylesene!"

İç çekti. "Söylemek isterim. Söylerim. Ama kötü bir fikir bu."

"Tasmanı sıkı tutuyor anlaşılan."

Kaşını çatarak "Neden bahsettiğinden haberin yok senin," dedi. "Hem beni köpeğe benzettiğin için teşekkürler. Çok harikaydı."

Flört etmekten kavga etmeye bu kadar çabuk geçmemize şaşırmıştım. "Öyle demek istemedim."

"Gelmek istemiyorum sanma. Sadece yapamam."

"Tamam, bir anlaşma yapalım. Bütün gün boyunca gelmeyi unutalım. Sadece bir dakikalığına gel, hemen şimdi."

"Bir dakikalığına mı? Bir dakikada ne yapabiliriz ki?"

Sırıttım. "Şaşıracaksın."

Beni iterek, "Söylesene!" dedi.

"Resmini çekeceğim."

Gülümsemesi kayboldu. Kuşkuyla, "Pek çekici görünmüyorum," dedi.

"Hayır, çok hoşsun. Gerçekten."

"Sadece bir dakika mı? Söz mü?"

Höyüğün içine önce onun girmesine müsaade ettim. Dışarıya çıktığımızda ortalığı yine sis ve soğuk basmıştı; neyse ki yağmur durmuştu. Telefonumu çıkarıp teorimin doğru olduğunu görünce sevindim. Döngünün bu tarafına geçince elektronik cihazlar çalışıyordu.

Emma titreyerek, "Fotoğraf makinen nerede?" diye sordu. "Hadi hemen halledelim!"

Telefonu ona doğru tutup resmini çektim. Benim garip dünyamda artık hiçbir şey onu şaşırtmıyormuş gibi başını iki yana salladı. Ardından koşmaya başladı. Ben de onun arkasından koşturarak höyüğün etrafında kahkahalar atıp döndük. Emma bir kaçıyor, bir geri dönüp poz veriyordu. Bir dakika içinde o kadar çok fotoğraf çekmiştim ki, telefonun belleği dolmak üzereydi.

Emma höyüğün ağzına gelerek eliyle bana öpücük gönderdi. "Yarın görüşürüz geleceğin çocuğu!"

El sallayarak vedalaştım. Emma tünelin içine girip gözden kayboldu.

Islanmış ve soğuktan donmuş bir halde, geri zekâlılar gibi sırıtarak kasabaya döndüm. Puba varmama henüz birkaç sokak daha vardı ki, jeneratörlerin uğultusunu bastıran tuhaf bir ses duydum.

Birisi bana sesleniyordu. Sesi takip edince sokağın ortasında ıslak bir kazakla bekleyen babam karşıma çıktı. Soğuk bir kış sabahı bir arabanın egzozundan çıkan dumanlar gibi nefes verdikçe ağzından duman çıkıyordu.

"Jacob! Ben de seni arıyordum!"

"Yemek vakti dön demiştin, geldim işte!"

"Yemeği boş ver. Benimle gel."

Babam yemek saatini asla kaçırmazdı. Demek son derece ters giden bir şey vardı.

"Neler oluyor?"

Beni puba doğru götürürken, "Yolda anlatırım," dedi. Sonra bana dikkatle baktı. "Tepeden tırnağa ıslanmışsın!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, öbür montunu da kaybettin mi?"

"Ben, şey..."

"Hem suratın niye kırmızı? Güneşte yanmış gibi görünüyorsun."

Sıçtık. Bütün öğleden sonrasını şemsiye olmadan deniz kenarında geçirmiştik. "Koştuğum için yüzüm kızarmıştır," dedim; oysa kollarım soğuktan dolayı diken diken olmuştu. "Neler oluyor? Birisi mi öldü?"

"Hayır, hayır. Aslında sayılır. Birkaç koyun."

"Bizimle ne ilgisi var?"

"Çocukların yaptığını düşünüyorlar. Vandalizm filan işte."

"Kim düşünüyor? Koyun polisi mi?"

"Çiftçiler. Yirmi yaşın altındaki herkesi sorguya çekiyorlar. Doğal olarak senin bütün gün nerede olduğunla yakından ilgileniyorlar."

Mideme bir sancı girmişti. Nasıl bir hikâye uyduracağımı bilmiyordum. Rahip Deliğine yaklaşırken hızla inandırıcı bir hikâye bulmaya çalıştım.

Pubın dışında çok öfkeli görünen küçük bir çiftçi grubunun etrafını kalabalık sarmıştı. Üstünde çamurlu bir iş tulumu olan bir çiftçi, elindeki dirgene tehdit edercesine yaslanmıştı. Bir diğeri Solucan'ı yakasından tutmuştu. Çocuk neon renkli bir eşofman ve üstünde

"BANA BÜYÜKBABA DEMELERİNDEN HOŞLANIYORUM" yazan bir tişört giymişti. Epeydir ağladığı belliydi, burnundan akan sümükler dudağının üstünde baloncuk oluşturmuştu.

Topluluğa yaklaştığımız sırada dal gibi sıska, örgü bere giymiş olan bir başka çiftçi beni gösterdi. "İşte geliyor!" diye seslendi. "Neredeydin evlat?"

Babam bana güvenen bir tavırla sırtıma vurup, "Söyle onlara," dedi.

Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi davranmaya çalışarak konuştum. "Adanın öbür tarafını araştırıyordum. Büyük evi."

Bereli adam şaşırmış görünüyordu. "Hangi büyük ev?"

Dirgenli adam, "Ormanın içindeki o çürük yığın," dedi. "Ancak tescilli bir aptal oraya ayak basar. Orası perili bir yer, bilmeyenler için ölüm tuzağıdır."

Bereli gözlerini kısarak bana baktı. "Büyük evde kimle beraberdin?"

"Kimseyle," diye cevap verince babamın şaşırarak bana baktığını fark ettim.

Solucan'ı tutan adam, "Atma! Ben bununla beraber olduğunu düşünüyorum," dedi.

Solucan, "Ben hiç koyun öldürmedim!" diye bağırdı.

"Kes!" diye kükredi adam.

"Jake, ya senin arkadaşların?" diye sordu babam.

"Öff, uydurdum baba."

Bereli bana dönüp yere tükürdü. "Vay seni küçük yalancı. Seni şimdi şurada, Tanrının ve herkesin önünde kayışımla dövmem lazım."

Babam en sert katı baba sesini takınarak, "Ondan uzak dur," dedi. Bereli bir küfür savurup ona doğru bir adım attı. İkisi karşılıklı kavga pozisyonu almıştı. Fakat ikisi de yumruk savurmaya vakit bulamadan tanıdık bir ses, "Sakin ol Dennis, bu işi halledeceğiz," diye konuştu. Martin kalabalığın içinden sıyrılıp aralarına girmişti. Babama dönüp, "Oğlunuz size ne söylemişti, bize anlatın bakalım," dedi.

Babam dik dik bana baktı. "Öbür tarafta arkadaşlarınla buluşacağını söyledi."

Dirgenli adam ısrarcı bir tonla, "Hangi arkadaşlar?" diye sordu.

Acil bir çare bulamadığım takdirde işlerin daha da sarpa saracağını görüyordum. Onlara çocuklardan kesinlikle bahsedemezdim, ki bunun tek sebebi bana inanmamaları değildi. O yüzden riski göze aldım.

Utanmış gibi yaparak, "Kimse yoktu," diye konuştum. "Hepsini hayalimde canlandırdım."

"Ne dedi?"

Babam üzüntülü bir ses tonuyla, "Arkadaşlarının hayal ürünü olduğunu söylüyor," diye tekrarladı.

Çiftçiler şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

Yüzünde bir umut ışığı beliren Solucan, "Gördünüz mü?" diye konuştu. "Bu çocuk psikopatın teki! Muhakkak o yapmıştır!"

"Onlara asla dokunmadım!" diye cevap verdim ama zaten kimse beni dinlemiyordu.

Solucan'ı tutan çiftçi, "Bu işi yapan Amerikalı değildi," dedi. Çocuğun gömleğini adamakıllı sıktı. "İşte bu, bunun geçmişi kirli. Birkaç yıl önce uzaktan onun bir kuzuyu tekmeleyerek uçurumdan aşağı attığını görmüştüm. Kendi gözlerimle görmesem asla inanmazdım. Attıktan sonra neden öyle yaptığını sordum. Uçup uçamadığını görmek için diye cevap verdi. Üşütüğün teki bu."

Kalabalık tiksintiyle homurdandı. Solucan huzursuz görünse de suçlamayı yalanlamadı.

Dirgenli adam, "Bunun balıkçı arkadaşı nerede?" diye sordu. "Eğer bu işin içindeyse, bahse girerim öbürü de vardı." Birisi Dylan'ı limanda gördüğünü söyleyince onu çağırmak için kalabalıktan biri o tarafa gönderildi.

Babam, "Bu ya bir kurdun ya da vahşi bir köpeğin işiyse?" dedi. "Babamı vahşi köpekler öldürmüştü."

Bereli, "Cairnholm'da sadece çoban köpekleri var," dedi. "Onlar da asla koyun öldürmez."

Ortam yatışmışken babamın konuşmayıp gruptan ayrılması için dua ediyordum ama onun olaya Perry Mason gibi el koyacağı tutmuştu. "Bahis konusu olan koyunlar kaç tanedir?"

Dördüncü bir çiftçi, "Beş," diye cevap verdi. O ana kadar konuşmamış olan bu çiftçi kısa boylu, suratsız biriydi. "Hepsi benimdi. Ağılın içinde öldürmüşler. Zavallı hayvanlar kaçacak fırsatı bile bulamamış."

"Beş koyun. Sizce beş koyundan ne kadar kan çıkar?"

Dirgenli adam, "Bir küveti doldurursa şaşmam," dedi.

"Öyleyse bu işi yapan kimsenin üstüne başına kan bulaşması gerekmez mi?"

Çiftçiler birbirine baktı. Sonra bana, ardından Solucan'a baktılar. Ardından omuz silkip başlarını kaşıdılar. Bereli, "Belki tilkiler yapmıştır," dedi.

Dirgenli adam kuşkulu bir ses tonuyla, "Belki bir tilki sürüsü. Tabii adada o kadar tilki varsa."

Solucanı tutan çiftçi, "Ben yine de yaraların çok temiz olduğunu söylüyorum," diye konuştu. "Ancak bir bıçakla açılabilir o yaralar."

Babam, "Ben buna inanmıyorum," diye karşılık verdi.

Bereli, "O halde gel de kendin gör," dedi. Kalabalık dağılmaya başladığından küçük bir grup halinde çiftçilerle birlikte suç mahalline gittik. Alçak bir tepeyi ağır ağır çıkıp, bir tarlanın içinden geçtik ve arkasında ağıl bulunan küçük kahverengi bir kulübeye geldik. Usulca yaklaşıp çitin tahtaları arasından ağılı gözledik.

İçerideki şiddet abartılı bir karikatür gibiydi, sadece kırmızı rengi kullanmış çılgın bir empresyonist ressamın eserini andırıyordu. Ezilmiş otlar kan gölüne dönmüştü. Ağılın direkleriyle koyunların katılaşmış bedenleri de kandan nasibini almıştı. Zavallı koyunlar acı çekerek ortalığa serilmişti. Bir tanesi çitin üstünden atlamaya çalışırken incecik bacaklarını çıtaların arasına sıkıştırmıştı. Şimdi tuhaf bir açıyla önümde sallanıp duruyordu. Sanki fermuarı açılmış gibi bedeni boynundan bacaklarının arasına kadar yarılmıştı.

Bu manzarayı görünce dayanamayıp döndüm. Yanımdaki insanlar mırıldanıp başlarını iki yana sallarken birisi hafif bir ıslık

çaldı. O sırada Solucan'ın ağlamaya başlaması suçunu üstü kapalı olarak kabullendiği şeklinde yorumlandı. Suçlu kendi işlediği suçu görmeye dayanamamıştı. Anakarada polise teslim edilene kadar Martin'in müzesine kapatılmak üzere götürüldü. Burası bir zamanlar kilisenin kutsal eşyalarının saklandığı yerken şimdi adanın geçici hapishanesi haline gelmişti.

Çiftçiyi katledilmiş koyunlarıyla baş başa bırakıp kasabaya dönmek üzere yola çıktık. Bastıran akşam karanlığı altında yağmurun ıslattığı tepelerden geçtik. Odaya çıktığımız zaman koruyucu baba konuşmasına maruz kalacağımı biliyordum, o yüzden daha o söze başlamadan etkisiz hale getirmek için elimden geleni yaptım.

"Sana yalan söyledim baba. Özür dilerim."

Islanmış kazağını çıkarırken alaycı bir ifadeyle, "Yaa?" dedi. "Çok dürüstsün. Şimdi hangi yalandan bahsediyorsun? Artık ipin ucunu kaçırdım."

"Arkadaşlarla buluşma konusu. Adada başka çocuk yok. Orada yalnız bulunmamdan dolayı kaygılanmaman için bunu uydurdum."

"Elbette kaygılanıyorum, doktorun merak etmememi söylediği halde elimde değil."

"Biliyorum."

"Peki ya şu hayali arkadaşlar? Golan'ın bundan haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "O da yalandı. O adamlardan kurtulmak zorundaydım."

Babam neye inanacağını şaşırmış bir halde kollarını kavuşturdu. "Sahi mi?"

"Koyun katili olmayıp hafif kaçık biri olduğumu düşünmeleri daha iyi değil mi?"

Masaya oturdum. Babam bana güvenmekle güvenmemek arasında kararsız, uzun bir süre beni seyretti. Ardından lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Yüzünü kurulayıp geri döndüğünde bana güvenme konusunda artık fazla sıkıntı yaşamadığı belliydi.

"Dr. Golan'ı tekrar aramama konusunda emin misin? Şöyle uzun uzadıya bir konuşsak?"

"Nasıl istersen. Ama ben iyiyim."

"O rapçi çocuklarla dolaşmanı işte bu yüzden istememiştim." Etkileyici bir konuşmayı tamamlaması açısından yeterince babalık sergileyici bir kapanış yapması gerekiyordu.

"Onlar için söylediklerinde haklıydın baba." Oysa ikisinin de bu işi yapabileceklerini pek sanmıyordum. Solucan'la Dylan sert görünmeyi seviyordu ama hepsi bundan ibaretti.

Babam karşımdaki sandalyeye oturdu. Yorgun görünüyordu. "Böyle bir günde insanın yüzü güneşten nasıl yanar, hâlâ anlayamıyorum."

Evet. Güneş yanığı. "Galiba cildim aşırı hassas," dedim.

Soğuk bir tavırla, "Çok haklısın," diye karşılık verdi.

Sonunda beni serbest bıraktı. Bunun üzerine duşa girdim ve Emma'yı düşündüm. Ardından dişlerimi fırçaladım ve Emma'yı düşündüm. Yüzümü yıkadım ve Emma'yı düşündüm. Odama girince bana verdiği elmayı cebimden çıkarıp komodinin üzerine koydum. Varlığını kendime kanıtlamak istercesine telefonu çıkarıp gündüz çektiğim fotoğraflara baktım. Bitişik odada babamın yattığını duyduğumda hâlâ bakıyordum. Jeneratörler kapanıp ışık söndüğünde bakmaya devam ediyordum. Şimdi telefonun küçük ekranında onun yüzü dışında etrafta hiç ışık yoktu. Karanlıkta öylece yatıp ona bakmaya devam ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yeni bir nutuktan kaçınmak amacıyla, babam daha uyanmadan erkenden kalkıp yola koyuldum. Bir not yazıp kapısının altından attım. Ardından Emma'nın bana verdiği elmayı yanıma almak istedim, ne var ki gece bıraktığım yerde değildi. Yere eğilip bakınca bir yığın toz öbeğiyle birlikte golf topu büyüklüğünde deriyi andıran bir cisim buldum. Birisinin topu buraya kaçırdığını düşünürken bu deri gibi cismin aslında elma olduğunu fark ettim. Geceleyin bir saatten sonra, daha önce bir meyvede görmediğim ölçüde tamamen çürümüştü. Bir gıda kurutucusunda bir yıl boyunca kapalı kalmış gibi bir hali vardı. Yerden almaya çalıştığım zaman kuru bir toprak öbeği gibi un ufak oldu.

Şaşkınlık içinde elmayı orada bırakıp dışarı çıktım. Sokakta yağmur çiseliyordu. Neyse ki döngüden çıktığım zaman gri gökyüzü yerini insana huzur veren güneşe bırakmıştı. Ancak bu kez höyüğün öbür tarafında beni bekleyen güzel kızlar ya da herhangi bir kimse yoktu. Bozulmamaya çalışsam da biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Eve girer girmez Emma'yı aramaya koyuldum. Gelgelelim daha girişteki holden geçmeden Bayan Peregrine önümü kesti.

"Biraz konuşalım Bay Portman," diyerek beni mutfağa soktu. İçerisi kaçırdığım şatafatlı kahvaltıdan dolayı hâlâ güzel kokuyordu.

Kendimi müdürün odasına çağırılmış gibi hissettim. Bayan Peregrine kocaman kuzineye yaslandı. "Bizimle birlikte olmaktan mutlu musun?"

Çok mutlu olduğumu söyledim.

"Güzel," diye karşılık verirken yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bazı çocuklarımla dün öğleden sonra güzel vakit geçirdiğini anlıyorum. Ayrıca hararetli bir sohbet yapmışsınız."

"Çok güzeldi. Hepsi gerçekten çok hoş." Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum ama tatsız bir konuya gireceği belliydi.

"Söyle bakalım, sohbetinizin konusunu nasıl tanımlarsın?"

Hatırlamaya çalıştım. "Bilmiyorum... bir sürü şeyden bahsettik. Burada hayatın nasıl olduğundan. Benim yaşadığım yerde nasıl olduğundan."

"Yaşadığın yerden."

"Evet."

"Peki sence gelecekteki olayları geçmişe ait çocuklarla konuşmak doğru mu?"

"Çocuk mu? Onları gerçekten öyle mi görüyorsunuz?" Sözümü daha bitirmeden bunu söylediğime pişman olmuştum.

Aksi bir tavırla, "Onlar kendilerini öyle görüyorlar," diye konuştu. "Sen olsan onlara ne dersin?"

Haline bakılırsa, onunla tartışmak pek akıllıca olmazdı. "Çocuk derdim sanırım."

"Gerçekten öyle." Elleriyle kuzineye hafif darbeler indirerek konuşmaya devam etti. "Şimdi, dediğim gibi, geleceği geçmişe ait çocuklarla konuşmak akıllıca bir davranış mı?"

Tartışmayı sürdürmeye karar vermiştim. "Hayır mı?"

"Ah, ama konuştuğunuz belli! Nereden biliyorum dersen, Hugh dün akşam yemekte bize 21. yüzyılda telekomünikasyon teknolojisinin harikaları konusunda büyüleyici bir ders verdi." Sesindeki alaycı ton belirgindi. "21. yüzyılda bir mektup gönderdiğin zaman karşı tarafın anında aldığını biliyor muydun?"

"Sanırım e-mailden bahsediyorsunuz."

"Neyse, Hugh hepsini biliyor."

"Anlayamadım, bu sorun mu?"

Yaslandığı kuzineden kalkıp sekerek bana doğru bir adım attı. Benden en az otuz santim kısa olmasına rağmen yine de ürkütücü görünüyordu.

"Bir *ymbryne* olarak o çocukları güvenli bir şekilde yaşatmaya yemin ettim. Bu, her şeyden öte onları döngüde, yani bu adada tutmak anlamına geliyor."

"Anladım."

"Bay Portman onlar sizin dünyanızda asla yaşayamaz. Öyleyse onların kafasını geleceğin egzotik harikalarıyla neden meşgul ediyorsunuz? Şimdi çocukların yarısı Amerika'ya jet uçağıyla seyahat etmek için yalvarırken öbür yarısı sizinki gibi bilgisayarlı bir telefon sahibi olacakları günün hayaliyle yaşıyor."

"Özür dilerim. Bunu düşünemedim."

"Burası onların yuvası. Elimden geldiğince güzel bir yer haline getirmek için uğraştım. Fakat acı gerçek şu ki, onlar burayı terk edemez. Siz de onlarda bu isteği uyandırmazsanız sevinirim."

"İyi ama neden terk edemiyorlar?"

Bir an bana gözlerini kısarak baktı ve başını iki yana salladı. "Beni bağışlayın. Cahilliğinizin boyutunu hafife almaya devam edeceğim." Doğuştan boş durmamak gibi bir huyu olduğu anlaşılan Bayan Peregrine sobanın üstünden bir tava alıp çelik telle ovalamaya başladı. Sorumu duymazlıktan mı geliyor yoksa en basit cevabı bulmaya mı çalışıyor diye düşündüm.

Tava temizlenince tekrar sobanın üstüne koydu. "Onlar sizin dünyanızda dolaşamazlar Bay Portman; aksi takdirde çabucak yaşlanıp ölürler."

"Ölürler derken ne demek istiyorsunuz?"

"Daha yalın nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Ölürler işte Jacob." Konuyu en kısa zamanda kapatmak ister gibi kısa ve öz konuşuyordu. "Ölümü alt etmenin bir yolunu bulduğumuzu düşünebilirsin ama bu tamamen bir yanılgı. Çocuklar döngünün öbür

tarafında fazla oyalanırsa, yaşlanarak geçirmedikleri onca yıl bir anda, sadece birkaç saat içinde üstlerine çöker."

İnsanların odamdaki elma gibi buruş buruş olup toz haline geldiğini gözümde canlandırdım. Ürpererek, "Korkunç bir şey bu," dedim.

"Talihsiz bir şekilde tanık olduğum birkaç olay hayatımın en berbat anlarıydı. Seni temin ederim ki, gerçekten korkunç bazı şeyler görecek kadar yaşadım."

"Öyleyse daha önce oldu bu."

"Ne yazık ki, uzun yıllar önce benim himayem altındaki küçük bir kızın başına geldi. Adı Charlotte'tu. Hayatımda ilk ve son kez *ymbryne* kardeşlerimden birini ziyarete gitmiştim. O kısa süre içinde Charlotte ona bakan büyük çocukları atlatıp döngüden dışarı çıkmış. O zaman galiba 1985 veya 86'ydı. Charlotte köyde kendi kendine gezinip oyalanıyormuş. O sırada bir polis memuru onu fark etmiş. Kim olduğunu, nereden geldiğini açıklayamayınca –hoş, üstüne vazife değilmiş ya– zavallı kız anakarada bir çocuk yetiştirme yurduna gönderilmiş. Ona ulaşana kadar iki gün geçti. O süre içinde otuz beş yıl yaşlanmıştı."

"Onun resmini gördüm galiba. Küçük kız elbiseleri giymiş büyük bir kadın vardı."

Bayan Peregrine hüzünlü bir ifadeyle başını salladı. "O günden sonra eskisi gibi olmadı. Aklı başında değildi."

"Ne oldu ona?"

"Şimdi Bayan Nightjar'la birlikte yaşıyor. Gerek o gerek Bayan Thrush bütün zor meseleleri üstlenirler."

"Fakat adaya hapsolmuş gibi değiller, değil mi? Şu anda 1940'ı terk edemezler mi?"

"Evet, tekrar normal olarak yaşlanmaya başlarlar. Ama sonunda ne olacak? Acımasız bir savaşın ortasında mı kalsınlar? Onlardan korkan ve yanlış anlayan insanlarla mı karşı karşıya gelsinler? Üstelik bunlar gibi başka tehlikeler de var. En iyisi burada kalmaları."

"Ne gibi başka tehlikeler?"

Ağzından kaçırdığına pişman olmuş gibi yüzü asıldı. "Senin endişelenmeni gerektirmeyen şeyler. En azından şimdilik."

Sözünü bitirince beni dışarı kışkışladı. "Diğer tehlikeler," diye ne demek istediğini bir kez daha sorsam da sinekliği yüzüme kapattı. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, "Sabahın tadını çıkar," diye konuştu. "Gidip Bayan Bloom'u bul. Eminim seni görmeye can atıyordur." Ardından eve girip gözden kayboldu.

O un ufak olan elmanın görüntüsünü zihnimden nasıl sileceğimi düşünerek bahçeye yürüdüm. Gelgelelim çok geçmeden bu düşünce aklımdan çıkmıştı. Unuttuğum için değil, sadece artık canımı sıkmıyordu. Bu kadar tuhaf bir olay yaşamamıştım.

Emma'yı bulma görevime kaldığım yerden başlayınca, Hugh'dan onun erzak almak için köye gittiğini öğrendim. Bunun üzerine bir ağacın gölgesine uzanıp beklemeye karar verdim. Beş dakika geçmeden yarı uyur yarı uyanık bir halde otların üstünde yatıyordum. Budala gibi sırıtıp, huzurlu bir şekilde öğle yemeğinde ne olabileceğini düşünüyordum. Sanki burada olmak üzerimde narkotik bir etki yapmıştı. Bizzat döngü bir tür uyuşturucu –moral arttırıcı ve yatıştırıcının bir araya geldiği bir karışım– gibiydi. Gereğinden fazla kaldığım takdirde hiç ayrılmak istemeyebilirdim.

Eğer bu doğruysa, bu durum birçok şeyi açıklar diye düşündüm. İnsanların onlarca yıl boyunca akıllarını kaçırmadan aynı günü tekrar tekrar yaşamaları bunun örneğiydi. Evet, burada hayat güzel ve huzurluydu ama her gün bir öncekinin tıpatıp benzeriyse ve çocuklar Bayan Peregrine'in dediği gibi ayrılamıyorsa, o zaman burası sadece bir cennet değil aynı zamanda bir hapishaneydi. İnsanı

hipnotize eden güzelliği yüzünden insanın bu durumu fark etmesi yıllarını alırdı. Bunu fark ettiği zamansa artık çok geç olurdu; buradan ayrılmak çok tehlikeli bir hale gelirdi.

Dolayısıyla aslında buradan ayrılıp ayrılmamak gibi bir karar bile verilemiyordu. Çocuklar burada kalıyordu. Ancak aradan yıllar geçtikten sonra kalmasaydım ne olurdu diye düşünmeye başlıyorlardı.

Herhalde biraz kestirmiştim; zira kuşluk vakti birinin ayağımı dürtmesiyle uyandım. Bir gözümü açınca, karşımda ayakkabımın içine saklanmaya çalışırken bağcıklara takılıp kalmış, küçük insanımsı bir figür gördüm. Bir jant kapağının yarısı boyundaki bu kaba şekilli, kolları bacakları kaskatı figürün üzerinde kamuflajlı askeri kıyafet vardı. Bir süre kendini kurtarmak için debelendikten sonra kurmalı bir oyuncak gibi hareketsiz kaldı. Yakından bakınca çok tuhaf ve kaba görünüyordu; kafası elle şekil verilmiş bir kil topağıydı ve yüzünde parmak izleri vardı.

Bahçenin öbür ucundan birisi, "Getir onu buraya!" diye seslendi. Ormanın başlangıcında bir kütüğe oturmuş olan bir çocuk bana el sallıyordu.

Kilden yapılmış askeri alıp o tarafa doğru yürüdüm. Çocuğun etrafında bir hayvanat bahçesini andırırcasına toplanmış olan kurmalı adamlar, hasar görmüş robotlar gibi aksayarak dolaşıyordu. Ona doğru yaklaşırken elimdeki oyuncak tekrar canlanıp kaçmak istercesine kıvranmaya başladı. Oyuncağı diğerlerinin yanına koyup pantolonuma bulaşan toprağı silkeledim.

"Benim adım Enoch," diye konuştu çocuk. "Sen o olmalısın."

"Herhalde oyum," diye cevap verdim.

Getirdiğim oyuncağı diğerlerinin yanına koyarak, "Canını sıktıysa kusura bakma," dedi. "Birtakım fikirleri var, gördüğün gibi. Onları tam eğitemedim. Daha bir hafta önce tamamlayabildim." Hafif bir *cockney* aksanıyla konuşuyordu. Gözlerinin etrafında bir rakunu andırırcasına siyah halkalar vardı. Fotoğraflardan hatırladı-

ğım tulumu kil ve toprak içindeydi. Tombul suratı olmasa, Oliver Twist'ten fırlayıp karşıma çıkmış bir baca temizleyici sanabilirdim.

Etkilenmiş halde, "Bunları sen mi yaptın?" diye sordum. "Nasıl?"

"Bunlar *homunculi*," diye cevap verdi. "Bazen onlara bebek kafası takıyorum ama bu sefer acelem vardı, o yüzden uğraşmadım."

"*Homunculi* nedir?"

"Birden fazla *homunculus*." Geri zekâlıların bile bilmesi gereken bir şeymiş gibi söylemişti. "Bazıları çoğulunu *homunculuses* zannediyor ama bence kulağa salakça geliyor, değil mi?"

"Kesinlikle."

Geri getirdiğim kilden asker tekrar ortalıkta dolanmaya başlamıştı. Enoch onu ayağıyla grubun ortasına doğru itti. O anda bütün oyuncaklar sapıtmışçasına, yerinde duramayan atomlar gibi birbirine çarpmaya başladı. Enoch, "Dövüşün, sizi gidi dönmeler!" diye talimat verdi. O zaman oyuncakların toslamakla kalmayıp birbirine vurduğunu ve tekme attığını fark ettim. Gruptan ayrılmaya çalışan kilden adamsa kavgayla ilgilenmiyordu. Bir kez daha sendeleyerek uzaklaşmaya çalışınca Enoch onu yakaladığı gibi bacaklarını kopardı.

"Benim ordumda firarilerin sonu budur!" diye bağırarak topal figürü otların üstüne fırlattı. Kilden adam abartılı bir şekilde debelenirken diğerleri onun üstüne çullandı.

"Bütün oyuncaklarına bu şekilde mi davranıyorsun?"

"Ne olmuş? Onlara üzülüyor musun?"

"Bilmiyorum. Üzülmem mi gerekir?"

"Hayır. Ben olmasam canları bile olmazdı."

Ben gülünce sert bir şekilde bana baktı. "Çok mu komik?"

"Espri yaptın."

"Biraz kalın kafalısın galiba. Bak buraya." Bir asker alıp giysilerini çıkardı. İki eliyle ortadan kırıp macunumsu göğsünden minicik, atmakta olan bir kalp çıkardı. Asker o anda cansızlaşmıştı. Enoch kalbi başparmağıyla işaret parmağı arasında tutup bana gösterdi.

"Bu bir farenin kalbi. İşte ben bunu yapabiliyorum. Birisinin yaşamını alıp bir başkasına can veriyorum. İster bunun gibi kilden bir adam, ister geçmişte canlıyken artık ölü herhangi bir şey olabilir." Artık durmuş olan kalbi tulumunun cebine soktu. "Tam olarak nasıl eğiteceğimi öğrendiğim zaman böyle koca bir ordum olacak. Üstelik çok heybetli olacaklar." Ne kadar heybetli olacağını bana göstermek için kolunu başının üstüne kaldırdı.

"Sen ne yapabilirsin?" diye sordu.

"Ben mi? Hiçbir şey. Yani senin gibi özel bir şey yapamam."

"Yazık. Neyse, bizimle birlikte mi yaşayacaksın?" Buna hiç istekli olmadığı sesinden anlaşılıyordu, daha çok meraktan sormuştu.

"Henüz bilmiyorum."

Gözlerini kısarak beni daha yeni anlıyormuş gibi başını yavaşça iki yana salladı. Ardından öne doğru eğilip kısık sesle, "Emma sana 'Köye Baskın' olayından bahsetti değil mi?" diye sordu.

"Ne baskını?"

Başını öte yana çevirdi. "Ah, yok bir şey. Sadece aramızda oynadığımız bir oyun."

İçimde yoğun bir kandırılma hissi uyanmıştı. "Bana bundan bahsetmedi."

Enoch kütüğün üstünde bana yaklaştı. "Bahsetmediğine eminim. İddiaya girerim, burası hakkında bilmeni istemediği pek çok şey vardır."

"Yaa, öyle mi? Neden?"

"Çünkü o zaman herkesin inanmanı istediği gibi buranın güzel bir yer olmadığını anlarsın ve kalmazsın."

"Ne tür şeyler bunlar?"

Hınzırca gülümseyerek, "Söyleyemem," dedi. "Yoksa başım derde girebilir."

"Olsun. Konuyu sen açtın."

Ayağa kalktım. "Bekle!" diyerek kolumdan tuttu.

"Bir şey anlatmayacaksan niye bekleyeyim?"

Çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. "Doğru, sana bir şey söylememe izin yok... Ama sanırım üst kata çıkıp koridorun sonundaki odaya bakmak istersen sana engel olamam."

"Neden? Ne var orada?"

"Arkadaşım Victor. Seninle tanışmak istiyor. Git biraz konuş onunla."

"Olur, konuşurum."

Eve doğru yürümeye başladıktan bir süre sonra Enoch'un ıslık çaldığını işittim. Eliyle kapının üst pervazını yokluyormuş gibi bir hareket yaptı. Dudaklarını oynatarak *anahtar* dedi.

"İçeride birisi varsa anahtarı ne yapacağım?"

Duymamış gibi davranarak geri döndü.

Bir işim varmış da kimsenin bilmesi umurumda değilmiş gibi yavaş yavaş yürüyerek eve girip üst kata çıktım. Kimseye görünmeden yukarıya vardığımda koridorun sonundaki odaya usulca sokulup kapıyı yokladım. Ne var ki kapı kilitliydi. Vurduğum zaman bir cevap alamadım. Kimsenin görmediğinden emin olmak için başımı geriye çevirip bakarak elimi pervazın üstünde gezdirdim. Sahiden orada bir anahtar vardı.

Kapıyı açıp sessizce içeri girdim. Diğer yatak odalarından bir farkı yoktu. İçeride bir şifonyer, bir gardırop, bir komodin ve üstünde çiçek konmuş bir vazo vardı. Örtülü hardal rengi perdelerin ardından vuran kuşluk vakti güneşi bütün odayı kehribar rengine boyamıştı. İşte o zaman yatakta yatmakta olan bir delikanlıyı fark ettim. Dantel bir perdenin ardında yattığı için belli belirsiz fark edilen çocuğun gözleri kapalı, ağzı hafif aralıktı.

Onu uyandırmaktan korkarak olduğum yerde donakaldım. Bayan Peregrine'in albümünden tanıdığım bu çocuğu yemeklerde veya evin içinde görmediğim gibi kimse bizi tanıştırmamıştı. Gördüğüm fotoğrafta tıpkı şimdi olduğu gibi yatakta uyuyordu. Bir tür uyku hastalığına yakalanıp karantinaya mı alınmıştı? Enoch bana da hastalık mı bulaştırmak istiyordu?

"Merhaba," diye fısıldadım. "Uyanık mısın?"

Delikanlı kıpırdamadı. Kolunu tutup hafifçe sarstım. Yüzü bir yana düştü. O anda aklıma korkunç bir olasılık geldi. Teorimin doğru olup olmadığını anlamak için elimi ağzına tuttum. Nefes alıp vermiyordu. Parmaklarımla dokunduğum dudakları buz gibiydi. Şoka girmiş bir vaziyette elimi hemen çektim.

O sırada ayak sesleri duyup dönünce kapıda Bronwyn'i gördüm. "Buraya girmemen gerekirdi!" diye tısladı.

"O ölmüş."

Kızın gözleri delikanlıya takılınca yüzü buruştu. "O Victor."

Birden bu yüzü nerede gördüğümü hatırlamıştım. Dedemin fotoğraflarından birinde kayayı kaldıran çocuktu bu. Victor Bronwyn'in kardeşiydi. Ne zaman öldüğünü anlamanın imkânı yoktu. Döngü yenilenmeye devam ettikçe, elli yıl önce öldüğü halde bir gün önce ölmüş gibi görünebilirdi.

"Ne oldu ona?"

Arkadan "İhtiyar Victor'u uyandırsam iyi olur belki," diye bir ses geldi. "O zaman kendin sorabilirsin." Konuşan Enoch'tu. İçeri girip kapıyı kapadı.

Bronwyn süzülen gözyaşları arasında ona umutla baktı. "Onu uyandırır mısın? Hadi lütfen Enoch."

"Yapamam. Bu sıralar elimdeki kalpler bitmek üzere. Bir insanı bir dakikalığına bile olsa uyandırmak için bir sürü kullanmak gerekir."

Bronwyn cesedin yanına gelip parmaklarıyla saçını düzeltmeye başladı. "Lütfen, Victor'la konuşmayalı yıllar oldu," diye yalvardı.

Enoch aklına yeni gelmiş gibi, "Bodrumda ilaçlı suya koyduğum birkaç inek kalbi var," diye konuştu. "Fakat kötü malzeme kullanmaktan nefret ederim. Tazesi her zaman daha iyidir!"

Bronwyn hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir damla gözyaşı kardeşinin ceketine düşünce telaş içinde kolunun yeniyle silmeye koyuldu.

Enoch, "Kendini bu kadar kaptırma," dedi. "Dayanamıyorum biliyorsun. Zaten Victor'u uyandırmak acımasızca bir davranış. Bulunduğu yerden hoşlanıyor."

"Neresi orası?" diye sordum.

"Kim bilir? Fakat ne zaman onu sohbet etmek için uyandırsak, geri dönmek için müthiş acele ediyor."

"Esas acımasız olan Bronwyn'le o şekilde oyuncak gibi oynaman ve beni kandırman. Hem Victor öldüyse neden onu gömmüyoruz?"

Bronwyn bariz bir küçümsemeyle bana baktı. "O zaman onu hiç göremeyiz."

"Çok üzüldüm dostum," dedi Enoch. "Yukarıya çıkmaktan bahsetmemin sebebi bütün olayları görmeni istememdendi. Ben senden yanayım."

"Yaa, öyle mi? Olaylar nedir öyleyse? Victor nasıl öldü?"

Bronwyn bana baktı. "Onu bir, ayyy!" Enoch onun dirseğini çimdiklemişti.

"Sus! Söylememen lazım!"

"Çok saçma!" dedim. "İkiniz de söylemezseniz, gidip Bayan Peregrine'e sorarım."

Enoch gözlerini açarak hızla yanıma geldi. "Ah hayır, sakın yapma."

"Öyle mi? Neden?"

"Kuş Victor hakkında konuşmamızı istemiyor. Onun için sürekli siyah giyiniyor. Her neyse, bizi burada görmemeli, yoksa bacaklarımızdan tavana asar!"

Tam lafının üstüne, Bayan Peregrine'in kuşku götürmez biçimde aksayarak merdivenden çıktığını işittik. Yüzü bembeyaz kesilen Bronwyn hızla yanımdan geçip odadan çıktı. Fakat Enoch çıkamadan önünü kestim. "Çekil yolumdan!" diye tısladı.

"Victor'a ne olduğunu söyle!"

"Söyleyemem!"

"Öyleyse 'Köye Baskın'dan bahset."

"Onu da söyleyemem!" Beni yana itip çıkmaya çalıştı, ancak bunu yapamayacağını anlayınca pes etti. "Tamam, kapıyı kapa da kulağına fısıldayayım bari!"

Bayan Peregrine tam kata çıkmak üzereyken kapıyı kapadım. Bir süre kulağımızı kapıya dayayıp, bizi fark etmediğinden emin olmak için dinledik. Müdirenin koridorda yankılanan ayak sesleri kapıya kadar yaklaşıp durdu. Başka bir kapı gıcırdayarak açılıp kapandı.

Enoch, "Odasına girdi," diye fısıldadı.

"Öyleyse 'Köye Baskın'ı anlat."

Söylediğine pişman olmuş gibi görünerek beni kapıdan uzaklaştırdı. Kulağıma fısıldaması için ona doğru eğildim. "Dediğim gibi oynadığımız bir oyun bu. Adından ne olduğu anlaşılıyor."

"Yani gerçekten köye saldırıyor musunuz?"

"Köyü mahvediyoruz. İnsanları kovalayıp hoşumuza giden şeyleri alıyoruz, etrafı yakıyoruz. Gülüp eğleniyoruz."

"Ama korkunç bir şey bu!"

"Becerilerimizi bir şekilde denememiz lazım değil mi? Günün birinde kendimizi savunmamız gerekebilir. Yoksa paslanırız. Üstelik kurallar var. Kimseyi öldürmemize izin verilmiyor. Sadece biraz korkutuyoruz. Hem birinin canı yansa bile, yağmur gibi ertesi gün aynı hallerine dönüp hiçbir şey hatırlamıyorlar."

"Emma da oynuyor mu?"

"Hayır. O da senin gibi. Kötü bir iş yaptığımızı söylüyor."

"Bence de öyle."

Gözlerini yukarıya çevirdi. "İkiniz tam birbirine uygunsunuz."

"Ne demek o?"

Bir altmışlık boyuyla ayağa kalkıp parmağıyla göğsümü dürttü. "Bana tepeden bakma demek ahbap. Biz arada bir o lanet olası köye baskın yapmasak bu güruhun çoğu yıllar önce yok olup giderdi." Kapıya yürüyüp elini kapı kolu üstüne koyarak bana döndü. "Hem bizim kötü olduğumuzu düşünüyorsan onları görene kadar sabret."

"Onlar kim? Hepiniz neden bahsediyorsunuz?"

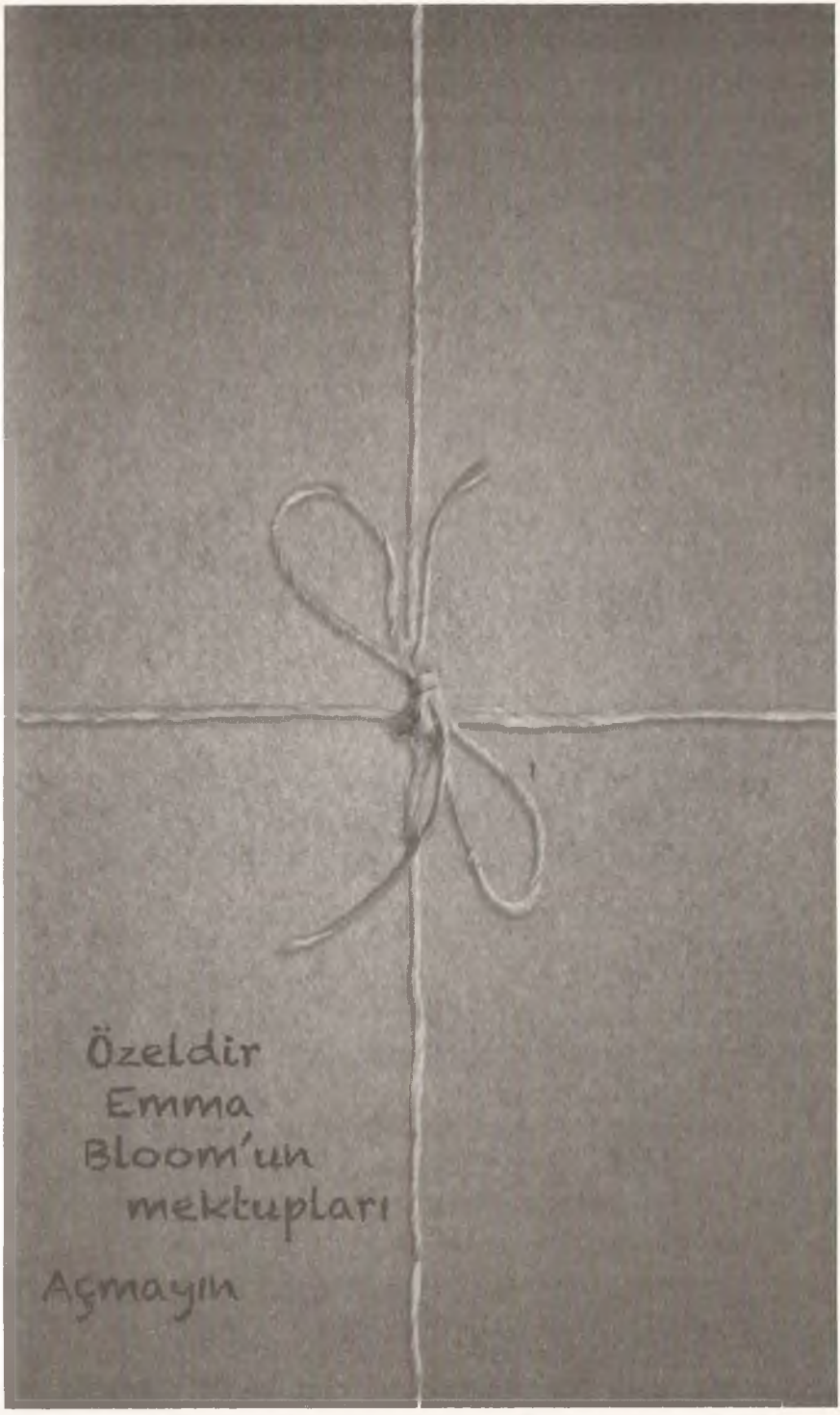
Parmağını ağzına götürüp beni susturarak dışarı çıktı. Odada yine tek başıma kalmıştım. Gözlerim yataktaki cesede ilişti. *Sana ne oldu Victor?*

Belki kafayı üşütüp kendini öldürdü diye düşündüm. Bu güzel görünen ancak geleceği olmayan sonsuzluktan öyle bıkmıştı ki, fare zehri içmiş veya kendini uçurumdan aşağı atmıştı. Belki Bayan Peregrine'in kastettiği "diğer tehlikeler" yapmıştı bu işi.

Koridora çıkıp merdivene doğru yürümeye başlamıştım ki, ara-

lık duran kapının ardında Bayan Peregrine'in sesini işittim. Bulduğum ilk odaya kendimi atıp kadın aşağı inene kadar saklandım. Tehlike geçince, düzgün biçimde yapılmış yatağın önünde duran botları fark ettim. Bunlar Emma'nın botlarıydı. Demek onun odasındaydım.

Bir duvarın önüne aynalı bir şifonyer yerleştirilmişti. Öbür duvarın önünde bir yazı masası ve altında bir sandalye vardı. burası saklayacak bir şeyi olmayan tertipli bir kızın odasıydı; ya da dolabın içinde bir şapka kutusu bulana kadar öyle görünüyordu. Kutu bir iple bağlanmıştı ve üstünde yağlı kalemle bir şey yazılmıştı:

Özeldir
Emma
Bloom'un
mektupları
Açmayın

Kırmızı bez görmüş boğa gibi olmuştum. Yatağa oturup kutuyu kucağıma koyarak ipi çözdüm. İçindeki yüzden fazla mektubun hepsi dedemden gelmişti. Kalbim küt küt atıyordu. Tam anlamıyla yıkık evde bulmayı umduğum altın madenini keşfetmiştim. Burnumu soktuğum için elbette kendimi kötü hissediyordum ama burada yaşayanlar bazı şeyleri gizlemekte ısrar ettiğine göre başımın çaresine bakmak zorundaydım.

Hepsini tek tek okumak istesem de birinin her an odaya girmesinden korkarak, fikir sahibi olacak şekilde hızla göz gezdirdim. Büyük kısmı Portman Dedem'in orduda görev yaptığı 1940'ların başına aitti. Rasgele seçip okuduklarım uzun ve aptalca bir içeriğe sahipti. Dedemin o zamanki kırık dökük İngilizcesiyle Emma'ya aşk ilanları ve onun güzelliğini beceriksizce tarif ettiği cümlelerle doluydu ("Çiçek gibi güzelsin, hem güzel kokuyorsun, koparabilir miyim?"). Bir tanesine, ağzında sigarayla bir bombanın üstüne oturup poz verdiği resmini de koymuştu.

Bir süre sonra mektupları kısalmaya ve araları uzamaya başlamıştı. 1950'lere geldiğimde artık yılda bir mektuba düşmüştü. Sonuncusu Nisan 1963'te gönderilmişti. Zarfın içinde mektup değil, birkaç fotoğraf vardı. İki tanesinde Emma vardı, dedem bu fotoğrafları ona geri göndermişti. İlkinde Emma dedemin pozuna nazire yaparcasına komik bir poz vermişti. Patates soyarken bir yandan Bayan Peregrine'in piposunu içer gibi yapmıştı. İkincisi üzücü bir pozdu. Herhalde dedem ona mektup yazmayı bıraktıktan sonra göndermişti. Son fotoğrafta –dedem bundan sonra bir şey göndermemişti– orta yaşlarındaki dedemin kucağında küçük bir kız vardı.

Sana birşey hatırlattı mı?
Sevgilerimle – Abe

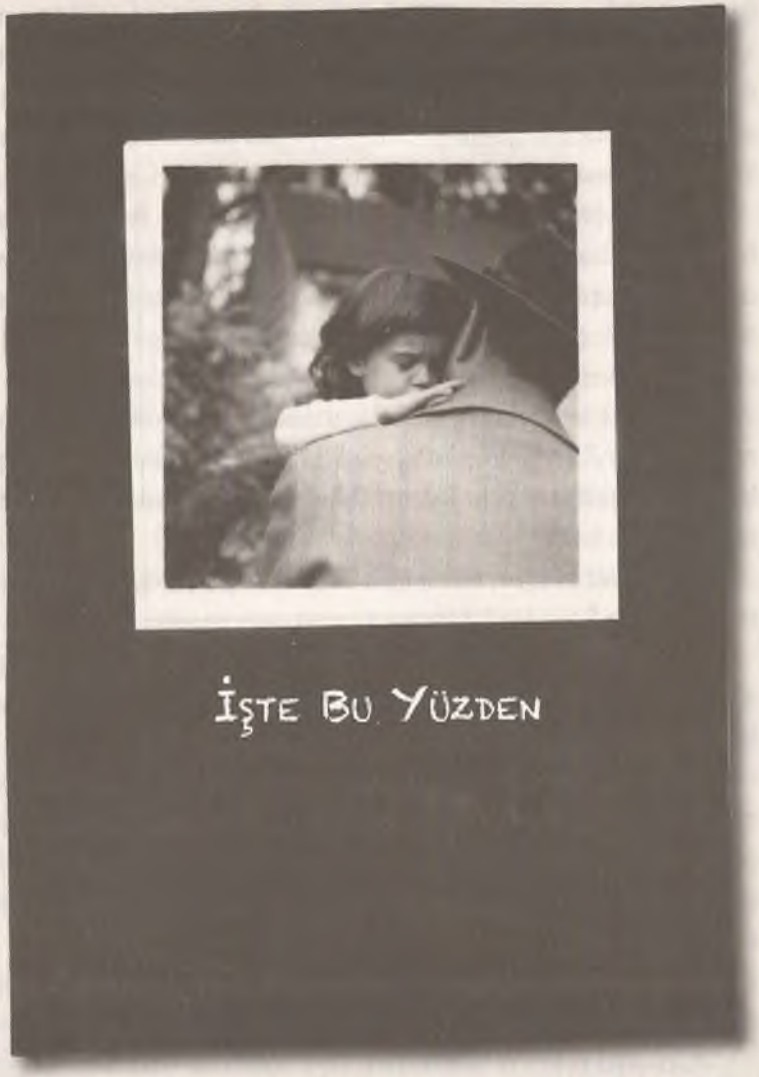

Patatesleri soyup seni hayal ediyorum. Gel artık.
Seni seviyorum

Sensiz kendimi yaşlanmış hissediyorum.
Bana yazmayacak mısın? Öyle üzülüyorum ki.
Öpüyorum. Emma.

Son fotoğrafa en az bir dakika baktıktan sonra küçük kızın kim olduğunu anlayabildim. Bu, o zaman muhtemelen dört yaşlarındaki Susie Halam'dı. Dedem ondan sonra bir daha mektup göndermemişti. Emma'nın cevap alamadığı halde dedeme daha ne kadar yazmaya devam ettiğini ve dedemin o mektupları ne yaptığını merak ettim. Yırtıp atmış mıydı? Bir yere mi saklamıştı? Babamla halamın küçükken buldukları mektup muhakkak bunlardan biriydi; o yüzden babalarının yalan söylediğini, eşini aldattığını sanmışlardı. Halbuki ne kadar yanılmışlardı.

O sırada birinin hafifçe öksürdüğünü duydum. Arkama dönüp baktığımda Emma kapıda durmuş sert bir ifadeyle beni seyrediyordu. Birden kıpkırmızı kesilerek telaşla mektupları toplamaya çalıştım ama artık çok geçti, suçüstü yakalanmıştım.

"Özür dilerim. Buraya girmemem gerekirdi."

"Gayet iyi farkındayım ama hiç şüphesiz senin okumanı bölmemem gerekir." Hışımla şifonyere gidip bir çekmeceyi çıkardığı gibi büyük bir gürültüyle yere fırlattı. "Madem bu işe başladın, külotlarıma da bak o halde!"

"Özür dilerim, gerçekten çok üzgünüm. Hiç böyle şeyler yapmam aslında."

"Ah, tabii. Hanımların pencerelerini gözetlemekle çok meşgulsün herhalde!" Öfkeden titreyerek tepeme dikildi. Bense mektupları kutuya yerleştirmek için çabalıyordum.

"Bunun bir sistemi var herhalde. Ver şunları bana, her şeyi berbat ediyorsun!" Yere oturup beni yana doğru itti. Kutunun içini yere boşaltıp mektupları bir postane görevlisi gibi hızla ayırdı. En iyisi çenemi kapamak diye düşünüp onun yaptıklarını uysalca izlemeye başladım.

Biraz sakinleştiği zaman, "Demek Abe ve benim ilişkimi öğrenmek istiyorsun öyle mi?" diye sordu. "Bana sorabilirdin oysa."

"Burnumu sokmak istemedim."

"Bu tartışma götürür öyle değil mi?"

"Galiba."

"Ne öğrenmek istiyorsun peki?"

Biraz düşündüm. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Sadece... ne olduğunu."

"İyi öyleyse, bütün güzel ayrıntıları bir kenara koyup hemen sonuca gidelim. Aslında çok basit. Abe gitti. Beni sevdiğini söyledi ve günün birinde döneceğine söz verdi. Fakat hiç dönmedi."

"Fakat gitmesi gerekiyordu değil mi? Savaşmak için."

"Gerekiyor muydu? Bilmiyorum. Halkı avlanıp öldürülürken bir köşede oturup bekleyemeyeceğini söyledi. Savaşmanın görevi olduğunu söyledi. Sanırım görev benden daha önemliydi. Her neyse, dönmesini bekledim. O lanet olası savaş boyunca endişe içinde dönmesini bekledim. Gelen her mektubun ölümünü haber verdiğini düşünerek korktum. Nihayet savaş sona erdiğinde, dönmesinin mümkün olmadığını bildirdi. Aklını kaçıracağını söyledi. Askerde kendini nasıl koruması gerektiğini öğrendiğini, kendisine bir dadı gibi davranan Kuşa artık ihtiyacı olmadığını söyledi. Amerika'ya gidip ikimize bir yuva kuracak, sonra beni çağıracaktı. Bu nedenle yine bekledim. Öyle uzun beklemiştim ki, gerçekten onun yanına gitseydim kırk yaşına gelecektim. O esnada sıradan biriyle yaşamaya başlamış. Dedikleri gibi, hepsi bu kadar."

"Özür dilerim. Bunları hiç bilmiyordum."

"Eski hikâye. Artık fazla kurcalamıyorum."

"Buraya takılıp kaldığın için onu suçluyor musun?"

Bana sert bir şekilde baktı. "Takılıp kaldığımı kim söyledi?" Ardından iç çekti. "Hayır, onu suçlamıyorum. Sadece özlüyorum."

"Hâlâ mı?"

"Hem de her gün."

Mektupları ayırmıştı. Kutunun kapağını kapatarak, "İşte öğrendin," dedi. "Aşk hayatımın bütün geçmişi dolaba tıkılmış şu tozlu kutunun içinde." Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı, ardından burnunu sıktı. Bir an düzgün yüz hatları ardında yaşlı bir kadın görür gibi oldum. Dedem onun zavallı, özlemle dolu kalbini kırmıştı. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen yarası hâlâ kapanmamıştı.

Bir an içimden ona sarılmak gelse de bir şey bana mani olmuştu. Bu mucizelerin mucizesi güzel, tuhaf ve büyüleyici kız benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Fakat hoşlandığının aslında ben olmadığımı şimdi anlıyordum. Dedem onun kalbini kırmıştı, bense onun dublörü olmaktan öteye gidemezdim. Bu ne kadar arzulu olursa olsun herkesi durdurmaya yeterdi. Arkadaşının eski sevgilisiyle flört etmeyi mide bulandırıcı bulan insanlar tanıyordum. Bu mantığa göre dedemin eski sevgilisiyle flört etmek aslında ensest gibiydi.

Derken Emma elini koluma koydu. Ardından başını omzuma yasladı. Çenesinin yavaşça yüzüme yaklaştığını hissediyordum. Şayet vücut dilinde bunun karşılığı varsa herhalde *öp beni* demekti. Bir dakika içinde yüzlerimiz aynı hizaya gelecek ve o zaman ben dudaklarımı onun dudaklarına kenetlemek ya da onu iterek incitmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktım ki, biraz önce zaten yeterince incitmiştim. Sorun onu öpmek istememem değildi, aslında bunu çok istiyordum; fakat dedemden gelen aşk mektuplarını takıntı halinde sakladığı kutudan yarım metre uzakta olmaktan dolayı kendimi tuhaf ve gergin hissediyordum.

Yanağını yanağıma dayadığı zaman ya şimdi ya hiç anının geldiğini anlamıştım. O yüzden aklıma gelen ateş söndürücü ilk düşünceyi söyledim.

"Enoch'la aranızda bir şey mi var?"

Emma anında irkilerek çekildi ve çok tuhaf bir laf etmişim gibi bana baktı. "Ne?! Hayır! Nereden aklına geldi bu saçma fikir?"

"Ondan dolayı. Senden bahsederken sanki biraz alıngan konuşuyor. Benim ortalıkta olmamı istemiyormuş, onun oyununu bozmuşum filan gibi bir izlenim edindim."

Emma gözlerini iyice açmıştı. "Her şeyden önce onun bozulacak bir oyunu yok, bundan kesinlikle emin olabilirsin. O kıskanç, yalancı salağın teki."

"Öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"Yalancı."

Gözlerini kıstı. "Neden? Ne tür bir saçmalık yumurtladı?"

"Emma, Victor'a ne oldu?"

Çok şaşırmıştı. Başını iki yana sallayarak mırıldandı. "Kahrolası bencil çocuk."

"Burada kimsenin bana söylemediği bir şey olmuş ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben söyleyemem."

"Bundan başka laf duymuyorum! Ben gelecekten bahsedemem. Siz geçmişten bahsedemezsiniz. Bayan Peregrine hepimizin elini kolunu bağladı. Dedemin son arzusu benim buraya gelip gerçeği öğrenmemdi. Bunun bir anlamı yok mu?"

Elimi tutup kucağına koyarak bir süre inceledi. Uygun kelimeleri arar gibi bir hali vardı. Sonunda, "Haklısın," diye konuştu. "Bir şey var."

"Anlatsana."

"Burada olmaz," diye fısıldadı. "Bu gece."

Gece geç saatte, babam ve Bayan Peregrine uyuduktan sonra buluşmaya karar verdik. Emma yerin kulağı var diyerek tek çözümün bu olduğunda ısrar etti. Gündüz vakti kuşku uyandırmadan bir arada bulunmamız olanaksızdı. Saklayacağımız bir şey yokmuş görüntüsü vermek için öğleden sonra herkesin gözü önünde bahçede dolaştık. Güneş batmaya yaklaştığı sırada tek başıma bataklıktan geri döndüm.

21. yüzyılın yine yağmurlu bir akşamıydı. Puba girdiğimde kuru bir yerde olmaktan dolayı halime şükrediyordum. Babam tek başına bir masaya oturmuş bira içiyordu. Ben de bir sandalye çekip yanına oturdum. Bir yandan peçetelerle yüzümü kurularken bir yandan da günü nasıl geçirdiğime dair hikâyeler uydurmaya başladım. (Yalan söyleme konusunda bir şey keşfetmiştim: Ne kadar çok söylersem uydurmak da o kadar kolaylaşıyordu.)

Gelgelelim babam beni pek dinlemiyordu. Arada bir, "Hı, il-

gınçmiş," diyor, ardından bakışları başka bir yöne kayıyor ve birasından bir yudum daha alıyordu.

"Neyin var?" diye sordum. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Hayır, hayır öyle bir şey yok." Önce konuşmaya niyetlendi, ardından boş ver dercesine elini salladı. "Aman, aptalca şeyler."

"Hadi baba."

"Mesele sadece... birkaç gün önce bir adam peyda oldu. Bir başka kuşçu."

"Tanıdığın biri mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç görmemiştim. Önce hevesli bir amatör sandım ama baktım her gün aynı yerlere, aynı yuvalama noktalarına geliyor, notlar alıyor. Ne yaptığını kesinlikle iyi biliyor. Bugün onu ağ kafes ve Predator ile görünce profesyonel olduğunu anladım."

"Predator ne?"

"Dürbün. Hakiki camdan yapılmış." Kâğıttan yapılmış tabak altlığını sinir bozucu bir şekilde üç kere katlayıp düzeltti. "Buradaki kuş popülasyonunu ilk kez benim bulduğumu sanmıştım anlıyor musun? Bu kitabın gerçekten özel olmasını istiyordum."

"Derken bu ibne çıkageldi."

"Jacob."

"Yani bu alçak it oğlu it demek istedim."

Güldü. "Sağ ol oğlum. Bu işe yaradı."

Ona güvence verir gibi, "Kitabın özel olacak zaten," dedim.

Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Umarım öyle olur." Ne var ki sesinden emin olmadığı belliydi.

Neler olacağını harfiyen biliyordum. Babam yine o acıklı döngülerden birine yakalanmıştı. Önce bir projeye tutkuyla sarılıyor, aylar boyunca durmadan onun hakkında konuşuyordu. Ardından kaçınılmaz bir şekilde küçük bir sorun ortaya çıkıyor ve onun hevesi kaçıyordu. Babam o sorunla uğraşmak yerine yelkenleri tamamen suya indiriyordu. Tahmin edeceğiniz üzere proje rafa kalkıyor, ardından yeni bir projeye girişiyordu ve döngü böylece yeniden baş-

lıyordu. Morali çok çabuk bozuluyordu. O yüzden çekmecesinde elle yazdığı, bitirilmemiş bir düzine dosya vardı; o yüzden Susie Halam'la açmaya çalıştığı kuşçu dükkânı bir türlü hayata geçemiyordu. Üniversite eğitimini Asya dilleri üzerine yaptığı halde, yine o yüzden hiç Asya'ya gitmemişti. Kırk altı yaşına geldiği halde hâlâ arayış içindeydi, hâlâ annemin parasına ihtiyacı olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

Aslında moral verici bir konuşmaya ihtiyacı vardı ama ben şu anda bunu yapacak durumda değildim; o yüzden konuyu değiştirmeye çalıştım. "Nerede kalıyor o ukala? Kasabanın yegâne odalarında bizim kaldığımızı sanıyordum."

"Herhalde kamp kurmuş olmalı."

"Bu havada mı?"

"İflah olmaz kuş hastaları öyle yapar. Doğa koşullarında yaşamak insanı hem fiziki hem psikolojik olarak konuya yakın kılar. Zorluklara göğüs germek vesaire."

Güldüm. "Öyleyse sen neden orada değilsin?" diye daha sorarken pişman olmuştum.

"İşte benim kitabım yine o yüzden bitmeyecek. Her zaman benden daha hevesli biri çıkıyor."

Beceriksizce sandalyede kımıldadım. "Öyle söylemek istemedim. Demek istiyorum ki..."

"Şşşt!" Bir anda gerginleşen babam kaçamak gözlerle kapıya baktı. "Belli etmeden çabucak bak. Şimdi içeri girdi."

Yüzümü menüyle kapayıp üstünden o tarafa göz attım. Pasaklı görünümlü, sakallı bir adam kapıda durmuş, botlarını yere vurarak suları atıyordu. Başında bir yağmur şapkası vardı ve koyu renkli gözlük takmıştı. Birbiri üstüne giydiği anlaşılan montlar yüzünden hem şişman hem geçerken uğramış görünüyordu.

"Evsiz Noel Baba kıyafeti pek hoş," diye fısıldadım. "Bunu başarmak kolay değil. Pek mevsim dışı."

Babam beni duymazlıktan geldi. Adam bara yaslanınca etraftaki konuşmalar azaldı. Kev ona ne istediğini sorunca adam bir şey

söyledi. Bunun üzerine Kev mutfağa girdi. Adam gözlerini boşluğa dikip bekledi. Bir dakika sonra mutfaktan çıkan Kev ona bir artık yemek torbası verdi. Adam bara bir miktar para bırakıp kapıya yürüdü. Çıkmadan önce geri dönüp yavaşça mekânda göz gezdirdi. Uzun süren bir bekleyişten sonra dışarı çıktı.

Kapı kapanınca babam, "Ne istedi?" diye bağırarak sordu.

"Birkaç parça biftek," diye cevap verdi Kev. "Nasıl piştiği önemli değilmiş. İki tarafını onar saniye pişirip verdim. Aldırmadı."

Bardakiler mırıldanıp ahkâm kesmeye başladı. Yine yüksek sesle konuşmaya başlamışlardı.

Babama, "Çiğ biftek ha," dedim. "Bir ornitolog için bile biraz tuhaf olduğunu kabul etmelisin."

"Belki çiğ besinler yiyordur."

"Evet, doğru. Ya da kuzuların kanıyla beslenmekten bıkmıştır."

Babam gözlerini yukarı kaldırdı. "Adamın kamp sobası olduğu belli. Muhtemelen etleri açık havada pişirmek istiyor."

"Yağmurun altında mı? Hem neden savunuyorsun onu? Senin baş düşmanın olduğunu sanıyordum."

"Anlamanı beklemiyorum, ama benimle dalga geçmezsen sevinirim." Kalkıp bara doğru yürüdü.

Birkaç saat sonra sendeleyerek yukarı çıktığında leş gibi içki kokan babam kendini yatağa bıraktı. Başını yastığa koyar koymaz uyuyup canavar gibi horlamaya başladı. Üstüme bir palto giyip Emma'yla buluşmaya giderken sessiz davranmama hiç gerek kalmamıştı.

Boş sokaklar öyle sessizdi ki, neredeyse düşen çiğ bile işitilecekti. Gökyüzündeki birkaç parça cılız bulut yolumu aydınlatan dolunayı engellemiyordu. Sırtı tırmandığım zaman içimi tedirgin edici bir his kapladı. Etrafa bakınınca, uzaktaki bir kaya çıkıntısında duran bir adamın beni seyrettiğini fark ettim. Elleri yüzüne bitişik, dirsekleri havada durduğundan dürbünle baktığını tahmin ettim. Önce koyun sahiplerinden birinin detektif gibi beni izlediğini düşünüp

lanet olsun, yakalandım, diye düşündüm. Fakat öyle olsa adam benim karşıma çıkıp yolumu keserdi. Oysa bu durmuş beni seyrediyordu, ben de dikkatle ona baktım.

Sonunda, *yakalandıysam yakalandım*, diye düşündüm. Şimdi ister geriye döneyim, ister yoluma devam edeyim, bu gece yolculuğu şu ya da bu şekilde babamın kulağına gidecekti. O yüzden orta parmağımı havaya kaldırıp kolumu ileriye uzatarak adamı selamladım ve aşağıda beni bekleyen soğuk sise doğru yürümeye koyuldum.

Höyükten dışarı çıktığımda bulutlar ortalıkta görünmüyordu. Kocaman sarı bir balon gibi görünen ay öyle parlaktı ki gözlerimi neredeyse kısmak zorunda kaldım. Birkaç dakika sonra bataklığın içinden çıkıp gelen Emma özür dileyerek motor gibi konuşmaya başladı.

"Geciktiğim için özür dilerim. Herkesin yatması asırlar sürdü! Tam yola koyulmuştum ki, bahçede öpüşen Hugh ve Fiona'ya rastladım. Ama merak etme. Ben söylemezsem onlar da söylememeye söz verdiler."

Kollarını boynuma doladı. "Seni özledim. Bugün olanlar için özür dilerim."

"Ben de," diyerek sırtına beceriksizce vurdum. "Hadi konuşalım."

Yürümeye başladı. "Burada olmaz. Daha iyi bir yer var. Özel bir yer."

"Bilmiyorum..."

Elimi tuttu. "Öyle davranma. Hayran olacaksın, söz veriyorum. Oraya varınca sana her şeyi anlatacağım."

Beni baştan çıkarmak için numara yaptığına büyük ölçüde emindim. Biraz daha büyük veya tecrübeli olsam, ya da sık sık dışarıda ateşli kızlarla buluştuğu halde istediğini elde edemeyen biri olsam hemen şuracıkta konuşmak için ısrar edecek kadar duygusal ve hormonsal cesarete sahip olabilirdim. Fakat bunlardan hiçbiri değildim. Üstelik onun bana bakışı, tamamen kendi benliğiyle gülümsemesi vardı. Saçını cilveli bir edayla arkaya doğru savursa, ne

isterse yapmaya hazır bir vaziyette onun peşinden gitmeye arzu duyabilirdim. En ufak bir şansım yoktu.

Kendi kendime *onunla giderim ama öpüşmem* dedim. Emma bataklıkta önümden yürürken ben bir mantra gibi sürekli bu sözü tekrarlıyordum. *Öpüşmem! Öpüşmem!* Kasabanın dışına kadar yürüdük. Ardından fenerin karşısındaki kayalık sahile saptık. Dik yamaçtan dikkatle inerek kumsala geldik.

Deniz kenarına geldiğimizde Emma beklememi söyleyip bir şey almak için biraz ileriye koştu. Fenerin tepesindeki ışık dönerek her şeyi aydınlatıyordu: kayalık yamaçlardaki oyuklarda uyuyan milyonlarca deniz kuşu, alçalan gelgitin ortaya çıkardığı dev kayalar, kumun ortasında çürümekte olan bir kayık. Emma geri döndüğünde üstünde mayosu, elinde bir çift şnorkel maske vardı.

"Ah, yoo, hayatta olmaz," dedim.

Üzerimdeki kot pantolon ve yağmurluğa kuşkuyla bakarak, "Soyunup iç çamaşırlarınla kalsan iyi olur," dedi. "Üstündeki kıyafet yüzmeye hiç uygun değil."

"Çünkü ben yüzmeyeceğim! Gecenin köründe gizlice kaçıp seninle buluşmayı kabul ettim ama sadece konuşmak için, yoksa..."

"Konuşalım," diye ısrar etti.

"Suyun içinde. Şortumla."

Kuma tekme atarak üstüme savurdu, ardından yürümeye başladı ama bir süre sonra geri döndü. "Merak etme sana saldırmayacağım. Kendini önemli biri sanma."

"Değilim ki."

"Öyleyse oyalanma da çıkar şu pantolonunu!" der demez üstüme saldırdı. Bana sarılıp yere devirerek bir eliyle kemerimi çıkarmaya çalışırken öbür eliyle yüzüme kum sürdü.

"Pöfff!" diye bağırıp ağzımdaki kumu tükürdüm. "Düzenbaz! Düzenbaz!" Benim de aynı şekilde karşılık vermekten başka çarem yoktu. Kısa sürede iş çığırından çıkıp kuralsız bir kum savaşına dönüştü. Sonunda bittiğinde ikimiz de kahkahalar atıp boş yere saçlarımızdaki kumu temizlemeye çalışıyorduk.

"Şimdi artık yıkanman lazım, böylece şu denize girersin."

"İyi, pekâlâ."

Su başlangıçta insanı şoka sokacak kadar soğuktu. Sadece şort giyen birisi için pek uygun bir durum değildi. Fakat suyun soğukluğuna çabucak alıştım. Kayaların üstünden dikkatle yürüyerek biraz açılınca bir şamandıraya bağlı kanonun yanına geldik. Kanoya tırmandığımızda Emma küreklerden birini bana verdi. İkimiz de kürek çekmeye başlayarak fenere doğru yol aldık. Hava ılık, deniz sakindi. Birkaç dakika boyunca suya dalıp çıkan küreklerin hoş ritmiyle kendimden geçmiştim. Fenere yüz metre kadar yaklaşınca Emma kanodan aşağı indi. Şaşkınlık içinde suya batmadığını, dizlerine kadar gelen suda ayakta durduğunu gördüm.

"Bir kum tepesi filan mı var orada?" diye sordum.

"Hayır." Kanoya uzanıp küçük bir çapa çıkararak denize attı. Bir metre kadar inen çapa metal bir cisme çarpmıştı. Bir süre sonra fenerin ışığı bulunduğumuz yeri yalayarak geçince dört bir yanımızda uzanan bir gemi enkazı fark ettim.

İhtiyatla aşağı inip yürüdüm. Kıyıdan bizi seyreden biri olsa suda yürüdüğümüzü zannederdi.

"Bu enkaz ne kadar büyüklükte?" diye sordum.

"Çok büyük. Müttefik savaş gemisi. Dost kuvvetlerin mayınına çarpıp batmış."

Birden durdu. "Bir dakikalığına fenere bakma. Gözlerin karanlığa alışsın."

Böylece yüzümüzü kıyıya döndük. Küçük dalgalar kasıklarımıza vuruyordu. "Tamam, şimdi beni takip et ve derin bir nefes al." Geminin gövdesi üzerinde görünen karanlık bir deliğe doğru yürüdü. Görünüşe bakılırsa bir kapıydı bu. Ardından deliğin kenarına oturup içeri daldı.

Delilik bu, diye düşündüm. Ardından bana verdiği maskeyi başıma geçirip suya daldım. Bacaklarımın arasından etrafı kaplayan karanlığa bakınca Emma'nın bir merdivenin basamaklarından aşağı inmekte olduğunu gördüm. Merdivenin tepesine tutunup onu takip ettim.

Ellerimin yardımıyla basamakları birer birer inip sonunda Emma'nın beklediği metal zemine ulaştım. Bulunduğumuz yer yük ambarına benziyordu ama daha fazla ayrıntı göremeyecek kadar karanlıktı.

Dirseğine dokunup ağzımı gösterdim. Nefes almam lazım. Koluma küçümseyerek vurdu, ardından yakında bulunan plastik bir hortuma uzandı. Hortum merdivenden suyun üstüne uzanan bir boruya bağlıydı. Emma hortumu ağzına sokup yanakları şişene kadar üfledi. Ardından nefes alıp bana uzattı. Ciğerlerimi dolduran havayı coşkuyla içime çektim. Suyun beş altı metre dibinde, bir gemi enkazının içindeydik ve nefes alıyorduk.

Emma önümüzde duran bir kapıyı gösterdi. Burası karanlığın içinde bir kara delikten biraz daha büyüktü. Girmek istemiyorum diye işaret ettim. Fakat Emma yürümeye korkan küçük bir çocukmuşum gibi elimi tutup kapıya doğru çekti. Hortumu da bizimle beraber taşıyordu.

Kapının içinden zifiri karanlığa daldık. Bir süre hortumdan sırayla nefes alarak karanlığın içinde durduk. Kabarcıklar çıkararak yükselen nefeslerimizin dışında geminin derinliklerinden ne olduğu meçhul gürültüler geliyordu. Muhtemelen dağılan teknenin parçaları akıntıda sürüklenip oraya buraya çarpıyordu. Gözlerimi kapatsam bundan daha karanlık olmazdı. Yıldızsız bir evrende sürüklenen astronotlar gibiydik.

Derken şaşırtıcı ve muhteşem bir şey oldu. Birer birer yıldızların belirmesi gibi, karanlığın içinde muhtelif yerlerde yeşil ışıklar ortaya çıktı. Bir an halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Fakat bir süre sonra ışıklar hem arttı hem parlaklaştı. Sonunda etrafımızda yanıp sönen bir milyon yeşil ışıktan oluşan bir takımyıldız oluştu. Maskelerimize yansıyan bu ışıkların parlaklığıyla bedenlerimiz aydınlanmıştı. Emma elini ileri uzatıp bileğini ani bir hareketle çevirdi. O anda avucunda bir alev topu belirmemişti ama eli şimdi mavi bir ışıkla parlıyordu. Yeşil yıldızlar bu mavi ışığın etrafına toplanarak onunla uyum içinde hareket etmeye başladılar. Hareketleri bir balık sürüsünü andırıyor diye düşünürken gerçekten de öyle olduğunu fark ettim.

Büyülenmiş bir halde vaktin nasıl geçtiğini unutmuştum. Bana orada saatler geçirmişiz gibi geliyordu, oysa muhtemelen sadece birkaç dakika olmuştu. Derken Emma'nın beni dürttüğünü hissettim. Kapıdan dışarı çıkıp merdiveni tırmandık. Tekrar su üstüne çıktığımızda ilk gördüğüm şey gökyüzünü kocaman bembeyaz bir tablo gibi boyayan Samanyolu oldu. Balıklarla yıldızların aynı sistem içinde bir araya geldiğini düşündüm. İkisi de antik ve gizemli bir bütünün parçalarıydı.

Geminin enkazı üstüne basınca maskelerimizi çıkardık. Bir süre bedenlerimiz kısmen suyun içinde, bacaklarımız birbirine değerek konuşmadan oturduk.

Sonunda, "Neydi onlar?" diye sordum.

"Biz fenerbalığı diyoruz."

"Daha önce görmemiştim."

"Çok kimse bilmez. Gizlenirler."

"Çok güzeller."

"Evet."

"Ve sıra dışılar."

Emma gülümsedi. "Evet, öyleler." Ardından eliyle dizime dokundu. Elinin sıcaklığı suyun soğukluğu içinde iyi gelmişti, bu nedenle bacağımı çekmedim. Kafamın içinde öpmemem gerektiğini söyleyen sesi duymaya çalışsam da bu ses artık susmuştu.

Derken öpüştük. Dudaklarımız birbirine değdiği anda ortaya çıkan muhteşem duygu, birleşen dillerimiz, avucumda tuttuğum kusursuz beyaz yanağı aklımdan doğru veya yanlışla ilgili bütün kavramları ya da onu neden buraya kadar takip ettiğim düşüncesini alıp götürmüştü. Öpüştük, öpüştük ve aniden bitti. Emma başını geri çekince yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Elini nazik ama kuvvetli bir şekilde göğsüme dayadı. "Nefes almam lazım aptal."

Gülerek, "Tamam," dedim.

Ellerimi tutup bana baktı, ben de ona baktım. Sadece bakışmak öpüşmekten daha yoğun bir duygu uyandırmıştı. Ardından, "Kalmalısın," diye konuştu.

"Kalmak," diye tekrarladım.

"Burada. Bizimle."

Sözlerinin gerçekliği beynimde süzüldü. Ardından içimi bir sıcaklık kaplamasına yol açan büyü bir anda ortadan kayboldu.

"Kalmak isterim ama kalabileceğimi sanmıyorum."

"Neden?"

Bu fikri kafamda tarttım. Güneş, güzel yemekler, arkadaşlar... ve aynılık, birbirinin tıpatıp aynısı olan günler. İnsan eğer bir şeye çok fazla sahip olursa ondan bıkabilir. Nitekim annem bir sürü lüks eşya alır, sonra çabucak onlardan bıkardı.

Ama Emma. Bir de Emma vardı. Belki sahip olacağımız şeyler o kadar tuhaf kaçmazdı. Belki bir süre kalır, onu sever, sonra eve dönerdim. Ama hayır. Dönmek istediğim zaman artık çok geç olacaktı. Bu kız bir sirendi. Güçlü olmak durumundaydım.

"Senin istediğin o, ben değilim. Senin için o olamam."

Gücenerek başını çevirdi. "O yüzden değil, sen buraya aitsin Jacob."

"Değilim. Ben sizin gibi değilim."

"Evet, öylesin."

"Hayır. Ben sıradanım, dedem gibi."

Emma başını iki yana salladı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Senin gibi özel bir yeteneğim olsaydı, sence şimdiye kadar fark etmez miydim?"

"Bunu sana ben söyleyemem ama sıradan insanlar zaman döngülerinden geçemezler."

Bir an bu sözleri düşünsem de bir anlam veremedim. "Bende sıra dışı bir özellik yok. Görebileceğin en sıradan insanım ben."

"Bu konuda çok kuşkuluyum. Abe'in çok nadir görülen sıra dışı bir yeteneği vardı. Hemen hiç kimsede olmayan bir özellik."

Ardından gözlerini gözlerime dikip konuştu: "O canavarları görebiliyordu."

DOKUZUNCU BÖLÜM

O canavarları görebiliyordu. Emma bu lafı söylediği anda, geride bıraktığımı sandığım bütün korkular tekrar ortaya çıkmıştı. Demek gerçektiler. Gerçektiler ve dedemi öldürmüşlerdi.

Gizli kalması gereken bir ayıbı fısıldar gibi, "Ben de görebiliyorum," dedim.

Gözleri dolan Emma bana sarıldı. "Sende sıra dışı bir özellik olduğunu biliyordum. Ve bunu son derece büyük bir övgü olarak söylüyorum."

Ben kendimi hep tuhaf biri olarak görürdüm. Sıra dışı olduğumu hiç düşünmemiştim. Eğer kimsenin göremediği şeyleri görebiliyorsam, bu durum dedemin öldüğü gece Ricky'nin neden ormanda hiçbir şey görmediğini açıklıyordu. Neden herkesin delirdiğimi düşündüğü böylece açığa çıkıyordu. Deli değildim, gaipten gelenleri görmüyordum ya da stres tepkisi yaşamıyordum. Bu yaratıklar yakında olduğu zaman yaşadığım panikten dolayı midemin altüst olması –ve onların korkunç görüntüsü– benim özel yeteneğimdi.

"Ya sen, hepsini göremiyor musun?" diye sordum.

"Sadece gölgelerini görebilirim. O yüzden çoğunlukla geceleri ava çıkarlar."

"Şu anda senin peşine düşmelerini engelleyen nedir?" diye sorduğum anda durumu toparladım. "Yani hepimizin peşine demek istiyorum."

Emma ciddileşti. "Bizim yerimizi bilmiyorlar. Hem o hem de döngülerin içine giremiyorlar. O yüzden bu adada güvendeyiz ama burayı terk edemeyiz."

"Ama Victor gitmiş."

Üzüntüyle başını salladı. "Burada çıldıracağını söylemişti. Daha fazla dayanamıyormuş. Zavallı Bronwyn. Benim Abe'im de gitti ama en azından boş ruhlar tarafından öldürülmedi."

Ona bakmak için kendimi zorladım. "Sana söyleyeceklerim için gerçekten üzgünüm..."

"Ne? Yoo, olamaz."

"Vahşi hayvanların işi olduğu konusunda beni ikna ettiler. Ama söylediğin doğruysa dedemi de onlar öldürdü. Öyle birini ilk ve son kez onun öldüğü gece gördüm."

Dizlerini göğsüne çekip gözlerini yumdu. Bir kolumla ona sarılınca o da başını başıma yasladı.

"Sonunda onu bulacaklarını biliyordum," diye fısıldadı. "Bana Amerika'da güvende olacağına söz vermişti. Kendini orada koruyacaktı. Ama aslında hiçbirimiz güvende değiliz."

Ay alçalıp su boynumuza yükselene kadar geminin enkazı üzerinde oturup konuştuk. Emma artık titremeye başlamıştı. Bunun üzerine el ele tutuşup kanoya kadar yürüdük. Kıyıya doğru kürek çekerken bize seslenildiğini işittik. Bir kayalığın ardına döndüğümüz zaman kıyıda bize el sallayan Hugh'la Fiona'yı gördük. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu uzaktan bile anlaşılıyordu.

Kanoyu şamandıraya bağlayıp onların yanına koştuk. Soluk soluğa kalan Hugh'un etrafında arılar heyecanla uçuşuyordu. "Bir şey oldu! Hemen bizimle gelmeniz lazım!"

Konuşarak kaybedecek vakit yoktu. Emma giysilerini mayosunun üstüne geçirirken ben de her yerine kum bulaşmış pantolonumu giydim. Hugh kuşku içinde bana baktı. "O olmaz, bu iş ciddi."

"Hayır Hugh. Kuş haklıymış. O bizden biri."

Hugh şaşkınlıkla önce ona, sonra bana bakakaldı. "Ona söyledin mi?!"

"Söylemek zorundaydım. Zaten o kendi kendine anlamıştı."

Bir an afallayan Hugh sonunda bana yaklaşıp içtenlikle elimi sıktı. "Öyleyse aileye hoş geldin."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece, "Sağ ol," demekle yetindim.

Eve doğru koşarken Hugh arada bir bize bilgi kırıntıları veriyordu. Soluklanmak için ormanda durduğumuzda durumu biraz daha ayrıntılı anlattı. "Kuşun *ymbryne* arkadaşlarından biri geldi. Bir saat önce kuş kılığında gelip deli gibi bağırarak herkesi yataktan kaldırdı. Biz daha ne olduğunu anlayamadan ölü gibi bayıldı." Hugh ellerini ovuştururken çok berbat görünüyordu. "Çok kötü bir şey olduğunu biliyorum."

Emma, "Umarım yanılıyorsundur," dedi. Biraz soluklanınca koşmaya devam ettik.

Çocuklar buruş buruş pijamalarıyla koridorda, oturma odasının kapalı kapısının hemen önünde gaz lambasının etrafına toplanmışlar, neler olup bittiği hakkında fikir üretiyorlardı.

Claire, "Belki zaman döngüsünü yeniden başlatmayı unutmuşlardır," dedi.

"Bahse girerim boş ruhlardır," dedi Enoch. "Ayakkabılarına varana değin hepsini yemişlerdir!"

Claire ve Olive ağlamaya başlayarak minik elleriyle yüzlerini kapadılar. Horace yanlarına diz çöküp yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu: "Durun, durun. Enoch sizi korkutmasın. Boş ruhların en çok gençleri sevdiğini herkes biliyor. O yüzden Bayan Peregrine'in arkadaşının kaçmasına göz yumdular, tadı bayat kahve gibidir!"

Olive parmaklarının arasından ona baktı. "Küçüklerin tadı neye benzer?"

Horace sakin bir ses tonuyla, "Yaban mersini," diye cevap verince kızlar yine ağlamaya başladı.

Hugh, "Rahat bırak onları!" diye bağırdığı sırada üstüne doğru bir arı kümesi saldıran Horace bağırarak koridordan uzaklaştı.

Bayan Peregrine oturma odasından, "Neler oluyor orada?" diye seslendi. "Bay Apiston mu bağırıyor öyle? Bayan Bloom'la Bay Portman nerede?"

Korkuyla sinen Emma endişeyle Hugh'a baktı. "Biliyor mu?"

"Senin gittiğini fark edince neredeyse aklını oynatıyordu. Yaratıkların veya bir delinin seni kaçırdığından korktu. Affedersin Em. Ona söylemek zorundaydım."

Emma başını iki yana sallasa da içeri girip olacaklara katlanmaktan başka çaremiz yoktu. Fiona bize şans diler gibi hafifçe selamladıktan sonra kapıyı açtık. Oturma odasındaki tek ışık kaynağı olan şöminenin ateşi duvarda titreyen gölgeler yaratmıştı. Üstüne battaniye sarılmış yaşlı bir kadın, bilinci yarı açık bir vaziyette sandalyede titrerken, Bronwyn endişeli bir halde başında bekliyordu. Sedire oturan Bayan Peregrine ise kadına kaşık kaşık koyu renkli bir sıvı içiriyordu.

Kadının yüzünü gören Emma donakalmıştı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu Bayan Avocet."

O zaman, Bayan Peregrine'in bana gösterdiği genç kızlık fotoğrafından bu kadını hayal meyal hatırladım. O fotoğrafta gayet dinç görünen Bayan Avocet şimdi çok kırılgan ve zayıf bir haldeydi. Bayan Peregrine küçük gümüş bir şişeyi kadının ağzına dayadı. Bunun üzerine yaşlı *ymbryne* bir an canlanır gibi olup parlayan gözleriyle oturduğu yerde doğruldu. Ne var ki çok geçmeden bakışları yine donuklaştı ve sırtı çöktü.

Bayan Peregrine Bronwyn'e, "Bayan Bruntley," diye hitap etti. "Gidip Bayan Avocet'e kanepeyi hazırlayın. Sonra bir şişe koka şarabıyla bir şişe brendi daha getirin."

Bronwyn kapıya doğru yürürken ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. O çıkınca Bayan Peregrine bize dönüp kısık sesle konuştu. "Bayan Bloom beni son derece hayal kırıklığına uğrattınız. Hele gece yarısı gizlice kaçmanız affedilir gibi değil."

"Özür dilerim Bayan. Fakat kötü bir şey olacağını nereden bilebilirdim?"

"Sizi cezalandırmam gerekir. Yine de mevcut koşullar altında bununla kaybedecek vaktim yok." Elini kaldırıp akıl hocasının ak saçlarını düzeltti. "Çok tehlikeli bir olay meydana gelmeseydi Bayan Avocet evlatlarını bırakıp asla buraya gelmezdi."

Gürül gürül yanan ateş alnımda boncuk boncuk terler birikmesine yol açtığı halde Bayan Avocet sandalyede titriyordu. Yoksa ölmek üzere miydi? Dedemle benim aramda gerçekleşen trajik sahne bu kez Bayan Peregrine'le hocası arasında mı gerçekleşecekti? Geçmiş bir kez daha gözümde canlandı: Ben dehşet ve şaşkınlık içinde dedemin bedenine sarılmışken gerek o, gerek kendim hakkındaki gerçek konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Şimdi meydana gelen olayın benim başıma gelene hiç benzemediğine karar verdim. Bayan Peregrine kim olduğunu hep bilmişti.

Konuyu açmak için uygunsuz bir zaman gözükse de kızgın olduğumdan kendimi tutamadım. "Bayan Peregrine," diye söze başlayınca bana baktı. "Bana ne zaman söyleyecektiniz?"

Neyi diye sormak üzereyken bakışları Emma'ya kayınca cevabı onun yüzünden okuduğu anlaşılıyordu. Bir an çok öfkelenir gibi olsa da benim kızgınlığımı görünce yatıştı. "Kısa zamanda evladım. Lütfen anla. İlk görüşmemizde bütün gerçeği yüzüne vursam korkunç bir şoka girerdin. Nasıl davranacağını bilemiyordum. Kaçıp hiç dönmeyebilirdin. O riski göze alamadım."

"Böylece beni yemeklerle, eğlenceyle, kızlarla baştan çıkarırken bütün kötü olayları sır gibi saklamaya mı karar verdiniz?"

Emma yutkundu. "Baştan çıkarmak mı? Ah lütfen, beni öyle biri olarak görme Jacob. Buna dayanamam."

Bayan Peregrine, "Korkarım ki bizim hakkımızda çok yanlış kanıya sahipsin," dedi. "Seni baştan çıkarma konusuna gelince, burada gördüklerin bizim günlük yaşamımızdır. Hiçbir kandırmaca yok, sadece bazı gerçekleri sakladım."

"Öyleyse ben de size bir gerçek söyleyeyim. O yaratıklardan biri dedemi öldürdü."

Bayan Peregrine bir an gözlerini ateşe dikerek donakaldı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Bir tanesini gözlerimle gördüm. Etrafımdakilere söylediğimde beni delirdiğime inandırmak için uğraştılar. Ama ne ben deliydim ne büyükbabam. Bütün hayatı boyunca bana gerçeği söylemişti ama ben ona inanmamıştım." Bütün benliğimi utanç kaplamıştı. "İnansaydım belki bugün hâlâ hayatta olurdu."

Bayan Peregrine ayakta sallandığımı görünce beni Bayan Avocet'in karşısındaki sandalyeye oturttu. Ben oturunca Emma yanıma diz çöktü. "Abe herhalde senin sıra dışı olduğunu biliyordu. Sana söylememesinin mutlaka bir nedeni vardır."

"Gerçekten biliyordu," diye konuştu Bayan Peregrine. "Nitekim bir mektubunda bundan bahsetmişti."

"İyi ama ben bunu anlamıyorum. Hepsi doğruysa –yani anlattığı öyküler– ve benim kendisi gibi olduğumu biliyorsa, ömrünün son anına kadar neden sır olarak sakladı?"

Bayan Peregrine Bayan Avocet'in ağzına bir kaşık daha brendi verdi. Bunun üzerine kadın inleyip biraz doğrulduktan sonra tekrar sandalyeye gömüldü. "Aklıma gelen tek olasılık seni korumak istemesidir. Bizim hayatımız her an çile ve yoksunlukla dolu olabilir. Bu durum Abe için iki misli geçerliydi çünkü bir Yahudi için çok ters bir zamanda doğmuştu. İki kez soykırımla karşı karşıya kaldı; birincisi Nazilerin Yahudilere yaptığı, ikincisi boş ruhların sıra dışılara yaptığıydı. Kendi halkı, yani hem Yahudiler hem sıra dışılar katledilirken burada saklanma düşüncesi ona büyük ıstırap veriyordu."

"Bana canavarlarla savaşmaya gittiğini söylerdi."

"Gerçekten savaştı," dedi Emma.

Bayan Peregrine, "Savaş Nazilerin egemenliğine son verdi ama boş ruhlar her zamankinden daha güçlü hale geldi," diye devam etti. "O yüzden birçok sıra dışı insan gibi biz de saklanmaya devam ettik. Ama büyükbaban cepheden farklı bir insan olarak döndü. Artık bir savaşçı olmuştu, kendisine döngünün dışında bir yaşam kurmaya kararlıydı. Saklanmayı kabul etmiyordu."

"Ona Amerika'ya gitmemesi için yalvardım," dedi Emma. "Hepimiz yalvardık."

"Neden Amerika'yı tercih etti?"

Bayan Peregrine, "O zaman orada fazla boş ruh yoktu," diye cevap verdi. "Savaştan sonra sıra dışı insanlar Amerika'ya küçük bir göç dalgası yarattı. Bir süre tıpkı büyükbaban gibi birçoğu sıradan bir hayat yaşama imkânı buldu. Sıradan bir insan olmak, sıradan bir hayat sürmek onun en büyük arzusuydu. Bundan mektuplarında sık sık bahsediyordu. Eminim ki, o yüzden gerçeği senden uzun süre sakladı. Kendisinin asla sahip olamadığı bir şeye senin sahip olmanı istiyordu."

"Sıradan olmayı," dedim.

Bayan Peregrine başını salladı. "Ama sıra dışılıktan hiç kurtulamadı. Onun eşsiz yeteneği, savaş sırasında edindiği canavar avcılığı gibi bir hünerle birleşince çok değerli hale geldi. Sık sık göreve çağırılıp baş belası olan boş ruh sürülerinin kökünü kazımaya yardım etmesi istendi. Bu istekleri pek geri çeviremeyecek bir karaktere sahipti."

Portman Dedem'in çıktığı uzun av seyahatlerini hatırladım. Ailemde bu seyahatlerden birisi sırasında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Gelgelelim, neredeyse hep yalnız gezdiği için resmi kimin çektiğini ya da ne zaman çekildiğini bilmiyordum. Fakat küçük bir çocukken bu resmi çok komik bulurdum, zira dedem takım elbise giymişti. Kim av seyahatine takım elbiseyle çıkar?

Şimdi cevabı biliyordum: Hayvanlardan daha tehlikeli yaratıkları öldüren biri.

HOL

Dedem hakkında yeni edindiğim bu bilgiden çok etkilenmiştim. Demek paranoyak bir silah delisi, ağzı sıkı bir zampara ya da ailesi ona ihtiyaç duyduğunda ortalıkta olmayan biri değil, yaşamını başkaları için tehlikeye atan bir şövalyeydi. Hayatı arabalarda ve ucuz motellerde geçiyor, ölümcül gölgeleri sessizce takip ediyor; epey mermi harcamış bir halde eve döndüğünde vücudundaki çürükleri açıklayamıyor ve gördüğü kâbusları anlatamıyordu. Onca fedakârlığına karşın sevdiği insanlar onu hor görüp kuşkulanıyordu. Sanırım bu nedenle Emma ve Bayan Peregrine'e onca mektubu yazmıştı. Ne de olsa ikisi onu anlıyordu.

Bronwyn bir sürahi dolusu koka şarabı ve küçük bir şişe brendiyle döndü. Bayan Peregrine onu gönderip içkileri bir çay fincanı içinde karıştırmaya başladı. Ardından Bayan Avocet'in mavi damarları belirgin yanaklarına birkaç kez hafifçe vurdu.

"Esmeralda, Esmeralda, hadi biraz doğrul da şu hazırladığım iksiri iç."

Bayan Avocet inleyerek karşılık verince Bayan Peregrine fincanı onun ağzına dayadı. Yaşlı kadın birkaç yudum içince aksırık öksürmeye başladı. Buna rağmen mor görünümlü sıvının büyük bir kısmı boğazından aşağı inmişti. Bir an tekrar arkaya yaslanıp kendinden geçecekmiş gibi bakakaldı, fakat biraz sonra oturduğu yerde doğruldu ve yüzü canlandı.

"Aman Tanrım," diye kuru bir sesle konuştu. "Uyukladım mı yoksa? Ne yakışıksız bir durum." Ansızın ortaya çıkmışız gibi şaşkınlıkla bize baktı. "Alma? Sen misin?"

Bayan Peregrine yaşlı kadının kemikli ellerini ovuşturdu. "Esmeralda, gecenin bu vaktinde bizi görmek için çok uzun yoldan geldin. Korkarım ki hepimizi çok telaşlandırdın."

"Öyle mi?" Bayan Avocet gözlerini kısıp kaşlarını çattı. Gözlerini alevlerin gölgesinin titreştiği karşı duvara dikmiş gibiydi. Derken yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. "Evet, sizi uyarmaya geldim Alma. Uyanık olmanız gerekiyor. Benim gibi gafil avlanmamalısınız."

Bayan Peregrine kadının ellerini ovuşturmayı bıraktı. "Kim tarafından?"

"Ancak yaratıklar olabilir. Gece konsey üyesi kılığına girmiş bir çift geldi. Tabii erkek konsey üyesi olmaz ama uyku sersemi evlatlarımı kandırıp oyaladılar. Bu arada yaratıklar onları bağlayıp sürükleyerek götürdüler."

Bayan Peregrine yutkundu. "Aman Esmeralda..."

"Bayan Bunting'le ben onların acı dolu feryatlarına uyandık. Fakat bizi evin içine kıstırmışlardı. Kapıları zorlayıp açmamız biraz zaman aldı. Sonunda açmayı başarıp yaratıkların pis kokusunu döngünün dışına kadar takip ettik. Öbür tarafta bekleyen bir gölgecanavarlar sürüsü vardı. Uluyarak üstümüze çullandılar." Bir anda gözyaşlarına boğularak konuşamaz oldu.

"Ya çocuklar?"

Bayan Avocet başını iki yana salladı. Gözlerindeki bütün yaşam pırıltısı sönmüştü. "Çocuklar yemden ibaretti."

Emma elimi tutup sıkarken Bayan Peregrine'in yanaklarının alevlerin ışığında parladığını fark ettim.

"Asıl istedikleri Bayan Bunting ve bendim. Ben kaçmayı başardım ama Bayan Bunting o kadar talihli değildi."

"Öldürdüler mi?"

"Hayır, kaçırdılar. Tıpkı on beş gün önce döngüleri istila edilen Bayan Wren ve Bayan Treecreeper gibi. Alma, *ymbryn*eleri ele geçiriyorlar. Bu koordine edilmiş bir çaba. Ne amaçla yaptıklarını düşünmeye çalıştıkça tüylerim diken diken oluyor."

Bayan Peregrine usulca, "O halde bize de saldıracaklardır," dedi.

"Eğer sizi bulabilirlerse," diye karşılık verdi Bayan Avocet. "Siz burada herkesten daha iyi gizleniyorsunuz ama hazır olmalısınız Alma."

Bayan Peregrine başını salladı. Bayan Avocet kucağında kanadı kırık bir kuş gibi titreyen ellerine çaresizce baktı. Sesi de titriyordu. "Ah zavallı çocuklarım. Onlar için dua et, şimdi hepsi yalnız." Başını yana dönüp ağlamaya başladı.

Bayan Peregrine battaniyeyi yaşlı kadının omuzlarına çekip yanından kalktı. Bayan Avocet'i acısıyla baş başa bırakıp biz de arkasından çıktık.

Dışarı çıktığımızda bütün çocukların oturma odasının kapısı önüne toplaşmış olduğunu gördük. Bayan Avocet'in söylediklerinin tümünü olmasa da yeterince bir kısmını duydukları yüzlerindeki endişeden belliydi.

Claire alt dudağı titreyerek, "Zavallı Bayan Avocet," diye inledi.

"Bayan Avocet'in çocuklarına çok yazık," dedi Olive.

"Şimdi bizim peşimize mi düşecekler Bayan?" diye sordu Horace.

Millard, "Silah lazım bize!" diye bağırdı.

Enoch, "Savaş baltaları!" dedi.

Hugh, "Bombalar!" diye ekledi.

Bayan Peregrine, "Kesin şunu!" diye bağırarak susmaları için ellerini kaldırdı. "Hepimiz sakin olmalıyız. Evet, Bayan Avocet'in başına gelenler trajik –hem de çok trajik– ama o trajedinin burada tekrarlanması gerekmiyor. Yine de dikkatli olmalıyız. Bu andan itibaren evin dışına sadece benim iznimle ve çiftler halinde çıkılacak. Tanımadığınız birini görürseniz, sıra dışı gibi görünse bile hemen bana haber verin. Sabahleyin bunları ve diğer önlemleri konuşacağız. O zamana kadar herkes yatağa! Şimdi toplantı yapmak için uygun bir saat değil."

"Ama Bayan..." diye söze başlayacak oldu Enoch.

"Yatağa dedim!"

Çocuklar odalarına seğirttiler. "Size gelince Bay Portman, tek başına gitmeniz konusunda içim hiç rahat değil. Sanırım, en azından ortalık biraz yatışana kadar burada kalsanız daha iyi olacak."

"Durup dururken ortadan kaybolursam babam aklını oynatır."

Kaşlarını çatıp düşündü. "O halde en azından geceyi burada geçirmelisiniz. Bu konuda ısrar ediyorum."

"Kalırım ama dedemi öldüren canavarlar hakkında bildiğiniz her şeyi anlatmanız şartıyla."

Başını bana doğru çevirip söylediğimden hoşlanmış gibi bana dikkatle baktı. "Pekâlâ, Bay Portman, bu konuyu bilme hakkınızı tartışmayacağım. Geceyi şu divanda geçirmeye hazırlanın, birazdan bu meseleyi konuşacağız."

"Hemen konuşalım." Gerçeği öğrenmek için on yıldır bekliyordum, bir dakika daha beklemeye tahammülüm kalmamıştı. "Lütfen."

"Delikanlı bazen takdir edilecek kadar bildiğini okumak ve dayanılmaz derecede inatçı olmak arasında pamuk ipliğine bağlı bir köprü kuruyorsun." Emma'ya dönerek, "Bayan Bloom, koka şarabı şişesini getirir misiniz?" diye rica etti. "Anlaşılan bu gece bana uyku yok, uyanık kalmak için benim de içmem gerekecek."

Çalışma odası gecenin geç saatinde konuşmak için çocukların yatak odalarına çok yakındı, o nedenle müdireyle birlikte ormanın hemen yanındaki küçük seraya gittik. Sarmaşık gülleri arasında ortamıza bir gaz lambası koyup boş saksıları ters çevirerek oturduk. Şafak henüz sökmediğinden camların arkası kapkaranlıktı. Bayan Peregrine cebinden piposunu çıkardı ve eğilip lambada yaktı. Düşünceli bir halde piposundan birkaç nefes çekip havaya mavi duman öbekleri savurduktan sonra konuşmaya başladı.

"Antik çağlarda insanlar bizi tanrılarla karıştırırdı, oysa biz sıra dışılar tıpkı sıradan insanlar gibi ölümlüyüz. Zaman döngüleri kaçınılmaz sonu ancak geciktirebilir, bizim bunları kullanmamızın bedeliyse ağırdır; sürmekte olan zamandan geri dönüşü olmayan bir şekilde koparız. Bildiğin gibi, uzun zaman boyunca döngüde yaşayanlar şimdiki zamana adım attıkları anda yaşlanıp ölürler. Çok eski zamandan beri düzen bu şekilde işliyor."

Piposundan bir nefes daha çekip devam etti.

"Bundan bir süre önce, geçen yüzyılın başlarında halkımız ara-

sında ayrılıkçı bir hizip ortaya çıktı. Bunlar tehlikeli fikirlere sahip ve durumundan hoşnut olmayan bir grup sıra dışıydı. Kullanan kişiye bir tür ölümsüzlük getirecek şekilde zaman döngülerinin işlevini tersine çevirecek bir yöntem keşfettiklerine inanıyorlardı. Böylece yaşlanmayı sadece durdurmakla kalmayıp tersine çevireceklerdi. Döngülerin içine hapsolmadan dışarıda ebedi gençliğin keyfini sürmekten, başlarına bir şey gelmeden geçmişten geleceğe gidip gelmekten, böylesi cüretkârlığı engelleyen olumsuz etkilerin hiçbirini yaşamayacaklarından bahsediyorlardı. Bir başka deyişle, ölümün tutsağı olmadan zamana hükmedeceklerdi. Her şeye hükmeden ampirik yasaların reddi anlamına gelen bu delice fikirleri tamamen zırvaydı!"

Derin bir soluk koyuverdi, ardından biraz durup dinlendi.

"Her neyse. Teknik olarak zeki ama sağduyudan yoksun iki kardeşim bu fikre kendilerini kaptırmıştı. Hatta bunu gerçeğe dönüştürmek için benden yardım isteme küstahlığını bile gösterdiler. Kendinizi tanrıya dönüştürmekten bahsediyorsunuz dedim. Bunu yapmak mümkün değil, olsa bile yapmamak gerek dedim. Fakat bu fikirden caymadılar. Bayan Avocet tarafından eğitilen *ymbryneler* oldukları için bizim eşsiz sanatımız hakkında birçok sıra dışı erkeğe göre daha çok şey biliyorlardı. Maalesef bildikleri tehlikeli olacak kadar fazlaydı. Konseyin uyarılarına, hatta tehditlerine rağmen iki kardeşim ve bu asi hizbin birkaç yüz üyesi 1908 yazında o menfur deneylerini yürütmek için Sibirya tundrasına gittiler. İçlerinde bize ihanet eden çok güçlü birkaç tane *ymbryne* de vardı. Deney yeri olarak asırlardır kullanılmayan isimsiz eski bir döngü seçtiler. Bir hafta içinde, doğayla oyun olmayacağını görüp kös kös geri dönmelerini bekliyorduk. Ne var ki, başlarına gelen bela çok daha dramatikti. Felaket gibi bir patlama olmuş ve şiddetinden taa Azor adalarına kadar bütün pencereler zangırdamıştı. Beş yüz kilometrelik bir alanda yaşayan herkes dünyanın sonunun geldiğini sanmıştı. Bütün dünyayı sarsan o iğrenç patlamanın toplu halde haykırdıkları son bir feryat olduğunu ve hepsinin öldüğünü düşünmüştük."

"Ama hepsi kurtuldular," diye tahmin yürüttüm.

"Bir bakıma öyle denebilir. Kimisi hayatlarının ondan sonraki aşamasına ömür boyu lanetlenme diyebilir. Birkaç hafta geçmeden sıra dışı insanlara karşı, senin gibi sıra dışılar haricinde kimsenin gölgelerinden başka bir şey görmediği korkunç yaratıklar tarafından birtakım saldırılar başladı. Bu bizim boş ruhlarla ilk çatışmamızdı. Aradan bir süre geçince, bu duyarga mideli menfur yaratıkların aslında bizim asi kardeşlerimiz olduğunu anladık. Deney sonucu oluşan, dumanları tüten kraterden sürünerek çıkmışlardı. Birer tanrı olmak yerine kendilerini şeytana dönüştürmüşlerdi."

"Nerede hata yapmışlar?"

"Bu hâlâ bir tartışma konusu. Bir teoriye göre, yaşlanma sürecini daha ruhlarının bile yaratılmadığı bir zamana doğru geriye çevirmişlerdi. Bu nedenle onlara boş ruh diyoruz çünkü yürekleri ve ruhları boş. Son derece ironik ve acımasız bir sapma sonucu aradıkları ölümsüzlüğe kavuştular. Boş ruhların binlerce yıl yaşayabileceği tahmin ediliyor, fakat hiç bitmeyen bir fiziki işkence çekiyorlar. Son derece aşağılık koşullarda varlık sürdürüyorlar. Başıboş hayvanları yiyip tecrit edilmiş bir halde yaşıyorlar. Üstelik eski akrabalarının etine karşı doymak bilmez bir açlık çekiyorlar çünkü bizim kanımız onların tek kurtuluş umudu. Bir boş ruh yeterince sıra dışı kişiyle beslendiği zaman bir yaratık haline geliyor."

"Yine o kelime," dedim. "Emma'yla ilk karşılaştığımda beni öyle biri olmakla suçlamıştı."

"Seni daha baştan fark etmesem ben de öyle düşünebilirdim."

"Nedir onlar?"

"Eğer boş ruhların cehennemde yaşadığını düşünürsek –ki kesinlikle öyle– o zaman yaratık olmayı Araf'ta yaşamaya benzetebiliriz. Yaratıklar neredeyse sıradan insanlar gibidir. Sıra dışı yetenekleri yoktur. Fakat insan sanıldıkları için boş ruh kardeşlerine hizmet ederek yaşarlar. İzcilik ve casusluk yapıp onlara et temin ederler. Bu lanetliler hiyerarşisi bir gün bütün boş ruhları yaratığa ve bütün sıra dışıları birer cesede çevirmeyi hedefliyor."

"Peki, onları engelleyen ne? Bir zamanlar sıra dışı olduklarına göre sizin gizlendiğiniz bütün yerleri bilmiyorlar mı?"

"Çok şükür ki, eski yaşamlarına ait bir şey hatırlamadıkları anlaşılıyor. Ve yaratıklar boş ruhlar kadar güçlü veya korkutucu olmadıkları halde, en az onlar kadar tehlikeliler. Boş ruhların aksine, sadece içgüdüyle karar vermiyorlar ve sık sık halkın içine karışabiliyorlar. Onları sıradan halktan ayırmak güç olsa da belli birtakım göstergeler var. Örneğin gözleri; garip ama yaratıkların gözbebeği yok."

Birden tüylerim diken diken oldu. Dedemin öldürüldüğü gece, uzamış çimleri sulayan beyaz gözlü komşusu aklıma gelmişti. "Galiba öyle birini gördüm. Onu kör bir ihtiyar zannetmiştim."

"Öyleyse onları birçoğumuzdan daha iyi fark ediyorsun. Yaratıklar fark edilmeden dolaşmakta ustadır. Toplumun içinde görünmez kişilikler edinirler. Trendeki gri takım elbiseli adam, bozuk para dilenen yoksul, kalabalığın içinde gördüğün yüzler birer yaratık olabilir. Bir kısmı daha fazla insanla temas edebilmek ya da onlara karşı daha güçlü bir konumda olmak için hekim, politikacı, rahip olmayı bile göze alabilir. Böylece Abe örneğinde olduğu gibi, sıradan insanlar arasında saklanan sıra dışıları daha kolay keşfedebilirler."

Bayan Peregrine evden getirdiği fotoğraf albümünü alıp sayfaları çevirmeye başladı. "Bu fotoğrafları çoğaltıp bir tür aranan insanların afişleri gibi her taraftaki sıra dışılara dağıttık. İşte bak." Yapma bir rengeyiğinin üstüne binmiş iki kızı gösterdi. Ürpertici görünümlü, gözleri boş bir Noel Baba, geyiğin boynuzları arasından bakıyordu. "Bu yaratık bir Noel sırasında, Amerika'daki bir mağazada çalışırken keşfedildi. Çok kısa bir zaman içinde çok sayıda çocukla temas etme imkânına sahipti. Onlara dokunuyor, sorguluyor ve sıra dışı özellikleri olup olmadığını araştırıyordu."

Sayfayı çevirince karşımıza sadist görünümlü bir diş hekiminin fotoğrafı çıktı. "Bu yaratık bir çene cerrahı olarak çalışıyordu. Poz verdiği kafatasının sıra dışı kurbanlarından birine ait olduğunu duysam şaşırmazdım."

Sayfayı çevirince bu kez tepesinde beliren bir gölge karşısında korkudan yere çökmüş bir kız çocuğuyla karşılaştık. "Bu kız Marcie. Otuz yıl önce bir köyde sıradan bir aileyle yaşamak için bizi terk etti. Kalması için yalvardım ama dinlemedi. Çok geçmeden, okul servisini beklediği sırada bir yaratık onu kaçırdı. Olay yerinde bulunan fotoğraf makinesinin içinden bu fotoğraf çıktı."

"Kim çekmiş?"

"Yaratığın kendisi. Dramatik eylemler yapmaktan hoşlanırlar ve her zaman geride böyle alay eden bir hatıra bırakırlar."

Fotoğraflara baktıkça tanıdık bir dehşet duygusu içimi kapladı.

3068

Daha fazla bakamayacağımı anlayarak albümü kapadım.

Bayan Peregrine, "Bütün bunları anlattım çünkü bilmek senin doğuştan gelen hakkın," dedi. "Fakat tek sebep bu değil. Senden yardım istiyorum. İçimizde kuşku uyandırmadan döngünün dışına çıkabilecek tek kişi sensin. Bizimle olduğun ve ileriye gidip gelmekte ısrar ettiğin müddetçe, adaya yeni gelenleri gözleyip bana haber vermen lazım."

Aklıma babamın moralini bozan kuş gözlemcisi gelince, "Önceki gün birini gördüm," dedim.

"Gözlerini gördün mü?"

"Pek sayılmaz. Hava karanlıktı ve yüzünü kısmen saklayan büyük bir şapka takmıştı."

Bayan Peregrine kaşlarını çatarak tırnaklarını ısırdı.

"Ne oldu? Sizce onlardan biri olabilir mi?"

"Gözlerini görmeden emin olamayız ama adaya kadar takip edilme olasılığın beni çok endişelendiriyor."

"Ne demek istiyorsunuz? Bir yaratık tarafından mı?"

"Belki büyükbabanın öldüğü gece gördüğünü söylediğin adamın ta kendisidir. Sana neden zarar vermediklerini açıklar bu. Bu şekilde onları daha zengin bir ödüle, yani buraya getirmiş olabilirsin."

"Fakat benim sıra dışı olduğumu nereden biliyorlar? Ben bile bilmiyordum!"

"Büyükbabanı bildiklerine göre senden haberdar olduklarına da emin olabilirsin."

Beni öldürmek için ellerine geçen onca fırsatı düşündüm. Portman Dedem'in ölümünden sonraki haftalar boyunca onları hep yakında hissetmiştim. Acaba beni izliyorlar mıydı? Yapmamı istedikleri şeyi yapıp buraya gelmemi mi bekliyorlardı?

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemez halde başımı dizlerime koydum. "Herhalde bana bir yudum şarap vermezsiniz," dedim.

"Kesinlikle hayır."

Birdenbire göğsümde bir ağrı hissettim. "Güvende olabileceğim bir yer var mı?"

Bayan Peregrine omzuma dokundu. "Burada güvendesin. Hem istediğin kadar bizimle kalabilirsin."

Konuşmaya çalışsam da kekelemekten öteye gidemedim. "Ama ben-ben-ailem."

"Onlar seni sevebilir ama asla anlayamazlar," diye fısıldadı.

Kasabaya döndüğümde güneş sokaklarda ilk uzun gölgeleri oluşturmaya henüz başlamıştı. Bütün gece boyunca içenler gönülsüzce eve dönerken lamba direklerinin etrafında dolanıp duruyordu. Kocaman kara çizmelerini ayaklarına geçirmiş balıkçılarsa ayık adımlarla limana yürüyordu. Babam derin uykusundan henüz uyanmış, kalkmak üzereydi. O yataktan çıkarken ben usulca yatağın içine girip kapımı açmadan birkaç saniye önce yorganı kumlu giysilerimin üstüne çekmeyi başardım.

"İyi misin?"

İnleyerek yüzümü duvara doğru dönünce dışarı çıktı. Öğleden sonra uyandığımda ortak kullandığımız odadaki masada sevimli bir not ve bir kutu grip ilacı buldum. Güldüm ve ona yalan söylediğim için bir an kendimi suçlu hissettim. Ardından onu merak etmeye başladım. Deniz kıyısındaki burunda dürbünü ve küçük defteriyle dolanırken muhtemelen koyun katili bir deli onun yakınında geziniyordu.

Gözlerimi ovuşturarak üstüme bir yağmurluk giydim. Köyün etrafında bir tur attıktan sonra babamı veya o tuhaf ornitologu bulmayı ve gözlerine iyice bakmayı umarak yakındaki kayalıklarla kıyıları dolaştım. Fakat ikisini de bulamadım. Sonunda vazgeçip Rahip Deliğine döndüğümde hava kararmak üzereydi. Babam barda müdavimlerle oturmuş bira içiyordu. Etrafındaki boş şişelere bakılırsa epeydir buradaydı.

Yanına oturup sakallı kuşçuyu görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyledi.

"Şayet görürsen benim hatırım için ondan uzak dur olur mu?"

Garip garip bana baktı. "Neden?"

"Ondan hoşlanmıyorum nedense. Ya delinin biriyse? Ya o koyunları o öldürdüyse?"

"Bu acayip düşünceler nereden aklına geliyor?"

Ona anlatmak, her şeyi açıklamak istedim. Karşılığında beni anladığını söylemesini ve adam gibi bir baba nasihati vermesini diledim. O anda her şeyin biz buraya gelmeden önceki haline dönmesini istedim. Bayan Peregrine'in o mektubu bulmasından önceki günlere, zengin mahallesinde ruhsal bunalım geçirerek yaşayan normal çocuk olduğum günlere dönmek istedim. Buna karşılık, bir süre babamın yanında hiçbir şey konuşmadan oturmakla yetindim. Aradan sadece dört hafta geçtiği halde akıl ermeyecek kadar uzak bir geçmişte kalmış gibi hissettiğim o günlerde hayatımın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım ama beceremedim. Sonunda konuşacağımız hiçbir konu olmadığından izin isteyip yalnız kalmak için üst kata çıktım.

ONUNCU BÖLÜM

Salı gecesi kendim hakkında bildiğimi sandığım şeylerin çoğunun yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Pazar sabahı babamla birlikte bavullarımızı toplayıp eve dönmek üzereydik. Ne yapacağıma karar vermek için sadece birkaç günüm vardı. Ya kalacaktım ya dönecektim, ki iki seçenek de iyi görünmüyordu. Burada kalıp bildiğim her şeyi nasıl geride bırakabilirdim? Fakat bütün bu öğrendiklerimden sonra eve nasıl dönebilirdim?

Daha kötüsü, bu konu hakkında konuşabileceğim kimse yoktu. Babamla konuşmam söz konusu bile olamazdı. Emma sık sık neden kalmak gerektiği konusunda hararetli nutuklar atsa da, hiçbiri (ne kadar yavan görünse de) terk etmem istenen yaşama karşı bir çözüm getirmiyordu. Aynı şekilde, yegâne çocuklarının nedeni bilinmeyen bir şekilde birdenbire kaybolmasının ailemi nasıl etkileyeceğinin veya kendisinin bile kabul ettiği döngünün içindeki boğulma duygusunu nasıl gidereceğinin cevabını da vermiyordu. "Sen buradayken her şey daha iyi olacak," demekten başka bir laf bilmiyordu.

Hele Bayan Peregrine hiç yardımcı olmuyordu. Sadece enine boyuna konuşmak istediğim halde, verdiği tek cevap benim adıma karar veremeyeceğiydi. Yine de benim kalmamı istediği belliydi; benim güvenliğim bir yana, döngünün içindeki varlığım herkesin

daha güvende olmasını sağlayacaktı. Fakat bütün ömrümü onların bekçi köpeği olarak geçirme fikri hoşuma gitmiyordu. (Dedemin de aynı hisse kapıldığından ve savaştan sonra dönmeyi reddetmesinde kısmen bunun payı olduğundan kuşkulanmaya başlamıştım.)

Sıra dışı çocuklara katılmak aynı zamanda liseyi bitirememek, üniversiteye gidememek ya da büyüyen insanların normal olarak yaptıkları diğer işleri yapamamak anlamına geliyordu. Fakat o zaman kendi kendime *ben normal değilim* diye hatırlatıyordum. Hem boş ruhlar beni avlamak istediğine göre, döngünün dışında yaşayacağım hayat neredeyse her halükârda kısa sürecekti. Günlerimi korku içinde geçirip sürekli arkamı kollayacak, geceleri kâbuslarla uyanacak, sonunda gelip biletimi kesmelerini bekleyecektim. Bu olasılık, üniversiteye gidememekten çok daha kötü görünüyordu.

Sonra üçüncü bir yol olamaz mı diye düşündüm. Elli yıl boyunca döngünün dışında yaşayıp boş ruhları püskürten Portman Dedem gibi olamaz mıydım? O zaman buna içimden itiraz eden bir ses yükseldi.

O askeri eğitim almıştı salak. Soğukkanlı bir savaşçı olmuştu. İçi namlusu kesilmiş tüfeklerle dolu bir dolabı vardı. Senle kıyaslandığı zaman Rambo gibiydi.

İyimser yanım atış poligonunda eğitim alırım diyordu. Karate öğrenirim. Sürekli idman yaparım.

Dalga mı geçiyorsun? Lisede bile kendini koruyamadın! Sana muhafızlık etmesi için o ameleye rüşvet vermek zorunda kaldın. Birisine silah doğrultmaya kalksan korkudan altına yaparsın.

Hayır, yapmam.

Sen zayıfsın. Sen eziksin. O yüzden sana gerçekten kim olduğunu hiç söylemedi. Beceremeyeceğini biliyordu.

Kes sesini. Kes sesini.

Günler boyunca bu ikilemi yaşadım. *Kalayım mı, döneyim mi?* Hiçbir çözüm bulamadan takıntı halinde bunu düşündüm. Bu arada babamın kitap konusundaki hevesi tamamen kaçmıştı. Çalışmayı azalttıkça morali daha çok bozulmuştu. Morali bozuldukça barda

geçirdiği vakit artmıştı. Hiç o şekilde içtiğini görmemiştim, gecede altı – yedi bira içiyordu. Öyle olduğu zaman yanında durmak istemiyordum. Çok efkârlıydı, susup somurtmadığı zaman duymak istemediğim şeyler söylüyordu.

Bir gece, "Annen yakında beni terk edecek," dedi. "Kısa zamanda bir şey yapamazsam, gerçekten bunu yapabilir."

Ondan kaçmaya başladım. Bunu fark ettiğini bile pek sanmıyorum. Geliş gidişlerim hakkında yalan söylemek hüzünlendirici derecede kolaylaşmıştı.

Bu arada sıra dışı çocukların yuvasında, Bayan Peregrine adeta bir tecrit uyguluyordu. Sanki sıkıyönetim ilan edilmiş gibiydi. Küçük çocuklar yanlarında büyük biri olmadan hiçbir yere gidemiyor, büyükler çiftler halinde dolaşıyor, her seferinde Bayan Peregrine'e haber vermeleri gerekiyordu. Dışarı gitmek için izin almak işkence gibiydi.

Evin ön ve arka tarafını gözetlemek amacıyla vardiyalar halinde nöbetçiler görevlendirilmişti. Bütün gün ve gecenin büyük bir kısmı boyunca pencerelerin önünde dışarıyı seyreden sıkılmış yüzler görülüyordu. Birinin yaklaştığını gördükleri zaman ucu Bayan Peregrine'in odasındaki zile bağlı ipe asılıyorlardı. Bu durumda, ne zaman eve gelsem o beni sorgulamak için kapıda bekliyordu. Döngünün dışında neler oluyordu? Garip bir şeyler görmüş müydüm? Takip edilmediğimden emin miydim?

Çocukların biraz keçileri kaçırır gibi olması şaşırtıcı değildi. Küçükler taşkınlık yaparken büyükler sıkılıyordu. Herkesin duyacağı bir sesle yeni kurallardan şikâyet ediyorlardı. Durup dururken birinin abartılı bir şekilde iç çektiği duyuluyordu. Böyle anlarda Millard'ın odada dolaştığını anlıyorduk. Hugh'un arıları sürüler halinde gezinip etraftakileri sokmaya başlayınca eve girmeleri yasaklandı. Bunun üzerine Hugh bütün vaktini pencerenin önünde geçirmeye başladı. Arıları camın öbür tarafında uçuşuyordu.

Kurşun ayakkabılarını kaybettiğini iddia eden Olive, tavanda sinek gibi dolaşmaya koyuldu. Odada bulunanların kafasına pirinç ta-

neleri atıyor, sonunda kafasını kaldıranlar onu görünce neredeyse bayılana kadar kahkaha attığından dengesi bozulup yere düşecek gibi oluyordu. Düşmemek için bir avizeye veya kornişe tutunmak zorunda kalıyordu. İçlerinde en acayibi Enoch'tu. Kilden askerleri üzerinde Dr. Frankenstein'ı kıskandıracak deneysel ameliyatlar yapmak üzere bodrumdaki labaratuvarına kapanmıştı. Berbat bir örümcek adam yapmak için iki tane askerin kollarıyla bacaklarını kesiyor veya enerjisi hiç tükenmeyecek şekilde bir süper-kilden-adam yaratmak amacıyla dört tavuğun yüreğini bir askerin göğsüne yerleştiriyordu. Askerlerin minik gri bedenleri bu baskıya dayanamayıp birer birer iflas edince, bodrum iç savaştaki bir askeri hastaneye benzemişti.

Bayan Peregrine'e gelince, o sürekli hareket halindeydi. Piposunu artarda doldurup içiyor, gözünün önünde olmadıkları anda kaybolacaklarmış gibi çocukları sürekli kontrol etmek için odadan odaya topallayarak dolaşıyordu. Arada bir uyuşukluğundan kurtulan Bayan Avocet koridorlarda gezinip zavallı evlatlarına ümitsizce seslendikten sonra birinin kollarına yığılınca yatağına geri götürülüyordu. Bayan Avocet'in trajik çilesi ve boş ruhların *ymbryne*leri neden kaçırmak istedikleri konusunda bir sürü paranoyakça tahmin yapılıyordu. Son derece tuhaf teorilerin yanında (bütün gezegeni yutacak kadar geniş, tarihin en büyük zaman döngüsünü yaratmak), gülünç derecede iyimser teoriler vardı (boş ruhlarla dost olmak; ruh yiyen korkunç bir canavarın son derece yalnız olması).

Sonunda eve ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. İki gün boyunca hapis hayatı yaşamak herkesi aşırı halsizliğe itmişti. Depresyona karşı en iyi savunmanın rutini sürdürmek olduğuna inanan Bayan Peregrine herkesin ilgisini günlük derslerine çekmeye çalışıyor, günlük yemeklerin hazırlanması ve evin tertemiz tutulması için uğraşıyordu. Gelgelelim çocuklar bir iş yapma konusunda doğrudan talimat almadıkları zaman koltuğa gömülüp boş gözlerle dışarıyı seyrediyor, daha önce yüzlerce kez okudukları, sayfaları kıvrılmış kitapları karıştırıyor veya uyuyordu.

Sıra dışı yeteneğini sergilediğini hiç görmediğim Horace bir akşam çığlık atmaya başladı. Bir grup çocuk fırlayıp nöbet tuttuğu tavan arasına çıktık. Horace oturduğu sandalyede pür dikkat kesilmiş, bir kâbustan uyanmışçasına elini havada bir şey kovar gibi savuruyordu. Çığlık atarken birden anlamsız sözler söylemeye başladı. Denizlerin kaynadığını, gökyüzünden kül yağdığını, sonsuz bir duman bulutunun bir örtü gibi dünyayı boğacağını haykırdı. Birkaç dakika süren bu kehanet gibi duyurulardan sonra görünüşe bakılırsa halsizlikten kıpırdayamaz olmuş ve huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Diğerleri bu olayı daha önce görmüştü. Öyle sık görmüşlerdi ki, geçirdiği nöbetleri gösteren fotoğraflar Bayan Peregrine'in albümünde vardı. O yüzden ne yapacaklarını biliyorlardı. Müdirenin talimatı üzerine kollarıyla bacaklarından tutup yatağına götürdüler. Birkaç saat sonra uyandığında gördüğü rüyayı hatırlamadığını söyledi. Hatırlamadığı rüyaların pek ender gerçeğe döndüğünü iddia etti. Çocukların kaygılanacak bir sürü meselesi olduğundan bu iddiayı doğru kabul ettiler. Oysa ben bir şey sakladığını hissetmiştim.

Cairnholm gibi küçük bir kasabada birisi ortalıkta görünmediği zaman bunun fark edilmemesi mümkün değildir. O yüzden, Martin çarşamba günü müzeyi açmayınca ve gece eve dönmeden önce Priest Hole'da her zamanki gibi içkisini yudumlamaya uğramayınca herkes onun hasta olduğunu düşündü. Kev'in karısı bakmak için eve gittiğinde kapının ardına kadar açık olduğunu, cüzdanıyla gözlüğünün mutfak tezgâhı üzerinde durmasına rağmen evde kimsenin bulunmadığını gördü. Bunun üzerine herkes öldüğünden kaygılanmaya başladı. Ertesi gün yine ortalıkta gözükmeyince bir grup erkek kulübeleri arayıp, ters dönmüş sandalların altına bakmak için yola çıktı. Evli olmayan ve viski içmeyi seven bir adamın bir içki âlemi sonunda sızıp kalabileceği her yeri arayacaklardı. Tam işe koyulmuşlardı ki, telsizden bir anons duyuldu; Martin'in cesedi okyanusta bulunmuştu.

Onu bulan balıkçı geldiğinde pubda babamla birlikte oturuyordum. Daha öğle saatini biraz geçmesine rağmen prensiplere göre kendisine bira verildi. Birkaç dakika sonra adam olayı anlatmaya başladı.

"Gannet Burnu'nda ağ atıyordum. Ağ bana çok ağır geldi. Çok garipti çünkü orada genellikle ufak tefek şeyler çıkar, karides filan. Ağın bir yengeç kafesine takıldığını sandım. O yüzden zıpkını alıp sandalın altına eğildim. Biraz sonra bir şeye takıldı." Marazi bir anaokulunda masal saatiymiş gibi hepimiz taburelerimizi ona biraz daha yaklaştırdık. "Martin'in ta kendisiydi. Uçurumdan aşağı düşmüş ve köpekbalıkları tarafından ısırılmış gibi bir hali vardı. Gecenin köründe üstünde sabahlığı ve el arabasıyla o uçurumun tepesinde ne arıyordu kim bilir?"

"Giyinik değil miydi?" diye sordu Kev.

"Belki yatmak üzere giyinmişti. Yağmurda yürümek için değil."

Herkes Martin'in ruhu için kısa birer dua mırıldandıktan sonra teoriler üretmeye başladı. Birkaç dakika geçmeden mekân, çakırkeyif Sherlock Holmes'larla dolu duman altı bir batakhaneye dönmüştü.

Adamın biri, "Herhalde sarhoştu," diye ortaya bir fikir attı.

Bir başkası, "Belki uçurumun orada koyun katilini görmüştü, onu kovalıyordu," dedi.

"Şu yeni gelen kafadan çatlak adama ne demeli?" diye sordu balıkçı. "Hani şu kamp yapan."

Babam taburesinde doğruldu. "Ben iki gece önce ona rastladım."

Şaşkınlık içinde ona döndüm. "Bana söylemedin."

"Kapanmadan yetişmek için eczaneye gidiyordum, bu adam da kasabanın dışından, karşı taraftan geliyordu. Çok acelesi vardı. Tamamen rahatsız etmek için yanımdan geçerken bir omuz attım. Durup dik dik bana baktı. Korkutmaya çalışıyordu. Ben de gözlerimi ona dikip burada ne aradığını, ne işle uğraştığını sordum. Çünkü gördüm ki, burada insanlar kendilerinden bahsediyorlar."

Kev tezgâhın üstüne yaslandı. "Eee?"

"Bir an bana vuracakmış gibi davrandı, sonra yürüyüp uzaklaştı."

Bunun üzerine birçok müdavim peş peşe sorular sormaya başladı; bir ornitolog ne iş yapardı, adam niye kamp kurmuştu ve önceden duyduğum birçok soru. Benimse kaç gündür sormaya can attığım tek bir sorum vardı. "Onda tuhaf bir şey fark ettin mi? Yüzünde?"

Babam bir an düşündü. "Evet, gerçekten. Güneş gözlüğü takmıştı."

"Gece mi?"

"Çok garipti."

Birden midem bulandı ve kusacak gibi oldum. Babam yumruk yumruğa bir kavgadan çok daha büyük bir tehlikenin eşiğine gelmişti. Bu durumu en kısa zamanda Bayan Peregrine'e söylemem gerektiğini biliyordum.

"Amaan, saçmalamayın," dedi Kev. "Cairnholm'da yüz yıldan beri cinayet işlenmedi. Hem neden ihtiyar Martin'i öldürmek istesinler ki? Hiç mantıklı değil. Bahse girerim otopsi sonucu açıklandığı zaman gelecek yüzyıla yetecek kadar içmiş olduğu ortaya çıkar."

Balıkçı, "Ondan önce büyük bir bela olabilir," dedi. "Hava durumunda büyük bir fırtınanın geldiği söylendi. Son bir yılın en şiddetlisiymiş."

Kev, "Hava durumunda söylemişler," diye dalga geçti. "Şimdi yağmur yağdığını bilmek istiyorsam o geri zekâlılara güvenmem."

Ada sakinleri Tabiat Ana'nın Cairnholm'da yapabilecekleri konusunda genellikle iç karartıcı tahminlerde bulunuyorlardı. Sonuçta hava koşullarının insafına kalmışlardı ve hepsi doğuştan karamsardı. Nitekim bu kez en kötü korkuları doğru çıkmıştı. Bir haftadan beri adayı döven yağmur ve rüzgâr o gece çok sert bir fırtınaya dönüştü. Kapkara bulutlar gökyüzünü kaplarken denizde köpüklü dev dalgalar oluştu. Bir yandan Martin'in ölümü, diğer yandan hava durumu hakkında konuşan bütün kasabanın yanı sıra çocuk yuvasının sakinleri de evlerine hapsoldu. Pencerelerin panjurları kapatılıp kapılar sürgülendi. Dev dalgalar tekneleri salladıkça palamarları kopacakmış gibi gıcırdıyordu. Bu fırtınada denize açılmak intihar anlamına geleceğinden kimse limanı terk etmeyi göze alamadı. Anakaradaki polis, deniz sakinleşmeden Martin'in cesedini çıkaramadığı için kasaba halkı onun cesedinin ne olacağı şeklindeki asap bozucu soruyla baş başa kalmıştı. Sonunda adadaki en büyük buz stoğuna sahip balık satıcısının, onu dükkânın arkasında somon, morina ve diğer balıklarla birlikte bekletmesine karar verildi. Ne de olsa, onlar da Martin gibi denizden çıkarılıyordu.

Babam Rahip Deliğinden ayrılmamam için bana sıkı sıkıya tembih etmişti ama Bayan Peregrine de tuhaf bir şey gördüğüm zaman haber vermemi tembihlemişti. Kuşkulu bir ölümden daha tuhaf ne olabilirdi? O yüzden, gece üşüttüğümü bahane edip odama kapandım. Bir süre sonra pencereden çıkıp yağmur oluğuna tutunarak aşağı indim. O havada kimse dışarı çıkacak kadar enayi olmadığından ana caddede fark edilme korkusu olmadan koştum. Kırbaç gibi inen yağmur damlaları vurdukça kapüşonumdan hışırtılar geliyordu.

Çocuk yuvasına vardığımda bana şöyle bir bakan Bayan Peregrine aksi giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Ona kasabada duyduğum söylentileri ve yarım yamalak olayları anlattığımda beti benzi attı. Beni aceleyle oturma odasına götürüp panik içinde bulabildiği bütün çocukları oraya topladı. Seslendiği zaman cevap vermeyen birkaç çocuğu bulup getirmek için dışarı fırladı. Odadakiler kaygılı ve şaşkın bir halde bekliyordu.

Emma'yla Millard beni bir köşeye çektiler. Millard, "Neden böyle telaşlandı?" diye sordu.

Onlara usulca Martin'in başına gelenleri anlattım. Millard derin bir iç çekerken Emma üzgün bir tavırla kollarını kavuşturdu.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordum. "Yani, boş ruhlar olamaz. Onlar sadece sıra dışıları avlıyor değil mi?"

Emma homurdandı. "Sen mi söylersin yoksa ben mi?"

Millard, "Boş ruhlar sıra dışıları büyük ölçüde sıradan insanlara tercih ederler," dedi. "Fakat ayakta kalabilmek için ne bulurlarsa yerler, yeter ki canlı ve etine dolgun olsun."

"Bir boş ruhun etrafta olduğunu anlamanın yollarından biri budur," dedi Emma. "Cesetler birikmeye başlar. O yüzden genellikle göçebedirler. Sık sık yer değiştirmezlerse, izlerini bulmak kolaylaşır."

Sırtımda bir ürperti hissederek sordum. "Ne kadar sık yemeleri gerekir?"

"Eh, epey sık," dedi Millard. "Yaratıklar vakitlerinin büyük bir kısmını boş ruhlara yiyecek bulmakla harcar. Fırsat buldukça sıra dışıları ararlar ama enerjilerinin büyük bir kısmını boş ruhlar için sıradan kurbanlar bulmak için harcarlar. Hayvan ya da insan bulduktan sonra kalan pisliği saklarlar." Biraz ilginç bir kemirgen türünün üreme eğilimleri hakkında bilimsel bir açıklama yaparmış gibi konuşuyordu.

"Peki, yaratıklar hiç yakalanmaz mı?" diye sordum. "Yani, insanların katledilmesine yardım ediyorlarsa, sizce..."

Emma, "Bazıları yakalanıyor," dedi. "Haberleri dinliyorsan, bahse girerim bazılarını duymuşsundur. Bir tane adamı yakalamışlardı; buz kutusunda kesik insan başları, alçak bir ocağın üstündeki et kazanının içinde yaşlı kadınlar vardı. Adam sanki Noel yemeği hazırlıyordu. Bu olay senin zamanında çok eski geçmişe ait değil."

Gecenin geç bir vaktinde, buna benzer dehşet verici koşullarda yakalanmış Milwaukeeli yamyam seri katilden bahseden özel bir haberi hayal meyal hatırladım.

"Jeffrey Dahmer mi demek istiyorsun?"

"Evet, sanırım o beyefendinin adı buydu," dedi Millard. "Hayret verici bir olay. Uzun yıllar boyunca boş ruh olmadığı halde, anlaşılan taze ete yönelik iştahı hiç kesilmemiş."

"Sizin gelecek hakkında bilginiz olmadığını sanıyordum," dedim.

Emma hınzırca güldü. "Kuş gelecekle ilgili sadece güzel şeyleri kendine saklıyor, bizim hep can sıkıcı olayları duyduğumuza emin olabilirsin."

O sırada Enoch'la Horace'ı gömleklerinin ucundan çekerek getiren Bayan Peregrine odaya döndü. Bunun üzerine herkes pürdikkat kesildi. Beni takdir ettiğini gösteren bir baş hareketi yapan Bayan Peregrine, "Az önce yeni bir tehdit haberi aldık," diye konuştu. "Döngümüzün dışında bir adam şüpheli bir şekilde ölmüş. Sebebini kesin olarak bilmeyip güvenliğimize karşı ciddi bir tehdit olduğundan emin olmasak da, öyleymiş gibi buna hazırlıklı bulunmamız gerekir. Yeni bir duyuruya kadar, akşam yemeği için sebze toplamak veya bir kaz yakalamak için dahi olsa kimse evi terk etmeyecek."

Odada toplu bir homurdanma yükselince Bayan Peregrine bağırarak devam etti. "Şu son birkaç günden beri hepimiz çok sıkıntı çekmeyiz. Sizden sabırlı davranmaya devam etmenizi rica ediyorum."

Parmaklar havaya kalkmasına rağmen hiçbir soru sorulmasını kabul etmeyen Bayan Peregrine kapıları kilitlemek için odadan çıktı. Panik içinde onun arkasından koştum. Adada gerçekten tehlikeli bir durum varsa, döngüden dışarı adım attığım anda öldürülebilir-

dim. Ama burada kalırsam, ben kayboldum diye üzüntüden yataklara düşmesi bir yana onu savunmasız bir halde bırakacaktım. Bu nedense bana daha kötü geliyordu.

Bayan Peregrine'e yetişip, "Gitmem lazım," dedim.

Beni boş bir odaya sokup kapıyı kapadı. "Yüksek sesle konuşma ve kurallarıma uy," diye buyurdu. Söylediklerim senin için de geçerli. Kimse bu evden ayrılamaz."

"Ama..."

"Şimdiye kadar senin benzersiz konumundan ötürü dilediğin zaman gidip gelmen konusunda daha önce kimseye tanınmamış ölçüde serbestlik tanıdım. Fakat seni buraya kadar takip etmiş olabilirler, bu durumda evlatlarımın hayatı tehlikede demektir. Onları –ya da kendini– daha fazla tehlikeye atmana izin veremem."

"Anlamıyor musunuz?" dedim öfkeyle. "Tekneler denize açılamıyor. Kasaba halkı kısılıp kaldı. Babam da öyle. Eğer gerçekten bir yaratık varsa ve düşündüğüm kişiyse, zaten babamla neredeyse kavgaya tutuşacaklarmış. Adam hiç tanımadığı birini boş ruhlara teslim ettiyse, bir sonraki kim olur dersiniz?"

Yüzü taş gibi ifadesizdi. "Kasaba halkının durumu beni ilgilendirmez. Evlatlarımı tehlikeye atamam. Hiç kimse için."

"Sadece kasaba halkı değil. Söz konusu olan babam. Birkaç tane kapıyı kilitlemeniz benim çıkmamı engeller mi sanıyorsunuz?"

"Belki engellemez. Ama buradan ayrılmakta ısrar edersen, o zaman hiç geri dönmemen için ısrar ederim ben de."

Öyle şaşırmıştım ki kendimi tutamayıp güldüm. "Ama bana ihtiyacınız var."

"Evet var, hem de çok."

Hışımla Emma'nın üst kattaki odasına çıktım. İçeride, şayet Norman Rockwell hapiste çile dolduran insanların resmini yapmış olsa ancak bu kadar benzeyebilecek bir hüsran tablosu vardı. Bronwyn kıpırdamadan pencereden dışarıyı seyrediyordu. Enoch yere otur-

muş sert bir kil parçasını yontuyordu. Emma yatağın kenarına iliş-miş, dirseklerini dizlerine dayamış bir halde bir defterin sayfalarını yırttıktan sonra parmakları arasında yakıyordu.

İçeri girdiğim zaman, "Demek geri döndün!" dedi.

"Hiç ayrılmadım ki. Bayan Peregrine beni bırakmıyor." Ben yaşadığım ikilemi açıklarken herkes kulak kesilmişti. "Ayrılmaya kalkarsam beni dönmemek üzere kovacak."

Emma bütün defteri yakmıştı. "Bunu yapamaz!" diye bağırırken elini yalayan alevlere aldırış bile etmiyordu.

"Ne isterse yapar," dedi Bronwyn. "O Kuş."

Emma defteri yere atıp üstüne basarak alevleri söndürdü.

"Size gideceğimi söylemeye geldim, beni istese de istemese de gideceğim. Burada mahkum olmayacağım ve babam gerçekten tehlike altındayken başımı kuma gömmeyeceğim."

Emma, "Öyleyse ben de seninle geliyorum," dedi.

"Ciddi olamazsın," diye karşılık verdi Bronwyn.

"Ciddiyim."

"Sen su katılmadık aptalsın," dedi Enoch. "Bumburuşuk bir ihtiyar haline geleceksin, üstelik ne için? Onun için mi?"

"Gelmeyeceğim," dedi Emma. "Zamanın aradaki farkı kapatması için döngünün dışında saatlerce kalman gerekir. Bizim işimiz o kadar uzun sürmeyecek değil mi Jacob?"

"Bu kötü bir fikir," diye cevap verdim.

"Neymiş kötü fikir?" dedi Enoch. "Hayatını neden tehlikeye attığını bile bilmiyor."

Bronwyn, "Müdire bundan hoşlanmaz," diye gerçeği açıkladı. "Bizi öldürür Em."

Emma ayağa kalkıp kapıyı kapadı. "Bizi müdire değil o yaratıklar öldürecek. Hem öldürmeseler bile bu şekilde yaşamak ölmekten beter olabilir. Kuş bizi öyle sıkıyor ki nefes bile alamıyoruz. Bütün sebep dışarıda her ne varsa yüzleşecek cesareti olmaması!"

O ana kadar yanımızda olduğunu fark etmediğim Millard, "Ya da dışarıda olmayanla," dedi.

Bronwyn, "Ama hoşuna gitmeyecek," diye tekrarladı.

Emma kavgaya hazır bir halde arkadaşına yaklaştı. "O kadının eteği altında daha ne kadar saklanabilirsin?"

"Bayan Avocet'in başına gelenleri unuttun mu?" diye sordu Millard. "Çocuklar döngüden ayrılınca öldürüldüler ve Bayan Bunting kaçırıldı. Oldukları yerde kalsalardı bu kötülükler olmayacaktı."

"Kötülükler olmayacak mıydı?" diye kuşkuyla sordu Emma. "Evet, boş ruhların döngülerin içine giremediği doğru. Ama yaratıklar girebilir, çocuklar da dışarı çıkmaya o şekilde kandırılmış. Olduğumuz yerde oturup ön kapıdan girmelerini mi bekleyeceğiz? Ya akıllıca kılık değiştirip bu kez silah getirirlerse ne olacak?"

Enoch, "Ben olsam şöyle yapardım," diye konuştu. "Herkes uyuyana kadar bekler, ardından Noel Baba gibi bacadan inerdim ve BAM!" Emma'nın yastığına hayali bir silahla ateş eder gibi yaptı. "Herkesin beyni duvara yapışırdı."

Millard içini çekerek, "Teşekkürler," dedi.

"Onları fark ettiğimizi anlamalarına fırsat vermeden darbeyi indirmeliyiz," dedi Emma. "Elimizde hâlâ şaşırtma kozumuz varken kullanmalıyız."

"Ama orada olduklarını bilmiyoruz!" dedi Millard.

"Buluruz."

"Peki nasıl yapmayı düşünüyorsun? Boş ruh görene kadar etrafta dolaşacak mıyız? Sonra ne olacak? 'Affedersiniz, bizi yeme konusunda niyetinizin ne olduğunu merak ediyorduk' mu diyeceğiz?"

"Jacob var ya," dedi Bronwyn. "Onları görebilir."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bu avcı grubu kurulacaksa bir bakıma herkesin güvenliğinden ben sorumlu olacaktım.

"Ben onları sadece bir kez gördüm," diye uyarıda bulundum. "O yüzden kendimi uzman sayamam."

Millard, "Hem onlardan birini göremezse ne olacak?" diye sordu. "Ya gerçekten burada olmadıkları ya da saklandıkları anlamına gelebilir. Şimdi olduğu gibi o zaman da elinizde ipucu olmayacak."

Herkesin yüzü asıldı. Millard mantıklı bir söz söylemişti.

"Görünüşe bakılırsa, mantık bir kez daha ağır bastı," diye konuştu. "Ben gidip akşam yemeği için yulaf lapası alacağım, isyancı adaylarından katılmak isteyen varsa bana eşlik edebilir."

Yerinden kalkıp kapıya doğru gittiği sırada yatak yayları gıcırdadı. Fakat odadan çıkmaya fırsat bulamadan Enoch ayağa fırlayıp, "Buldum!" diye bağırdı.

Millard durdu. "Ne buldun?"

Enoch bana döndü. "Boş ruhların yiyip yemediğini bilmediğimiz adam var ya, onu nerede tuttuklarını biliyor musun?

"Balıkçı dükkânında."

Ellerini ovuşturdu. "Öyleyse nasıl emin olacağımızı biliyorum."

"Nasıl olacağız?" diye sordu Millard.

"Ona soracağız."

Bir keşif kolu oluşturuldu. Benim yalnız gitmeme açıkça karşı çıkan Emma bizimle gelecekti. Bayan Peregrine'i kızdırmaya çekinen ama bizi koruması gerektiğini düşünen Bronwyn ve planını uygulayacağımız Enoch da ekipteydi. Görünmezliği işe yarayabilecek olan Millard bize katılmamıştı; üstelik bizi ispiyonlamaması için onu ayartmak zorunda kalmıştık.

Emma, "Hep birlikte gidersek o zaman Kuş Jacob'u aforoz edemez," diye mantık yürüttü. "Dördümüzü birden aforoz etmesi gerekir."

Bronwyn, "Ama ben aforoz edilmek istemiyorum!" dedi.

"Asla yapamaz Wyn. Mesele burada. Hem hava aydınlanmadan dönersek belki gittiğimizi bile fark etmez."

Bu konuda kuşkulu olsam da, denemeye değeceğinde hemfikirdik. Kaçışımız tıpkı hapisten firar etmeye benziyordu. Evin en kargaşalı zamanı olan yemekten sonrası, Bayan Peregrine'in dikkatinin de en çok dağıldığı andı. Emma oturma odasına, ben çalışma odasına gidiyormuş gibi yaptık. Birkaç dakika sonra üst kattaki koridorun sonunda buluştuk. Burada, tavandaki bir kapağın arkasında

merdiven vardı. Merdivene önce Emma tırmandı, arkasından ben çıktım. Kapağı arkamızdan kapayıp küçük ve karanlık tavan arasına girdik. Uçtaki havalandırma kapağını kolayca yerinden çıkarınca, çatının düz bir kısmına çıktık.

Gecenin karanlığında dışarı çıktığımızda diğer iki üye bizi bekliyordu. Bronwyn bize sımsıkı sarılıp aşağıdan aldığı birer siyah muşamba yağmurluk verdi. Döngünün dışında bizi bekleyen fırtınaya karşı belli bir koruma sağlayacağını düşünerek bunları giymeyi ben önermiştim. Yere nasıl ineceğimizi sormak üzereyken Olive'in havada uçarak damın üstünde yükseldiğini gördüm.

Gülerek, "Kim paraşüt oyunu oynamak ister?" diye sordu. Ayakları çıplaktı ve beline kalın bir ip dolamıştı. İpi neyin tuttuğunu merak ederek damdan aşağı bakınca Fiona'yı gördüm. Pencereden sarkmış vaziyette ipi elinde tutuyordu. Beni görünce el salladı. Anlaşılan suç ortaklarımız vardı.

"Önce sen," diye bağırdı Enoch.

"Ben mi?" Endişeyle çatının kenarından geriye kaçtım.

Emma, "Olive'e sıkıca tutunup atla," dedi.

"Kalça kemiğimi kırmama yol açacak böyle bir plan olduğunu hatırlamıyorum."

"Bir şey olmaz aptal. Sen Olive'e sarıl yeter. Çok eğlenceli. Birçok kez yaptık." Sonra bir an düşünüp, "Şey, bir kere yaptık," dedi.

Görünüşe bakılırsa başka çare yoktu. O yüzden kendimi toplayıp çatının kenarına yaklaştım. Olive, "Korkma!" dedi.

"Söylemesi kolay. Sen nasıl olsa düşmezsin."

Kollarını uzatıp bana sarıldı. Ben de onu tuttum. "Tamam, gidelim," diye fısıldadı. Gözlerimi kapayıp boşluğa adım attım. Korktuğum gibi düşmeyip hava kaçıran bir balon gibi yavaşça yere indik.

"Eğlenceliydi," dedi Olive. "Şimdi in bakalım!"

Ben yere basınca, "Hiiiii!" diyerek füze gibi hızla çatıya yükseldi. Yukarıdakiler onu susturup birer birer aşağı indi. Tekrar bir araya gelince usulca ay ışığının vurduğu ormana girdik. Fiona ile Olive

bize el sallıyordu. Belki hayal görüyordum ama rüzgârda dalgalanan çalıdan heykeller de bize el sallar gibiydi. Adem ise hüzünle vedalaşır gibi başını sallıyordu.

Bataklığın kenarında soluklanmak için durunca Enoch şişkin paltosunun içine elini sokup tülbende sardığı birtakım paketler çıkardı. "Alın şunları, hepsini ben taşıyamam."

Bronwyn, "Ne var bunlarda?" diye sorup bezi açınca ortaya içindeki küçük tüpler kıpırdayan iri ve kahverengi bir et parçası çıktı. Paketi hızla uzaklaştırırken, "Öff, çok kötü kokuyor!" diye bağırdı.

Enoch, "Sakin ol, alt tarafı bir koyun yüreği," deyip aşağı yukarı aynı boyutta bir parçayı benim elime tutuşturdu. Formaldehit kokan parça beze sarılı olduğu halde itici bir ıslaklığa sahipti.

Bronwyn, "Bunu taşırsam kusacağım," dedi.

Gücenmiş görünen Enoch, "Görmek isterdim," diye homurdandı. "Yağmurluğunun içine sok da yolumuza devam edelim."

Bataklığın ortasındaki gizli şeritten yürüdük. Buradan artık o kadar çok geçmiştim ki, neredeyse ne kadar tehlikeli olduğunu, yüzyıllar boyunca ne kadar çok insanı yuttuğunu unutmuştum. Höyüğe girerken herkese yağmurluğunu iliklemesini söyledim.

Enoch, "Birisini görürsek ne olacak?" diye sordu.

"Normal davranın. Amerikalı arkadaşlarım olduğunuzu söylerim."

Bronwyn, "Ya bir yaratık görürsek?" diye sordu.

"Kaçın."

"Ya Jacob bir boş ruh görürse?"

Emma, "O zaman şeytan peşinize düşmüş gibi koşun," dedi.

Birer birer büzüşerek höyüğün içine girip o sakin yaz gecesine veda ettik. Dipteki boşluğa gelene değin her şey sakindi. Derken hava basıncıyla sıcaklık düştü ve fırtına avazı çıktığı kadar bağırırcasına sesini duyurdu. Korkudan titreyerek sesin geldiği yöne doğru ilerledik. Tünelin ağzına varınca bir an durup köpürüp uluyan rüzgâra kulak verdik.

Adeta kafeste beklerken yemeğini görünce heyecanlanmış vahşi bir hayvan gibiydi. Kendimizi ona sunmaktan başka çaremiz yoktu.

Dizüstü çöküp kara bir deliği andıran boşluğa doğru süründük. Fırtına bulutlarıyla kaplı gökyüzünde tek bir yıldız görünmüyordu. Kırbaç gibi vuran yağmur ve dondurucu rüzgâr yağmurluklarımızın içine giriyordu. Şimşekler çaktıkça hepimiz bembeyaz parlıyorduk. Ardından gelen karanlıksa ortalığı zindandan farksız kılıyordu. Emma ateş yakmaya çalışsa da elleri bozuk bir çakmağı andırıyordu. Bileğini oynattıkça çıkan kıvılcımlar aleve dönüşemeden tıslayıp sönüyordu. Bunun üzerine yağmurlukları başımıza çekip iki büklüm bir halde rüzgâra karşı koşmaya başladık. Kabaran bataklık sürekli bacaklarımıza yapışıyordu. Yönümüzü görmekten çok hafızamıza güvenerek buluyorduk.

Kasabaya vardığımızda yağmur bütün kapıları ve pencereleri dövüyordu. Bütün kasaba halkı sıkı sıkıya kilitleyip panjurlarını indirdiği evlerine çekildiğinden kimseye görünmeden yağmur suyunun oluk oluk aktığı sokaklarda koşmaya devam ettik. Sokaklar rüzgârın savurduğu kiremit parçalarıyla doluydu. Yağmurdan dolayı önünü göremeyen kaybolmuş bir koyun meleyip duruyordu. Bir evin dışındaki tuvalet fırtınadan devrilmiş, içindekiler sokağa boşalmıştı. Sonunda balıkçı dükkânına vardık. Kapı kilitli olmasına rağmen Bronwyn iki sert tekmeyle açmayı başardı. Ellerini yağmurluğun içinde kurutan Emma nihayet ateş yakmayı başarmıştı. Dükkâna girdiğimizde iri gözlü mersinbalıkları cam dolapların içinden bizi gözetliyor gibiydi. Dylan'ın küfürler homurdanarak balık ayıkladığı tezgâhın yanından geçip paslı bir kapıdan arkaya girdik. Burası küçük bir buzhaneydi. Tabanı toprak, tavanıysa teneke kaplıydı. Duvarları kabaca kesilmiş kalaslarla yapılmıştı. Yamuk dişler gibi ikiye ayrıldıkları kısımlardan içeri yağmur sızıyordu. Buzhanenin içinde testere tezgâhları üstüne yerleştirilmiş ve içleri buz dolu bir düzine dikdörtgen şeklinde yalak vardı.

Enoch, "Hangisinde?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Emma elindeki alevi havaya kaldırınca yalakların etrafında dolaşıp hangisinin içinde balıklardan fazlasını barındırdığını bulmaya çalıştık. Fakat hepsi birbirinin aynıydı, kapağı olmayan içi buzla dolu birer tabut gibiydi. Hepsini araştırmak zorundaydık.

"Ben bakamam," dedi Bronwyn. "Onu görmek istemiyorum. Ölülerden hoşlanmam."

"Ben de hoşlanmam ama bakmak zorundayız," dedi Emma. "Hepimiz bu işin içindeyiz."

Birer yalak seçip içinde ödül olan bir çiçek tarhını eşeleyen köpekler gibi buzları ayıklamaya başladık. Kürek gibi kullandığımız ellerimizle buz kalıplarını yere saçıyorduk. Önümdeki yalağın yarısını boşalttığımda parmaklarım artık uyuşmuştu ki, Bronwyn'in çığlığıyla irkildim. Elleriyle ağzını kapayıp sendeleyerek yalaktan uzaklaşmıştı.

Hepimiz yalağın etrafına toplandık. Buzların içinden donmuş, parmaklarının üstü kıllarla kaplı bir el çıkmıştı. Enoch, "Galiba adamımızı buldun," deyip kalan buzları yere atarken biz yüzümüze kapadığımız ellerimiz arasından onu izledik. Biraz sonra bir kol, ardından gövde ve nihayet Martin'in cansız vücudu göründü.

Manzara korkunçtu. Kollarıyla bacakları imkânsız görünen yönlere doğru dönmüştü. Göğüs kafesi kesilip açılmış ve içi boşaltılmış, organlarının olduğu yerler buzla doldurulmuştu. Yüzü belirdiği zaman hepimiz aynı anda iç çektik. Yüzünün yarısı mor bir yara şeklini almıştı ve ince şeritler halinde kesilmiş bir maske gibiydi. Diğer yarısı hasar görmediğinden onu tanımaya yetiyordu. Ucunda sakal olan bir çene, bir yapbozun parçalarını andıran yanak ve kaş, boşluğa bakan, beyaz bir tabakayla kaplanmış yeşil bir göz. Üstünde sadece bir şort ve bornoz parçaları vardı. Gece o kılıkta tek başına uçuruma gitmesine asla imkân yoktu; birisi –ya da bir şey– onu oraya sürüklemişti.

Bir cerrahın ümitsiz bir hastaya teşhis koyması gibi Martin'e bakan Enoch, "Çok kötü durumda," dedi. "Size söyleyeyim, planım işe yaramayabilir."

Yanımıza kadar sokulma cesareti gösteren Bronwyn, "Denemek zorundayız," dedi. "Bunca yol geldik, en azından şansımızı denemeliyiz."

Enoch yağmurluğunu açıp iç cebinden tülbende sarılmış kalbi çıkardı. Organ, içe doğru kıvrılmış bir beyzbol eldivenini andırıyordu. "Eğer uyanırsa bundan hoşnut olmayacaktır. O yüzden geri çekilin ve uyarmadı demeyin."

Hepimiz iyice geriye çekildik. Yalağın başında kalan Enoch ise eğilip kolunu Martin'in göğsünü dolduran buzların içine sokup karıştırmaya başladı. Bu haliyle buzdolabında gazoz arayan birini andırıyordu. Bir süre sonra bir şey yakaladığını anladık. Öbür eliyle koyun yüreğini başının üstünde tuttu.

Enoch'un bedeninde ani bir titremenin ardından çarpmaya başlayan yürek havaya kanla karışmış asitli sıvı püskürttü. Enoch hızla, kesik kesik soluyordu. Martin'le iletişim kurmaya çalışır gibi bir hali vardı. Cesette bir kıpırtı görmeye çalışsam da hareketsiz yatıyordu.

Martin'in elindeki kalp bir süre sonra yavaşlayıp büzüştü. Buzdolabında uzun süre beklemiş et gibi, rengi soluklaşıp koyu griye dönüştü. Enoch onu yere atıp elini bana uzattı. Cebimdeki kalbi çıkarıp avucuna koydum. Aynı süreci tekrarlayınca kalp bir süre atıp sıvı püskürtmesine rağmen bir süre sonra, az önceki gibi durdu. Ardından Emma'ya verdiği üçüncü kalbi denedi.

Şimdi geriye son şans olarak Bronwyn'deki kalp kalmıştı. Enoch kalbi Martin'in cesedi üzerinde pürdikkat tuttu, parmaklarını adeta içine geçirecekmiş gibi organı sıktı. Kalp aşırı hızlı çalışan bir motor gibi titremeye başlayınca Enoch bağırdı: "Uyan ölü adam. Uyan!"

Bunun üzerine bir kıpırtı fark ettim. Buzun altında bir şey oynamıştı. Mümkün olduğunca yaklaşıp eğilerek bir hayat belirtisi aradım. Uzun bir süre boyunca bir hareket olmadı. Derken ceset binlerce volt cereyan verilmiş gibi birdenbire oynadı. Emma çığlık atınca hepimiz irkilerek geri sıçradık. Ellerimi çekip tekrar baktığımda Martin'in başı

bana doğru dönmüştü. Sağlam kalan perdeli gözü bir süre çılgınca oynadıktan sonra görünüşe bakılırsa benim üzerimde sabitlendi.

Enoch, "Seni görüyor!" diye bağırdı.

Cesedin üzerine eğildim. Kazılmış toprak, salamura ve daha kötü bir şeyin karışımı gibi kokuyordu. Martin'in tutuk, morarmış eli etrafa buz parçaları döküp titreyerek havaya kalktı. Havada bir süre asılı kalan elini kolumun üstüne koydu. Eli fırlatıp atmamak için kendimi zor tuttum.

Martin'in dudakları aralanıp çenesi aşağı doğru hareket etti. Onu işitebilmek için ağzına doğru eğildim fakat hiç ses çıkmıyordu. *Elbette ses çıkmaz, akciğerleri çökmüş* diye düşündüm. Fakat az sonra cılız bir ses duyunca biraz daha eğildim. Kulağım neredeyse donmuş dudaklarına değecekti. Garip ama o anda aklıma evimizin dışındaki yağmur oluğu geldi. Kulağımı boruya koyup araba geçmediği zaman dinlediğimde yeraltından akan derenin belli belirsiz şırıltısı duyulurdu. Şehir kurulurken ebedi karanlığın olduğu bir dünyaya hapsedilen dere buna rağmen akmaya devam ediyordu.

Diğerleri yanıma gelmişti ama ölüyü sadece ben duyabiliyordum. İlk söylediği adım oldu.

"Jacob."

İçimi korku kaplamıştı. "Evet."

"Ben ölmüştüm." Kelimeler ağzından çok yavaş ve tane tane çıkıyordu. Söylediğini düzeltti. "Ben ölüyüm."

"Ne olduğunu anlatsana. Hatırlıyor musun?"

Bir an durakladı. Duvarlardaki aralıklardan rüzgâr ıslık çalar gibi esiyordu. Anlayamadığım bir şey söyledi.

"Lütfen bir daha söyler misin Martin."

Ölü adam, "O beni öldürdü," diye fısıldadı.

"Kim?"

"Benim ihtiyar adam."

"Yani Oggie amcan mı?"

"Benim ihtiyar adam," diye tekrarladı. "Büyüktü. Ve güçlüydü, çok güçlü."

"Kim yaptı Martin?"

Gözlerini kapayınca tamamen öldüğünden korktum. Enoch'a baktım, başını salladı. Elindeki yürek hâlâ atıyordu.

Martin kapalı olmasına rağmen gözünü kırptı. Yavaş yavaş ama dengeli bir şekilde tekrar konuşmaya başladı, ezberden bir şey okur gibiydi. "Yeryüzünün gizemli rahmi içinde kıvrılmış bir cenin gibi yüzlerce kuşak boyunca uyudu. Kökler tarafından sindirildi, karanlıkta mayalandı. Kurutulmuş yaz meyveleri gibi kilerde unutuldu. Sonunda bir çiftçinin çapası tuhaf bir hasadın kaba ebesi gibi onu buldu."

Martin konuşmaya ara verdiğinde dudakları titriyordu. Bu kısa sessizlik sırasında Emma bana bakıp, "Ne diyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum ama şiire benziyor."

Martin titrek ancak hepimizin duyacağı bir sesle konuşmaya devam etti. "Kasvetli bir halde dinleniyor, nazik yüzü is rengini almış, cılız kolları kömür damarlarına benziyor, ayakları dalgaların karaya sürüklediği buruşuk üzüm salkımlarına." Sonunda şiiri hatırlamıştım. Bataklık çocuğu hakkında yazdığı şiirdi bu.

"Ah Jacob, ben ona ne kadar iyi bakmıştım! Vitrinin tozunu almış, toprağını değiştirmiş, ona bir yuva kurmuştum –kendi ezilen büyük bebeğim gibi. Ona öyle dikkat ettim ki, ama–" Titremeye başladı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken donup kaldı. "Ama o beni öldürdü."

"Bataklık çocuğu mu yani? İhtiyar Adam mı?"

"Beni geri gönderin," diye yalvardı. "Acı çekiyorum." Soğuk eliyle omzumu okşadı. Sesi yine zayıflamıştı.

Yardım etmesi için Enoch'a baktım. Kalbi biraz daha sıkarken başını iki yana salladı. "Çabuk ol ahbap."

O sırada bir şey fark ettim. Martin bataklık çocuğunu tarif etmesine rağmen kendisini öldüren o değildi. Bayan Peregrine bana, biz onları sadece yerken görebiliriz, yani bu demektir ki ancak çok geç olduğunda fark edebiliriz demişti. Martin bir boş ruhu kendisini parçaladığı sırada geceleyin, yağmur yağarken görmüş ve o koşullar altında çok değer verdiği teşhir ürününe benzetmişti.

Daha önce duyduğum korku tekrar ortaya çıkmış, bütün içimi alev gibi kaplamıştı. Yanımdakilere döndüm. "Onu bu hale bir boş ruh getirmiş. Halen adanın bir yerlerinde dolaşıyor."

Enoch, "Nerede olduğunu sor," dedi.

"Martin, onu nerede gördüğünü bilmem lazım."

"Lütfen. Acı çekiyorum."

"Nerede gördün?"

"Kapıma geldi."

"İhtiyar adam mı?"

Soluğu garip bir biçimde değişmişti. Dayanmak zor olsa da dikkatle yüzüne baktım. Gözü yana kayıp dikkati benim arkamda bir noktaya takılmıştı.

"Hayır, o yaptı," diye konuştu Martin.

Derken üstümüzde bir ışık sallandı ve ardından gür bir ses, "Kim var orada?" diye haykırdı.

Emma avucunu kapayınca alev tıslayarak söndü. Geriye dönüp baktığımızda kapıda bir adam duruyordu. Bir elinde fener, öbüründe tabanca vardı. Enoch kolunu buzdan çıkarırken Emma'yla Bronwyn, adam Martin'i görmesin diye yalağın önünde durdular. "Buraya girmeye niyetimiz yoktu," diye konuştu Bronwyn. "Zaten gidiyorduk, gerçekten!"

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı adam. Sesi dümdüz, vurgusuzdu. Fenerin ışığı yüzünden suratını göremiyordum ama katmanlı montu adamın kimliğini açığa çıkarıyordu. Bu adam ornitologdu.

İlk kez on iki yaşında bir çocuk gibi davranan Enoch, "Bayım bütün gün bir şey yiyemedik," dedi. "Yemin ederiz, sadece bir iki tane balık almaya geldik!"

"Öyle mi? Görünüşe bakılırsa bir tane tutmuşsunuz. Bakalım cinsi neymiş." Bizi ayırmak amacıyla feneri sağa sola salladı. "Yana çekilin!"

Biz yana çekilince feneri Martin'in son derece berbat durumdaki bedeni üzerine tuttu. Adam sakin tavrını hiç bozmadan, "Vay

canına, çok tuhaf görünen bir balık değil mi?" diye konuştu. "Taze olsa gerek. Hâlâ kıpırdıyor!" Fenerin ışığı Martin'in yüzünde kaldı. Adamın gözleri yukarı kayarken dudakları ses çıkarmadan kıpırdadı. Enoch'un ona verdiği geçici yaşamın sönmek üzere olduğunu gösteren bir refleksti bu.

Bronwyn sorgulayan bir tonla, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Bu kimi sorduğunuza göre değişir ve benim sizi tanımam kadar önemli değil." Feneri birer birer hepimizin yüzüne tutup gizli bir dosyayı okuyormuş gibi konuştu. "Emma Bloom, kıvılcım saçar. Ailesi onu satacak kimse bulamayınca bir sirke bıraktı. Bronwyn Bruntley, vahşi savaşçı, kan tadar. Sefil üvey babasının boynunu kopardığı geceye kadar kendi gücünün çapını bilmiyordu. Enoch O'Connor, ölüleri diriltir. Cenaze levazımatçısı bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Ailesi müşterilerin neden ayaklanıp uzaklaştığını bir türlü anlayamadı." Adam konuştukça çocuklar büzüşüp ondan uzaklaşıyordu. Derken fenerin ışığı benim yüzüme vurdu. "Ve Jacob. Bu günlerde çok tuhaf dostlar ediniyorsun."

"İsmimi nereden biliyorsun?"

Adam boğazını temizledi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi tamamen değişmişti. New England aksanıyla, "Beni o kadar çabuk mu unuttun?" diye sordu. "Tabii ben yoksul ve yaşlı bir otobüs sürücüsüyüm, herhalde beni hatırlamazsın."

İmkânsız gibi görünse de bu adam ortaokuldaki servis şoförüm Bay Barron'un sesini tıpatıp taklit ediyordu. Son derece horlanan, son derece huysuz, robot gibi katı bir adamdı. Sekizinci sınıfın son gününde yıllıktaki resmini zımba telleri kullanarak tanınmaz hale getirip bir büst gibi koltuğunun arkasına yapıştırmıştık. Her gün öğleden sonra otobüsten inerken adamın bana nasıl seslendiğini şimdi hatırlamıştım:

"Yolun sonu Portman!"

Adamın fenerin ışığı ardında gizlenen yüzünü görmeye çalışarak, "Bay Barron?" diye kuşkuyla sordum.

Adam gülerek boğazını temizledi. Aksanı bir kez daha değişmiş-

ti. Koyu bir Florida şivesiyle, "Ya o, ya da bahçıvan," dedi. "Ağaçlarınızın budanması lazım. İyi bir fiyata yaparım!" Yıllar boyunca bizim evin bahçesine bakan ve havuzu temizleyen adamın sesinin tıpatıp aynısıydı.

"Nasıl yapıyorsun bunu? O insanları nereden tanıyorsun?"

Aksanı bir kez daha düzleşerek, "Çünkü ben o insanlarım," dedi. Benim şaşkınlığıma keyiflenerek bir kahkaha attı.

Aklıma bir şey gelmişti. Bay Barron'un gözlerini hiç görmüş müydüm? Pek sayılmaz. Her zaman yüzünü kaplayan, kocaman bir güneş gözlüğü takardı. Bahçıvan da güneş gözlüğü ve geniş kenarlı bir şapka takardı. Hiç onlara dikkatli bakmış mıydım? Bu bukalemun benim hayatımda başka hangi rolleri oynamıştı?

"Neler oluyor?" diye sordu Emma. "Kim bu adam?"

"Kes!" diye bağırdı adam. "Sıra sana da gelecek."

"Demek beni izliyordun," dedim. "O koyunları sen öldürdün. Martin'i de sen öldürdün."

Masum bir edayla, "Kim, ben mi?" diye konuştu. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Ama sen bir yaratıksın öyle değil mi?"

"Bunu onlar söylüyor."

Bir türlü anlayamıyordum. Bahçıvanı, annem üç yıl önce onun yerine başkasını tuttuğundan beri görmüyordum. Bay Barron ise sekizinci sınıftan sonra hayatımdan çıkmıştı. Onlar –yani o– beni gerçekten takip ediyor muydu?

"Benim burada olduğumu nereden biliyordun?"

Sesi bir kez daha değişerek, "Jacob, kendin söyledin ya," diye konuştu. "Tabii gizli kalmak koşuluyla." Şimdi eğitimli birinin orta Amerika'ya özgü yumuşak ses tonuyla konuşuyordu. Feneri yukarı kaldırınca ışık kendi yüzüne vurdu. Önceki gün gördüğüm sakalı yoktu. Artık onu kesinlikle tanımıştım.

Yağmur gürültüsünün bastırdığı bir fısıltıyla, "Dr. Golan," diyebildim.

Birkaç gün önceki telefon konuşmamızı hatırladım. Arkadan gelen gürültüyü havaalanı olarak açıklamıştı. Fakat kız kardeşini karşılamıyordu, benim peşimden geliyordu.

Başım dönüp sersemleyince Martin'in yattığı yalağa dayandım. Bütün vücudum uyuşmuştu. "Komşumuz. Dedemin öldüğü gece çimleri sulayan yaşlı adam. O da sendin."

Adam gülümsedi.

"Ama gözlerin," dedim.

"Kontakt lens," diye cevap verdi. Bir tanesini başparmağıyla çıkarınca ortaya bembeyaz bir küre çıktı. "Bu günlerde yapılan ürünler göz kamaştırıcı. Ve birkaç sorunu daha tahmin edeyim bakayım. Evet, ben diplomalı bir psikiyatrım. Sıradan insanların zihinleri beni uzun zamandır cezbediyordu. Ve hayır, seanslarımız yalana

dayalı olduğu halde tamamen zaman kaybı olduğunu sanmıyorum. Aslında sana yardım etmeyi sürdürebilirim ya da daha doğrusu, birbirimize yardım edebiliriz."

"Lütfen Jacob, onu dinleme," dedi Emma.

"Merak etme, ona bir kez inandım. Aynı hatayı bir daha yapmam."

Golan beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Sana güvenlik ve para sağlayabilirim. Sana hayatını geri verebilirim Jacob. Tek yapman gereken bizimle çalışmak."

"Biz mi?"

"Malthus ve ben." Başını geriye çevirip seslendi. "Buraya gel de merhaba de Malthus."

Arkasındaki kapıda bir gölge belirdi. O anda ortalığı dayanılmaz bir leş kokusu kaplamıştı. Bronwyn eliyle ağzını kapatıp geriye doğru çekildi. Bu arada Emma'nın yumruklarını sallamayı düşünürcesine sıktığını fark ettim. Kolunu tutup, *bekle* diye dudak hareketi yaptım.

Golan mantıklı görünmeye çalışarak, "Teklifim şu," diye devam etti. "Senin gibi insanları bulmamıza yardım et. Buna karşılık, Malthus ya da onun türünden kimse sana dokunmayacak. Evinde yaşayabilirsin. Boş zamanlarında benimle birlikte dünyayı gezersin, sana güzel maaş veririz. Ailene benim araştırma asistanım olduğunu söyleriz."

"Eğer kabul edersem arkadaşlarıma ne olacak?" diye sordum.

Silahıyla boş ver der gibi bir hareket yaptı. "Tercihlerini uzun zaman önce yaptılar. Önemli olan yürürlükte büyük bir planın olması Jacob ve sen onun bir parçası olacaksın."

Acaba bu teklifi düşündüm mü? Sanırım kısa bir an bile olsa düşünmüş olmalıyım. Dr. Golan tam benim aradığım şeyi, üçüncü seçeneği öneriyordu. Ne sonsuza kadar burada kalmayı ne de ayrılıp ölmeyi içeren bir gelecekten bahsediyordu. Fakat arkadaşlarıma şöyle bir göz atıp yüzlerindeki kederi görmem en ufak bir dürtüyü bile kafamdan uzaklaştırmaya yetmişti.

"Pekâlâ," diye konuştu Golan. "Cevabın nedir?"

"Sana en küçük bir yardımı yapmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Yaa, ama sen zaten bana yardım ettin." Kapıya doğru geri-

lemeye başladı. "Seanslara devam edemeyecek olmamız ne yazık Jacob. Fakat umarım tamamen bir kayıp olmamıştır. Dördünüz bir arada ihtiyar Malthus'u uzun zaman önce girdiği alçaltıcı şekilden nihayet kurtarmaya yetebilir."

"Ah hayır," diye sızlandı Enoch. "Beni yemesini istemiyorum!"

Bronwyn, "Ağlama, kendini küçük düşürüyorsun!" diye bağırdı. "Hepsini öldürmek zorunda kalacağız, hepsi bu."

Golan kapının önünden, "Kalıp izlemeyi isterdim," diye konuştu. "Seyretmeye bayılırım!"

Golan gidince canavarla baş başa kalmıştık. Yaratığın karanlıkta nefes alıp verişini duyabiliyordum; arızalı bir su tesisatı gibi hırıltılar çıkarıyordu. Hepimiz birer adım geriledik, sonra bir adım daha; sonunda sırtımız duvara dayanmıştı. İdam mangasının önünde kurşuna dizilmeyi bekleyen mahkumlar gibi yan yana duruyorduk.

Emma'ya, "Bana ışık lazım," diye fısıldadım. Girdiği şoktan ötürü kendi gücünü unutmuş görünüyordu.

Avucunda alev belirince, önce duvarda titreşen gölgeleri fark ettim. Canavar yalakların arasından sinsice yaklaşıyordu. İşte kâbusum karşımdaydı. Kılsız çıplak bedeniyle kambur bir vaziyette duruyordu. Beneklerle kaplı kara-gri derisi yer yer sarkmıştı. Gözlerinden halkalar halinde cerahat damlıyordu. Bacakları kavisli, ayakları birer sopa gibi dümdüzdü. Yamru yumru elleri, işe yaramayan birer pençe gibiydi. Bedeninin her kısmı, yaşaması imkânsız görünen yaşlı bir adamın tükenmiş bedenini andırıyordu, biri hariç. Aşırı büyük çenesi en göze çarpan yeriydi. Küçük birer et bıçağı kadar uzun ve sivri dişleri barındıran şişkin bir çenesi vardı. Ağzının etli kısımları bu kadar keskin parçaları barındıramayacağından, dudakları sinir bozucu bir sırıtmayı andırırcasına geriye doğru çekilmişti.

Derken o korkunç dişler birbirinden ayrıldı. Canavarın ağzı açılınca her biri bileğim kalınlığında üç tane şerit gibi dil dışarı çıktı. Diller birer makara gibi açılıp uzayınca neredeyse mekânın yarısını kapladı. Üç metre, belki daha uzun olan diller havada sallanırken, yaratık yüzünde cüzamlıları andıran bir çift delik vasıtasıyla düzensiz

biçimde soluk alıyordu. Sanki kokumuzu içine çekiyor, bizi nasıl yalayıp yutacağını düşünüyordu. Şimdiye kadar ölmemiş olmamızın tek sebebi bunun çok kolay bir yol olmasıydı. Güzel bir yemeğin tadını çıkarmak isteyen boğazına düşkün bir adam gibiydi bu canavar; işleri aceleye getirmenin gereği yoktu.

Diğerleri canavarı benim gibi göremese de duvara vuran gölgesini, özellikle birer halat gibi uzamış dillerini görebiliyordu. Emma kolunu ileriye uzatınca avucundaki alev iyice parlaklaştı. "Ne yapıyor?" diye fısıldadı. "Neden bize saldırmadı?"

"Bizimle oyun oynuyor. Kapana kısıldığımızı biliyor."

Bronwyn, "Hiç de kapana kısılmadık," diye homurdandı. "Şunun yüzüne okkalı bir yumruk indireyim de o kanlı dişlerini ağzına dökeyim."

"Yerinde olsam o dişlerin yanına bile sokulmazdım."

Boş ruh aradaki mesafeyi kapamak için bize doğru hantalca birkaç adım attı. Dilleri biraz daha açılıp birbirinden ayrıldı. Bir tanesi bana, biri Enoch'a, üçüncüsü Emma'ya yaklaştı.

Emma, "Bizi rahat bırak!" diye haykırarak elini bir meşale gibi salladı. Alev üzerine gelince geriye çekilen dil, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi yeniden yavaş yavaş yaklaştı.

"Kapıya ulaşmamız lazım!" diye bağırdım. "Boş ruh soldan üçüncü yalağın yanında, o yüzden sağdan gidelim!"

Enoch, "Asla başaramayacağız!" diye bağırdı. Dillerden biri yanağına değince çığlığı bastı.

Emma, "Üç deyince fırlayın!" diye haykırdı. "Bir..."

O anda Bronwyn bir ölüm perisi gibi uluyarak yaratığın üstüne hamle yaptı. Canavar çığlık atarak yükseldi. Sarkık derisi gerilmişti. Üç dilini birden kamçı gibi indirmek üzereyken Bronwyn, Martin'in yattığı yalağın altına kollarını sokarak havaya kaldırdı ve canavara doğru fırlattı. İçi buz parçaları, balıklar ve Martin'in cesediyle dolu koca yalak havada yan dönerek kulakları sağır eden bir gürültüyle boş ruhun üstüne düştü.

Bronwyn dönüp bizim bulunduğumuz yönde iyice gerildi. "ÇE-

KİLİN!" diye bağırarak arkamdaki duvara doğru koştu ve çürümüş kalaslara tekmeyi indirdiği gibi koca bir delik açtı. Delikten önce en küçüğümüz olan Enoch dışarı fırladı. Onu Emma takip etti. Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan Bronwyn beni omuzlarımdan tuttuğu gibi ıslak karanlığın içine fırlattı. Yüzükoyun bir su birikintisine düşmüştüm. Dışarıdaki hava insanı şoka sokacak kadar soğuk olsa da, canavarın dilinin gırtlağıma sarılmasından kurtulduğum için sevinçten başka bir şey hissedemiyordum.

Emma'yla Enoch beni tutup kaldırınca koşmaya başladık. Bir süre sonra Emma Bronwyn'e seslenince durduk. Geriye baktığımızda bizim peşimizden gelmediğini fark ettik. Tekrar seslenip karanlıkta göz gezdirdik. Gidip geriye bakmaya cesaretimiz yoktu. O sırada Enoch, "İşte orada!" diye bağırdı. Bronwyn buzhanenin bir köşesine yaslanmıştı.

"Ne yapıyor bu?" diye bağırdı Emma. "BRONWYN! KAÇ!"

Bronwyn bütün binayı kucaklamak ister gibi bir manzara vardı. Ardından birkaç adım gerileyip hızla ileri atıldı ve omzuyla binanın köşe desteğine bir darbe indirdi. Koca buzhane kibrit çöpünden yapılmış bir ev gibi darmadağın oldu. Toz haline gelen buzların yarattığı bulut kümesiyle irili ufaklı tahta parçaları rüzgârla birlikte sokağa savruldu.

Bronwyn manyakça sırıtarak bize doğru koşarken hepimiz sevinçle bağırıp çağırdık; ardından şakır şakır yağan yağmurun altında kahkahalar atarak ona sarıldık. Gelgelelim bu sevinç dalgası fazla uzun sürmedi. Biraz önce gördüklerimizin yarattığı şok tekrar üstümüze çökmüştü. Emma bana döndü ve hepsinin aklında olduğunu tahmin ettiğim soruyu sordu:

"Jacob, yaratık seninle ilgili o kadar çok şeyi nereden biliyordu? Ve bizim hakkımızdaki bilgileri?"

"Sen ona doktor dedin," diye ekledi Enoch.

"O benim psikiyatrımdı."

"Psikiyatr!" diye bağırdı Enoch. "Aman ne harika! Bizi bir yaratığa satmakla kalmadı, üstelik adamakıllı deli!"

Emma onu sertçe dürterek, "Sözünü geri al!" diye haykırdı. Enoch da onu dürtmek üzereyken aralarına girdim.

"Durun!" diyerek onları ayırdım. Enoch'a döndüm. "Yanlış düşünüyorsun. Ben deli değilim. Benim deli olduğumu sanmamı sağladı, ama anlaşılan onca zamandır sıra dışı olduğumu biliyordu. Gerçi bir konuda haklısın, size ihanet ettim. Dedemin anlattığı öyküleri bir yabancıya anlattım."

"Senin kabahatin yok," dedi Emma. "Bizim gerçekten yaşadığımızı bilemezdin."

"Tabii ki bilebilirdi," diye bağırdı Enoch. "Abe ona her şeyi anlatmış. Hatta bizim fotoğraflarımızı bile göstermiş!"

"Golan sizi nasıl bulacağının dışında her şeyi biliyordu," dedim. "Ben de onu dosdoğru buraya getirdim."

"Ama seni kandırmış," dedi Bronwyn.

"Çok üzgün olduğumu bilmenizi isterim."

Emma bana sarıldı. "Tamam canım. Hepimiz hayattayız."

"Şimdilik," dedi Enoch. "Ama o manyak hâlâ ortalıkta. O boş ruha bizi nasıl yem etmeye arzulu olduğunu düşünürsek, bahse girerim döngüye kendi başına nasıl gireceğini çözmüştür."

"Aman Tanrım, haklısın," dedi Emma.

"Öyleyse, ondan önce oraya gitsek iyi olur," dedim.

"Ve şundan önce," diye ekledi Bronwyn. Yıkılan buzhaneyi gösteriyordu. Kırılan tahta parçaları yığını kıpırdamaya başlamıştı. "Sanırım dosdoğru bize saldıracak ve ne yazık ki ortada üstüne yıkacak ev de kalmadı."

İçimizden biri, "Kaçın!" diye bağırdı. Gerçi o daha söylemeden koşmaya başlamıştık. Boş ruhun bize ulaşamayacağı tek yere, döngüye doğru uçarcasına koşuyorduk. Zifiri karanlıkta kasabanın sokaklarından geçtik. Evlerin zar zor seçilen mavi dış hatları yerini eğimli tarlalara, ardından sırta bıraktı. Ayaklarımızın altından akan sular sırta tırmanmayı tehlikeli hale getirmişti.

Ayağı kayan Enoch yere düştü. Onu kaldırıp koşmaya devam ettik. Bronwyn de ayağı kayarak düştü ve beş altı metre aşağı sü-

rüklendi. Emma'yla birlikte yardım etmek için geriye koştuk. Onu kollarından tutup kaldırırken yaratığın bizi takip edip etmediğini görmek için geriye baktım. Deli gibi yağan yağmurdan başka görünürde bir şey yoktu. Boş ruhları fark etme yeteneğim ışık olmadığı zaman fazla işe yaramıyordu. Fakat sırtın tepesine vardığımız anda, çakan kocaman bir şimşek ortalığı aydınlatınca dönüp baktım ve onu gördüm. Bizden epey geride olmasına rağmen hızlı tırmanıyordu. Uzun dillerini çamura vurup bir örümcek gibi sırta tutunarak ilerliyordu.

"Kaçalım!" diye bağırdım. Hepimiz sırttan aşağı atladık ve kıç üstü kayarak düzlüğe kadar indik. Ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladık. Bir şimşek daha çaktı. Canavar şimdi daha da yaklaşmıştı. Bu hızla ondan kurtulmamıza imkân yoktu. Tek umudumuz manevra yapıp onu atlatmaktı.

"Bizi yakalarsa hepimizi öldürür," diye bağırdım. "Ama ayrılırsak tercih yapmak zorunda kalacak. Ben onu uzun yola sokup bataklıkta gömmeye çalışacağım. Siz en kısa zamanda döngüye gidin!"

"Delisin sen!" diye bağırdı Emma. "Arkada kalması gereken biri varsa benim! Ateşimle savaşırım!"

"Bu yağmurda olmaz," dedim. "Hem onu göremezsin!"

"Kendini öldürmene izin veremem!" diye bağırdı.

Tartışacak vakit yoktu. Bronwyn ile Enoch ileriye doğru koşmaya devam ederken Emma'yla birlikte canavarın bizi takip etmesi umuduyla patikadan saptık. Gerçekten de bizim peşimize düştü. Artık öyle yakındaydı ki, nerede olduğunu görmek için şimşeğe ihtiyacım yoktu; midemdeki sancı yeterliydi.

Saban izleri ve hendeklerle dolu bir tarlada el ele tutuşup koşarken zaman zaman saraya tutulmuş gibi düşüyor, birbirimize tutunuyorduk. Bir yandan silah gibi kullanmak üzere yerde iri bir taş arıyordum. O sırada ileride, karanlığın içinde bir yapı belirdi. Tavanı aşağı sarkmış, kapısı bulunmayan bu küçük barakayı yaşadığım panik nedeniyle hatırlayamamıştım.

Nefes nefese, "Saklanmamız lazım!" dedim.

Eve doğru son hızla koşarken, Yalvarırım bu yaratık aptal olsun, lütfen, lütfen aptal olsun, diye dua ettim. Görünmeden barakaya girme umuduyla geniş bir kavis çizdik. Barakanın arkasına geldiğimizde Emma, "Bekle!" diye bağırdı. Yağmurluğun cebinden Enoch'un verdiği tülbendi çıkardı. Çabucak bir taşa sarıp bağlayarak sapan benzeri bir icat yaptı. Bir süre avucunda tutup tutuşmasını sağladıktan sonra ileriye doğru savurdu. Taş ilerideki bataklığın içine düşüp karanlığın içinde cılız bir alevle yanmaya devam etti.

Emma, "Şaşırtmaca," diye açıklama yaptı. Dönüp barakanın karanlığı içine girdik.

Menteşelerinden çıkmış bir kapıdan geçip karanlık, yoğun gübre kokusu olan bir yere girmiştik. Ayaklarımız mide bulandırıcı cıvık çamurun içine gömülünce nerede olduğumuzu anladım.

Emma, "Nedir bu?" diye fısıldadığı sırada aniden birtakım hayvanların soluk vermesiyle ikimiz de yerimizde sıçradık. Mekân tıpkı bizim gibi dostça davranmayan geceden kaçıp sığınak arayan koyunlarla doluydu. Gözümüz karanlığa alışınca onlarca koyunun donuk gözleriyle bize baktığını fark ettik.

Bir ayağını ihtiyatla kaldıran Emma, "Bu düşündüğüm şey değil mi?" diye sordu.

"Düşünme bunu," diye cevap verdim. "Hadi gel, bu kapıdan uzaklaşmamız lazım."

Elini tuttum ve birlikte içeri girip dokunmamızdan irkilen hayvanların oluşturduğu labirent içinde yol bulmaya çalıştık. Dar bir koridordan güçlükle geçip tepede penceresi ve hâlâ sağlam duran kapalı bir kapısı olan odaya girdik. Burası diğer odalara göre biraz daha iyi durumdaydı. Dipteki köşeye çöküp gergin koyunlardan oluşan bir duvarın ardına gizlenerek dışarıyı dinlemeye başladık.

Gübrenin içine oturmamaya çalışsak da pek faydası yoktu. Bir dakika kadar karanlığa bakıp gözlerim alışınca odadaki şekilleri

seçmeye başladım. Bir köşeye sandıklarla kutular yığılmıştı. Arkamızdaki duvarda paslı aletler asılıydı. Silah olarak işe yarayabilecek keskin bir alet bakındım. Dev bir makasa benzeyen bir karaltı görünce almak için ayağa kalktım.

Emma, "Koyun kırpmaya mı niyetlendin?" dedi.

"Hiç yoktan iyidir."

Makası tam duvardan almak üzereyken dışarıdan bir ses geldi. Koyunlar endişeyle melemeye başladılar. Biraz sonra camı olmayan pencereden içeri uzun kara bir dil girdi. Elimden geldiğince sessiz biçimde yere çöktüm. Emma solukları duyulmasın diye eliyle ağzını kapamıştı.

Odanın içinde bir periskop gibi dolaşan dil havayı yoklar gibi görünüyordu. Neyse ki, adanın en yoğun kokulu ortamına sığınmıştık. Onca koyunun kokusu bizim kokumuzu bastırmış olsa gerek ki, yaratık bir dakika kadar sonra aramayı bırakıp dilini pencereden geri çekti. Biraz sonra uzaklaşan adım seslerini işittik.

Emma elini ağzından çekerek derin bir nefes verdi. "Galiba yeme doğru gidiyor," diye fısıldadı.

"Bir şey bilmeni istiyorum. Eğer kurtulmayı başarırsak burada kalacağım."

Elimi sıkıca kavradı. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Eve gidemem. bunca şeyden sonra olmaz. Her neyse, elimden ne yardım gelirse yapmalıyım; sana ve diğerlerine daha çok borcum var. Ben buraya gelene kadar hepiniz son derece emniyetteydiniz."

Bana yaslanarak, "Eğer buradan kurtulursak, o zaman bir şeyden pişman olmayacağım," dedi.

Garip bir mıknatıs sanki başlarımızı birbirine çekmişti. Ne var ki, tam dudaklarımız birleşmek üzereyken sessizlik birdenbire yan odadan gelen dehşet içindeki melemelerle bozuldu. Bu korkunç sesle birlikte etrafımızdaki koyunlar delirmiş gibi kıpırdayınca birbirimizden ayrıldık. Koyunlar birbirini ezip kaçmaya çalışıyor, bizi duvara doğru itiyorlardı.

Canavar umduğum kadar aptal değildi. Evin içinde yaklaştığını

duyuyorduk. Kaçacak zaman olsa bile artık çok geçti, o yüzden leş gibi kokan toprağa iyice yapışıp bizi fark etmeden geçmesi için dua ettik.

Derken onun içerideki bütün pis kokuları bastıran keskin kokusunu duydum. Odanın girişinde olduğunu hissediyordum. Bütün koyunlar bir balık sürüsü gibi bir anda kapıdan uzaklaşarak duvara doğru kaçtılar. Bizi öyle sert biçimde duvara yapıştırmışlardı ki, nefes alamıyorduk. Birbirimize sıkıca sarılmıştık ama en ufak bir ses çıkarmaya cesaret edemiyorduk. Dayanılmaz derecede gergin bir an boyunca koyunların melemesi ve sertçe yere vuran toynaklarının sesinden başka bir şey duymaz olduk. Derken boğuk bir çığlık yükseldi. Bu ani ve umutsuz çığlık aynı çabuklukla sustu. Sert ve ani bir kemik kırılması duyduk. Koyunlardan birinin vahşice parçalandığını görmeden anlamıştım.

Ortalık tam bir keşmekeşe dönmüştü. Paniğe kapılan hayvanlar birbirinin üstüne zıpladıkça bizi durmadan duvara çarpıyordu. Sonunda serseme dönmüştüm. Canavar kulak tırmalayıcı bir çığlık atarak koyunları birer birer kaldırıp salyaları akan çenesine tıkmaya başladı. Her birini birer kez ısırdığı hayvanlardan kanlar fışkırıyor, sonra bunları bir ortaçağ ziyafetinde oburca tıkınan açgözlü bir kral gibi kenara fırlatıyordu. Canavar koyunları birer birer katlederek bize doğru yaklaşıyordu. Korkudan donakalmıştım. Bundan sonra olanları işte bu nedenle tam olarak açıklayamıyorum.

Her türlü içgüdüm, *olduğun yerde gizlen, gübrenin içine biraz daha gömül* diyordu ama bunların hepsine baskın gelen açık bir düşünce kafamda belirmişti: Bu pis barınakta ölmemize göz yummayacaktım. Emma'yı o anda görebildiğim en iri koyunun arkasına itip kapıya doğru fırladım.

Kapalı duran kapı en az dört beş metre uzaktaydı ve aramızda bir sürü koyun vardı. Buna rağmen bir defans oyuncusu gibi onları yara yara ilerledim ve bir omuz darbesiyle kapıyı açtım. Sendeleyerek dışarıya düştüm ve yağan yağmurun altında, "Gel de beni yakala çirkin yaratık!" diye haykırdım. Dikkatini çekmeyi başardığımı

anlamıştım zira dehşet verici bir uğultu koyuvermiş, koyunlar hızla kapıdan dışarı fırlayıp yanımdan geçerek kaçmışlardı. Güçlükle ayağa kalktıktan sonra Emma'yı bırakıp bana yöneldiğinden emin olunca onu bataklığa doğru çekmeye başladım.

Canavarın arkamdan geldiğini hissediyordum. Aslında daha hızlı koşabilirdim ama koyun makasını hâlâ elimde tutuyordum. Anlaşılan tedbiri elden bırakmak istemiyordum. Bir süre sonra zemin yumuşamaya başlayınca bataklığa geldiğimi anladım. Canavar dillerini iki kez kamçı gibi sırtıma indirmeye çok yaklaşmıştı. Bunlardan birinin boynuma kement gibi sarılıp kafamı koparana kadar sıkmasına ramak kalmıştı ki canavar tökezledi ve aramızdaki mesafe açıldı. Höyüğe ulaştığımda başımın hâlâ sağlam kalmasının tek nedeni, Emma sayesinde ayaklarımı nereye basacağımı çok iyi bilmemdi. Böylece ay ışığının olmadığı ve hatırı sayılır bir fırtınanın estiği gecede hızla koşabilmeyi becerdim.

Höyüğün olduğu tepeye doğru hızla tırmanıp kayalık ağızdan içeri kendimi attım. İçerisi zindan gibi karanlık olmasına rağmen önemi yoktu. Güvende olmak için dipteki boşluğa ulaşmam yeterliydi. Ayakta durup ilerlemeye çalışmak vakit kaybı olacağından ellerimle dizlerim üzerinde süründüm. Yolu yarılamıştım ve artık hayatta kalma ümidim konusunda kendimi iyimser hissediyordum. Fakat birden artık sürünemez oldum. Canavarın dillerinden biri beni ayak bileğimden yakalamıştı.

Canavar iki diliyle tünelin ağzındaki iki kapak taşına sıkıca sarılıp havaya kalkarak kendini çamurlu zeminden kurtarmış ve girişi bir kavanoz kapağı gibi örtmüştü. Üçüncü diliyle beni oltaya yakalanmış bir balık gibi kendine çekiyordu.

Zemine yapışıp debelenmeme rağmen her taraf çakılla kaplı olduğundan parmaklarım kayıyordu. Sırtüstü dönüp boşta kalan elimle taşlara tutunmama rağmen hızla kayıyordum. Dili öbür elimdeki makasla kesmeye çalıştım; ne var ki, sinirlerden oluşmuş kocaman bir halat gibiydi ve makas yeterince keskin olmadığından işe yaramıyordu. Canavarın her an kapanmaya hazır durum-

daki çenesi görmek istediğim son manzara olduğundan gözlerimi yumup makası iki elimle sımsıkı yüzümün önünde tuttum. Araba çarpışmalarında, tren kazalarında, uçakların düştüğü anda zamanın geçmediği söylenir. İşte şimdi zaman sürekli esniyor gibiydi. Derken kemikleri sarsacak şiddette bir çarpma hissettim ve boş ruhun üstüne tosladım.

Bütün soluğum kesilirken canavarın çığlık attığını duydum. Birlikte tünelden dışarı fırlayıp tümsekten aşağıdaki bataklığa yuvarlandık. Gözlerimi açtığımda makasın iki ucunun köküne kadar canavarın gözlerine gömüldüğünü gördüm. On tane domuzun aynı anda hadım edilmesi gibi uluyan yaratık yağmurla iyice kabarmış olan çamurun içine yuvarlanıp debelendi. Makasın paslı saplarından vıcık vıcık kara bir sıvı akıyordu.

Yaratığın ölmekte olduğunu hissediyordum. Canının tükenmek üzere olduğu bileğime sarılı dilinin gevşemesinden belliydi. Kendi bedenimdeki değişimin de farkındaydım. Midemde paniğin yol açtığı kasılma yavaş yavaş geçiyordu. Nihayet canavar kaskatı kesildi ve balçık yığınının başını örtmesiyle birlikte bataklığın içinde gözden kayboldu. Geriye kalan kapkara kan birikintisi biraz önce orada olduğunun tek kanıtıydı.

Bataklığın beni de içine çektiğini hissediyordum. Debelendikçe beni daha çok arzuluyor gibiydi. İkimiz birden turbanın içinde kalırsak bundan bin yıl sonra kim bilir ne tuhaf bir buluntu olacaktık. Sert zemine doğru adım atmaya çabalamam çamura biraz daha saplanmaktan başka bir işe yaramadı. Balçık yavaş yavaş tırmanıyor, kollarımla göğsümü kaplıyor, bir ilmik gibi boğazımı sarıyordu.

İmdat diye feryat ettiğim anda mucize kabilinden yardım geldi. Önce bir ateşböceğinin yanıp sönerek bana doğru uçtuğunu düşündüm. Derken Emma'nın bana seslendiğini duyunca karşılık verdim. Bir ağaç dalı suya doğru uzandı. Sıkıca yakaladığım dalı Emma kendine doğru çekti. Nihayet bataklıktan çıktığımda ayakta duramayacak kadar şiddetli titriyordum. Emma yanıma çökünce kendimi onun kollarına bıraktım.

Öldürdüm onu, diye düşündüm. *Onu gerçekten öldürdüm.* Korkarak geçirdiğim onca zaman boyunca gerçekten böyle bir canavar öldüreceğimi hayal bile etmemiştim! Artık kendimi güçlü hissediyordum. Şimdi kendimi savunabilirdim. Asla dedem kadar güçlü olamayacağımı biliyordum ama ben de yüreksiz bir ödlek değildim. Onları öldürebilirdim.

Kafamdan geçen sözleri yüksek sesle söyledim. "O öldü. Ben öldürdüm onu."

Güldüm. Emma bana sarılıp yanağını yüzüme dayadı. "Seninle gurur duyardı, biliyorum."

Ardından öpüştük. Yumuşak ve hoştu. Yağmur damlaları burnumuzdan süzülüp aralık ağzımızdan sıcacık içeri giriyordu. Çok geçmeden Emma uzaklaşıp fısıldayarak sordu: "Biraz önce söylediklerin, gerçek miydi?"

"Kalacağım. Eğer Bayan Peregrine izin verirse."

"Verir. Vermesini sağlarım."

"Bu konuya kafa yormadan önce psikiyatrı bulup silahını alsak iyi olur."

Yüzü ciddileşerek, "Doğru," dedi. "Öyleyse vakit kaybetmeyelim."

Yağmuru ardımızda bırakıp dışarı çıktığımızda bizi dumanlar ve gürültüden oluşan bir manzara karşıladı. Döngü henüz yeniden ayarlanmamıştı. Bataklığın ortasında bomba çukurları vardı, gökyüzüyse homurtular çıkaran uçaklarla doluydu. Turuncu bir alev perdesi ufuktaki ağaçları yakarak ilerliyordu. Şimdi eve gitmeyip bugünün artık dün olmasını beklemeyi ve böylece bütün bu kargaşanın ortadan kalkmasını önermek üzereyken iki kaslı kol birden boynuma sarıldı.

Bronwyn, "Yaşıyorsunuz!" diye bağırdı. Enoch ve Hugh da yanındaydı. O geri çekilince çocuklar elimi sıkıp beni gözden geçirdiler.

Enoch, "Sana hain dediğim için özür dilerim" dedi. "Ölmediğine sevindim."

"Ben de," diye karşılık verdim.

Hugh beni tepeden tırnağa inceleyip, "Hâlâ bütün halinde misin?" diye sordu.

Sağlam olduğumu göstermek için kollarımla bacaklarımı sallayıp, "Bütün organlarım sağlam," dedim. "Ayrıca o boş ruh için endişelenmenize gerek kalmadı. Öldürdük onu."

Emma gururla, "Öf, bırak şu alçakgönüllülüğü!" dedi. "Onu sen öldürdün."

Hugh, "Mükemmel," demesine rağmen ne onun, ne Enoch'un yüzünde sevinç belirtisi vardı.

"Mesele nedir?" diye sordum. "Durun. Siz üçünüz neden evde değilsiniz? Bayan Peregrine nerede?"

Bronwyn dudakları titreyerek, "Gitti," dedi. "Bayan Avocet de. O adam götürdü onları."

"Aman Tanrım," dedi Emma. Çok geç kalmıştık.

Hugh, "Elinde silahla geldi," dedi. "Claire'i rehin almaya çalıştı ama o başının arkasındaki ağzıyla adamı ısırdı. O yüzden adam beni rehin aldı. Dövüşmeye çalışsam da silahla kafama vurup beni bayılttı." Kulağının arkasına dokununca parmaklarına kan bulaştı. "Herkesi bodruma kilitledi. Müdireyle Bayan Avocet kuş haline girmezlerse başımda bir delik daha açacağını söyledi. Kadınlar onun dediğini yapınca ikisini birden kafese koydu."

"Yanında kafes mi vardı?" diye sordu Emma.

Hugh başını salladı. "Hem de küçük bir kafes. O yüzden bizimkilerin bırak kaçmak ya da eski haline dönmek, kıpırdayacak yeri bile yoktu. Kesin beni vurur diye tahmin ediyordum ama beni de bodruma atıp kuşlarla birlikte kaçtı."

Enoch içerlemiş bir tonla, "Eve geldiğimizde onları o şekilde bulduk," diye konuştu. "Korkaklar sürüsü gibi aşağıda saklanıyorlardı."

"Saklanmıyorduk!" diye bağırdı Hugh. "Bizi içeri kilitledi! Yoksa vuracaktı!"

"Boş verin," diye müdahale etti Emma. "Nereye kaçtı? Neden takip etmediniz?"

"Nereye gittiğini bilmiyorduk," dedi Bronwyn. "Siz görmüşsünüzdür diye umuyorduk."

Emma öfkeyle höyükteki taşlardan birini tekmeleyerek, "Hayır, görmedik!" diye bağırdı.

Hugh gömleğinden bir şey çıkardı. Küçük bir fotoğraftı bu. "Gitmeden önce bunu cebime soktu. Peşinden gitmeye çalışırsak bunun gerçekleşeceğini söyledi."

GAK GAK GAK

Bronwyn fotoğrafı Hugh'un elinden kaptı. "Ah, bu Bayan Kuzgun mu?"

Yüzünü ovuşturan Hugh, "Sanırım Bayan Karga," dedi.

Enoch, "Demek öldüler," diye sızlandı. "Bugünün geleceğini biliyordum!"

Emma perişan bir halde, "Evden hiç çıkmamalıydık," dedi. "Millard haklıydı."

Bataklığın ilerisine bir bomba düştü ve boğuk bir patlamanın ardından yakınımıza toprak parçaları yağdı.

"Durun bir dakika," dedim. "Her şeyden önce fotoğraftakinin Bayan Karga veya Bayan Kuzgun olduğunu bilmiyoruz. Sıradan bir karganın resmi de olabilir. Hem Golan Bayan Peregrine ve Bayan Avocet'i öldürmek isteseydi, kaçırmak için neden onca zahmete katlandı? Onların ölmesini isteseydi şimdiye çoktan ölmüşlerdi." Emma'ya döndüm. "Ayrıca biz evden çıkmasaydık diğerleriyle birlikte bodruma kilitlenirdik. O zaman hâlâ ortalıkta dolanan bir boş ruh olurdu!"

"Beni rahatlatmaya çalışma! Bunların olması senin hatan!"

"On dakika önce mutlu olduğunu söylüyordun!"

"On dakika önce Bayan Peregrine kaçırılmamıştı!"

"Susar mısınız!" dedi Hugh. "Şimdi önemli olan Kuşun kaçırılması ve bizim onu kurtarmamız!"

"Doğru," dedim. "O halde düşünelim. Sen bir yaratık olsaydın bir çift *ymbryne*'yi nereye kaçırırdın?"

"Onlarla ne yapmak istediğine bağlı," dedi Enoch. "Ve bunu bilmiyoruz."

Emma, "Önce adadan çıkarman gerekirdi ve bu iş için tekneye ihtiyacın olurdu," dedi.

"Ama hangi ada?" diye sordu Hugh. "Döngüde mi dışında mı?"

"Dışarısı fırtınayla yıkılıyor," dedim. "Kimse tekneyle fazla uzağa gidemez."

Emma, "O halde bizim tarafta kalmış olmalı," dedi. Sesinde bir umut belirtisi vardı. "O halde niye burada gevezelik ediyoruz? Hadi rıhtıma gidelim!"

"Belki rıhtımda buluruz," dedi Enoch. "Tabii henüz kaçmadıysa. Hem kaçmasa ve biz onu bu karanlıkta, şarapneller bedenimizde birer delik açmadan bulsak bile silahı olduğunu unutmayalım. Hepiniz delirdiniz mi? Kuşun kaçırılmasını mı yoksa gözümüzün önünde vurulmasını mı tercih edersiniz?"

"Aman ne güzel!" diye bağırdı Hugh. "Öyleyse takibi bırakıp eve mi dönelim? Yatmadan önce şöyle güzel sıcak bir çay isteyen yok mu? Kuş bizim yanımızda olmadığı sürece hiçbir şeyin önemi yok!" Bir yandan ağlıyor, bir yandan gözlerini öfkeyle siliyordu. "Bizim için yaptığı onca şeyden sonra nasıl olur da kurtarmayı bile denemeyiz?"

Enoch cevap vermeye fırsat bulamadan patikadan birinin bize seslendiğini işittik. Hugh biraz öne çıkıp gözlerini kıstı. Bir süre sonra yüzü tuhaflaşmıştı. "Bu Fiona," dedi. O ana kadar Fiona'nın sesinin o kadar çıktığını duymamıştım. Uçakların gürültüsü ve uzaktan gelen sarsıntılar yüzünden ne dediğini anlamak olanaksızdı. O yüzden bataklıkta ona doğru koşmaya başladık.

Patikada nefes nefese koşup yanına vardığımızda Fiona'nın bağırmaktan sesi kısılmıştı, gözleriyse en az saçları kadar vahşi görünüyordu. Derhal bizi tutup kasabaya giden yola doğru itmeye başladı. Bir yandan da kaba İrlanda aksanıyla deli gibi bağırarak bir şeyler söylüyordu ama kimse ne dediğini anlayamıyordu. Hugh onu omuzlarından tutup sakinleşmesini söyledi.

Kız derin bir nefes alıp yaprak gibi titredi ve geri tarafı gösterdi. "Millard onu takip etti! Adam bizi bodruma kilitlediği sırada gizlenmişti. Kaçtığı zaman onun peşinden gitti!"

"Nereye?" diye sordum.

"Teknesi vardı."

"Gördünüz mü?" diye bağırdı Emma. "Hadi rıhtıma gidelim!"

"Hayır Emma, senin tekneni aldı. Kimsenin bilmediğini sandığın, senin şu küçücük sahilinde sakladığın tekneyi. Kafesle tekneye bindi, sonra halkalar çizerek gidiyordu ki gelgit çok yükselince fenerin olduğu kayalığa yanaştı. Şimdi orada."

Fenere doğru rüzgâr gibi koştuk. Feneri tepeden gören kayalıklara geldiğimizde, diğer çocuklar uçurumun kenarındaki yoğun sazlıklar arasındaydı.

Millard, "Çökün!" diye sertçe fısıldadı.

Hemen çöküp onlara doğru süründük. Çocuklar dağınık bir küme halinde otların arasına gizlenmiş, sırayla feneri gözetliyorlardı. Özellikle yaşı küçük olanlar yaşadıkları kâbusun etkisinden henüz kurtulamadığından hâlâ şoktaydı. Nitekim biz de bir kâbustan kıl payı kurtulmuştuk.

Otların arasında sürünüp uçurumun kenarına gelerek fenere baktım. Gemi enkazının biraz ilerisinde Emma'nın kanosu kayalıklara bağlanmış durumdaydı. Golan ve ymbryneler ortalıkta görünmüyordu.

"Ne yapıyor orada?" diye sordum.

"Kim bilir," diye karşılık verdi Millard. "Ya birisinin onu almasını bekliyor ya da gelgit alçaldığı zaman tekrar kürek çekmeyi hesaplıyor."

Emma kuşkuyla, "Benim küçük teknemle mi?" diye sordu.

"Dediğim gibi, bilemeyiz."

Peş peşe kulakları sağır eden üç patlama oldu ve gökyüzü turuncuya boyanırken hepimiz yere yattık.

Emma, "Hiç buralara bomba düştü mü Millard?" diye sordu.

"Benim araştırmam insanlar ve hayvanların davranışlarıyla ilgili, bombalarla değil."

"Şimdi bizim işimize ne yarar ya," dedi Enoch.

Emma'ya, "Buralarda sakladığın başka tekne var mı?" diye sordum.

"Maalesef yok. Oraya kadar yüzmemiz lazım."

"Yüzeceğiz de ne olacak?" diye sordu Millard. "Vurulup delik deşik mi olalım?"

Emma, "Bir yol bulacağız," diye karşılık verdi.

Millard iç çekti. "Ah harika. Doğaçlama intihar."

"Eee?" Emma hepimize teker teker baktı. "Daha iyi bir fikri olan var mı?"

Enoch, "Askerlerim yanımda olsaydı..." diye konuşmaya başlamıştı ki, Millard, "Hepsi paramparça suya düşerdi," diye sözünü kesti.

Enoch başını eğdi. Diğerleri hiç ağzını açmadı.

"Öyleyse karar verildi," dedi Emma. "Kim gidecek?"

Elimi kaldırdım. Ardından Bronwyn de el kaldırdı. Millard, "Yaratığın göremediği birine ihtiyacınız olacak," dedi. "Gerekiyorsa beni de götürün."

"Dört kişi yeter," dedi Emma. "Umarım hepiniz iyi yüzüyorsunuzdur."

Uzun uzun düşünmeye veya vedalaşmaya vakit yoktu. Diğer çocuklar bize şans diledi ve yola koyulduk. Siyah yağmurlukları üstümüze örtüp otların arasında komandolar gibi süründük. Sonunda plaja inen yolun başına geldik. Kıç üstü oturup aşağı kadar kaydık. Etrafımızdaki kumlar küçük birer çığ parçası gibi aşağı iniyordu.

Birdenbire tepemizde aynı anda yüzlerce motorlu testere çalışıyormuş gibi bir gürültü koptu. Hepimiz yere sinerken bir uçak kükreyerek üstümüzden geçti. Yarattığı rüzgarla saçlarımız dalgalanmış ve bütün üstümüz başımız kumla kaplanmıştı. Her an bir bombanın düşüp bizi parçalara ayırmasını bekleyerek dişlerimi sıktım. Neyse ki korktuğum başıma gelmedi. İnmeye devam ettik. Kıyıya varınca Emma birbirimize sokulmamızı söyledi.

"Burayla fener arasında bir gemi enkazı var. Beni takip edin. Sudan başınızı fazla çıkarmayın. Sizi görmesin. Enkaza vardığımız zaman adamı arayıp ne yapacağımıza karar veririz."

Bronwyn, "Hadi *ymbryne*leri kurtaralım," dedi.

Kıyıya vuran dalgalara doğru sürünüp karnımıza kadar gelen soğuk suya girdik. Başlangıçta işler kolay gitse de kıyıdan biraz açılınca akıntı bizi geriye doğru atmaya başladı. Tepemizden büyük bir uğultuyla geçen başka bir uçak suda dalgalar oluşmasına neden oldu.

Batık gemiye vardığımızda nefes nefese kalmıştık. Paslı teknesine ayak bastığımızda sadece kafalarımız suyun üstünde duruyordu. Feneri ve etrafını saran çorak adacığı gözetledik. Asi psikiyatrım

görünürde yoktu. Alçalmaya başlayan dolunay bombaların neden olduğu yoğun duman bulutları arasında zaman zaman yüzünü gösterip fenerin ışığının hayaleti andıran ikizi gibi parlıyordu.

Enkazın üstünde yürüyerek ucuna gelmiştik. Kayalıklarla aramızda sadece elli metrelik bir mesafe kalmıştı.

Emma, "Yapmamız gerekeni şöyle hesapladım," dedi. "Wyn'in ne kadar kuvvetli olduğunu gördü, o yüzden içimizde en tehlikede olan o. Jacob'la ben Golan'ı bulup dikkatini dağıtacağız. O sırada Wyn gizlice arkadan sokulup başına sert bir darbe indirecek. Millard ise o anda kafesi kapacak. İtirazı olan var mı?"

Cevap verircesine bir silah sesi duyuldu. Önce ne olduğunu anlamadık. Uzaktan duyduğumuz güçlü silah seslerine hiç benzemiyordu, bam yerine pat diye bir ses çıkmıştı. Ancak ikinci bir silah patlaması ve yakınımızda suya çarpma sesi duyunca Golan'ın ateş ettiğini anladık.

Emma, "Geri çekilin!" diye bağırdı. Geri yüzüp batık tekneye çıktık ve öbür uca kadar üstünde koştuk. Ardından tekrar denize daldık. Bir süre sonra hepimiz soluksuz kalarak su üstüne çıktık.

Millard, "Ona karşı ne iyi avantaj sağladık," diye söylendi.

Golan ateş etmeyi kesmişti ama elinde silahla fenerin kapısında etrafı kolaçan ettiğini görebiliyorduk.

"Alçağın teki ama aptal değil," dedi Bronwyn. "Peşinden geleceğimizi biliyordu."

"Ama artık takip edemeyeceğiz!" diyen Emma elini hırsla suya vurdu. "Bizi delik deşik edecek!"

Millard gemi enkazına bastı. "Görmediği kimseye ateş edemez. Ben gidiyorum."

Emma, "Aptal, okyanusta görünmezliğin kalmıyor," dedi. Söylediği doğruydu; suyun içinde durduğu yerde beden şeklinde bir boşluk dalgalanıyordu.

"Yine de sizin kadar değil. Neyse, onu bütün ada boyunca takip ettim. O kadar akıllı görünmüyordu. Sanırım birkaç yüz metre daha gidebilirim."

Tartışacak zaman yoktu. Vazgeçmek ya da yaylım ateşe maruz kalmaktan başka seçeneğimiz kalmamıştı.

"İyi," dedi Emma. "Gerçekten başarabileceğini düşünüyorsan."

Millard, "Birinin kahraman olması lazım," diyerek tekneden denize doğru yürüdü.

"Ünlü son sözler," diye mırıldandım.

Uzakta, dumanların arasında Golan'ın fenerin kapısı içinde yere çöküp kolunu parmaklığa dayayarak nişan aldığını gördüm.

"Bak!" diye bağırsam da artık çok geçti. Bir patlama duyuldu ve Millard çığlığı bastı.

Güçlükle enkaza tırmanıp üstünde ona doğru koştuk. Biraz sonra muhakkak vurulacağım diye düşünüyordum. Hatta ayaklarımın suda çıkardığı sesleri üstümüze yağmur gibi yağan mermiler olarak düşünmüştüm. Fakat o sırada silah sesi kesildi. Tabancayı yeniden dolduruyor diye düşündüm. Kısa bir sürelik fırsatımız vardı.

Millard sersemleyerek suda iki büklüm olmuştu, bedeninden kan akıyordu. Onun kırmızıya bürünmüş vücudunun gerçek şeklini ilk kez görüyordum. Emma koluna girdi. "Millard! İyi misin? Bir şey söyle!"

"Özür dilemem gerek. Görünüşe bakılırsa fark edildim ve vuruldum."

"Kanamayı durdurmamız lazım!" dedi Emma. "Onu kıyıya götürmeliyiz!"

"Saçmalama," dedi Millard. "O adam sizi bir daha asla bu kadar yaklaştırmaz. Şimdi dönün yoksa Bayan Peregrine'i kesinlikle kaybederiz."

Birkaç el silah sesi duyuldu. Bir merminin vınlayarak kulağımın dibinden geçtiğini duydum.

"Bu tarafa!" diye bağırdı Emma. "Dalın!"

Önce ne yapmak istediğini anlamadım. Enkazın ucundan otuz kırk metre uzaktaydık. Fakat biraz sonra neye doğru koştuğunu anladım. Teknenin içindeki kara deliğe, yük ambarının ağzına doğru gidiyordu. Bronwyn'le birlikte Millard'ı kaldırıp peşinden koştuk. Ayağımızın altındaki madeni kısımlardan sesler geliyordu. Sanki birisi çöp tenekesine tekme atar gibiydi.

Millard'a, "Derin nefes al," dedim. Ambar ağzına gelince çivileme daldık. Merdivenin birkaç basamağı boyunca inip bekledik. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum ama tuzlu su yakıyordu. Millard'ın suya karışan kanını ağzımın içinde hissediyordum.

Emma bana hortumu uzatınca sırayla kullanıp nefes aldık. Koşmaktan dolayı nefessiz kalmıştım. Birkaç saniyede bir hortumdan aldığım nefes yetmiyordu. Ciğerlerim yanmaya, başım dönmeye başlamıştı. Biri gömleğime asılıp yukarı çıkmamı istedi. Basamaklara tutunup yukarı çıktım. Bronwyn ve Emma'yla beraber soluklanıp konuşmak için su üstüne çıktık. Hortumu tek başına kullanan Millard aşağıda güvendeydi.

Gözümüzü fenerden ayırmadan fısıldayarak konuştuk.

Emma, "Burada kalamayız," dedi. "Millard kanamayı durdurmazsak ölecek."

"Onu kıyıya çıkarmamız yirmi dakika sürer," dedim. "Yoldayken de ölebilir."

"Başka ne yapabiliriz bilmiyorum!"

Bronwyn, "Fener daha yakın," dedi. "Onu oraya götürelim."

"O zaman Golan hepimizi öldürür!" dedim.

"Hayır öldüremez."

"Neden? Kurşun geçirmez misin sen?"

"Belki." Bronwyn gizemli bir cevap vermişti. Ardından derin bir nefes alıp merdivende gözden kayboldu.

"Neden bahsediyor bu?" diye sordum.

Emma endişeli görünüyordu. "Hiç fikrim yok. Fakat her neyse, acele etmesi lazım." Bronwyn'in ne yaptığını görmek için aşağı bakınca altımızdaki merdivende Millard'ın etrafını sarmış meraklı fener balıklarını gördüm. Derken enkazın ayaklarımın altında titrediğini hissettim. Biraz sonra Bronwyn elinde iki metreye bir metre boyunda dikdörtgen bir metal parçasıyla su üstüne çıktı. Parçanın üst kısmında perçinlenmiş yuvarlak bir delik vardı. Bronwyn yük ambarının kapısını menteşelerinden sökmüştü.

"Ne yapacaksın onunla?" diye sordu Emma.

"Fenere gideceğim," diye cevap veren Bronwyn ayağa kalkıp kapıyı önünde tuttu.

Emma, "Wyn sana ateş eder!" diye bağırdığı anda bir silah sesi duyuldu ve mermi kapıya çarpıp geri sekti.

"Müthiş!" dedim. "Kalkan yapmışsın!"

Emma güldü. "Wyn sen bir dahisin!"

"Millard sırtıma tutunabilir. Siz de peşimden gelin."

Emma Millard'ı sudan çıkararak kollarını Bronwyn'in boynuna doladı. Millard, "Aşağısı harika," dedi. "Emma, neden hiç bana meleklerden bahsetmedin?"

"Hangi melekler?"

"Aşağıda yaşayan güzel yeşil melekler." Millard titriyordu ve düş görüyormuş gibi konuşuyordu. "Beni cennete götürmek için nazik bir davette bulundular."

Endişeyle ona bakan Emma, "Henüz kimse cennete gitmeyecek," dedi. "Sen Bronwyn'e sıkıca tutun tamam mı?"

Millard dalgın bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi.

Emma Millard'ın arkasına geçip onu kaymaması için Bronwyn'in sırtına bastırdı. Ben Emma'nın arkasında durarak bu tuhaf küçük zincirin arka halkasını oluşturdum. Enkazın üstünde ağır adımlarla yürüyerek fenere doğru ilerledik.

Büyük bir hedef oluşturduğumuz için Golan hemen silahını üstümüze boşaltmaya başladı. Kapıdan seken mermilerin sesi kulak tırmalayıcı olsa da bir bakıma insana güven veriyordu. Adam on iki el kadar ateş ettikten sonra silah sesi kesildi. Yine de mermisinin bittiğini düşünecek kadar iyimser değildim.

Enkazın ucuna geldiğimizde açık denizde yüzmemiz için Bronwyn bize dikkatle rehberlik yaptı. Bu sırada ağır kapıyı hep önümüzde tutuyordu. Onun arkasında köpek kulaçlarıyla yüzen bir zinciri andırıyorduk. Emma bir yandan kulaç atarken bir yandan da bilincini açık tutması için Millard'a sorular soruyordu.

"Millard! Başbakan kim?"

"Winston Churchill. Kafayı mı üşüttün?"

"Burma'nın başkenti neresi?"

"Hiç fikrim yok. Rangoon."

"Güzel! Doğum günün ne zaman?"

"Bağırmayı bırak da yaram huzur içinde kanasın!"

Enkazla fener arasındaki kısa mesafeyi geçmemiz fazla uzun sürmedi. Bronwyn kalkanı omuzlayarak önümüze düştü ve kayalara tırmanmaya başladık. Bu sırada Golan birkaç el daha ateş etti. Mermilerin çarpmasının etkisiyle Bronwyn'in dengesi bozulunca sallanmaya başladı. Neredeyse sırtüstü kayaların üstüne düşecek ve kapının ağırlığıyla hepimiz ezilecektik. Emma ellerini onun sırtına dayayıp itti ve nihayet Bronwyn kapıyla birlikte yalpalayarak kuru toprağa ayak bastı. Biz de gecenin serinliği yüzünden titreyerek onun arkasından ilerledik.

En geniş yeri elli metre olan kayalık, teknik anlamıyla minicik bir adaydı. Fenerin paslanmış tabanında açık duran kapıya çıkan bir düzine taş basamak vardı. Kapıda duran Golan tabancasını dikkatle üzerimize doğrultmuştu. Tehlikeyi göze alarak lombozdan göz attım. Bir elinde küçük bir kafes tutuyordu. İçinde çırpınan iki kuş birbirine öyle yakın duruyordu ki, birbirinden ayırt etmek olanaksızdı.

Silah bir kez daha patladı ve mermi vınlayarak yanımdan geçince kapının arkasına sindim.

Golan kafesi sallayarak, "Biraz daha yaklaşırsanız ikisini de vururum!" diye bağırdı.

"Yalan söylüyor," dedim. "Onlara ihtiyacı var."

"Bilemeyiz," dedi Emma. "Sonuçta delinin teki."

"Ama hiçbir şey yapmadan duramayız."

"Üstüne atılalım!" dedi Bronwyn. "Ne yapacağını şaşırır. Fakat işe yaramasını istiyorsak hemen fırlamalıyız!"

Ve bize düşünmeye fırsat bırakmadan fenere doğru koşmaya başladı. Bizim de onu takip etmekten başka çaremiz kalmamıştı, sonuçta kalkanı o taşıyordu. Mermiler kapıya çarpıyor veya ayaklarımızın dibindeki kayalara vurup sekiyordu.

Durumumuz hızla giden bir trenin arkasında sarkmaya benziyordu. Bronwyn'in dehşet verici bir görüntüsü vardı. Bir barbar gibi haykırmaya başlayınca boynundaki damarlar belirmişti. Millard'ın kanı kollarıyla sırtına bulaşmıştı. O anda kapının öbür tarafında olmadığıma sevinmiştim.

Fenere iyice yaklaşınca Bronwyn, "Duvarın arkasına saklanın!" diye bağırdı. Emma'yla birlikte Millard'ı onun sırtından alıp fenerin öbür tarafına saklanmak üzere sola saptık. Biz kaçarken Bronwyn'in kapıyı başının üstünde kaldırıp hızla Golan'a fırlattığını gördüm.

Kulakları sağır eden gürültünün hemen ardından bir çığlık yükseldi. Bir süre sonra Bronwyn nefes nefese kalmış ve yüzü kızarmış bir halde yanımıza geldi.

Heyecanla, "Galiba onu vurdum!" dedi.

"Ya kuşlar?" dedi Emma. "Hiç onları düşünmedin mi?"

"Kafesi elinden düşürdü. İyiler."

Emma, "Çılgına dönmeden ve hepimizin hayatını tehlikeye atmadan önce bize sorabilirdin!" diye bağırdı.

"Susun," diye sertçe fısıldadım. Uzaktan gıcırdayan madeni bir ses geliyordu. "Nedir bu?"

Emma, "Merdivenlerden çıkıyor," diye cevap verdi.

Millard boğuk bir sesle, "Peşinden gitseniz iyi olur," dedi. Şaşkınlıkla ona baktık. Sırtını duvara yaslamıştı.

"Önce seninle ilgilenmeliyiz," dedim. "Turnike yapmasını bilen var mı?"

Bronwyn eğilip pantolonunun paçasını yırttı. "Ben yaparım. Ben kanamayı durdururum, siz yaratığı yakalayın. Onu epey sersemlettim ama o kadarı yetmez. Toparlanmasına fırsat vermeyin."

Emma'ya döndüm. "Buna var mısın?"

"Eğer o yaratığın yüzünü eritmek söz konusuysa, kesinlikle varım." Elleri arasında küçük alev kemerleri oluşmuştu.

Emma'yla birlikte basamakların üstüne düşmüş duran kapıya basarak yukarı çıkıp fenere girdik. Bina son derece dik ve dar bir odadan oluşuyordu. Aslında burası devasa bir merdiven boşluğuydu. Ortasında döne döne yukarı çıkan bir merdiven vardı. Bu merdivenden otuz metre kadar yukarıdaki iskeleye çıkılıyordu. Golan'ın basamaklardan yukarı çıktığını duyuyorduk ama içerisi tepeye varmasına ne kadar kaldığını göremeyecek kadar karanlıktı.

Merdivenin baş döndürücü yüksekliğine bakarak, "Onu görebiliyor musun?" diye sordum. Cevap olarak bir el silah sesi ve yanımdaki duvarda seken mermi geldi. Hemen ardından bir başkası ayağımın dibinde yere saplandı. Kalbim küt küt atarak geri çekildim.

"Gel buraya!" diye bağırdı Emma. Kolumdan tuttuğu gibi beni tam merdivenin altına doğru çekti. Golan'ın atışlarının burada bizi vurmasına imkân yoktu. Dalgalı denizdeki bir tekne gibi sallanan merdivende birkaç basamak çıktık. Emma, "Bu merdiven çok korkunç!" diye bağırdı. Tırabzana sımsıkı yapıştığı için parmak eklemleri bembeyaz belirmişti. "Düşmeden yukarı çıkmayı becersek bile bizi vuracak!"

"Biz yukarı çıkamazsak belki onu aşağı indiririz." Olduğum yerde ileri geri sallanmaya, tırabzanı sıkıca sarsıp basamaklarda tepinmeye başladım. Emma bir an delirmişim gibi baksa da ne yaptığımı anlayınca o da benimle birlikte tepinip sallanmaya başladı. Kısa süre sonra merdiven zangır zangır sallanıyordu.

"Ya olduğu gibi aşağı inerse?"

"Umarım inmez!"

Daha sert sallamaya devam ettik. Tepeden bir sürü vida ve cıvata düşüyordu. Merdiven öyle şiddetli sarsılıyordu ki, tutmakta zorluk çekiyordum. Golan'ın bir sürü küfür haykırdığını işittim. Derken paldır küldür aşağı inen bir cisim yakınımıza düştü.

Önce, Aman Tanrım, ya kafes düştüyse diye düşündüm ve hızla Emma'nın yanından aşağı inip durumu anlamak için yere eğildim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Emma. "Vuracak seni!"

"Hayır vuramaz!" deyip zafer kazanmış gibi Golan'ın silahını

havaya kaldırdım. Onca atıştan dolayı kızgın durumdaki silah bana bayağı ağır gelmişti. İçinde mermi olup olmadığını ve bu yarı karanlıkta nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Dedemin bana verdiği az sayıdaki atış dersinden işime yarayacak hususları boş yere hatırlamaya çalıştım. Fakat aklıma bir şey gelmeyince sonunda basamakları çıkıp Emma'nın yanına geldim.

"Tepede kısılıp kaldı. Yavaş hareket etmeliyiz, onu ikna etmeye çalışalım yoksa kuşlara ne yapacağını bilemeyiz."

Emma dişlerini sıkarak, "Ben onu öbür tarafa gitmesi için ikna edeceğim," dedi.

Tırmanmaya başladık. Aşırı derecede sallanan merdiven çok dar olduğu için ancak tek sıra halinde çıkabiliyorduk. Başımızı basamaklara vurmamak için öne eğilmiştik. Aşağı düşen vidaların hayati bir noktaya ait olmaması için dua ediyordum. Tepeye yaklaştığımız zaman yavaşladık. Aşağı bakmaya cesaret edemiyordum. Sadece basamakların üstündeki ayaklarımı, sallanan tırabzandaki elimi ve silahı tutan öbür elimi görüyordum. Başka hiçbir şey yoktu.

Ani bir saldırıya karşı tetikteydim. Neyse ki beklediğim olmadı. Basamaklar başımızın hemen üstündeki taş iskelede sona eriyordu. Gecenin ısıran soğuğunu hissediyor ve rüzgârın ıslık çalan sesini duyuyordum. Silahı ileri doğru tutup çıktım. Gergin ve kavga etmeye hazırdım fakat Golan ortalıkta yoktu. Bir yanımda kalın bir camın içindeki kocaman ışık vardı. Bu kadar yakından parlayınca körleştirici bir etki yapıyordu. O yüzden ışık yanımdan geçtikçe gözlerimi kapamaya mecbur kalıyordum. Öbür yanımdaysa ince bir parmaklık vardı. İskelenin ucu boşluğa açılıyordu; on kat yüksekliğinde bir boşluktan sonra aşağıda kayalar ve dalgaların köpürdüğü deniz görülüyordu.

Dar geçide çıkıp dönerek Emma'ya elimi uzattım. Sırtımızı lambanın sıcak camına yasladık. Önümüzeyse soğuk rüzgar vuruyordu. "Kuş yakında," diye fısıldadı Emma. "Onu hissediyorum."

Bileğini çevirince kızgın ve kırmızı bir ateş topu parladı. Alevin rengi ve yoğunluğundan dolayı Emma'nın bu kez etrafı aydınlatacak bir ışık değil, bir silah meydana getirdiği belliydi.

"İkiye ayrılalım," dedim. "Sen şu taraftan git, ben de bu taraftan dolaşayım. O zaman bizi atlatamaz."

"Korkuyorum Jacob."

"Ben de. Ama yaralı durumda ve silahı bizde."

Başını sallayıp kolumu tuttu, sonra dönüp uzaklaştı. Ben yavaşça lambanın etrafını dolaştım. Dolu olup olmadığını bilmediğim silahı sıkıca elimde tutuyordum. Öbür taraftaki manzara yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Golan, sırtını parmaklığa yaslamış ve başını öne eğmiş vaziyette yere oturmuştu. Kafes dizlerinin arasında duruyordu. Burnunun yan tarafındaki kesikten kan akıyordu. İnce kırmızı şeritler gözyaşı gibi aşağı süzülüyordu.

Kafesin tellerine küçük kırmızı bir ışık iliştirilmişti. Her birkaç saniyede bir yanıp sönüyordu. Ona doğru bir adım daha attığım sırada beni fark edip başını kaldırdı. Yüzü kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Beyaz gözlerinden biri kıpkırmızı olmuştu, ağzının kenarlarında tükürük birikmişti. Bir elinde kafesi tutup sendeleyerek kalktı.

"Yere koy onu."

Söz dinler gibi eğildi fakat birden öbür tarafa koşmaya başladı. Bağırıp arkasından koştum. Fenerin etrafında dönüp gözden kaybolduğu anda Emma'nın avucundaki alevin ışığının betona vurduğunu fark ettim. Golan uluyarak gerisin geri bana doğru geldi. Saçlarından duman tütüyordu ve koluyla yüzünü kapamıştı.

"Dur!" diye bağırdığım anda kapana kısıldığını anladı. Kafesi havaya kaldırıp kalkan gibi önünde tuttu ve tehlikeli biçimde salladı. Kuşlar çığlık çığlığa tellerin arasından onun elini gagaladılar.

Golan, "İstediğiniz bu mu?" diye bağırdı. "Devam edin, yakın beni! O zaman kuşlar da yanar! Ateş edersen kafesi aşağı atarım!"

"Kafandan vurursam atamazsın!"

Bir kahkaha attı. "İstesen bile silah çekemezsin sen. Unuttun galiba, ben senin zavallı, hassas ruhunu yakından biliyorum. Ateş edersen kâbuslar görürsün."

Durumu gözümde canlandırmaya çalıştım: Parmağımı tetiğe

koyup çekiyorum ve geri tepmeyle birlikte korkunç bir patlama oluyor. Bunda bu kadar zor ne vardı? Elim bunu düşünürken bile niye titriyordu? Dedem kaç tane yaratık öldürmüştü? Onlarca mı? Yüzlerce mi? Şimdi benim yerimde o olsa Golan daha sersemlemiş bir halde parmaklığa yaslandığı zaman vurulmuş ve çoktan ölmüştü. Saniyenin onda biri bile korkakça bir kararsızlık göstersem, *ymbryne*lerin hayatına mal olabilirdi.

Devasa lamba dönerek yanımızdan geçerken bizi ışığa boğup bembeyaz parlayan birer hayalete çevirdi. Yüzü ışığa dönük olan Golan gözlerini kısıp başını çevirdi. İşte bir fırsat daha kaçtı diye düşündüm.

"Koy şu kafesi yere ve bizimle gel," diye konuştum. "Başka kimsenin canının yanması gerekmiyor."

"Bilmiyorum," dedi Emma. "Millard dediğini yapmazsa o zaman yeniden düşünürüm."

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu Golan. "İyi, öldür o zaman. Ama bu durumda kendi başınızı belaya sokmak bir yana kaçınılmaz olanı biraz geciktirirsin, o kadar. Artık sizi nasıl bulacağımızı biliyoruz. Benim gibi bir sürü kişi daha geliyor. Seni temin ederim ki, onların vereceği zarar yanında, benim arkadaşına yaptığım düpedüz merhametli bir davranış gibi kalır.

Emma, "Bitti mi?" diye konuşurken avucundaki alevden gökyüzüne minik kıvılcımlar fışkırdı. "Çabuk olacağını kim söyledi?"

Golan kafesi göğsüne doğru çekerek, "Size söyledim, onları öldürürüm," dedi.

Emma ona doğru bir adım attı. "Seksen sekiz yaşındayım. Hiç dadıya ihtiyacım varmış gibi görünüyor muyum?" Yüzünde ne yapacağı kestirilemez, sert bir ifade vardı. "O kadının kanatları altından kurtulmaya ne kadar zamandan beri can attığımızı söyleyemem. Yemin ederim, bize iyilik yaparsın."

Golan başını ikide bir ileri geri oynatıp gergin bir ifadeyle bizi süzüyordu. *Acaba dediklerinde ciddi mi?* Bir an gerçekten korkmuş gibi görünse de, "Palavra atıyorsun," diye konuştu.

Bunun üzerine Emma avuçlarını birbirine sürtüp yavaşça aralayınca bir alev huzmesi yayıldı. "Görelim bakalım."

Emma'nın bu oyunu ne kadar sürdüreceğinden emin değildim ama kuşlar tutuşmadan ya da kafes aşağı doğru fırlatılmadan önce harekete geçmeliydim.

"Bize o *ymbryne*'lerden ne istediğini söyle, belki o zaman seni rahat bırakır," dedim.

"Sadece başladığımız işi bitirmek istiyoruz. Bütün isteğimiz bu."

Emma, "Deneyi kastediyorsun," dedi. "Bir kere denediniz, başınıza gelenleri gördünüz. Kendinizi canavara çevirdiniz!"

"Evet, ama her şey ilk seferinde başarıya ulaşsa o zaman hayat ne kadar mükemmel olurdu." Golan güldü. "Bu kez şu iki hanımefendi gibi zamana en iyi müdahale edenlerin yeteneklerini kullanacağız. Bu kez hata yapmayacağız. Nerede hata yapıldığını anlamak için tam yüz yılımız var. Görünüşe bakılırsa tek ihtiyacımız daha büyük bir tepkimeydi!"

"Daha büyük tepkime mi? Geçen sefer Sibirya'nın yarısını havaya uçurdunuz!"

Azametli bir tavırla, "Asılacaksan bile İngiliz sicimiyle asılacaksın!" dedi.

Horace'ın rüyasında gördüğü kül bulutlarını, yanıp kavrulmuş yeryüzünü hatırladım ve o zaman ne gördüğünü anladım. Yaratıklarla boş ruhlar bu kez başarısız olurlarsa, yaptıkları hasar bin kilometrelik ıssız bir ormandan ibaret kalmayacaktı. Fakat başarırlar ve kendilerini hep olmayı düşledikleri ölümsüz yarı tanrılara çevirirlerse... Bunu hayal etmek bile beni ürpertmeye yetmişti. Onların boyunduruğu altında yaşamak cehenneme gitmekten beter olurdu.

Işık tekrar yanımızdan geçti ve Golan'ın gözleri bir kez daha kamaştı. Üstüne atılmak üzere hazırdım ama bu fırsat da çok çabuk geçti.

"Önemli değil," dedi Emma. "İstediğin bütün *ymbryne*'leri kaçır. Sana asla yardım etmezler."

"Edecekler. Yoksa hepsini teker teker öldürürüz. O da işe yaramazsa, o zaman sizi teker teker öldürüp onlara seyrettiririz."

"Delisin sen," dedim.

Kuşlar paniğe kapılıp çığlık atmağa başladılar. Golan onların sesini bastıracak şekilde bağırdı.

"Hayır! Esas delilik sizin gibi sıra dışıların dünyaya hükmetmesi yerine saklanması. Ölüme egemen olmak varken ona teslim oluyorsunuz. Sıradan insanoğlunun genetik çöplüğünün sizi yeraltına sürmesine izin veriyorsunuz. Oysa onları kolayca köleniz yapabilirsiniz, zaten onlar buna layık!" Her cümleyi söyledikçe kafesi sertçe sallıyordu. "Esas bu delilik!"

"Kes şunu!" diye bağırdı Emma.

"Demek senin için önemli!" Golan kafesi daha hızlı sallamaya başlamıştı. Birden kafesin tellerine bağlanmış olan küçük ışık iki kat parlaklaşmıştı. Golan başını çevirip arkasındaki karanlığa baktı. Sonra Emma'ya dönüp, "Onları istiyor musun? Al!" diyerek gerildi ve kafesi onun suratına doğru salladı.

Emma çığlık atarak yere sindi. Golan kafesi bir disk atıcı gibi sallamaya devam etti. Sonunda kafes elinden kurtulup parmaklığın üstünden boşluğa fırladı ve gecenin karanlığına karıştı. Ben bir küfür savururken Emma çığlık çığlığa parmaklığa koşarak denize doğru yol alan kafesi görmeye çalıştı. Bu şaşkınlık anından yararlanan Golan üstüme atlayıp beni yere serdi. Önce mideme ardından çeneme birer yumruk indirdi.

Bayılacak gibi olmuştum ve nefes alamıyordum. Elimdeki silahı almaya çalıştı. Silahı kaptırmamak için gücümün her zerresiyle direniyordum. Onu bu kadar çok almak istediğine göre dolu olmalıydı. Silahı parmaklığın üstünden atmaya çalışsam da sıkıca kavradığı için buna imkan bulamadım. Emma adi herif diye bağırıyordu. Derken ellerinden alevler fışkırarak arkadan geldi ve Golan'ın boynuna sıkıca sarıldı.

Golan'ın boynunun kızgın bir ızgaranın üstüne konmuş soğuk bir et parçası gibi hışırdadığını hissettim. Adam inleyerek üstümden kalkarken ince saçları tutuşmuştu. Birden Emma'nın boğazına sarıldı. Saçlarının yanmasına aldırış etmeden, Emma son nefesini

verene kadar sıkmaya niyetli görünüyordu. Ayağa fırladım ve silahı iki elimle birden tutarak ona nişan aldım.

Bir an için olsun sakin olmalıydım. Zihnimi boşaltıp kolumu kıpırdatmamaya çalıştım. Omzumdan arpacığa, oradan da hedefe yani bir insanın başına uzanan hayali bir çizgi çektim. Hayır, bu bir insan değil sefil bir mahluktu. Bir yaratıktı. Dedemin öldürülmesini ayarlamış, benim kötü yaşanmış da olsa naçizane hayat dediğim kavramı paramparça etmişti. Beni bu adaya ve bu ana taşımıştı. Onun kadar sefil olmayan ve şiddet kullanmayan insanlar da ben ne yapacağıma karar verecek kadar büyüdüğümden beri benim yaşamıma müdahale edip benim adıma karar vererek buraya sürüklenmemde pay sahibi olmuştu. *Şimdi ellerini gevşet, derin bir nefes al ve tut.* Artık bu gidişatı tersine çevirecek bir fırsatım vardı, kaçmakta olduğunu hissettiğim ufacık bir fırsat.

Şimdi tetiği çek.

Silah elimde adeta sıçradı. Yer yarılmasını andıran patlaması öyle ani ve şiddetliydi ki, gözlerimi yummuştum. Gözlerimi açtığımda her şey garip biçimde donmuş gibiydi. Golan Emma'nın arkasında ellerini onun boğazına kilitlemiş, parmaklığa doğru sürüklemeye çalıştığı halde ikisi de birer bronz heykeli andırıyordu. Yoksa *ymbryne*'ler tekrar insan haline gelip bize büyü mü yapmıştı? Fakat birdenbire her şey hareketlendi ve Emma sıyrılıp kurtulurken Golan arkaya doğru sendelemeye başladı. Derken tökezleyip boş bir çuval gibi parmaklığın üstüne çöktü.

Şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalışsa da beceremedi. Ellerini gırtlağında açılan madeni bir para büyüklüğündeki deliğe götürdü. Parmaklarının arasından fışkıran kan kollarından aşağı süzülüyordu. Az sonra tutunacak gücü kalmadı ve geriye devrilerek karanlığın içinde gözden kayboldu.

Golan'ı daha aşağı düşer düşmez unutmuştuk. Emma parmağıyla denizi gösterip, "Orada, orada!" diye bağırdı. Gösterdiği noktaya bakıp gözlerimi kısınca dalgaların üstünde sallanan cılız kırmızı ışığı zar zor seçebildim. Kendimizi merdivene attığımız gibi zangır zangır

sallanan basamaklardan hızla aşağı indik. Kafesi batmadan önce kurtaracağımıza pek umudumuz yoktu ama yine de histerik biçimde yakalamak için koşuyorduk.

Dışarı fırladığımızda Bronwyn'in sargılar içindeki Millard'ın yanı başında olduğunu gördük. Millard bir şeyler bağırsa da ne dediğini işitemedim, yine de onun hayatta olduğunu anlamamıza yetmişti. Emma'yı omzundan yakalayıp bir kayaya bağlı duran kanoyu gösterdim. Ne yazık ki fenerin ters tarafında ve çok uzaktaydı. Bunun üzerine Emma beni denize doğru çekti. Koşarak suya atladık.

Soğuğu neredeyse hissetmiyordum. Bütün düşündüğüm kafese dalgaların içinde gözden kaybolmadan ulaşabilmekti. Kocaman kara dalgalar suratımıza çarptıkça su yutuyor ve güçlükle kulaç atıyorduk. Uyarı ışığının ne kadar uzakta olduğunu kestirmek güçtü; karanlık bir okyanusun ortasında sadece küçücük bir nokta görünüyordu. Işık havaya yükselip alçalıyor, uzaklaşıp yakınlaşıyordu. İki kez gözden kaybedip durmak zorunda kaldık. Deli gibi etrafı kolaçan ederken tekrar gördük.

Kuvvetli akıntı kafesi ve bizi açık denize doğru sürüklüyordu. Kısa zamanda yakalayamazsak kollarımızda derman kalmayacak ve boğulacaktık. Bu ölümcül düşünceyi elimden geldiğince uzun bir süre kendime sakladım. Fakat ışık üçüncü kez gözden kaybolup uzun bir süre karanlık denizin neresinde olduğunu fark edemeyince "Geri dönmeliyiz!" diye bağırdım.

Emma beni dinlemiyordu bile. Benim önümde kulaç atarak açık denize doğru yüzüyordu. Çırptığı ayaklarını tutmaya çalıştım ama tekmeleyerek elimden kurtuldu.

"Kayboldu! Bulamayacağız onları!"

"Kes sesini!" diye bağırdı. Zorla nefes almasından en az benim kadar tükendiğini anlamıştım. "Kes sesini de etrafa bak!"

Onu yakalayıp yüzüne bağırdım. Bunun üzerine beni tekmelemeye başladı. Onu bırakmayacağımı ve kendisinin de kurtulamayacağını anlayınca ağlamaya, umutsuzca inlemeye başladı.

Onu fenere doğru çekmeye çalışsam da taş gibi ağırlaşmıştı ve

beni aşağı doğru çekiyordu. "Yüzmelisin!" diye bağırdım. "Yoksa boğulacağız!"

Ve birdenbire onu gördüm, son derece cılız bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Yakında, deniz yüzeyinin hemen altındaydı. Önce hayal gördüğümden korkarak bir şey söylemedim. Fakat ışık yine yanıp sönmüştü.

Emma sevinçle bağırdı. Görünüşe bakılırsa kafes başka bir batığın üstüne konmuştu, yoksa su yüzeyine bu kadar yakın batmadan nasıl duracaktı? Hem daha yeni battığı için kendi kendime kuşların daha canlı olduğunu söyledim. Kafesin olduğu yere doğru yüzüp dalmak için hazırlandık. Hoş, dalmak için yeterli nefesimiz kaldığından şüpheliydim. Derken çok garip bir şekilde, kafes bize doğru yükselmeye başladı.

"Ne oluyor?" diye bağırdım. "Enkaz mı var burada?"

"Olamaz. Burada başka enkaz yok!"

"Öyleyse ne demek oluyor bu?"

Sanki uzun, devasa ve gri bir balina su üstüne çıkıyor gibiydi veya aşağıda bir hayalet gemi vardı ve aniden meydana gelen güçlü bir patlamayla birlikte yükselmeye başlamıştı. O yöne doğru yüzmeye çalışsak da gelgit akıntısına kapılmış başıboş bir cisimden farkımız yoktu. Derken suyun altındaki her neyse ayaklarımıza değdi ve biz de yükselmeye başladık.

Cisim bir tür mekanik canavar gibi tıslayıp tangırdayarak sudan çıktı. Her yöne hızla akan köpüklerin altında kalmıştık. Dalgaların çarpmasıyla birlikte metal plakalardan oluşan sert zemine savrulduk. Denize düşmemek için parmaklarımızı plakaların arasına geçirdik. Tuzlu suda gözlerimi kısarak bakınca kafesin canavarın sırtındaki biri büyük diğeri küçük iki yüzgeci andıran çıkıntıların arasında durduğunu gördüm. O sırada fenerin ışığı dönerek bizim bulunduğumuz tarafa vurunca, bunların yüzgeç değil bir kule ve güverteye sabitlenmiş bir makineli tüfek olduğunu gördüm. Bu cisim bir canavar, bir batık veya balina değildi.

"U-bot bu!" diye bağırdım. Tam ayaklarımızın altında yükselme-

si tesadüf değildi. Golan'ın beklediği bu olsa gerekti. Emma çoktan ayağa kalkmış, güvertede kafese doğru koşuyordu. Bense bin bir güçlükle doğrulabildim. Tam koşmaya başladığım anda güverteye vuran bir dalga ikimizi de yere yıktı.

Bir bağırtı duyunca dönüp baktım. Kulenin kapağından çıkan gri üniformalı bir adam bize elindeki silahı doğrultmuştu. Birden yağmur gibi yağmaya başlayan mermiler güverteyi çekiç gibi dövdü. Kafes bizden çok uzaktaydı. Ona ulaşamadan delik deşik olacaktık. Buna rağmen Emma'nın onu almaya çalıştığını gördüm. Koşup üstüne doğru atladım. Birlikte güvertenin yanından denize düştük. Karanlık suda gözden kaybolmuştuk. Suyu delen mermiler kabarcıklar çıkararak dibi boyluyordu.

Tekrar su üstüne çıktığımızda Emma beni yakalayıp çığlık çığlığa, "Neden yaptın bunu?" diye hesap sordu. "Kafesi neredeyse almıştım!"

Kendimi onun ellerinden kurtararak, "Seni öldürmek üzereydi," dedim. O sırada aklıma Emma'nın bütün dikkatini kafese verdiği için adamı fark etmediği geldi. Güvertede hızlı adımlarla kafese doğru yürüyen adamı gösterdim. Kafesi kaldırıp hızla salladı. Kafesin kapağı açıldı ve bir an içinde bir kıpırtı görür gibi oldum. Demek hâlâ umut beslemek için neden vardı. O anda fenerin ışığı ortalığı gündüz gibi aydınlattı. Parlak ışık altında askerin yüzünü ayrıntılı şekilde görebilmiştim. Hainçe sırıtan adamın gözleri sonsuz bir derinliğe açılır gibi boştu. Bu adam da yaratıktı.

Yaratık elini kafesin içine sokup tek başına kalan sırılsıklam kuşu çıkardı. O sırada kuleye çıkan bir başka asker ıslık çalınca elinde kuşla o yöne doğru koştu. Adam kuleden içeri girince denizaltı büyük bir sarsıntı ve tıslamayla daldı. Etrafımızdaki su kaynıyormuş gibi çalkalanıp köpüklere boğuldu.

Emma'ya, "Hemen yüz yoksa bizi de aşağı çekecek!" diye bağırdım. Fakat beni duymamıştı bile, gözleri bir noktaya kilitlenmişti. Denizaltının dümeninin ardında bıraktığı karanlık suya dikkatle bakıyordu. Derken o noktaya doğru yüzmeye başladı. Emma'yı durdur-

maya çalışsam da iterek elimden kurtuldu. Biraz sonra denizaltının uğultusunu bastıran tiz bir çığlık duyuldu. Bu Bayan Peregrine'di!

Yanına ulaştığımızda dalgaların üstünde çırpınıyor, başını suyun üstünde tutmak için mücadele ediyordu. Bir kanadını çırpmasına rağmen öbürü kırılmış gibi görünüyordu. Emma onu avucuna aldı. Bunun üzerine artık dönmemiz gerektiğini bağırdım.

Kalan azıcık gücümüzle yüzmeye başladık. Arkamızda denizaltının dibe dalmasıyla yarattığı boşlukta kocaman bir girdap oluşmuştu. Deniz bu boşluğu doldururken bizi de yutmaya çalışıyordu; neyse ki, yanımızda kanatlı bir zafer ya da en azından kısmi bir zafer simgesi vardı. O bize bu doğadışı akıntıya karşı mücadele edecek gücü vermişti. Az sonra Bronwyn'in bize seslendiğini duyduk. Bu güçlü kuvvetli arkadaşımız dalgaları yararak geldi ve bizi kurtuluşumuza doğru çekip götürdü.

Artık sakinleşmiş göğün altında soluk soluğa kayalara uzanarak kendimize gelmeye çalıştık. Aşırı yorgunluktan zangır zangır titriyorduk. Millard'la Bronwyn'in bize soracağı çok soru olmasına rağmen bizim cevap verecek takatimiz yoktu. Golan'ın aşağı düştüğünü, denizaltının yukarı çıkıp sonra dalmasını, Bayan Peregrine denizden çıkarken Bayan Avocet'in geride kaldığını görmüşlerdi; dolayısıyla öğrenmek istediklerini zaten öğrenmişlerdi. Bize sımsıkı sarıldılar ve titrememiz geçene kadar bırakmadılar. Bronwyn kuşu ısınması için gömleğinin altına sokmuştu. Biraz kendimize gelince Emma'nın kanosuna binip kıyıya doğru kürek çektik.

Kıyıya yaklaştığımız zaman bütün çocuklar bizi karşılamak için suya girip yanımıza geldiler.

"Silah sesleri duyduk!"

"O acayip tekne neydi?"

"Bayan Peregrine nerede?"

Tekneden inince Bronwyn gömleğinin ucunu kaldırıp büzüşmüş durumdaki kuşu gösterdi. Çocuklar etrafımıza toplanınca Bayan

Peregrine gagasını kaldırıp bitkin olsa bile yaşadığını göstermek için öttü. Ortalığı sevinç çığlıkları kaplamıştı.

Hugh, "Başardınız!" diye bağırdı.

Olive bir yandan dans ediyor, diğer yandan şarkı söylüyordu. "Kuş, kuş, kuş! Emma'yla Jacob kuşu kurtardılar!"

Fakat kutlama kısa sürdü. Hem Bayan Avocet'in yokluğu, hem Millard'ın telaş uyandıran durumu çabucak fark edildi. Sargısı sıkı sarılmış olmasına rağmen epey kan kaybettiğinden halsizleşmişti. Enoch kendi paltosunu onun üstüne örterken Fiona yün beresini uzattı.

Emma, "Seni kasabadaki doktora götürelim," dedi.

Millard, "Saçmalama," diye karşılık verdi. "Adam hiç görünmez bir çocuğa bakmamıştır, hem baksa bile ne yapacağını bilemez. Ya yanlış yere pansuman yapar ya da çığlığı basıp kaçar."

Emma, "Çığlık atarak kaçarsa sorun yok," dedi. "Döngü başa döndükten sonra bir şey hatırlamaz."

"Etrafa baksana. Döngünün bir saat önce yeniden ayarlanması lazımdı."

Millard haklıydı; gökte artık gürültü kalmamıştı, savaş sona ermişti. Bununla birlikte, uzaklarda bombardımanın yarattığı dumanlar bulutlara karışmaya devam ediyordu.

Enoch, "Bu iyi değil," deyince herkes sustu.

Millard, "Her neyse," dedi. "Lazım olan bütün malzeme evde. Bana biraz Laudanum* verip yarayı alkolle silin yeter. Sadece deriyi sıyırmış. Üç gün içinde sapasağlam olurum."

Bronwyn kumda benekler yaratan kan damlalarını göstererek, "Ama yara hâlâ kanıyor," dedi.

"Öyleyse şu lanet olası turnikeyi biraz daha sık!"

Bronwyn sargıyı sıkınca Millard bir an acıyla bağırdı. Herkes bir anda gerilmişti. Derken Millard kızın kolları arasında bayılıverdi.

Claire, "Durumu iyi mi?" diye sordu.

Enoch, "Kendinden geçti, hepsi o," dedi. "Göründüğü kadar dayanıklı değil."

* Eskiden ağrı kesici olarak kullanılan ve afyonla yapılan bir ilaç. (çev.)

"Şimdi ne yapacağız?"

Olive, "Bayan Peregrine'e soralım," dedi.

Enoch, "Doğru," dedi. "Onu yere koyalım da eski haline dönsün. Kuş durumundayken ne yapmamız gerektiğini doğru dürüst söyleyemez."

Bunun üzerine Bronwyn onu kuru bir kum tepeciğine koydu. Hepimiz açılıp beklemeye başladık. Bayan Peregrine birkaç kez zıplayıp sağlam kanadını çırptı, ardından tüylü başını birkaç kez sağa sola çevirip gözlerini kırparak bize baktı. Fakat hepsi bundan ibaretti, kuş olarak kalmıştı.

Emma, "Belki seyredilmek istemiyordur," dedi. "Sırtımızı dönelim."

Hepimiz onun etrafında bir halka oluşturarak sırtımızı döndük. Olive, "Şimdi tamam Bayan P," dedi. "Kimse bakmıyor!"

Bir dakika sonra Hugh arkaya göz attı. "Hayır, hâlâ kuş."

Claire, "Belki çok yorgun düştüğü ve üşüdüğü için olmuyor," dedi. Diğerleri bunu mantıklı bulunca eve geri dönmeye karar verdik. Elimizdeki malzemeyle Millard'ı tedavi edecektik. Bir yandan da hem müdirenin hem döngünün normale dönmesini dileyecektik.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Savaş yorgunu askerler gibi başımız önde, tek sıra halinde dik yamacı tırmanıp sırta doğru yürüdük. Bronwyn Millard'ı kucağına almıştı. Bayan Peregrine ise Fiona'nın bir kuş yuvasını andıran saçlarında yolculuk yapıyordu. Ortalık henüz dumanları tüten bomba çukurlarıyla doluydu. Sanki devasa bir köpek yeri eşelemiş gibi ortalığa toprak parçaları saçılmıştı. Eve döndüğümüzde neyle karşılaşacağımızı hepimiz merak etsek de kimse sormaya cesaret edemiyordu.

Cevabı daha ormandan çıkmadan öğrendik. Enoch'un ayağı yerdeki bir şeye çarpınca eğilip baktı. Yarısı yanmış bir tuğla parçasıydı bu.

Herkes paniğe kapılmıştı. Çocuklar patikada eve doğru koşturmaya başladı. Ön bahçeye vardığımızda küçükler gözyaşlarına boğuldu. Dumandan göz gözü görmüyordu. Bomba her zaman olduğu gibi Adem'in parmağının ucunda kalmamış, heykeli ortadan ikiye yarıp patlamıştı. Evin arka köşesi yerle bir olmuştu ve henüz dumanları tütüyordu. İki odanın kömürleşen duvarları arasında küçük ateşler yanıyordu. Adem'in bulunduğu yerde, bir insanı dik olarak gömmeye yetecek derinlikte bir krater açılmıştı. Buranın günün birinde ne hale geleceğini göz önüne getirmek kolaydı. İlk kez birkaç hafta önce keşfettiğim üzüntü verici, kutsallığı bozulmuş yere dönüşecekti burası. Kâbuslar evi olacaktı.

Fiona'nın başından havaya sıçrayan Bayan Peregrine, ciyak ciyak bağırarak yanıp kavrulmuş otların üstünde telaşla uçmaya başladı.

Olive, "Müdire ne oldu?" diye sordu. "Geçiş neden gerçekleşmedi?"

Bayan Peregrine cevap olarak ancak acı şekilde feryat edebildi. Hepimiz gibi şaşkın ve korkmuş görünüyordu.

Claire onun yanında diz çökerek, "Lütfen geri gelin!" diye yalvardı.

Kadın kanat çırpıp zıplıyor ve görünüşe bakılırsa toparlanmaya çalışıyordu ama bir türlü eski şekline dönememişti. Çocuklar endişe içinde etrafına toplanmıştı.

Emma, "Bir aksilik var," dedi. "İnsan olmayı becerebilse şimdiye dek çoktan yapardı."

Enoch, "Belki döngüyü bu yüzden kaçırdık," dedi. "Bayan Kerkenez hakkında anlatılan o eski öyküyü hatırlasanıza; hani kaza geçirip bisikletten düşmüş ya. Başını yere çarpınca bütün bir hafta boyunca kerkenez olarak kalmış. Onun döngüsü o zaman bozulmuş."

"Bunun Bayan Peregrine'le ne alakası var?"

Enoch iç çekti. "Belki başından yaralanmıştır. Kendine gelmesi için belki bir hafta beklememiz gerekiyor."

Emma, "Hızla giden bir kamyon başka, yaratıklar tarafından kötü muamele görmek başka," dedi. "O alçağın biz kurtarmadan önce Bayan Peregrine'e ne yaptığını bilmiyoruz."

"Yaratıklar mı? Birden fazla mı?"

"Bayan Avocet'i yaratıklar götürdü," dedim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Enoch.

"Golan'la işbirliği yapıyorlardı, öyle değil mi? Hem bize ateş edenin gözlerini gördüm. Hiç kuşku yok."

"O zaman Bayan Avocet'e öldü gözüyle bakabiliriz," dedi Hugh. "Onu muhakkak öldürürler."

"Belki öldürmezler," dedim. "En azından hemen."

Enoch, "Yaratıklar hakkında bir şeyler biliyorsam, o da sıra dışıları öldürdükleridir. Bu onların doğasında var."

"Hayır, Jacob haklı," dedi Emma. "O yaratık ölmeden önce onca *ymbryne*'yi neden kaçırdıklarını anlattı. Boş ruhların ortaya çıkmasına yol açan o tepkimeyi yeniden yaratmak için onları zorlayacaklar. Yani çok daha büyük bir tepkime yapacaklar."

Birinin korkuyla iç çektiğini duydum. Herkes suspus olmuştu. Etrafa bakınınca Bayan Peregrine'in Adem'in kraterinin kenarına ümitsiz bir biçimde tünediğini gördüm.

Hugh, "Onları durdurmamız gerek," dedi. "*Ymbryne*'leri nereye götürdüklerini bulmalıyız."

"Nasıl," diye sordu Enoch. "Denizaltıyı mı takip edeceğiz?"

Arkamda birisi yüksek sesle boğazını temizledi. Hepimiz dönüp bakınca Horace'ın yere bağdaş kurup oturduğunu gördük. Usulca, "Nereye gittiklerini biliyorum," dedi.

"Biliyorum ne demek?"

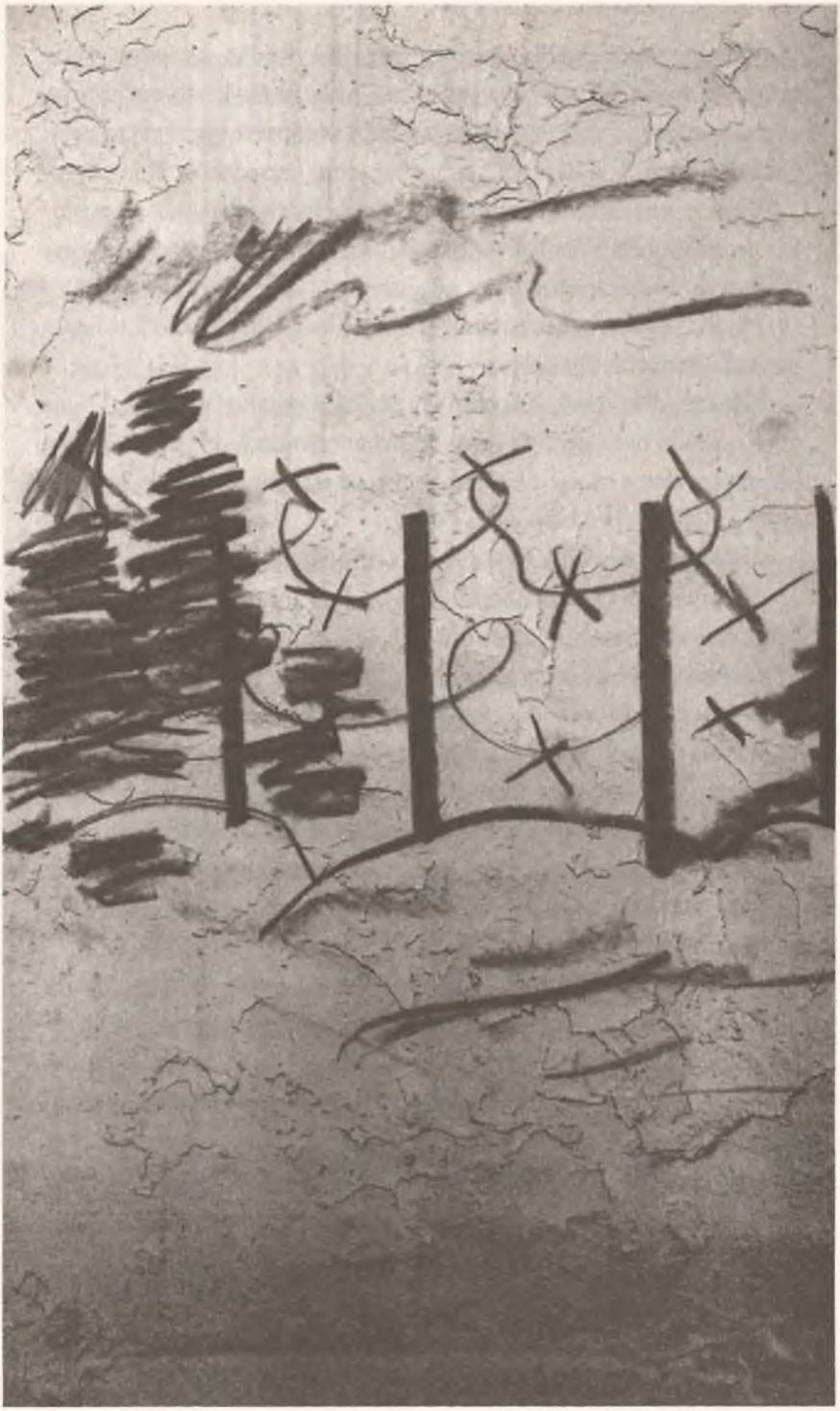
"Nasıl bildiği önemli değil, biliyor ya," dedi Emma. "Onu nereye götürüyorlar Horace?"

Çocuk başını iki yana salladı. "İsmini bilmiyorum ama gördüm."

"Çizsene öyleyse," dedim.

Bir an düşündükten sonra gergin bir vaziyette ayağa kalktı. Yırtık pırtık siyah elbisesi içinde bir dilenci keşiş gibi görünüyordu. Evin yanan kısmından dökülen bir kül yığınının yanına gidip eğildi ve bir avuç dolusu kum aldı. Ardından bunu parçalanmış duvarın üstüne serip cılız ay ışığından yararlanarak kalın darbelerle bir resim çizmeye başladı.

Etrafına toplanıp yaptığı tabloyu seyrettik. Yan yana sıralanmış dikey ve kalın çizgiler çekip üstüne ince sarmallar çizdi. Direklerin üstüne gerilmiş dikenli tellerdi bunlar. Bir yanında karanlık bir orman vardı. Karla kaplı zemin yer yer siyahla kaplanmıştı. Resim bundan ibaretti.

Resim bitince Horace geriye doğru çekilip kendini otların üstüne bıraktı. Gözleri boşluğa bakar gibiydi. Emma omuzlarından nazikçe tutup, "Horace, burası hakkında başka neler biliyorsun?" diye sordu.

"Soğuk bir yer."

Bronwyn Horace'ın yaptığı çizimi görmek için bir adım öne çıktı. Olive'in koluna girmişti. Küçük kız başını onun omzuna koymuştu. "Burası bir hapishaneye benziyor," dedi Bronwyn.

Olive başını kaldırdı. Cılız bir sesle, "Ee, ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

Enoch ellerini havaya kaldırarak, "Nereye gidiyoruz?" dedi. "Burada bir sürü anlamsız çizgi var!"

Emma onun karşısına geçerek, "Burası belli bir yer," dedi.

"Karlı bir yere gidip hapishane arayamayız, o kadar basit değil."

"Burada da kalamayız ama."

"Neden?"

"Şuranın haline baksana. Müdireye bak. Burada güzel bir düzenimiz vardı ama artık bitti."

Enoch ile Emma bir süre atışmaya devam ettiler. Çocuklar taraf tutma konusunda ikiye bölünmüştü. Enoch'un tarafını tutanlar dış dünyadan uzun zamandır uzak kaldıklarını öne sürdüler. O yüzden dışarı gidersek savaşta kapana kısılabilir veya boş ruhlar tarafından yakalanabilirdik. Şansımızı burada, en azından bildiğimiz bir yerde denemek daha iyiydi. Diğerleri savaşın ve boş ruhların artık burnumuzun dibine geldiğini, gitmekten başka seçeneğimiz kalmadığını söylüyordu. Yaratıklarla boş ruhlar Bayan Peregrine'i de almak için bu kez daha kalabalık olarak dönecekti. Ayrıca Bayan Peregrine'in durumunu da göz önüne almak gerekiyordu.

Emma, "Başka bir *ymbryne* buluruz," diye konuştu. "Müdireye nasıl yardım edilmesi gerektiğini bilen varsa ancak onun arkadaşlarından biridir."

"Peki ya diğer döngüler de çöktüyse ne olacak?" diye sordu Hugh. "Bütün *ymbryne*'ler kaçırıldıysa ne yapacağız?"

"Öyle düşünmeyelim. Muhakkak birileri kurtulmuştur."

Başının altına yastık niyetine kırık bir duvar parçası konmuş vaziyette yerde yatan Millard, "Emma haklı," dedi. "Eğer seçenek, bekleyip artık hiçbir boş ruhun gelmeyeceğini ve müdirenin iyileşeceğini ümit etmekten ibaretse, ben bunu seçenek olarak görmüyorum."

Karşıt görüştekiler sonunda işbirliğine razı oldular. Ev terk edilecek, eşyalar paketlenecekti. Limandaki birkaç tekneye el konup kullanılacaktı. Sabah hepimiz buradan ayrılacaktık. Emma'ya yönlerini nasıl bulacaklarını sordum. Sonuçta çocukların hiçbiri neredeyse seksen yıldan beri adadan ayrılmamıştı. Bayan Peregrine ise ne konuşabiliyor ne uçabiliyordu.

Başını yavaşça dumanları çıkan eve doğru çevirdi ve "Bir harita var," dedi. "Tabii yanmadıysa."

Ona yardım etmeye karar verdim. Yüzümüze ıslak kumaşlar sararak yıkılan duvarın arasından eve girdik. Pencere camları paramparça olmuştu ve evin içi duman doluydu. Neyse ki Emma'nın elinde yaktığı ateşin parlak alevi sayesinde çalışma odasının yolunu bulduk. Bütün raflar birer domino taşı gibi aşağı düşmüştü. Rafları yana itip eğilerek yere saçılan kitapları araştırdık. Şans bizden yanaydı zira harita kütüphanedeki en büyük kitabın içindeydi. Emma onu bulunca sevinçle bağırıp yerden aldı.

Dışarı çıkmadan önce Millard için gereken alkol, Laudanum ve sargı bezlerini de bulduk. Yarasını temizleyip sardıktan sonra kitabı incelemek için yere oturduk. Bu bir harita olmayıp aslında atlastı. İçi doldurulmuş, koyu bordo deriyle ciltlenmişti. Parşömene benzeyen sayfaları itinayla çizilmiş haritalarla doluydu. Bu çok eski ve güzel atlas Emma'nın kucağını kaplayacak kadar büyüktü.

Emma, "Bunun adı Günlerin Haritası," dedi. "Var olduğu bilinen bütün döngüler burada yer alıyor." Açtığı sayfada karşımıza çıkan harita Türkiye'ye aitti ama ne yollar ne sınırlar çizilmişti. Bunların yerine çeşitli bölgelere dağılmış ince sarmallar vardı. Bunların döngülerin yerini gösterdiğini tahmin etmiştim. Her sarmalın orta-

sında farklı birer simge vardı. Haritanın alt kısmındaki lejantta bu simgelerin karşısında araları taksimle ayrılmış birtakım numaralar sıralanmıştı. Bir tanesini parmağımla gösterip 29-3-316 / ?-?-399 diye okudum. "Nedir bunlar, birtakım kodlar mı?"

Emma parmağıyla rakamları takip etti. "Bu döngü MS 29 Mart 316 tarihine ait. 399 yılındaki bir güne kadar varlığını sürdürmüş ama ay ve gün bilinmiyor."

"399 yılında ne olmuş?"

Emma omzunu silkti. "Burada yazmıyor."

Bu kez Yunanistan haritasının bulunduğu sayfayı açtım. Bu haritadaki sarmallar ve rakamların sayısı daha fazlaydı. "Fakat bütün bunları listelemenin mantığı nedir? Bu antik döngülere nasıl gidilebilir ki?"

"Sırayla konum değiştirerek," dedi Millard. "Son derece karmaşık ve tehlikeli bir yoldur. Ama bir döngüden öbürüne, örneğin her gün geçmişte elli yıl yol alarak, son elli yılda varlığı sona eren bütün döngülere girebilirsin. Bunlara seyahat etmek için gereken araçlara sahip olursan, onların içinde başka döngüler de bulursun. Bu şekilde katlanarak artar."

Hayret içinde, "Bu zamanda yolculuk," dedim. "Gerçek zaman yolculuğu."

"Sanırım öyle."

Horace'ın duvar parçası üzerine külle yaptığı resmi göstererek, "O zaman buranın sadece nerede olduğunu değil, hangi zamanda olduğunu da bulmamız gerekecek öyle mi?"

"Korkarım ki öyle. Ve eğer Bayan Avocet gerçekten yaratıkların elindeyse, bunlar zaman yolculuğu konusunda son derece ustadır. O zaman onun ve diğer *ymbryne*'lerin götürüldüğü yer büyük olasılıkla geçmişte bir yerdedir. Bu durumda orayı bulmamız iyice zorlaşacak ve oraya ulaşmak çok tehlikeli olacaktır. Tarihi döngülerin konumunu düşmanlarımız iyi bilir ve bunların girişlerinde pusuya yatarlar."

"O halde sizinle birlikte gelmem iyi bir şey," dedim.

Emma heyecanla bana doğru döndü. "Ah, bu harika!" diye bağırıp sarıldı. "Emin misin?"

Emin olduğumu söyledim. Çocuklar yorgunluğa aldırış etmeyerek ıslık çalıp alkışladılar. Bazıları bana sarıldı. Hatta Enoch bile elimi sıktı. Fakat Emma'ya baktığım zaman gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm.

"Ne oldu?"

Huzursuzca kıpırdandı. "Bilmen gereken bir şey var. Korkarım ki öğrendiğin zaman bizimle gelmek istemeyeceksin."

"İsterim."

"Buradan ayrıldığımız zaman bu döngü kapanacak. Geldiğin zamana geri dönememen kuvvetli bir olasılık. En azından kolay olmaz."

Çabucak, "Benim için orada bir şey yok," dedim. "Geri dönme imkânı bulsam bile dönmek istediğimden emin değilim."

"Şimdi böyle söylüyorsun. Ama emin olman lazım."

Başımı sallayıp ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emma.

"Biraz yürüyeceğim."

Fazla uzağa gitmedim. Bozulmamış olan bahçenin etrafında ağır adımlarla yürüyerek bulutlardan arınmış gökteki milyarlarca yıldızı seyrettim. Yıldızlar da birer zaman gezginiydi. O çok eski ışık noktalarının kim bilir kaç tanesi şimdi ölmüş bulunan güneşlerin son yansımalarıydı. Kim bilir kaç tanesi yeni doğduğu halde ışıkları henüz buraya ulaşmamıştı. Bu gece bizim güneşimiz dışındakilerin hepsi sönse evrende tek başına olduğumuzu anlamak için kim bilir kaç ömür geçmesi gerekecekti. Gökyüzünün gizemlerle dolu olduğunu zaten biliyordum ama bu ana kadar dünyanın da gizemlerle dolu olduğunu fark etmemiştim.

Patikanın ormandan çıktığı noktaya geldim. Bu patikanın bir ucunda evim ve bildiğim her şey vardı. Bu sıradan ve güvenli dünyada gizem yoktu.

Ama aslında öyle değildi. Artık orası sıradan ve güvenli değil-

di. Canavarlar Portman Dedem'i öldürmüş, sonra benim peşime düşmüşlerdi. Er geç yeniden peşime düşeceklerdi. Günün birinde eve geldiğimde babamın yerde kanlar içinde yattığını görebilirdim. Hatta annemi de görebilirdim. Patikanın öbür ucundaysa çocuklar küçük gruplar halinde toplanmış planlar yapıyordu. Hayatlarında ilk kez geleceği düşünüyorlardı.

Hâlâ kocaman kitaba bakmakla meşgul olan Emma'nın yanına gittim. Bayan Peregrine onun yanına tünemiş, haritanın muhtelif yerlerine gagasıyla dokunuyordu. Ben yaklaşınca Emma başını kaldırıp bana baktı.

"Eminim," dedim.

Gülümsedi. "Sevindim."

"Gitmeden önce yapmam gereken bir şey kaldı."

Şafak sökmeden hemen önce kasabaya döndüm. Yağmur nihayet dinmişti, güneşli bir günün başlayacağı ufuktaki ince çizgiden belliydi. Anayol, iki yana damarların ayrıldığı bir kolu andırıyordu. Sel sularının çakılları sürükleyip götürdüğü sokaklar uzun birer yırtığa benziyordu.

Puba yürüyüp boş bardan geçerek üst kata çıktım. Perdeler örtülü, babamın kapısı kapalıydı. Bunu görünce rahatladım zira babama söylemem gerekenleri nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bunun üzerine kâğıt kalem alıp ona mektup yazdım.

Ona her şeyi izah etmeye çalıştım. Sıra dışı çocukları, boş ruhları, Portman Dedem'in anlattığı masalların aslında doğru olduğunu öğrendiğimi yazdım. Bayan Peregrine ve Bayan Avocet'in başına gelenlerden bahsedip neden gitmem gerektiğini anlamasını sağlamaya çalıştım. Üzülmemesini rica ettim.

Ardından durup yazdıklarımı okudum. Hiç iyi olmamıştı. Yazdıklarıma asla inanmazdı. Dedem gibi benim de aklımı oynattığımı zannedecek veya kaçtığımı, kaçırıldığımı ya da uçurumdan aşağı düştüğümü düşünecekti. Her halükârda onun hayatını mahvetmek üzereydim. Kağıdı buruşturup çöp kutusuna attım.

"Jacob?"

Geriye dönüp baktığımda babam uykulu gözlerle kapıya yaslanmıştı. Saçı darmadağındı, üzerinde çamurlanmış gömlek ve kot pantolon vardı.

"Selam baba."

"Sana basit ve açık bir soru soracağım. Sen de bana basit ve açık bir cevap ver. Gece neredeydin?" Sakin kalabilmek için mücadele ettiği halinden belliydi.

Onca yalan söylemenin artık yettiğine karar vermiştim. "İyiyim ben baba. Arkadaşlarımla birlikteydim."

Sanki bir el bombasının pimini çekmiş gibiydim.

"ARKADAŞLARIN HAYAL MAHSULU!" diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızı, üzerime yürüdü. "Keşke annenle o çatlak psikiyatrı dinleyip seni buraya getirmeseydik. Buraya gelmemiz felaketin daniskası oldu! Artık bana yalan söyleyemeyeceksin! Şimdi hemen odana gidip eşyanı topla. İlk gemiyle dönüyoruz!"

"Baba?"

"Eve döndüğümüz zaman da ahmağın teki olmayan bir psikiyatr bulana kadar dışarı çıkmayacaksın!"

"Baba!"

Bir an ondan kaçmayı düşündüm. Gözümde babamın beni tuttuğunu, yardım istemek için bağırdığını, beni üzerimde deli gömleğiyle feribota bindirdiğini canlandırdım.

"Seninle gelmiyorum," dedim.

Babam gözlerini kısıp sanki iyi duymamış gibi başını dikti. Tam sözlerimi tekrarlamak üzereyken kapı vuruldu.

Babam, "Defolun!" diye bağırdı.

Kapı bu kez daha ısrarlı vuruldu. Babam hışımla gidip kapıyı açtı. Karşısında Emma duruyordu, elinin üstünde minik mavi bir alev topu dans ediyordu. Yanında Olive vardı.

"Merhaba," dedi Olive. "Jacob'u görmeye geldik."

Babam şaşkın bir ifadeyle onlara bakakaldı. "Nedir bu..."

Kızlar onun yanından geçip odaya girdi.

Sert bir ses tonu ile, "Burada ne işiniz var?" diye fısıldadım.

Emma yüzünde geniş bir gülümsemeyle babama bakıp, "Sadece tanışmak istedik," dedi. "Oğlunuzla kısa süre önce tanıştık, o yüzden bir nezaket ziyareti yapmanın yerinde olacağını düşündük."

Babam gözleri ikisi arasında mekik dokuyarak, "Tamam," dedi.

Olive, "Gerçekten çok iyi bir çocuk," dedi. "Hem de çok cesur!"

Emma bana göz kırparak "Ve yakışıklı!" diye ekledi. Elindeki alevle oyuncak gibi oynamaya başlamıştı. Babam hipnotize olmuş gibi aleve bakıyordu.

"E-evet," diye kekeledi. "Gerçekten öyledir."

Olive, "Ayakkabılarımı çıkarmamın sakıncası var mı?" diye sordu ve cevabı beklemeden çıkardığı anda yavaşça tavana yükseldi. "Teşekkürler. Böyle çok daha rahat!"

"Bunlar arkadaşlarım baba. Sana bahsediyordum ya. Bu Emma, tavandaki de Olive."

Babam geriye doğru sendeledi. Cılız bir sesle, "Hâlâ uyuyorum anlaşılan," dedi. "Öyle yorgunum ki..."

Yerden bir sandalye kalkarak havada ona doğru ilerledi. Sandalyenin peşinden ustaca sarılmış bir bandaj havada sallanarak gidiyordu. "Öyleyse lütfen oturun," diyen Millard'ın sesi duyuldu.

Babam, "Olur," diyerek oturdu.

Millard'a, "Burada ne işin var?" diye fısıldadım. "Senin yatman gerekmiyor muydu?"

"Bu civardaydım." Modern görünümlü bir ilaç kutusu tutuyordu. "Gelecekte harika derecede etkili olan ağrı kesiciler yaptıklarını söylemeliyim!"

"Baba bu Millard. Onu göremiyorsun çünkü o görünmez."

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," dedi Millard.

Babamın yanına gidip diz çöktüm. Başı hafifçe sallanıyordu. "Ben uzağa gidiyorum baba. Beni bir süre göremeyeceksin."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?"

"Seyahate çıkıyorum."

"Seyahat," diye tekrarladı. "Ne zaman döneceksin?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Tıpkı deden gibi." Millard bir bardağa musluktan su doldurup ona getirdi. Babam sanki boşlukta uçan bardaklar çok sıradan bir olaymış gibi uzanıp onu aldı. Galiba gerçekten rüya gördüğünü sanıyordu. "Peki, iyi geceler," diyerek ayağa kalktı ve sendeleyerek yatak odasına doğru yürüdü. Kapıda durup dönerek bana baktı.

"Jake?"

"Evet baba?"

"Dikkatli ol tamam mı?"

Başımı salladım. İçeri girip kapıyı kapadı. Bir saniye sonra yatağa girdiğini işittim. Oturup yüzümü ovuşturdum. Ne hissettiğimi bilmiyordum.

Olive tavandan, "Yardım edebildik mi?" diye sordu.

"Emin değilim. Pek sanmıyorum. Uyandığı zaman sizi rüyasında gördüğünü zannedecek."

Millard, "Bir mektup bırakabilirsin," diye öneride bulundu. "Ne istersen yaz, görünüşe bakılırsa bizi takip edebileceğini sanmıyorum."

"Zaten yazmıştım ama bu durumu kanıtlamaz."

"Ah evet, sorununu anlıyorum."

"Aslında güzel bir sorun," dedi Olive. "Keşke evi terk ettiğim zaman benim annem babam da üzülecek kadar beni sevseydi."

Emma yukarıya uzanıp onun elini avucuna aldı. Ardından, "Bende bir kanıt olabilir," diye konuştu.

Elbisesinin kuşağından küçük bir cüzdan çıkarıp içinden bir fotoğraf alarak bana uzattı. Dedem gençken birlikte çektirdikleri bir fotoğraftı bu. Emma bütün dikkatini ona yönelttiği halde onun aklı başka yerlerde gibiydi. Hem keder verici hem güzel bir fotoğraftı, üstelik hakkında çok az bilgi sahibi olduğum ilişkilerini kısa ve öz biçimde açıklıyordu.

"Abe savaşa katılmak üzere gitmeden hemen önce çekilmişti. Baban beni hatırlar değil mi?"

Ona bakıp gülümsedim. "Bir gün bile yaşlanmamış görünüyorsun."

"Harika!" dedi Millard. "İşte kanıtın."

Resmi Emma'ya geri verip, "Hep yanında mı taşıyorsun?" diye sordum.

"Evet, ama artık ihtiyacım yok." Masaya gidip kalemi alarak fotoğrafın arkasına yazmaya başladı. "Babanın adı neydi?"

"Franklin."

Yazmayı bitirince resmi bana uzattı. İki tarafına da baktım. Ardından buruşturup çöp kutusuna attığım kendi mektubumu çıkarıp düzeltim ve masadaki resmin yanına bıraktım.

"Gidelim mi?" diye sordum.

Arkadaşlarım kapıda beni bekliyordu.

"Sen hazırsan," dedi Emma.

Sevgili Franklin,

Seninle tanışmaktan büyük memnuniyet duydum. Beni babanla birlikte gösteren bu fotoğraf baban burada yaşadığı sırada çekilmişti. Umarım benim hâlâ hayatta olduğumu ve Jacob'un öykülerinin hayal mahsulü olmadığını göstermek bakımından seni yeterince ikna eder. Jacob bir süre benimle ve arkadaşlarımla seyahat edecek. Hepimiz birbirimize kol kanat gereceğiz. Bir gün tehlike geçtiği zaman sana geri dönecek. Sana söz veriyorum.

En içten sevgilerimle,
Emma Bloom

NOT: Uzun yıllar önce babana gönderdiğim bir mektubu bulmuş olabileceğini tahmin ediyorum. Seni temin ederim ki, bu onun arzusu dışında gerçekleşen, uygunsuz bir davranıştı; bana aynı şekilde cevap vermedi. Hayatta tanıdığım en dürüst erkeklerden biriydi.

Sırta tırmanmak üzere yola koyulduk. Zirve yakınında her zaman durup ne kadar yol aldığıma baktığım noktada bu kez yürümeye devam ettim. Bazen geriye bakmamak daha iyidir. Höyüğe vardığımız zaman Olive taşları uzun zamandır sahip olduğu evcil bir hayvan gibi sevip okşadı. "Hoşça kal sevgili döngümüz," dedi. "Sen ne kadar iyi bir döngüydün, seni çok özleyeceğim." Emma onun omuzlarını okşadı. İkisi de eğilip içeri girdiler.

Dipteki boşlukta Emma elindeki ateşi havaya tutup daha önce fark etmediğim bir şeyi gösterdi. Tarihler ve isimlerin baş harflerinden oluşan uzun bir listeydi bu. "Başkalarının bu döngüyü kullandığı diğer tarihleri gösteriyor," diye açıklamada bulundu. "Döngünün döngülendiği diğer bütün günler."

Duvara göz atınca P.M. 3-2-1853, J.R.R. 1-4-1797 ve çok zor okunabilen X.J. 1580 yazılarını fark ettim. Dibe doğru ne olduğunu çözemediğim garip işaretler vardı.

Emma, "Bunlar runik alfabesiyle yazılmış," dedi. "Epey eski."

Millard yerdeki çakıl taşlarını araştırıp kenarı keskin bir taş buldu. Başka bir taşı çekiç gibi kullanarak duvarda diğerlerinin yanına birtakım şeyler kazıdı. İşini bitirince A.P. 3-9-1940 yazdığını gördüm.

Olive, "AP kim?" diye sordu.

Millard, "Alma Peregrine," diyerek iç çekti. "Bunu benim değil onun kazıması gerekirdi."

Olive elini kazınan şekillerin üzerinde gezdirdi. "Sence günün birinde başka bir *ymbryne* gelip burada bir döngü kurar mı?"

"Umarım. Canı gönülden umarım."

Victor'u toprağa verdik. Bronwyn onun yatağını olduğu gibi kaldırıp Victor'la birlikte dışarıya taşıdı. Bütün çocuklar çimlerin üstünde toplanmıştı. Çarşafları açıp kardeşinin alnına son bir veda öpücüğü kondurdu. Biz erkekler, yatağın köşelerinden tutup tabut taşır gibi kaldırdık ve onu bombanın açtığı çukura taşıdık. Sonra Enoch dışında hepimiz çukurdan çıktık. Enoch cebinden çıkardığı bir kil adamı nazikçe arkadaşının göğsüne bıraktı.

"Bu benim en iyi adamım. Sana arkadaşlık etsin." Enoch Victor'un göğsünde oturan kil adamı başparmağıyla itti. Bir kolu başının altında kalan adam sanki uykuya dalmış gibi görünüyordu. Çukur dolduktan sonra Fiona taze toprağın üstüne ağaç ve sarmaşık dalları koydu. Biz yolculuk için hazırlanma faaliyetimizi tamamladığımız sırada Adem tekrar eski durduğu noktadaydı, ancak bu kez Victor'un mezarını işaret ediyordu.

Çocuklar yuvalarına veda edip bir kısmı hatıra olarak tuğla parçaları veya bahçedeki çiçekleri aldıktan sonra adayı son bir kez baştanbaşa yürüdük. Dumanı tüten yanmış ağaçların arasından, bomba çukurları açılmış bataklıktan geçip sırta çıktık ve turba dumanıyla kaplı kasabaya doğru indik. Kasaba halkı sundurmalarda ve kapı ağızlarında toplanmıştı. Son derece yorgun ve şoktan dolayı afallamış görünüyorlardı. O yüzden yanlarından geçen sıra dışı çocuklar grubunu neredeyse fark etmediler bile.

Hepimiz sessiz ama heyecanlıydık. Çocuklar uyumadığı halde bu durum dikkatle bakılmazsa belli olmuyordu. Eylülün dördü olmuştu ve çok uzun zamandan beri ilk kez günler tekrar akmaya başlamıştı. Bazıları değişimi hissettiğini iddia ediyordu. Dediklerine göre ciğerlerindeki hava daha yoğundu ve kan damarlarında daha hızlı dolaşıyordu. Daha canlı ve gerçek görünüyorlardı.

Ben de öyleydim.

Hep sıradan yaşamımdan kaçmayı hayal ederdim, aslında hiç sıradan bir yaşamım yoktu. Sadece ne kadar olağanüstü olduğunu fark etmemiştim. Aynı şekilde, evin özleyeceğim bir yer olacağı hiç aklıma gelmezdi. Oysa şafağın sökmekte olduğu şu dakikalarda kayıkları yüklerken yepyeni bir *önce ve sonranın* eşiğindeydik ve ardımda bırakmaya hazırlandığım her şeyi –ailemi, kasabamı, bir zamanlar en iyi ve yegâne arkadaşımı– düşündüm. O zaman ayrılmanın hayal ettiğim gibi bir yükten kurtulma olmayacağını anladım. Onların anısı elle tutulur ve ağırdı. Bu yükü hep yanımda taşıyacaktım.

Bütün bunlara rağmen eski yaşamım tıpkı çocukların bombalanan yuvası gibi geri dönüşü olmayan bir yerdi. Kafeslerimizin kapakları havaya uçmuştu.

On sıra dışı çocuk ve bir sıra dışı kuş, kürekle çekilen üç dayanıklı kayığa ancak sığabilmiştik. Eşyanın büyük bir kısmını iskelede bırakmak zorunda kalmıştık. Yüklemeyi bitirince Emma içimizden birinin bizi bekleyen yolculukla ilgili bir konuşma yapmasını önerse de kimsenin aklına uygun sözcükler gelmiyordu. Bunun üzerine Enoch kafesi havaya kaldırdı ve Bayan Peregrine yüksek sesle cıvıl cıvıl öttü. Biz de hep birlikte, kaybettiklerimiz için bir matem ve kazanacaklarımız için bir zafer çığlığı şeklinde bağırarak karşılık verdik.

İlk kayıkta Hugh'la ben kürek çekiyorduk. Enoch baş tarafa oturmuş, nöbeti devralmaya hazır bizi seyrediyordu. Hasır bir şapka takmış olan Emma ise geride kalan adayı seyrediyordu. Çarşaf gibi durgun deniz sonsuza açılıyormuş gibi önümüzde uzanıyordu. Sıcak bir gün olmasına rağmen sudan serin bir esinti yükseldi. Bu şartlar altında büyük bir memnuniyetle saatlerce kürek çekebilirdim. Dünyanın savaş ortasında nasıl bu kadar sakin olabildiğine hayret etmiştim.

Peşimizdeki teknede bulunan Bronwyn'in el sallayıp Bayan Peregrine'in fotoğraf makinesini gözüne dayadığını fark ettim. Ona bakıp gülümsedim. Eski fotoğraf albümlerini yanımıza almamıştık, belki bu çektiği yepyeni bir albümün ilk fotoğrafı olacaktı. Günün birinde kendi sararmış fotoğraflarımı kuşkulu torunlarıma gösterebileceğimi ve kendi fantastik öykülerimi onlara anlatabileceğimi düşünmek tuhaftı.

Derken Bronwyn fotoğraf makinesini indirip koluyla uzakta bir noktayı gösterdi. Uzaklarda, yükselen güneşin altında birer siluet gibi görünen savaş gemileri sessiz bir resmigeçit yapar gibi ufka dizilmişti.

Daha hızlı kürek çekmeye koyulduk.

Bu kitapta yer alan fotoğrafların hepsi çeşitli yerlerden toplanmış eski ve gerçek fotoğraflar olup, son derece az işleme tâbi tutulan birkaçı dışında hiç değiştirilmemiştir. Bu fotoğraflar on koleksiyoncunun kişisel arşivlerinden ödünç alınmıştır. Bu insanlar yıllarını ve sayısız saatlerini bitpazarlarında, antikacılarda ve açık hava pazarlarında tasnif edilmemiş devasa fotoğraf yığınları arasında geçirip az sayıdaki çok ilginç resmi bulmayı, tarihi öneme sahip imgeleri kurtarmayı ve güzelliği karanlığın –ve en çok da rutubetin– içinden çekip çıkarmayı başarmıştır. Hiç göz alıcı olmayan çabaları sevginin eseri olup bence onlar fotoğraf dünyasının isimsiz kahramanlarıdır.

Aşağıda bu kitapta yer alan fotoğrafların ve onlara sahip olan koleksiyoncuların listesi verilmiştir.

SAYFA	İSİM	KOLEKSİYONCU
15	Görünmez Çocuk	Robert Jackson
16	Havaya Kalkan Kız	Yefim Tovbis
17	Kaya Kaldıran Çocuk	Robert Jackson
18	Boyalı Baş	Robert Jackson
27	Kestiren Abe	Robert Jackson
51	Şişedeki Kız	Robert Jackson

52	Havada Duran Bebek	Peter Cohen
53	Çocuk Yüzlü Köpek	Robert Jackson
54	Akrobat	Robert Jackson
55	Maskeli Balerinler	Robert Jackson
64	Bayan Peregrine'in Silueti	Robert Jackson
92	Tavşan Kostümlü Çocuk	Robert Jackson
118	Deniz Kıyısındaki Kızlar	Thanatos Arşivi
119	Kızın Yansıdığı Havuz	Peter Cohen
120	Çocuk ve Arıları	Robert Jackson
121	Kurdele Yiyen Balerinler	Robert Jackson
124	Karanlıktaki Emma	Muriel Moutet
129	Höyükteki Tünel	Martin Isaac
141	Savaş Uçakları	Robert Jackson
150	Bayan Peregrine	Yazar
161	Bayan Finch	Roselyn Leibowitz
162	Bayan Avocet ve Evlatları	Julia Lauren
164	Bayan Finch'in Döngüsü	Roselyn Leibowitz
170	Claire'in Altın Sarısı Bukleleri	David Bass
175	Güzel Gösterimiz	Robert Jackson
190	Bronwyn Bruntley	Robert Jackson
193	Kız ve Tavuk	John Van Noate
194	Jill ve Fasulye Sırığı	Robert Jackson
195	Moda Takipçisi	Robert Jackson
214	Bayan Nightjar	Yazar
218	Enoch'un Oyuncakları	David Bass
222	Victor	Robert Jackson
229	Bombam	Peter Cohen
230	Patatesleri Soyarken	Robert Jackson
231	Emma'nın Silueti	Robert Jackson
233	İşte Bu Yüzden	Robert Jackson
255	Av Seyahati	Yazar
264	Mağaza Noel Babası	Yazar
265	Victoria Çağı Dişçisi	Thanatos Arşivi
266	Marcie ve Yaratık	Robert Jackson
276	Kehanet	Peter Cohen
312	Gak Gak Gak	Roselyn Leibowitz
350	Abe ve Emma	Robert Jackson
355	Daha Hızlı Kürek Çektik	Robert Jackson

TEŞEKKÜRLER

Quirk'te çalışan herkese; özellikle sonsuz sabrı ve birçok mükemmel fikri için Jason Rekulak'a; metni titizce okuyan ve güçlü bir sezgiye sahip olan Stephen Segal'e; günümüzün kesinlikle en yetenekli kitap tasarımcısı/stand-up komedyeni olan Doogie Homer'e...

Harika ve inatçı ajanım Kate Shafer Testerman'a...

Birkaç ay boyunca attığım sinirli voltalara ve sakal bırakmama neşeyle katlanan eşim Abbi'ye, verdikleri destek için onun anne-babası Barry ve Phyllis'e, hayatta kalma öyküsü bana esin kaynağı olan Barry'nin anne-babası Gladys ve Abraham'a...

Elbette her şeyimi borçlu olduğum anneme...

Bütün fotoğraf koleksiyoncusu arkadaşlarıma; son derece cömert Peter Cohen'e; beni birçok kimseyle tanıştıran Leonard Lightfoot'a; Roselyn Leibowitz'e; Thanatos arşivinden Jack Mord'a; Steve Bannos'a; John Van Noate'ye; David Bass'a; Martin Isaac'e; Muriel Moutet'ye; Julia Lauren'e; Yefim Tovbis'e ve özellikle oturma odasında sıra dışı fotoğraflara bakarak çok hoş saatler geçirdiğim Robert Jackson'a...

Zaman yolculuğu konusunda başta gelen otorite olarak gördüğüm ve ne zaman arasam telefonlarımı açan Chris Higgins'e...

Mojave çölünde terk edilmiş birtakım garip barakaları araştırırken bu kitabın kapağında gördüğünüz fotoğrafımı çeken Laurie Porter'a...

Teşekkür ederim.

GİZEMLİ BİR ADA

TERK EDİLMİŞ BİR YETİMHANE

TUHAF FOTOĞRAFLAR

Bazı çocuklar diğerlerinden farklıdır...

Yukarıdan duyulan sesler kesildi. Ardından tam başımın üstündeki döşeme gıcırdadı ve küçük bir alçı yağmuru tepeme döküldü. Yukarıda her kim varsa yerimi tam olarak biliyordu. Nefesimi tuttum.

Güneşin batmadığı, kimsenin hastalanmadığı, ölümün unutulduğu bir ada...

Küçük bir kızın sesini duydum, "Abe? Sen misin?" Kafamı çevirip yukarı baktım. Parçalanan tavanın etrafına toplanmış yarım düzine çocuk bana bakıyordu. Bembeyaz yüzleri ciddiydi.

Gizemlerle dolu metruk bir ev...

Nereden olduğunu çıkaramasam da onları bir yerden tanıyordum. Hayal meyal hatırlanan bir düşteki yüzleri andırıyorlardı. Onları daha önce nerede görmüştüm?

Gerçeklikle hayal arasındaki ince çizginin üzerinde gidip gelen bir hikâye...

O anda anlamıştım. O çocukları fotoğraflarda görmüştüm.

16 yaşındaki Jacob, dedesinin başına gelen felaketin ardından hiç bilmediği bir adada keşfe çıkar. Burada Bayan Peregrine'e ait bir çocuk yuvasının darmadağın olmuş kalıntılarıyla karşılaşır. Evin metruk koridorlarını, yatak odalarını araştırırken duyduğu bir sesle dehşete düşer, gördüğü şeyin peşinden koşarken birden zamanın hiç akmadığı, diğer insanların asla göremeyecekleri bir dünyaya ayak basar.

Akıllardan çıkmayacak eski fotoğraflarla bezenmiş bu roman yetişkinlerin, gençlerin ve karanlıkta geçen bir serüvenden haz duyan herkesin hoşuna gidecek.

Sayfa6
ISBN: 978-975-10-3324-6
9 789751 033246
info@sayfa6.com
www.sayfa6.com